

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jude Deveraux

New York
Times
bestselling
author of
*The
Mulberry
Tree*

*Mountain
Laurel*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

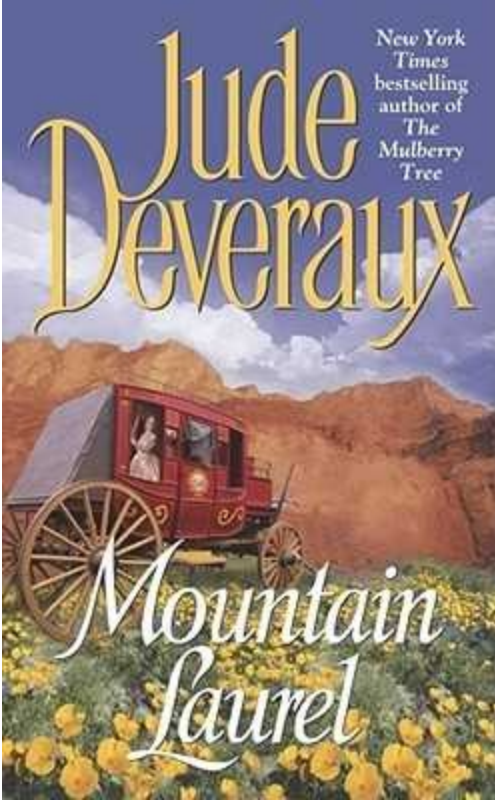
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dağ Defnesi

JUDE DEVEREAUX

Bölüm 1

Albay Harrison mektubu ikinci kez okuduktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi. Bir duanın cevabı, diye düşündü. Ancak bu şekilde Mektubu tarif edin. Bir duanın cevabı.

Gerçekten de düşündüğü şeyi söylediğinden emin olmak için mektuba tekrar baktı. General Yovington, Washington'dan Teğmen L. K. Surrey'nin özel bir görev için J Bölüğü, Send Dragoons'daki görevinden ayrılması emrini vermişti. Ama Teğmen Surrey daha geçen hafta öldüğü için, Albay Harrison'ın onun yerine bu görevi üstlenecek birini seçmesi gerekiyordu.

Albay Harrison'ın gülümsemesi genişledi. Yüzbaşı C. H. Montgomery'yi seçiyordu.

Teğmen Surrey'nin yerine. Yüzbaşı Montgomery'nin yerine geçen teğmen

Colorado Bölgesi'ndeki altın tarlalarında yabancı bir opera sanatçısına eşlik etmesi "rica edildi". Hanımefendinin ona ihtiyacı olduğu sürece onunla ve küçük müzisyen ve hizmetçi birlikte kalacaktı.

Onu yolculuğunda karşılaşılabileceği her türlü tehlikeden koruyacak ve seyahatlerini daha konforlu hale getirmek için elinden geleni yapacaktı.

Albay Harrison mektubu yere bıraktı ve sanki bir eşyaymış gibi tuttu. ve öyle geniş gülümsedi ki neredeyse yüzü çatlayacaktı. Hanımefendinin hizmetçisi, diye düşündü. Yüce ve kudretli Kaptan

Montgomery'ye bir hanımefendinin hizmetçisinden başka bir şey olmaması emrediliyordu. Ama daha da önemlisi, Yüzbaşı Montgomery'nin Breck Kalesi'nden uzaklaştırılması emrediliyordu.

Albay Harrison birkaç derin, temiz nefes aldı ve komuta etmek için kendi kalesine sahip olmayı ve Yüzbaşı Montgomery'nin mükemmelliği ve soğukkanlı bilgisiyle uğraşmak zorunda olmamayı düşündü. Artık Askerler her emrin onaylanması, albaylarının kendilerinden istediklerini yapmak için izin almak üzere yüzbaşılara bakarlar.

Albay Harrison bir yıl önce Breck Kalesi'ne ilk geldiği zamanı düşündü. Selefî Albay Collins sarhoş, tembel, yaşlı bir aptaldı. Collins'in tek derdi emekli olana kadar hayatta kalmak, Kızılderili bölgesinden uzaklaşmak ve insanların medeni bir şekilde yaşadığı Virginia'ya geri dönmekti. Tüm sorumluluğu ikinci komutanı Yüzbaşı Montgomery'ye devretmekten memnundu. Neden olmasındı ki? Montgomery'nin siciline inanmak için görmek gerekiyordu. On sekiz yaşından beri ordudaydı ve aradan geçen sekiz yıl içinde rütbelerini yükseltmişti. İşe er olarak başlamış ve savaş alanında gösterdiği olağanüstü kahramanlıklardan sonra subay olmuştu. Bir yıl içinde teğmenlikten yüzbaşılığa yükselmişti.

Sadece üç yıl ve bu hızla giderse birkaç yıl içinde Albay Harrison'ı geçecekti.

Adam orduda kazandığı her şeyi eve götürmediğinden değil. Hayır, Albay Harrison'ın söyleyebildiği kadarıyla, Yüzbaşı Montgomery mükemmeldi. O Ateş altında soğukkanlıydı, asla kendini kaybetmezdi. Erlere karşı cömert, adil ve anlayışlıydı ve sonuç olarak kaleyi onun yönettiğini düşünüyorlardı. Subaylar sorunları için batıya, ona giderlerdi; teklif sahibi hanımlar ona yaltaklanır ve sosyal etkinlikler hakkında tavsiyelerini sorarlardı. Yüzbaşı Montgomery içki içmez, kalenin dışındaki fahişelere taslamazdı; kimsenin bildiği kadarıyla hiç öfkelenmemişti ve *her şeyi* yapabiliyordu . Bir şeytan gibi ata binebilir ve dört nala giderken yüz metre öteden bir hindinin gözünü . Kızılderili işaretlerini biliyordu.

ve birkaç Hint dilinden de azar azar. Hatta

Kızılderililer onu sevmiş, saygı duyabilecekleri ve güvenebilecekleri bir adam olduğunu söylemişlerdi. Yüzbaşı Montgomery'nin sözünden dönmeden önce öleceğine şüphe yoktu.

Dünyadaki herkes Yüzbaşı Montgomery'yi seviyor, onurlandırıyor, saygı duyuyor, hatta ona hürmet ediyor gibiydi.

Albay Harrison hariç herkes. Albay Harrison adamdan nefret ediyordu. Sadece ondan hoşlanmıyordu.

sadece nefret ediyordu, ama ondan *tiksiniyordu*. Yüzbaşının yapıp da albayın yapamadığı her şey albayın ondan daha fazla nefret etmesine neden oluyordu. Erler, albayın gelişinden sonraki bir hafta içinde Harrison'ın Batı hakkında hiçbir şey bilmediğini görmüşlerdi ve gerçek şu ki, albay hayatında ilk kez Mississippi'nin batısında bulunuyordu. Yüzbaşı Montgomery albayın işi öğrenmesine yardım etmek için gönüllü olmamıştı; hayır, bunun için fazla kibardı ama albay ona bazı sorular sormak zorunda kalmıştı. Yüzbaşı her zaman cevabı biliyordu, her zaman

herhangi bir anlaşmazlığı çözmenin en iyi yoludur.

Albay Harrison, Breck Kalesi'nde beş ay kaldıktan sonra, tüm cevaplara sahip olan bu adamdan nefret etmeye başlamıştı. Tabii ki, adamı gördüğünde bayılacak gibi olan on altı yaşında bir kızının olması da ona yardımcı olmamıştı.

Albay Harrison'ın kızgınlığı sıcak bir sabahta doruğa ulaşmıştı. Bir önceki yaz, Albay aşağılık bir ruh hali içinde, kalk borusunu uyuyarak çalmaktan başka bir şey yapmamış olan bir erin yirmi kırbaça cezalandırılmasını emretmişti. Adamlarının sarhoşluğundan ölesiye şikayetçiydi ve erin ibretlik bir ceza almasını istiyordu. Diğer adamların nefret dolu bakışlarını görmezden geldi ama midesi ağrımaya başladı. O kötü bir adam değildi; sadece görev yerinde disiplini sağlamak.

Yüzbaşı Montgomery cezayı protesto etmek için öne çıktığında, Albay Harrison gördü

kırmızı. kaleden *kendisinin* sorumlu olduğunu ve yüzbaşı adamın cezasını çekmek istemiyorsa bu işe karışmaması gerektiğini bildirdi. Ta ki Montgomery

Ceketini çıkarınca albay ne yapmak istediğini anladı.

Albay hayatının en kötü sabahını yaşıyordu ve yatağına dönüp güne yeniden başlamayı çok istiyordu. Yüzbaşı Montgomery - korkusuz, mükemmel Yüzbaşı Montgomery - adamın yirmi kırbacının hepsini aldı. Tüm erler kırbaç kullanmayı reddedince albay bir an için bir isyanla karşı karşıya düşündü. Sonunda ikinci bir teğmen kırbacı Montgomery'nin geniş sırtına uyguladı ve işi bittiğinde kırbacı toprağa fırlattı ve gözleri nefretle parlayan albaya döndü. "Başka bir şey var mı ... *efendim?*" diye sordu, son kelimeyi alayla söyleyerek.

İki hafta boyunca karakoldaki neredeyse hiç kimse albayla konuşmadı - kendi karısı ve

Kızım. Kaptana gelince, ertesi sabah hiçbir şey söylemeden görevinin başına döndü.

Onu öldürüyor olması gereken sırtı için acıdan yüzünü buruşturdu. Kendini birkaç günlüğüne revire bile teslim etmemesi bardağı taşıran son damla oldu. O günden sonra Albay Harrison yüzbaşıya duyduğu nefreti gizleme zahmetine bile girmede. Elbette yüzbaşı albay için hissettiklerine bir kez bile ihanet etmedi; hayır, mükemmel insanlar

Montgomery ne hissettiğini belli etmez. Mükemmel bir memur olmaya devam etti: erkekler için bir arkadaşı, bayanlar için çekici bir eskort. Herkesin güvendiği bir adam. Albay Harrison'ın söyleyebildiği kadarıyla, duyguları olmayan bir adam. Asla yatağın yanlış tarafında uyanmayan bir adam. Atının üzengisine asla takılmayan ya da vurmak istediği şeyi ıskalamayan bir adam. Muhtemelen ölüm karşısında gülümseyecek bir adam.

Ama şimdi, diye düşündü Albay Harrison, şimdi bu mükemmel adamdan kurtulacaktı. Şimdi

General Yovington bir opera sanatçısına altın ülkesinden geçerken eşlik edilmesini istemişti ve o da ünlü Yüzbaşı Montgomery'yi gönderecekti. Albay yüksek sesle, "Umarım şişman bir kızdır," dedi.

"Umarım *gerçekten* şişmandır."

"Efendim?" diye sordu onbaşısı odanın diğer tarafındaki masasından.

"Hiçbir şey," diye bağırdı albay. "Yüzbaşı Montgomery'yi bana gönderin, sonra da bizi yalnız bırakın." Albay, onbaşının kendisine attığı bakışı görmezden geldi.

Her zamanki gibi hemen. Yüzbaşı Montgomery görüldü ve Albay kaşlarını çatmamaya çalıştı.

Kaptanın lacivert üniformasında tek bir toz zerresi bile yoktu, ki bu üniformanın 1.80'lik boyuna göre özel olarak dikildiğinden şüpheleniliyordu.

"Beni mi görmek istediniz, efendim?" Yüzbaşı Montgomery hazır olda durarak selam verdi.

Albay Harrison adamın çöküp çökmeyeceğini merak etti. "General Yovington'dan sizin için emir aldım. Adını hiç duydunuz mu?"

"Evet, efendim."

Albay ne bekliyordu ki, Montgomery'nin bir şeyin cevabını bilmediğini mi? Masasının arkasından kalktı, ellerini arkasına koydu ve odada dolaşmaya başladı. Neşesini yüzünden uzak tutmaya çalışmalıydı.

Ses. "Bildiğiniz gibi, General Yovington çok önemli bir adam ve

yaptığı şey için. Senin ve benim gibi insanların bu nedenleri bilmesine izin vermiyor, ama sonra, sen ve ben sadece askeriz ve bizim görevimiz itaat etmektir, bir emrin ardındaki nedeni sorgulamak değil." Yüzbaşıya baktı. Yüzünde sabırsızlık ya da kızgınlık yoktu, sadece her zamanki sakin ifadesini takınmıştı. Belki de Albay bu mükemmel sakinliği bozabilirdi. Bunu yapabilmek için bir maaşını bile verebilirdi.

Albay masaya gitti ve mektubu aldı. "Bunu bu sabah özel bir kuryeyle aldım. Son derece önemli görünüyor. General, her ne sebeple olursa olsun, bir opera sanatçısına bağlanmış gibi görünüyor ve şimdi o bayan altın madencileri için şarkı söylemek istiyor. Ona bir ordu eskortu verilmesini istiyor."

Albay, Yüzbaşı Montgomery'ye sertçe baktı, adamın tepkisini kaçırmak istemediği için gözlerini kocaman açmıştı. "General Teğmen Surrey'i istedi ama sizin de çok iyi bildiğiniz gibi zavallı talihsiz adam gelemeyecek, bu yüzden yerine uygun birini bulmak için uzun uzun düşündüm ve sizi seçtim Yüzbaşı."

Albay Harrison, Montgomery iki kez göz kırpıp sonra

dudaklarını sıktı. "Onu beladan uzak tutacaksın, Kızılderililerin onu rahatsız etmemesini sağlayacaksın, madencilerin yaklaşmasını engelleyeceksin, rahat etmesini sağlayacaksın. Sanırım bu, karnının doyduğundan ve banyo suyunun sıcak olduğundan emin olmak demek-"

"Görevi saygıyla reddediyorum efendim," dedi Yüzbaşı Montgomery; sırtı dik, gözleri dümdüz ileride, albayın kırışmış başının birkaç santim üzerindeydi.

Albay Harrison'ın yüreği kabardı. "Bu bir rica değil, bir emir. Size sorulmuyor, size söyleniyor. Bu bir davet değil. reddediyorum."

Albay'ın şaşkınlığı karşısında Montgomery sert duruşunu bıraktı ve izin verilmeden bir liseye oturdu, ardından ceketinin içinden ince bir puro çıkardı. "Bir opera sanatçısı mı? Ben ne anlarım opera şarkıcısından?"

Albay, izinsiz oturduğu için yüzbaşayı azarlaması gerektiğini biliyordu ama son bir yılda başka bir şey öğrenmediyse bile en azından Batı ordusunun disiplinin anlaşıldığı Doğu ordusu gibi olmadığını öğrenmişti. Ayrıca, mükemmel yüzbaşının şaşkınlığı çok hoşuna gidiyordu.

"Oh, hadi ama, Kaptan, bunu . Senden daha iyi kim var? Yirmi yıllık hizmetim boyunca daha iyi bir sicile sahip bir adam görmedim. Savaş alanında görevlendirilmiş, her subay için vazgeçilmez bir sağ kol. Kızılderililerle ve beyazlarla savaştın. Haydutları ve kaçakları topladın. Sen bir erkeksin ama yine de Hanımlara nasıl sofra kurulacağını öğretiyorsun ve kepçelerden duyduğuma göre harika dans ediyormuşsun." Yüzbaşı Montgomery ona kötü niyetli bir bakış attığında gülümsedi. Er için alınan yirmi lazerli bile bu yüz ifadesini bozmamıştı.

"Yovington onun için ne ifade ediyor?"

"*General* Yovington beni sırdaşı yapmadı. Sadece emirlerini gönderdi. Sabah yola çıkacaksınız. Anladığım kadarıyla kadın dağlara kendi başına ulaşmış bile.

' Mektubu aldı ve gülümsemesini gizlemek için büyük çaba sarf etti. "Modifiye edilmiş bir Concord vagonuyla seyahat ediyor. Kırmızı ve yan tarafında LaReina yazıyor. LaReina kadının adı. Çok iyi olduğunu duydum. Şarkı söylemekte yani. Şarkı söylemekten başka neye iyi olduğunu bilmiyorum. General bana bunu söylemedi."

"Posta arabasıyla mı seyahat ediyor?"

"Kırmızı bir tane." Albay Harrison küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Oh, hadi ama Yüzbaşı, bu kesinlikle *kötü* bir görev değil. Bunun sicilinizde nasıl görüneceğini düşünün. Bunun sizi nereye götürebileceğini düşünün. Eğer bu görevi iyi yaparsan,

kızlarına eşlik etmeye başlayabilirsin. Eminim kurnaz öz kızınız size bir tavsiyede bulunacaktır."

Kaptan Montgomery aniden ayağa kalktı. "Tüm saygımla

Saygılarımla efendim, bunu yapamam. Şu anda çok fazla huzursuzluk var ve bana başka bir yerde ihtiyaç var. Korunması gereken beyaz yerleşimciler var ve bu kölelik tartışması ve savaş olasılığı nedeniyle görevimi terk edebileceğimi sanmıyorum."

Albay Harrison espri anlayışını kaybetti. "Yüzbaşı, bu bir rica *değil*. Bu bir emirdir.

Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, belirsiz bir süre için görevlendirildiniz. Bu kadınla istediği kadar kalacaksınız, istediği yere gideceksin, ne yapılması gerekiyorsa onu yapacaksınız, bu onun arabasını çamurdan çıkarmaktan başka bir şey olmasa bile. Eğer bunu yapmazsan seni hapse atarım, askeri mahkemeye çıkarırım, suçlu bulurum ve vurdururum. Ve eğer kalırsam, tetiği kendim : Anlaşıldı mı? Anlatabildim mi?"

"Çok açık, efendim," diye yanıtladı Kaptan Montgomery sıkıca.

"Tamam o zaman, git ve toparlan: Yarın şafak vakti yola çıkacaksınız."
Albay, Yüzbaşı'nın bir an için

Bir şey söylemeye çalışıyordu. "Ne oldu?" diye tersledi.

Kaptan öfkeyle gerilmiş çenesinin arasından ancak "Toby," diyebildi.

Albay, yüzbaşının sinirli biri olduğunu düşündü ve emirlerin, yüzbaşının yanından bir kaç adımdan fazla uzaklaşmayan, çenesi düşük, cılız eri kapsamadığı konusunda ısrar ederek onu daha da kızdırmak . Ama albay, yüzbaşının bir eri kırbaçladığı gün öfkesini çok iyi hatırlıyordu. "Alın onu," dedi albay. "Burada hiçbir işe yaramaz."

Yüzbaşı teşekkür etti ama topuklarının üzerinde dönüp albayın ofisinden çıkarken teşekkürlerini dile getirmede.

Yüzbaşı gittikten sonra Albay sert sandalyesine çöktü ve rahat bir nefes aldı ama aynı zamanda biraz gergindi. Bu asi kaleyi kontrol edebilecek miydi?

"askerler" sadece karınlarını doyurmak için kaydolan çiftçiler miydi? Yarısı çoğu zaman sarhoştı ve firar çok yaygındı. Geçen yılki sicili mükemmeldi ama bunun büyük ölçüde Yüzbaşı Montgomery'ye bağlı olduğunu biliyordu. Kaleyi tek başına yönetebilir miydi?

"Lanet olsun ona!" dedi ve öfkeyle masanın çekmecelerinden birini çarparak kapattı. Elbette kendi kalesine komuta edebilirdi!

* * *

'Ring Montgomery uzun bir süre dürbünün arkasından kadına baktı, sonra öfkeyle

kapattı.

"Bu o mu?" Toby arkasından sordu. "Onun doğru olduğuna emin misin?" Toby'den bir karış daha kısaydı.

'Yüzüklü, sıırım gibi ve ceviz suyu renginde bir derisi vardı.

"Başka kaç kadın kırk bin bir kasabaya tek başına gidecek kadar aptal olabilir? erkekler?"

Toby dürbünü aldı ve baktı. Bir tepenin üzerinde durmuş, güzel bir vadiye bakıyorlardı; parlak, yeni, kırmızı bir posta arabası batmakta olan güneşin altında parılıyordu ve çok uzakta olmayan bir çadır vardı. Arabanın önündeki masada bir kadın oturmuş, sarışın, zayıf bir kadın ona hizmet ederken yavaş yavaş yemeğini yiyordu.

Toby bardağı indirdi. "Sence ne yiyordur? Tabağındaki yeşil bir şeye benziyor. Sence bezelye mi? Belki çalı fasulyesi. Yoksa ordu gazındaki gibi yeşil et mi?"

"Ne yediği umurumda bile değil. Harrison'a lanet olsun! Cehenneme yolu var! Beceriksiz piç! Sırf Breck bir kaleyi yönetemiyor diye beni kirli işlerini yapmaya gönderiyor."

Toby esnedi. Bunu binlerce kez duymuştu. Çocukluğundan beri Ring'le birlikteydi ve başkalarına soğukkanlı görünebilirdi ama Toby gerçeği biliyordu. "Adama teşekkür etmelisin. Bizi o Allah'ın belasası kaleden çıkardı ve buraya, altının bizim olduğu yere getirdi."

"Bir görevimiz var ve ben görevi yerine getirmek istiyorum." "Haklısın. Ben ordunun bir parçası değilim."

'Ring Toby'ye giydiği üniformayı hatırlatmaya başladı ama bunun boşa nefes tüketmek olduğunu biliyordu. Toby orduya 'Ring öyle istediği için katılmıştı, başka hiçbir nedeni yoktu. Ordunun amacı, yapılması gereken işler Toby için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama 'Ring için her şey demekti. Orduya ilk sakalı tam olarak çıkmadan katılmıştı ve her zaman elinden gelenin en iyisini yapmaya, her zaman adil olmaya, yapılması gerekeni görmeye ve yapmaya çalışmıştı.

Albay Harrison'ın komuta subayı olduğu geçen yıla kadar oldukça başarılı ve mutluydu. Harrison beceriksiz bir aptaldı, hiç aksiyon görmemiş bir adamdı, batıya gönderilmiş ve ne yapacağını bilmeyen bir masa başı memuruydu. Öfkesini kendi başına boşaltmıştı.

Beceriksizliği yüzbaşının omuzlarına yüklüyor, albayın yapamadıklarının suçunu Ring'e yüklüyordu.

Toby dürbünden bakarak, "Başka bir şey yiyor," dedi. "Marul olduğunu mu düşünüyorsun? Belki havuç. Sence başka bir şey mi? peksimet?"

"Onun ne yediğinden bana ne?" Tepeden uzaklaştı. "Bir plan yapmalıyız. Her şeyden önce, ya iyi kadındır ya da kötü. Eğer iyiye burada tek başına işi yoktur, kötüye de bir refakatçiye ihtiyacı yoktur. Her iki durumda da bana ihtiyacı yok."

"Kapısında ne yazıyor?"

"Ring volta atarken durakladı ve yüzünü buruşturdu. "LaReina, Şarkı Söyleyen Düşes." Tekrar kırmızı arabaya baktı. "Toby, bu konuda bir şeyler *yapmalıyız*. Bu genç kadının altın madeni bölgesine gitmesine izin veremeyiz. Eminim neye bulaştığının farkında değildir. Karşı karşıya olduğu tehlikeleri bilseydi, eminim geldiği noktaya geri dönerdi."

"Onun bakış açısı-?" Toby söyledi.

"Kökeni. yer."

"Biliyor musun, ben de buraya kadar tek başına nasıl geldiğini merak ediyordum. o arabayı kendisi mi sürdü?"

"Tanrım, hayır! Bir Concord'u sürmek kolay

değildir." "O zaman şoförleri nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Ring elini sallayarak. "Belki de altın tarlalarında çalışmak için onu terk etmişlerdir. Belki de planladığı gibi bir yolculuğun tehlikeleri ona açıklarsam kadın minnettar olacaktır."

"Humph!" Toby homurdandı. "Şimdiye kadar hiçbir şey için minnettar olan bir kadın görmedim ya da duymadım."

"Ring dürbünü Toby'den aldı ve tekrar baktı. "Şuna bak, orada oturmuş sakince yemek yiyor ve eğer tahminimde yanılmıyorsam, yemek yediği porselen çok kaliteli. Altın kampının zorluklarına alışkın bir kadına benzemiyor."

"Bana oldukça iyi görünüyor. Üst kısmı büyük. Üst kısmının büyük olmasını severim. Doğruyu söylemek gerekirse alt da. Buradan yüzünü göremiyorum."

"O bir opera sanatçısı!" Ring tersledi. "O bir dans salonu kızı değil."

"Anlıyorum. Dans salonu kızları madencilerle, opera şarkıcıları da generallerle yatar."

'Ring ona ters ters baktı ve Toby de 'Ring uzaklaşana kadar ona ters ters baktı. "Pekâlâ, işte plan: Ona Batı'nın gerçekte bir yer olduğunu, kamplarda nelerle karşılaşabileceğini biraz göstereceğiz."

"Onu atış talimi için kullanmayı , değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece belki onu biraz korkuturum. Aklını başına getiririm."

"Harika," dedi Toby iç çekerek. "O zaman Breck Kalesi'ne ve Albay Harrison'a geri dönebiliriz. O adam seni gördüğüne, bir Apaçi sürüsünü gördüğüne sevineceği kadar sevinecek. Senden hiç hoşlanmıyor."

"Hislerimiz karşılıklı. Evet, Breck Kalesi'ne döneceğiz ama ben de tayinimi isteyeceğim."

"Güzel. Dört, beş yıl içinde çıkabilmeliyiz. O zamana kadar kahramanı oynamaya ve erkekleri etkilemeye çalışmaktan sırtında deri kalmayacak."

"Yapılması gereken bir şeydi ve ben de yaptım," dedi Ring ezbere konuşuyormuş gibi, çünkü bunu Toby'ye binlerce kez söylemişti.

"Şimdi gidip bayanı korkutmak zorunda mısınız? Neden gidip onunla altın tarlalarında dolaşmak istemediğini söylemiyorsun?"

"Uygarlığa dönmek kadının kendi kararı olmalı. Aksi takdirde ona karşı görev ve yükümlülüklerimden kurtulamam."

"Yani belki de onu için korkutmayı planlıyorsun, onun derisini kurtarmak için değil."

"Hayata karşı çok karamsar bir bakış açınız var. Geri dönmesi ikimiz için de en iyisi olur. Şimdi, benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Bunu kaçırmazdım. Belki bize yiyecek bir şeyler ikram eder ama umarım şarkı söylemez. Operadan nefret ederim."

'Ring üniformasını düzeltti, yanındaki ağır ve uzun kılıcı ayarladı. "Hadi şu işi bitirelim. Kalede yapmam gereken çok şey var."

"Yaşlı adam Harrison'ın seni öldürmesini engellemek gibi mi?" Ring atına binerken cevap vermedi.

Bölüm 2

Maddie sandıktan küçük kız kardeşinin fotoğrafını çıkardı ve ona baktı. O kadar dalmıştı ki Edith'in çadıra girdiğini duymadı.

"Ağlamaya , değil mi?" Edith, Maddie'nin yatağı olan sert karyolanın üzerine bir battaniye sererken konuştu.

"Tabii ki hayır!" Maddie tersledi. " şeyler pişirdin mi? Açlıktan ölüyorum."

Edith bulaşık suyu sarısı saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. Ne saç ne de elbisesi çok temizdi. "Fikrini değiştirmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum. Yapmam gerekenin dışında bir şey yapmayı asla düşünmedim. Kız kardeşimi kurtarmak için bir avuç pis, hırsız, cahil madenci için şarkı söylemem gerekiyorsa, bunu yaparım." Maddie kendisi için yarı hizmetçi, yarı refakatçi, yarı baş belası olan bu kadına baktı. "Korkmuyorsun, değil mi? Sen?"

"Öldürecekleri bir kız kardeşi olan ben değilim ve ayrıca kız kardeşimi alıkoymaları umurumda değil. Kendime zengin bir altın madencisi bulmayı planlıyorum. benimle evlenmesini ve hayatımı kurmasını sağlayacağım."

Maddie fotoğrafa bir kez daha baktı ve sonra . "Sadece bunu almak istiyorum mümkün olduğunca çabuk bitirip kız kardeşimi geri almak istiyorum. Altı kamp. Tek yapmam gereken bu ve sonra bana geri dönecek."

"Evet, öyle umuyorsun. Onlara neden bu kadar güvendiğinizi anlamıyorum."

"General Yovington bana yardım edeceğine söz verdi ve güvendiğim tek kişi o. Tüm bunlar sona erdiğinde, onu kaçıranları yargılamama yardım edecek."

"Erkeklere benden çok daha fazla ," dedi Edith yatak örtülerini sallayarak.
"Hazır mısın-

" Çadırın kapağında büyük, karanlık bir şekil görünce durdu. "Yine burada."

Maddie başını kaldırıp baktı ve çadırdan dışarı çıktı. Birkaç dakika içinde geri döndü.

"Bazı sorunlar çıkabilir," dedi Edith'e. "Bu gece çok dikkatli ol."

Bir saat sonra, Maddie yemeğini bitirmek üzereyken başını kaldırdığında iki askerin yaklaştığını gördü. Ya da, diye düşündü, belki de bir buçuk askerdi, çünkü adamlardan biri mükemmel kesilmiş, mükemmel oturan bir üniforma giymiş, Adem'in atına kadar uzanan bir soydan gelmiş olması gereken bir atın üzerinde oturuyordu.

İlkinin yarısı kadar olan diğer adam, gömleğini kirli paçavralardan yapmış gibi Gömleğin ön tarafına dikilmiş büyük yama cepler vardı ve her cep şişkin görünüyordu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Bir fincan çay ve belki de bir parça elmalı turta için bana katılmak için tam zamanında geldiniz."

Maddie'nin artık çok yakışıklı bir adam olduğunu görebildiği iri yarı adam, şapkasının geniş siperliğinin altından kıvrılan siyah saçları, koyu renk çatik gözleri, kalın kara kaşları ve kalın kara bıyığıyla ona kaşlarını çatarak baktı.

"Gerçek çay mı?" diye sordu küçük adam, konuşurken kahverengi teni kırıyordu. Kesici dişlerinden biri eksikti. "Gerçek elma? Gerçek turta?"

"Evet, tabii ki. Lütfen benimle paylaşın." Maddie çayı koyamadan bir saniye içinde atından inmişti. Fincanı aldığı anda eli beklentiyle biraz titredi. Maddie bir fincan daha doldurdu ve uzattı.

"Yüzbaşı," dedi genç adama, omuzlarındaki çifte gümüş çubuklardan rütbesini anladı.

Çayı görmezden geldi ve atını masaya çok yaklaştırdı. Devasa atının tepesinden aşağıya bakarken, on iki ayak boyunda gibi görünüyor, diye düşündü,

ve ona bakarken boynuna bir kramp girdiğini hissetti. "Sen

LaReina mısın?"

Güzel bir sesi vardı ama tonu pek hoş değildi. "Evet." Boynuna giren krampı görmezden gelmeye çalışarak olabildiğince nazik bir şekilde gülümsedi.

"LaReina benim sahne adım. Benim adım aslında-"

Adamın atı bir yan adım attığı ve o da tabakların devrilmesini önlemek zorunda kaldığı için sözünü bitiremedi.

"Sessiz ol Şeytan," dedi adam ve büyük atı kontrol altına aldı.

Sağındaki küçük adam çayını yudumlarken boğuldu.

"İyi misin?"

"İyi," dedi küçük adam sırtarak. "Şeytan, öyle mi?" Gülüyordu.

Maddie ona cömert bir dilim pasta kesti, bir tabağa koydu ve uzattı. "Oturmak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler hanımefendi. Bu gösteriyi buradan izleyeceğim."

Maddie onun uzaklaşmasını izledi, sonra tekrar atın üzerindeki adama baktı. Hayvan o kadar yakındaydı ki, sallanan kuyruğu masadaki tabakları devirmek üzereydi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Yüzbaşı?" Bir çay fincanını kuyruğun yolundan çekti.

Kısa mavi ceketinin içine uzandı ve katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp ona uzattı. "Altın kampları konusunda size eşlik etmem için General Yovington'dan emir aldım."

Maddie gazeteyi açarken gülümsedi. Generalin ona daha fazla koruma sağlaması ne kadar da düşünceliydi. "Terfi etmişsiniz," dedi kâğıttaki isme bakarak.

"Tebrikler, Kaptan Surrey."

"Teğmen Surrey geçen hafta öldü ve onun görevlerini yerine getirmem emredildi. General Yovington'ın Teğmen Surrey'nin ölümünden haberi ve henüz benim Surrey'nin yerini aldığım konusunda bilgilendirilmedi."

Bir an için Maddie'nin nutku tutuldu. General'in, ona yardım edecek bir adam seçtiğinden emindi.

neden altın tarlalarında olduğunu bilmiyordu. Generalin adama özel emirler vereceğinden emindi ama şimdi ne yapacaktı? Etrafında onu gözetleyen birkaç asker varken yapması gereken şeyi nasıl yapacaktı? Bir şekilde bu adamdan kurtulmalıydı.

"Ne kadar ," dedi mektubu katlarken. "General Yovington da çok nazik, ama bir refakatçiye ihtiyacım yok."

"Ordunun da gezgin bir şarkıcıya eşlik edecek subaylara ihtiyacı yok," dedi adam ona bakarak.

Maddie ona gözlerini kırptırdı. Elbette bunu kulağa geldiği kadar kaba bir şekilde söylememişti. "Lütfen Kaptan, bir fincan çay içmek için bana katılmaz mısınız? Hava soğuyor.

Ayrıca, atınız arabamı mahvediyor." Başıyla hayvanın arabanın kırmızı boyalı tahtasını kemirmeye başladığı yeri işaret etti.

Adam dizlerini kullanarak atı geri çekti, sonra birkaç adım ötede attan indi ve dizginleri sallanır halde bıraktı. İyi eğitilmiş, diye düşündü Maddie ve adamın kendisine doğru gelişini izledi. Adamın boyu neredeyse atın üstündeki kadar uzundu ve Maddie ona bakmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Lütfen oturun, Kaptan."

Oturmadı ama masanın altından bir tabureyi tekmeledi ve ayağını koydu, sonra dizine yaslanarak ceketinin içinden uzun, ince bir puro çıkardı ve yaktı.

Maddie ona baktı ve onun küstahlığından ve küstahlığından hiç hoşlanmamıştı.

"Bence hanımefendi, sizi nelerin beklediğine dair hiçbir fikriniz

yok." "Altın madencileri mi? Dağlar mı?"

"Zorluk!" dedi ona bakarak. "Evet, zor

olacağına eminim ama-"

"Ama hiçbir şey. Sen ..." Porselen tabakların bulunduğu masaya baktı. "Belli ki zorluklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bir opera sanatçısının rahat hayatını yaşadktan sonra ne bilebilirsin ki?"

Elbette onu tanıımıyordu, yoksa yeşil gözlerinin nasıl yeşile döndüğünü fark ederdi. "Anladığım kadarıyla siz bir opera uzmanısınız, Yüzbaşı? Opera sahnelerinin yakınında çok zaman geçirdiniz mi? Şarkı söyler misiniz? Tenor olabilir misiniz?"

"Opera hakkında ne bilip bilmediğim hiç fark etmez. Ordu size eşlik etmemi emretti ve benim inancıma göre eğer opera hakkında bir şey bilseydiniz Önünüzde uzanan tehlikeleri bilseydiniz, mayın tarlalarına girmeyi istemek gibi aptalca bir plan yapmaktan vazgeçerdiniz." Tabureden indi ve ona sırtını döndü. "Eminim," dedi babacan bir ses tonuyla, "amacınız çok . Madencilere biraz kültür getirmek istiyorsunuz." Ona baktı ve neredeyse gülümsedi. "Asil tavrınız için sizi takdir ediyorum, ama bunlar iyi müziği takdir edecek tipte adamlar değil."

"Öyle mi?" dedi usulca. "Peki ne tür müzikten hoşlanırlar?"

"Kaba, bayağı melodiler," dedi hemen. "Ama bu ne burada ne de orada. Önemli olan altın tarlalarının bir hanımefendiye göre olmadığı."

Bunun üzerine Maddie onun kendisine yukarıdan aşağıya baktığını hem hissetti hem de gördü ve bakışlarında hiç de gurur okşayıcı bir şey yoktu. Sanki şöyle demişti: "Eğer *sen* bir bayan. "Kötü yerler, mi?" Sesi çok yumuşaktı ama bir o kadar da . Yıllar süren eğitim ona sesi üzerinde mutlak bir kontrol sağlamıştı.

"Hayal edebileceğinizden de kötü. Orada öyle şeyler oluyor ki, Korkuları size yüklemek istemiyorum. Uyanıklık komitesi dışında kanun yok. İdamlar

ve asılmak bir adamın ölebileceği en temiz yoldur. Hırsızlar." Ellerini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Orada bir sürü adam var.

kadınların avantajı."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," dedi, gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Ve kamplara gitmemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle hayır." Masadan uzaklaştı ve yine neredeyse gülümsedi. "Mantıklı düşüneneğini umuyordum."

"Ah, evet, görmek için orada olduğunda mantığı görebiliyorum. Söyleyin bana, Yüzbaşı, ah . . ." "Montgomery."

"Evet, Yüzbaşı Montgomery, eğer bana eşlik etme görevinizden serbest bırakılırsanız, ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Biraz kaşlarını çattı, belli ki onun kendisiyle ilgili sorularından hoşlanmamıştı. "Breck Kalesi'ne ve oradaki görevlerime döneceğim."

"Önemli görevler mi?"

"Elbette!" diye tersledi. "Bir askerin yerine getirdiği tüm görevler önemlidir."

"Tuvaleti temizlemek de dahil," dedi küçük adam boş tabağını uzatarak masaya doğru yürürken. "Bütün gün yakacak odun kesmek, su taşımak, daha fazla ordu binası inşa etmek ve-"

"Toby!" Kaptan Montgomery tersledi.

Maddie ona bir dilim daha turta verirken Toby konuşmayı bıraktı.

"Erim adına özür dilerim," dedi Yüzbaşı Montgomery. "Bazen ordunun gerçek amacını tam olarak kavrayamıyor."

"Peki sen?" Maddie tatlı tatlı sordu. Ona bir dilim kesip

turtayı kırılğan bir tabağa koydu ve ağır gümüş bir çatalla ona uzattı.

"Evet, hanımefendi, biliyorum. Ordu bu ülkeyi korumak için burada. Beyaz yerleşimcileri Kızılderililerden koruruz ve-"

"Peki ya beyaz yerleşimcilerden Kızılderililer?"

Toby bir kahkaha attı, ama Yüzbaşı Montgomery onu susturmak için bir bakış attı, sonra Yüzbaşı tabağını ve yarısı yenmiş turtayı dehşetle fark etti, sanki düşmana satılmış gibiydi. Tabağı yere bıraktı ve doğruldu. "Mesele şu ki hanımefendi, altın tarlalarına giremezsiniz."

"Anlıyorum. Anladığım kadarıyla eğer gitmezsem, bana eşlik etme emrinden kurtulacaksın, a ... bana ne demiştin? Gezgini bir şarkıcı, doğru mu?"

"Özgür olup olmamamın hiçbir önemi yok. Önemli olan, altın tarlalarında güvende olmadığınızdır."

Ben bile sizi koruyamayabilirim." "Siz bile mi, Kaptan?"

Konuşmayı bıraktı ve ona baktı. Bu iş umduğı gibi .

"Bayan LaReina, şaka yapmak için bir fırsat olarak görebilirsiniz, ama sizi temin ederim ki öyle değil. Burada tek başına korunmasız bir kadınsınız ve sizi nelerin beklediğinden haberinizi yok." Tek kaşını kaldırdı. "Belki de arzunuzun şarkı söylemek olduğunu varsaymakla yanılıyorum. Belki de altına hücumu katılmayı umuyorsunuz."

Belki de masum bir madencinin zor kazanılmış altınını kullanarak ondan kazanmayı planlıyorsunuz-

"

"İşte bu," dedi Maddie, ellerini masaya koyup ayağı kalkarak ve ona doğru eğilerek. "İlk kısımda haklısınız Kaptan: Varsayımında yanılıyorsunuz. Benim hakkımda *hiçbir* şey bilmiyorsunuz, kesinlikle hiçbir şey, ama size kendimle ilgili bir şey söyleyeceğim: Altın tarlalarına gidiyorum ve ne siz ne de tüm ordunuz beni durduramayacak."

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı ve bir yılan kadar hızlı bir şekilde elini Maddie'nin koluna koydu. Kadının söz dinlemesini sağlamak için ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

Alacakaranlıktan iki adam çıktı; biri kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Sanki yıllarını tuğla duvarlara çarparak geçirmiş gibi görünen bir yüzü vardı. Diğer adam en iri, en siyah adamdı.

'Ring'in gördüğü en uzun adamdı. 'Ring kendisinden daha uzun adamlar görmeye alışık değildi ama bu adam onu birkaç santimle geçmişti.

"Beni serbest bırakır mısın?" Maddie yumuşak bir sesle konuştu. "Ne Frank ne de Sam bana zarar gelmesini ister."

'Ring isteksizce onun kolunu bıraktı ve geri çekildi.

Maddie masanın etrafında yürüdü ve bunu yaparken iki adam yanına yaklaştı. Kısa boylu adamın boyu Maddie'ninkinden çok uzun değildi ama giysilerinden bile birkaç yüz kiloluk bir kas yığını olduğu anlaşılıyordu. Diğer adama gelince, yeryüzündeki hiçbir insan -en azından biraz akli olan bir insan- onunla uğraşmak istemezdi.

"Kaptan," dedi Maddie yavaşça, ona küçük bir gülümseme vererek, "bilmediğimi varsaydığınız şeyleri bana söylemekle o kadar meşguldünüz ki, sorma zahmetine bile girmediniz. ne gibi önlemler aldığımı sordu. İzin verin size koruyucularımı takdim edeyim." Kısa boylu adama döndü. "Bu Frank. Gördüğünüz gibi Frank birkaç boks müsabakasına katılmış. Hareket eden her şeyi vurabilir. Bunun yanı sıra piyano ve flüt çalabiliyor."

Uzun boylu siyah adama döndü. "Bu Sam. Sanırım Sam'in neler yapabileceğini size söylememe gerek yok.

Bir keresinde bir boğayla güreşi kazanmıştı. Boynundaki yarayı görüyor musun? Birisi onu asmaya çalışmış ama ip kopmuş. Kimse bir daha denemedi."

Yüzbaşı Montgomery'ye baktı, onun kara gözlerinin parladığını gördü. "Arkanda Edith var. Edith'in bıçaklara karşı özel bir sevgisi vardır." Maddie gülümsedi. "Ve yivli demirle de hiç fena değildir."

Daha da geniş bir şekilde gülümsedi. Bu kendini beğenmiş, her şeyi bilen adamı yenmek çok güzel bir duyguydu. Görünüşüne , bu adamın

Her konuda yenilmeye alışkındı. "Şimdi, ordunun kalesine dönmek ve onlara ihtiyacım olmadığını söylemek için iznim var.

Bana eşlik edecek birini. Onlara güvenilir ellerde olduğumu gördüğünüzü söyleyebilirsiniz. Vicdanınızı rahatlatmak için General Yovington'a Teğmen Surrey'nin zamansız ölümü hakkında mektup yazacağım ve nazik eskort teklifini takdir etmekle birlikte şu anda bir eskorta ihtiyacım olmadığını açıklayacağım."

Kendini durdurmaya çalıştı ama kına yakmaktan da kendini alamadı. "Özellikle de senin gibi sakar birine ihtiyacım yok. Frank iki gün önce bizi aradığınızı . Senin

ve sen tepede bizi izlerken Sam de seni izliyordu. Ve sen kampa doğru at sürerken.

. . Tanrım, Yüzbaşı, *La Traviata*'nın korosu bile sizden daha az ses çıkarıyor. Tanrı aşkına, ordunun birini korumak için neden sizin gibi bir adamı seçtiğini anlayamıyorum."

Durması gerektiğini biliyordu ama yapabilecek gibi görünmüyordu. Korkunç adamın ona gezgin şarkıcı demesi, her şeyi bir kenara bırakması için yeterliydi. "Görünüşe göre ordu Kızılderililerden güvenliğim için endişeleniyorsa, en azından bana dünyada biraz daha incelikli ve çok daha az gürültüyle hareket edebilecek bir adam gönderebilirdi. Söylesenize Yüzbaşı, daha önce hiç Batı'da bulundunuz mu? Hiç Kızılderili gördün mü? Bir Ute'yi bir Crow'dan ayırt edebilir misin?

Cheyenne? Yoksa en iyi yaptığın şey kadınları korkutmaya çalışmak mı? Belki de yapabildiğin *tek* şey bu?"

Ona tatlı bir gülümseme verdi. Konuşması boyunca adam orada öylece durdu, yakışıklı yüzü taştan bir maske gibiydi, vücudu kaskatı kesilmişti. Kara bir ateşle parlayan gözleri olmasaydı onun hayatta olduğunu bilemezdi.

"Artık ordunuza dönebilirsiniz Yüzbaşı," dedi. "Seninle işim bitti."

'Ring bir adamdan diğerine, sonra Maddie'ye baktı ve şapkasının kenarını çekti. "İyi akşamlar hanımefendi," dedi ve arkasını döndü,

Edith'in etrafından dolaştı ve atının yanına gitti. Onun bir adım gerisinde Toby vardı, Sam'e hayranlıkla baktıktan sonra Maddie'ye göz kırptı ve askeri atına bindi.

Maddie gülmeye başlamadan önce tamamen kulak kesilmemişlerdi. Frank de kıkırdadı ve Sam bile gülümsedi ama Edith gülmedi.

"Ona söylediklerin hiç hoşuna gitmeyecek," diye tersledi

Edith. "Bana söylediklerinden hoşlanmadım!"

"Evet, bir kadın bir erkeğin ona verdiği her şeyi almak için doğmuştur, ama bir buna alışık değildir."

" zaman bir erkeğin teklifini kabul etmeyen yeni bir kadın akımı başlatacağım," diye tersledi, sonra sakinleşti. "Oh neyse, önemli değil, sonuncusunu gördük onu." Sam bir hareket yaptı,

başını iki adamın oturduğu tepeye doğru salladı ve bir gözlüğün ardından onları izledi.

spyglass. "Evet," dedi Maddie. "Bence bu gece fazladan bir nöbet uygun olabilir."

Frank lambaları yakarken arkasını döndü. Sabah erken kalkabilmek için yatmaya gidebileceğini düşündü. Tekrar gülümsedi. Ordu için çok fazla, diye düşündü.

"Onu korkutuyorsun, ha?" Kamp ateşinin etrafında oturmuş asker peksimeti yerken Toby şöyle diyordu. "Bu kadın hiçbir şeyden korkuyor gibi görünmüyor!" Hayranlıkla kıkırdadı. "O adamlardan hiçbirini görmedim, dışarı çıkana kadar orada olduklarını bile bilmiyordum. Sence ? Şu büyük olanın cehennemde olduğuna ve yeryüzüne çıktığına inanabilirim ama diğeri-"

"Birkaç dakikalığına çeneni kapalı tutabilir misin?" Ring tersledi.

Toby'nin sessiz kalmaya hiç niyeti yoktu. "Çok güzel bir kız, değil mi? Sence onun kadar güzel bir kadın şarkı söyleyebilir mi?"

'Ring kahvesinin posasını fırlattı. "Hayır. Eğer o bir şarkıcıysa, ben bir yalancıyım."

"Ve sen o değilsin, değil mi evlat?" Toby'nin gözleri dans ediyordu. "Ona sadece gerçeği söyledin, hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmediğini. Tabii ki bakacak bir çift fişi olup olmadığını hiç sormadın, sadece söyledin. Bundan hiç hoşlanmadı, değil mi? Daha fazla gürültü yaptığını söyledi... neydi o?"

"Bir opera," dedi Ring yüksek sesle. "Bir operanın adından bahsetti. Senin çene sallamaktan başka yapacak işin yok mu ihtiyar?"

"Oooooe, umarım beni o küçük bayanı korkuttuğun kadar kötü korkutmazsın. Nereye gidiyorsun?"

Ring atına . "Sabahtan önce dönmemi beklemeyin."

Toby kaşlarını çatı. "Umarım aptalca bir şey planlamıyorsundur. Şu iri olan seni ikiye bölebilir gibi görünüyor."

"Bu görüldüğünden daha zor." Ring atını ağaçların doğru sürdü. Toby'den ve şarkıcının arabasından biraz uzaklaştığında atından indi, eyer çantalarını çıkardı ve her şeyi çıkardı. En altta bir deri rulosu ve rulonun içinde de yuvarlak bir teneke kutu vardı. Bu nesnelere birkaç aydır bakmamıştı ama şimdi onlara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Soyunmaya başladığında aklı o geceye gitti. Onu rahatsız eden aşağılanma değildi, hatta bir kadın tarafından aşağılanması bile değildi, hayır, bir erkek sözlerle dayanabilirdi, ama onu rahatsız eden şey kadının bir emrin önüne geçmesiydi. Ordu ona bir emir vermişti ve bu ne kadar yerine getirmek istemese de, aksine ne söylenirse söylensin bunu yapmak niyetindeydi.

Yani bu ülkede güvende olduğunu düşünüyordu, öyle mi? Güvende olduğunu düşünüyordu çünkü onu izleyen iki adam vardı. Ring'in onu korumadığı doğruyd.

arabanın gölgelerinde gizlenen adamların farkındaydı- kabul etti
Ama onları gördüğünde hiç de korkmamıştı. Kısa boylu olan Frank'in sol gözü bulanıktı. Eğer o tarafı kör değilse bile, kör olmaya çok yakındı. Zenci adamın ise derisi sımsıkıydı ve yaşlanmamış gibi görünüyordu,

'Ring hareketlerinde hafif bir sertlik tespit ve ayağa kalktığında sağ dizini destekledi.

Adamın görüldüğünden daha yaşlı olduğunu ve sağ bacağının ona çok acı verdiğini tahmin ediyordu. Kadına ve bıçaklarına gelince, o onu reddetti. Gözlerinde şehvet ve özlem vardı ve ona sadece gülümsemesi gerektiğinden ve bıçaklarını bırakacağından şüpheleniyordu.

Şarkıcı LaReina'ya gelince, okuması en zor olan oydu. Onu ilk gördüğünde tanıdığını sanmıştı. Yumuşak ve geniş gözlü görünüyordu. Adamın söylediği her kelimeyi dinliyormuş gibi görünüyordu. Toby'ye güzel tabaklarından çay ikram eden bir hanımefendiye benziyordu. Subay eşlerinden hiçbiri bir ere, özellikle de Toby gibi görünen birine gülümsemeyi bile çok görmezdi. Ama bu opera sanatçısı yapmıştı.

'Ring son giysilerini çıkarırken, kadının bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Belki de General Yovington bunu fark etmişti ve bu yüzden bir asker istemişti. Yine de Teğmen Surrey'nin seçimi tuhaftı. 'Ring onu içine kapamış, sessiz bir adam olarak hatırlıyordu. Bir keresinde hile yapmakla suçlanmış olması dışında hakkında hatırlanacak pek bir şey yoktu. Generalin seçimi için iyi nedenleri olmalıydı.

Ona eşlik etmesi için kimi seçmiş olursa olsun, general kesinlikle Gerçekten de yanında birine ihtiyacı olduğunu anlayacak kadar anlayışlıydı. Belki de general onun talk pudrası kadar yumuşak ama kendini sert ve yenilmez sanan bir kadın olduğunu anlayabilirdi. Altın ülkesinde hiçbir sorun yaşamayacağını düşünüyor gibiydi. Yıllardır gördüğü en güzel şeydi.

Çırılçıplak kaldığında, kalçasına bir kumaş geçirdi, uzun, yumuşak mokasenlerini giydi, beline bir bıçak bağladı ve ardından vermilyon kutusunu açtı.

Güzelliği bir sorundu. Belki madencileri ondan uzak tutabilirdi ama onu madencilerden nasıl uzak tutacaktı? Belki de general, kadının refakatçisinin onu saf ve iffetli tutmasını, başka erkeklerle kaçamak yapmamasını sağlamasını istiyordu.

Parmaklarını pudralı vermilyona batırırken omuz silkti. O bir askerdi. Emirlerin arkasında ne olduğunu sorgulamak için hiçbir nedeni yoktu. Sadece onlara itaat etmek istiyordu.

Maddie derin bir uykudaydı ve rüyasında La Scala'da Adelina Patti ile birlikte şarkı söylediğini görüyordu. Seyirciler Patti'yi yuhaladı ve tısladı, sonra da "LaReina, LaReina" diye bağırmaya başladı.

Uykusunda gülümserken bir kibritin parlak ışığı ve ardından yanan bir lamba onu uyandırdı. Gözlerini açmak istemeyerek birkaç kez kırptırdı. "Edith, söndür şu ışığı," diye mırıldandı ve arkasını dönmeye başladı. Bir şey elini başının üstünde tutuyordu. Uykulu bir şekilde elini çekti, sonra biraz daha sert çekmek için uyandı. Eli hareket etmiyordu.

Birden panik içinde başladı ama ellerinin ve ayaklarının karyolaya bağlı olduğunu gördü. Çığlık atmak için ağzını açtı.

"Devam et ve çığlık at. Sizi temin ederim ki kimse sizi kurtarmaya gelmeyecek."

Ağzını kapattı ve çadırın ortasında yerde oturmuş, sakın bir şekilde ince bir puro içen Yüzbaşı Montgomery'yi görmek için döndü. Ama bu o kadar farklı bir Yüzbaşı Montgomery'ydi ki, ilk başta onu neredeyse tanıyamadı. Üzerinde sadece deri bir peştamal vardı ve uzun, güçlü görünen bacaklarının yanı sıra kaslı kalçalarının büyük bir kısmını çıplak bırakıyordu. Göğsü, bir omzundaki bir sürü kıl ve üç kırmızı leke dışında çıplaktı. Ayrıca bir yanağında parlak kırmızı-turuncu pudra şeritleri vardı.

Belki de ondan korkması gerekiyordu ama hayatında hiç kimseden bu kadar az . Onun ne yaptığını çok iyi biliyordu. Gururunu incitmişti ve şimdi her küçük çocuğun yapacağı gibi onu geri alıyordu.

"Beni bu şekilde ziyaret etmeniz ne kadar nazikçe, Kaptan ve ne kadar ilginç bir oyun kıyafeti. Ama Sam öğrenmeden beni bıraksanız iyi olur. Benim gibi espri anlayışına sahip değil.

Purosundan uzun bir nefes çekti. "Buraya gelmeden önce iki adamın ve hizmetçinin icabına baktım."

Kendisini tutan ipleri çekti. "Eğer halkımdan birine zarar verdiysen, asıldığını göreceğim."

"Asıldı."

"Ne?"

"Kelime , asılmadı. Asmak, Tanrı'nın bir insana özel bir armağan vermesidir. Asmak ise insanların birinin boynuna ip geçirmesidir."

"Özel bir hediye mi? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Öyle mi? General falan olduğunuza göre çok şey bildiğinizi sanıyordum."

İşte o anda Maddie onun ne demek istediğini anladı. Adamın bir şeyi kanıtlamak için elbise giydirme oyunu oynaması ve onu yatağa bağlaması onu kızdırmamıştı ama genelle aralarında bir şey olduğunu ima etmesi kızdırmıştı. "Bu ne cüret!" diye nefesi kesildi. "Bunun için seni komutanına rapor edeceğim. Asıldığını göreceğim, asıldığını, lanetlendiğini, çizildiğini ve

Eğer beni hemen serbest bırakmazsanız, dörde bölüneceğim."

"Dikkatli ol. O kadar gürültü yapıyorsun ki ... neydi o? La bir şeydi, değil mi?"

"*La Traviata*, seni kaba, taşralı, aşırı büyümüş asker katırı! Bırak beni!"

Yavaşça ayağa kalktı ve gerindi. "Kızılderili olsaydım şimdiye kadar kafa derini yüzmüş olurum ya da beyaz bir adam istediği her şeye sahip olabilirdi."

"Bunun beni korkutması mı gerekiyor? Neden bir Kızılderili sırf benim kafa derim için savaş başlatma riskine girmek istesin ki?"

Karyolanın kenarına oturdu ve ona baktı. "Kızılderililerin beyaz kadınların ırzına nasıl geçtiklerini, güzelliklerini nasıl arzuladıklarını duymadın mı?"

"Okuduklarınızın hepsi ucuz romanlardan mı oluşuyor?"

Uzaklara baktı ve purosundan derin bir nefes çekti. "Kızılderililer hakkında bir şeyler biliyor gibisin."

Lanconia'dan gelen bir düşes Kızılderililer hakkında ne biliyor?"

Maddie ona gerçeği söylemeye başladı ama bunu yaparsa lanetleneneğine karar verdi. Eğer bundan bu adama gününü göstermeyecekti. "Ne kadar da anlayışlısınız Kaptan,"

dedi, neredeyse ona mırıldanarak. "Gerçek şu ki, yaşlı bir dağ adamı - bilirsiniz, Batı'da kürkleri tuzağa düşüren adamlar - Lanconia'ya geldi ve bizimle yaşadı. Çocukken beni dizine yatırır ve bana şöyle derdi Bir sürü harika hikâye, *gerçek* ."

"Demek size toprakları görmek için batıya geldiniz." "Oh, evet. Ve

şarkı söylemek için de. Şarkı söylemekte oldukça iyiyimdir."

Karyoladan uzaklaştı ve arkası dönükken Maddie iplerle boğuştu ama düğümler karmaşık ve iyi bağlanmıştı.

Aniden ona baktı, ama kadın daha hızlıydı ve baktığında kadın huzur içinde yatıyor, ona gülümsüyordu.

"Sana kamplara gitmemen gerektiğini söyledim. Çok sertler ve güvenliğinizden endişe ediyorum."

Korkarım beni takip etmek zorunda kalacaksın, diye düşündü ama gülümsemeye devam etti. "Ben güvende olacağım ve sen de orduna dönebilirsin. General Yovington'a mümkün olan en güzel mektubu yazacağıma söz veriyorum.

O tatlı bir adam."

"Bildiğinizi tahmin ediyorum."

Dişlerini birbirine kenetledi. "Sizi temin ederim efendim, generalin bana olan ilgisi tamamen sanatsaldır."

"Sanatsal mı?"

Evet, seni yarı çıplak dodo kuşu, diye düşündü. Artistik. Ama ona gülümsedi. "Şarkı söylemem. Adam beni şarkı söylerken dinlemeyi seviyor. Şu ipleri çıkarma nezaketini gösterirsen, senin için şarkı söylerim.

Ona, kızgın bir tavadaki yağ gibi öfkesini akıtan küçük bir gülümseme verdi: neredeyse cızırdıyordu.

"Opera mı?" diye sordu. "Hayır, teşekkürler."

Bıkkınlıkla iç geçirdi. "Pekâlâ Kaptan, sadede gelelim ve bu maskaralığa bir son verelim.

Adamlarımı, hizmetçimi ve beni yendin. Sen kazandın. Şimdi, ne istiyorsun?"

"Ordu bana size eşlik etmemi emretti ve ben de bunu yapmayı planlıyorum. Tabii eğer mantıklı düşünecek kadar aklınız yoksa."

"Yapmamı istediğiniz her şeyi yapmamın nedeni, doğru mu? Hayır, özür dilerim. Bunu söylemek istememiştim." Bir nefes aldı. "Kaptan, belki de Dünyada benim çapımda bir şarkıcıyı dinlemekten hoşlanmayan birkaç insandan biri kaldı, ancak sizi temin ederim ki dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca insan

yani-" Dik kafalı, inatçı ya da aptal demek istemişti ama vazgeçti.

"O kadar da habersiz değiller. Beni şarkı söylerken

dinlemek istiyorlar." "İyi fikir, müzik için her şeyi

yaparım, ama-"

"Ne kadar cömertsiniz."

Adam onun sözlerini duymazdan geldi. "Ama bence Amerika'ya geri dönmeli, bu topraklar daha yerleşik hale gelene kadar birkaç yıl beklemeli ve sonra şarkı söylemeye dönmelisin."

Kendini sakinleştirmek için bir nefes daha aldı ve konuştuğunda pek de zeki olmayan bir çocukla konuşur gibi konuştu. "Yüzbaşı Montgomery, belki bunu daha önce duymuşsunuzdur ama bir şarkıcının sesi kalıcı bir şey değildir. Bu bir

Hayatın talihsiz bir gerçeği ama her zaman şarkı söyleyemeyeceğim. Şu anda yirmi beş yaşındayım ve zirvede bile değilim, ama yapabiliyorken şarkı söylemeliyim ve bu zavallı, yalnız adamlar için şarkı söylemek istiyorum. Hayır, bundan da öte, altın kamplarında şarkı söyleyeceğim."

Ona doğru baktı. ", değil mi?"

"Ben mi? *Ben* mi inatçıyım? Sana istenmediğin, sana ihtiyaç duyulmadığın mümkün olan her şekilde söylendi ama sen burada gecenin bir yarısı Kızılderilicilik oynayıp zavallı, savunmasız bir kadını bağlıyorsun."

Neredeyse ona gülümseyecekti ama karyolaya oturdu ve ellerini çözmek için üzerine eğildi. Adamın teni sıcak ve bronzdu ve kız, her tarafının böyle bronzlaşmış olması için adamın sadece bir makat beziyle çok fazla olması gerektiğini düşündü.

Elleri çözüldüğünde doğrulup bileklerini ovuşturdu ve adamın ayak bileklerini çözmesini izledi. Serbest kaldığı anda onu itti ve karyoladan fırladı. Adam onu belinden yakaladı.

Çadırın kapağını açtı ve onu karyolaya bıraktı, sonra da kızgın bir ifadeyle üzerine yürüdü.

"Hiç viskin var mı?" diye sordu uzun bir bakışmadan sonra. "Sanırım biraz ihtiyacım var."

"Kızılderililere ateş suyu servis etmek yasadışıdır."

"Beni daha fazla zorlama. Senden alacağımı aldım." "Küçük sandığın içinde bir şişe var."

Ona sırtını dönerek sandığa doğru gitti, ama kız ayağını kıpırdatınca ona baktı, ama kız sadece gülümsedi.

Bagajdan da bir bardak aldı ve kendine sağlıklı bir shot doldurdu, içti ve bir tane daha doldurdu. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var: Ya şarkı turuna çıkmayacaksın ya da sana eşlik etmem için benimle gideceksin."

"Bu bana ölmek için farklı yollar sunmak gibi bir şey."

Tek kaşını ona doğru kaldırdı. "Şirketimin genel olarak kötü olarak görülmediğinden emin olabilirsiniz."

"Lütfen romantik fetihlerinin listesini bana bırak. İlgilenmiyorum."

Viski onu etkiliyor gibi görünüyordu, çünkü kendini rahatlamış hissediyordu. "Neyle ilgileniyorsunuz hanımefendi?"

"Şarkı söylemek, şarkı söylemek ve şarkı söylemek. Ve ailem de. bu kadar."

o kadar rahatlamış hissetmeye başlamıştı ki otursa iyi olur diye düşündü ve sandığa yaslanarak yere oturdu. "Ailen. Küçük dükler ve düşesler. Onlar da şarkı söylüyor mu?"

"Çok değil, ama bufalo silahlarıyla harikalar."

"Ah, evet, avcılık." Gözleri ağırlaşmıştı. "Eğer gidip şarkı söylemen gerekiyorsa, ben de seninle gelir ve seni korurum."

"Ama Yüzbaşı Montgomery, şey şu ki, sizi yanımda *istemiyorum*.

hiç yardım istemedim; hiç istemedim. Özellikle de senin gibi birini istemedim. Hiçbir koşul altında seni yanımda istemiyorum."

"Emirler," diye mırıldandı. "Emirler."

"*Senin* emirlerin, benim değil."

Elini gözlerine sürdü, sonra viski şişesine baktı. "Bunun içinde ne var?"

"Afyon," dedi neşeyle. "Edith'in fikriydi. Eskiden herhangi birine bedava içki verirdi, ah . . .

. müşteriler eğer onlardan hoşlanmıyorsa. Uyandıklarında onlara muhteşem aşıklar olduklarını söylerdi. Tek bir erkek bile ondan şüphe etmedi."

Uykunun onu ele geçirmesini güçlükle önleyebiliyordu. "Bana ilaç mı verdin?"

"Viskiyi isteyen sendin. Faydasını gören ." Karyoladan kalkıp yanına gitti ve başını okşadı. "Merak etmeyin Kaptan, birkaç saat içinde uyanacaksınız. giy. Ve bunu yaptığında, lütfen gidip kızdıracak başka birini bulur musun? Hayatım için planlarım var ve bunlar arasında bana gezgin şarkıcı diyen, kendini beğenmiş, kibirli, her şeyi bilen bir ordu yüzbaşısı yok."

Kadın çadırın kapağına doğru bir adım attı, adam peşinden gitmek istercesine bir hareket yaptı ama uykusu kaçmıştı. "İyi geceler, Kaptan," dedi tatlı bir sesle. "Tatlı rüyalar." Çadırdan ayrıldı.

Bölüm 3

Maddie yönünü doğrulamak için ağaçların arasından güneşe baktı, sonra atının boynunu okşamak için öne eğildi. Frank ve Sam'den uzaklaşmak kolay olmamıştı ama başarmıştı.

Erkeklerin onun çaresiz olduğunu düşünmelerine sebep olan şey neydi? Neden Frank ve Sam gibi erkekler

Maddie'nin yukarıyı aşağıdan ayırt edemediğini mi kabullenmişti? Frank New York'ta büyümüşü ve Sam hayatını Güney'de geçirmişti -asılana kadar, düzeltti kendini- sonra kuzeye gitmişti ve Maddie onunla ilk kez orada tanışmıştı.

Matarasının kapağını çıkardı ve bir yudum içti. Her iki adamın da Mississippi'yi hiç geçmemiş olması önemli görünmüyordu, her ikisi de bu bölgelerde iz sürme ve takip etme konusunda hayatının çoğunu nehrin batısında geçirmiş bir kadından daha fazla şey bildiğine inanıyordu.

Tıpkı o kaptanın yaptığı gibi, diye düşündü. Oysa ne Frank ne de Sam onu kızdırmıştı.

Bir an için öfke çenesini sıkmasına neden oldu ama sonra gülümsedi. Yine de sonunda o kazanmıştı. Adam afyon yüzünden uykuya daldıktan sonra, Frank ve Sam'i bağladığı yere gitmiş ve biraz uğraştıktan sonra onları serbest bırakmıştı.

Frank, "Denizcilerin düğümleri," diye mırıldandı ve sonra hiç kimsenin ona gizlice yaklaşamayacağı hakkında birkaç şey söyledi.

Maddie ona cevap vermemişti. İki adamı işe aldığında Kızılderili ülkesini daha iyi tanıyan, en azından porsukla kunduzu, Ute'yle Crow'u ayırt edebilen adamlar tutması gerektiğini biliyordu ama zaman yoktu, o yüzden General Yovington'ın gönderdiği adamları almıştı. Frank'in yüzü ve Sam'in cüssesi çoğu insanı korkutmaya yeterdi. Sam, her zamanki gibi, Maddie onu serbest bıraktığında hiçbir şey söylememişti. Sam sanki sözcükler değerli ve bir tanesini bile verirse fakirleşecekmiş gibi davranıyordu.

Edith'i arabanın altında bağlı, ağzı tıkalı ve öfkeli bir halde buldu. Görünüşe göre Kaptan

Montgomery onu vagon tekerleğine bağlamadan önce yatağına girmişti. "*Beni istediğini sanmıştım,*" diye . "*Tek istediği beni bağlamaktı. O zaman bile ilginç bir şeyler planladığını düşünmüştüm ama beni öylece bıraktı. Beni orada bıraktı! Dokunulmadan!*"

Maddie sadece ince iplerdeki düğümlerle uğraştı ve "ilginç bir şey" hakkında herhangi bir soru sormadı.

Hemen kamptan ayrıldılar. Sam uyuklayan yüzbaşmayı çadırın dışına taşıdı ve dik bir yamacın kenarına bıraktı, sonra ayağıyla hafifçe iterek tepeden aşağı yuvarlanmasını sağladı.

Maddie, kaptanın serin dağ havasında donmamasını umuyordu ama Kaptan Montgomery gibi bir adamın, içinde barındırdığı kadar cüretkârlıkla, kendisini tutmaya yeteceğini düşünüyordu.

sabaha kadar sıcak.

Altın tarlalarına doğru yola çıkmışlardı, güneş doğana kadar yol yerine geçen tekerlekli patikada ağır ağır ilerlediler, sonra Sam Atlar ilerledi ve kararlı Yüzbaşı Montgomery ile aralarına kilometrelerce mesafe koydular.

Şimdi üç gün ve o kadar zamandır onu görmemişlerdi. Belki de donarak ölmüştü. Ya da daha büyük olasılıkla, ordudaki görev yerine geri dönmüş ve "mantık" dinlemeyen bir opera sanatçısından şikayet etmişti. Her ne olduysa, ondan kurtulduğu için çok mutluydu.

Matarayı eyerinin boynuzuna astı ve kez daha dar yün ceketinin içinden haritayı çıkarıp baktı. Artık ezbere biliyordu ama yine de doğru zamanda doğru yerde olduğundan emin olmak istiyordu.

Mektubu çıkarırken Laurel'in saçından bir tutam da kopardı. İlk mektupla birlikte gelmişti ve Maddie bugünkü toplantıyı kaçırırsa Laurel'in parmaklarından birinin bir sonraki mektuba ekleneceğini söyleyen bir not vardı.

Titreyen elleriyle haritayı katladı, onu ve saç tutamını cebine geri koydu ve atını dik, kayalık yamaçtan yukarı doğru tekmeledi.

Laurel *onların elindeydi*, diye düşündü. Bu isimsiz, meçhul adamlar ya da kadınlar, on iki yaşındaki masum bir çocuğu Philadelphia'daki evinden almış ve Maddie'ye istediklerini yaptırmak için onu kullanmışlardı.

Maddie altı ay önce Amerika'daki ilk çıkışını yapmıştı. Avrupa'yı çoktan fethetmiş, dokuz yıl boyunca kıtanın dört bir yanında şarkı söylemiş ve her zaman büyük beğeni toplamıştı ama Amerika'ya dönmeyi çok istiyordu. Menajeri John Fairlie ona Boston ve New York'ta yer ayırtmış ve üç muhteşem ay boyunca onu coşkuyla ve cömertçe öven şarkı söylemişti.

Ama üç ay önce Philadelphia'da küçük bir evi olan teyzesi, Maddie'nin bir an önce Philadelphia'ya gelmesi gerektiğini söyleyen bir mesaj göndermişti.

Maddie'nin hafızasının onu rahatsız ettiği yer burasıydı. Neden hemen gitmemiştir? Neden

Kapıdan çıkıp Philadelphia'ya giden ilk trene mi binecekti? Bunun yerine, teyzesini görmeye gitmeden önce üç rol daha söyleyene kadar üç gün beklemişti. Ne de olsa kadın yaşlıydı ve biraz sersemdi. Belki de biraz bunamıştı, o yüzden bekleyebilirdi.

Maddie Philadelphia'ya vardığında bir şeyleri değiştirmek için artık çok geçti. Maddie'nin küçük kız kardeşi Laurel, babasının erkek kardeşinin dul eşiyle birlikte yaşaması ve okula gitmesi için doğuya gönderilmişti. Maddie kız kardeşinin sadece birkaç yüz mil uzakta olduğunu biliyordu ama performansları ve şarkı söyleme talepleri yüzünden Philadelphia'ya yolculuk yapacak zamanı olmamıştı.
-Zaman bulamamıştı, diye kendini düzeltti.

Maddie birkaç aydır küçük kız kardeşinden birkaç yüz mil uzaktaydı ve onu görmeye gitmemişti.

Şimdi atını ileri doğru iterken, kız kardeşinin tombul, beceriksiz bir çocuk olarak Maddie şarkı söylerken piyanonun altında oturup onu takip ettiğini hatırlıyordu. Babaları Laurel'in şarkıcı olmayacağını bilmediğini ama opera aşığı olacağından emin olduğunu söylerdi.

Maddie Avrupa'da şarkı söylediği dokuz yıl boyunca uzaktaki ailesine mektuplar yazmış, fotoğraflar göndermiş ve Laurel ondan hayranlık dolu mektuplar almıştı. Laurel, ablası Maddie gibi şarkı söyleyemiyor ya da ablası Gemma gibi resim yapamıyordu ama yetenekli ablalarına hayranlık duyabiliyordu. Onlar hakkında hatıra defterleri tutabilir ve uzaktan onlara tapabilirdi.

Maddie küçük kız kardeşinin sevgisini hafife aldığını . Yıllar boyunca ona bir kral ya da çar tarafından imzalanmış programların kopyalarını, küçük bir altın yelpazeyi ya da hatta bir inci kolyeyi göndermiş, ancak bu kadar yakinken onu ziyaret etmek için zaman ayırmamıştı.

Maddie Philadelphia'ya vardığında teyzesi yataktaydı, endişe ve sinirden secdeye kapanmıştı. Bir adamın evine gelip Laurel'i esir tuttuğunu ve Maddie'yle konuşmak istediğini söylemesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

"Baban beni asla affetmeyecek," diyordu teyzesi. "Maddie, ben elimden geleni yaptım. Laurel çok tatlı bir çocuk. Hiçbir zaman diğer çocuklar gibi gürültücü ya da dağınık olmadı ve yeni okulunu çok sevdi. Neden, ah, neden bu onun başına geldi?"

Maddie teyzesine sağlıklı bir doz afyon verdi ve beklemek için aşağı indi. Birinin onunla temasa geçmesi için uzun, sinir bozucu bir gün geçti ve sonra bir adam onu görmeye geldi. Adam şapkasını çıkarmadı ve gölgelerin arasında durdu ama Maddie adamın yüzünün her özelliğini ezberledi.

Ona, Colorado Nehri'ndeki yeni altın yataklarına gidip altı şehirde şarkı söylerse Laurel'i geri alabileceğini söyledi.

Bu yerlerin her birinde biri onunla irtibata geçecek ve ona bir harita verecekti, o da haritadaki yere gidecek ve bir adam ona bir mektup verecekti. Mektubu kampına geri götürecek, saklayacak ve bir sonraki noktaya teslim edecekti.

"Mektuplarda ne var?" Maddie hiç düşünmeden sormuştu.

"Seni ," tersledi. "Soru sorma ve kız kardeşin sana canlı olarak geri dönecek."

Onu bu işe yabancıları karıştırmaması ve çenesini tutması konusunda daha fazla uyarmıştı. Tüm emirlere itaat ederse, üçüncü kasabada kız kardeşini görebileceğini ve altıncı kampa ulaştığında onu tutabileceğini söyledi.

Maddie, Amerika Birleşik Devletleri'nin doğusunda yapmayı planladığı şarkıcılık turu hakkında daha fazla düşünmedi. Menajerine tüm gösterileri iptal etmesi talimatını verdi. John çok öfkeliydi. Maddie'nin

Amerika'yı Adelina Patti'ye terk ettiğini, Patti'nin Amerika'nın sevgilisi haline geleceğini ve Maddie performanslarını iptal ederse Amerikalıların

onu küçümsemek.

John'un söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu. Batıya gidip operanın "şişman kadın şarkı söylediğinde" olduğunu düşünen grup altın madencisi için şarkı söylemek istemiyordu. Hayatında onu dinlemek istemeyen kabadayılar için şarkı söylemeye çalışmadan da yeterince sorunu vardı.

Sonunda John onun istediğini yapmış ve gösterilerini iptal etmişti, ama aynı zamanda onun hizmetinden ayrılmış ve memleketi İngiltere'ye geri dönmüştü. On yedi yaşından beri birlikteydiler; onu neredeyse olduğu kişi yapmıştı ama bu adamlar ve mektupları yüzünden onu kaybetmişti.

General Yovington yanına geldiğinde toparlanma ve batıya yolculuğu planlama telaşındaydı.

Amerikaya geldiğinden beri onun en sadık hayranıydı, her gösteriden sonra onu ziyaret ediyor, akşam yemeğine götürüyor, hatta arada sırada ona hediyeler veriyordu, şurada bir yakut, burada bir zümrüt. Onu metresi yapmaktan hoşlanacağını biliyordu, ama erkekleri nasıl pohpohlayacağını biliyordu.
ama yapamadı.

Ancak o gün evine gelen adam, akşam yemeğinde elini öpen yaltaklanan, sevgi dolu adamdan farklıydı. Neredeyse ite kaka evine girmiş ve Laurel'i tanıdığını söylemişti.

Maddie utancından gözyaşlarına boğuldu. General onu bir süre kucakladıktan sonra sıkıca bir kenara bıraktı. Ona anlamadığı pek çok şey anlatmıştı. Her şey Amerikan politikasıyla ilgiliydi ve Maddie'yi pek ilgilendirmiyordu. Kölelikle ve altının yeni keşfedildiği bu yeni bölgenin köleliğe karşı mı yoksa kölelikten yana mı birliğe katılacağıyla ilgiliydi.

"Bunun Laurel'le ne ilgisi var?" diye sormuştu burnunu silerken. "Ya da benimle?"

"Kimsenin şüphelenmeyeceği bir kuryeye ihtiyaçları var. Şarkıcı gibi, özgürce dolaşabilecek ve şüphe uyandırmayacak biri."

"*Kimin* kuryeye ihtiyacı var ki?"

"Bilmiyorum. Sizden kölelik lehinde mi yoksa aleyhinde mi mesajlar taşımanız isteniyor bilmiyorum."

"Kölelik umurumda değil. Hayatımda hiç kimseye sahip olmadım, olmayı da düşünmüyorum. Ben sadece küçük kız kardeşimi geri istiyorum. Belki babam-"

"Hayır!" diye yarı bağırdı general, sonra sakinleşti. "Bu adamlar fanatik. Başka birini kız kardeşini öldürürler. Ne derlerse yapsan iyi olur." Kızın elini kendi elinin içine aldı. "Ama ben sana yardım edeceğim."

Üç gün sonra kendini, ya yerleşimci olarak ya da altın tarlalarında servetlerini aramak için batıya giden binlerce insanın peşinden giderken buldu. Kendi posta arabasına binmesi dışında, parlak kırmızıya boyanmıştı ve Yanında tanıdığı en tuhaf üç insan vardı. Hırpalanmış suratından öfkeli gözlerle bakan Frank, nadiren konuştuğu için ne düşündüğünü asla bilemediğiniz Sam ve kendine Edith Honey diyen ve Maddie'ye sürekli fahişelik hayatıyla ilgili hikâyeler anlatan Edith.

Hem koç hem de insanlar onun için general tarafından seçilmişti. Maddie daha küçük bir vagon istemişti ama general Concord'un sağlamlığına dikkat çekmiş ve ayrıca İşe aldığı üç kişi, ona her birinin vahşi yeteneklerini ayrıntılı olarak anlattı. O zamanlar yolculuğuna başlamak için o kadar hevesliydi ki kimin onunla gittiğini daha az önemseyemezdi.

Daha birkaç ay önce saten giyip kuş tüyü bir yatakta uyurken, şimdi bu vahşi ülkede bir dağın yamacında seyahat ediyordu. Gün boyunca etrafı onun trillerinden ve kadanslarından bahseden insanlarla çevriliyken, şimdi bir çadırda sert bir karyolada uyuyordu ve etrafı Edith gibi onu bağlayan adamlardan bahseden insanlarla çevriliydi. Ve geceleri çadırına girip ona ne yapacağını ve nasıl yapacağını söyleyen Yüzbaşı Montgomery gibi adamlarla.

Tanrıya şükür ondan kurtulabilmişti! Frank, Sam ve Edith'i kolayca alt edebilirdi. Ne de olsa, ormana tek başına gidip kendini öldürtmek isteyip istemediğinin onu ilgilendirdiğini düşünüyorlardı ama Maddie, Yüzbaşı Montgomery'nin bunu yapmasına izin vermeyeceğini sezmişti.

onun izni olmadan hiçbir şey yapamazdı. Onun bu durumu sakince karşılayacağını sanmıyordu.

ormana doğru tek başına gittiğini ve döndüğünde onu göreceğini duyurdu.

Ya onunla seyahat ettiyse? Ya mektupları getiren adamla buluşmasını engellediyse?

Ya ne yaptığını ve neden yaptığını öğrenmek isterse? Çünkü Edith'i

General Yovington, Maddie ona mektupların içeriğinden söz etmişti ama Edith sadece esnemekle yetinmişti. Politikaya Maddie'den bile daha az önem veriyordu.

Maddie yaptı. Ama tabii ki Edith genellikle akşam yemeğinde ne servis edildiğini düşünemezdi.

Ama Maddie, Kaptan Montgomery'nin farklı olduğunu hissetmişti. Onunla birlikte seyahat ederse, hayatının her alanına burnunu sokacağından kuşkusu yoktu. Ve eğer mektupları öğrenirse, kölelik meselesi hakkında bir fikri olacağından ve insanların kendi özgür iradeleriyle seçim yapmalarına müdahale etmesinden hoşlanmayacağından hiç şüphesi yoktu. Muhtemelen onu engellemek için elinden geleni yapardı.

Bölgenin kölelikten yana mı yoksa karşı mı olduğuna karar vermesine "yardımcı olmak".

Ve müdahale şarttı, çünkü müdahale ederse Laurel öldürülecekti. On iki yaşındaki tatlı, masum bir çocuk ölecekti çünkü aşırı hevesli kaptan "doğru" olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı.

Atını ileri doğru tekmeleyerek dik tepeye doğru itti. Adamla dört saat içinde buluşacaktı.

"Ne görüyorsun?" Toby çimenlerin üzerine uzanmış, öğle güneşinin altında yarı uykulu bir halde sordu.

'Ring dürbünü indirdi ve ağaçların arasından kadının atını dik bir tepeye tırmanmaya zorladığı yere baktı. Yanındaki Toby dozuyla birlikte, 'Ring üç gündür kadını takip . Mesafesini korumuş, ona yakın olduğunu asla belli etmemişti. Şimdiye kadar kadın olağandışı bir şey yapmamıştı. Bütün gün arabasının içinde seyahat etmiş, adamlar geceleri çadırını kurmuşlardı.

Çok ilginç bir şey bile yapmamıştı, ama onu o kadar dikkatle izlemişti ki, onu takip eden diğer insanları görene kadar bir gün geçmişti.

İkinci günün başında iki adamı görmüştü. Dağlık araziye alışık olmayan, ağır ayaklı adamlardı ve gizlenmek için hiçbir girişimde bulunmamışlardı. Birkaç saat boyunca, birinin ölmesini bekleyen akbabalar gibi onu izlemelerini seyretti. O sırada

Onları izlerken, uzakta, adamların metrelerce gerisinde ve üstünde bir hareket gördü ve camını sonuna kadar uzatarak, insan olduğunu zar zor ayırt edebildiği bir şekil gördü.

Ve eğer yanılmıyorsa, o bir Kızılderiliydi. Yalnızdı. Yanında kimse yok gibiydi. Kızılderili kadını mı izliyordu yoksa iki adamı mı? kadını mı izliyordu?

Üçüncü gece yeni kamp ateşini gördü. LaReina'yı izleyen iki adam her zaman ateş yakardı, Kızılderili ise hiç yakmazdı ve 'Ring onlara o kadar odaklanmıştı ki, arkasındaki sırtta duran dördüncü adamı neredeyse gözden geçiriyordu. Çok uzakta, aynı sırtın üzerinde

'Ring, küçük bir ateşi ve 'Ring bir şekilde bu adamın da kadınla ilgilendiğini biliyordu.

Şimdi 'Ring bardağını yere bıraktı. "Bu kadının peşinde Fareli Köyün Kavalcısı'ndan daha fazla insan var."

Toby kolunu kaşıdı. "Sence onu şarkı söylerken dinlemek isterler mi?"

'Ring homurdandı. " sanmıyorum. Bir şeyler dönüyor, yoksa kadın benden kurtulmak için bu kadar uğraşmazdı."

Toby tepesindeki ağaçlara baktı ve sırtıttı. Üç gece önce kampa dönen yaralı, bereli, soğuk ve öfkeli bir adamdı ve hiçbir soru 'Ring'in ona neler olduğunu anlatmasını sağlayamazdı.

O zamandan beri 'Ring ve Toby kadını takip etmiş, onu ve etrafındaki kırları izlemişlerdi ama hep uzaktan.

Şimdi dinleniyorlardı, ya da en azından Toby dinleniyordu, çünkü 'Ring otların üzerinde yüzüstü yatmış, derin bir vadinin karşısından kadını izliyordu.

"Onun tek başına ormana gitmesine nasıl izin verebildiler?" Ring mırıldandı. "O haydutların onu koruması gerektiğini sanıyordum." Sırt üstü yuvarlandı. "Yaşlı bir adam ve bir gözü kör başka bir adam."

"O küçük sarışından bahsetmiyorum bile," dedi Toby. "Küçük, güzel şey. Hanımefendi kadar güzel değil ama-"

Camdan tekrar bakan 'Ring kaskatı kesildi. "Şu iki adam harekete geçiyor." Camı kaldırıp karşısındaki tepenin daha yüksek bir noktasına baktı. "Kızılderili de öyle." Tek bir hareketle ayağa kalktı. "Onun peşinden gidiyorum."

"Peki o kanyonu nasıl geçeceksin?" Toby sordu. "Atlayarak mı? Uçarak mı?"

"Tepeye çıkacağım ve sırtı geçeceğim."

Toby yukarı baktı. Üstlerinde dik bir kaya duvarı vardı. "Buna kimse tırmanamaz," dedi ama 'Ring çoktan botlarını çıkarıp mokasenlerini giymeye başlamıştı. Kısıtlayıcı asker ceketini, kılıcını ve tabancasını çıkardı; üzerinde pantolon, gömlek ve kemerden başka bir şey yoktu. Matarasını kemerinin arkasına bağladı. "Silahsız gidemezsin," diye itiraz etti Toby. "O insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

'Ring cevap vermedi ama botunun içine bir bıçak soktu, sonra ayağa kalkıp Toby'ye baktı, yıpranmış yaşlı yüzü kırış kırış olmuştu.

endişeliydi. "İyi olacağım," dedi 'Ring.

"Yaşlı bir kadın gibi davranma. Bu benim yapmam gereken bir şey. O aptallar neden onun tek başına gitmesine izin verdiler bilmiyorum ama verdiler ve şimdi onu takip eden adamlar yaklaşıyor.

Yapmak zorundayım-"

"Sanki o zaman beni dışarı taşımak zorundaydın?" Toby tersledi.

'Ring sıırıttı. "Aynen böyle. Şimdi otur ve endişelenmeyi bırak. Kadını alıp arabaya götüreceğim ve o korumalarına ağzının payını vereceğim. Bugün ilerleyen saatlerde seninle arabada buluşuruz. Bundan sonra onunla seyahat edeceğiz." Gömleğinin kollarını ön kollarının üzerine kadar sıvadı. "General Yovington'ın neden yanında birini istediğini anlamaya başlıyorum.

Korunmaya ihtiyacı var." Durdu. "Ve neyin peşinde olduğunu, neyi gizlemeye bu kadar hevesli olduğunu öğrenmek istiyorum." Kayalıklara doğru döndü, sonra geri döndü ve bir an için Toby'nin omzuna sarıldı. Bu kadar kavgacı görünen yaşlı adamın 'Ring için çoğu zaman ikinci bir anne gibi olduğunu kimse tahmin edemezdi. "Devam et yoksa seni terfi ettiririm ve karakola döndüğümüzde emrinde koca bir birlik adam olur.

"Lanet olsun," diye homurdandı Toby. "Ben . Sen . Kendini öldürtme girişimlerinle ilgilenmekten daha önemli işlerim var."

Maddie hareket etmeyi bıraktı ve dinledi. Karşılaşacağı adamın çalılarının arasında debelendiğini duyabiliyordu. Yavaşça, deri gıcırtısının izin verdiği kadar sessiz bir şekilde atından indi ve atını yamaçtan yukarı doğru sürmeye başladı. Gürültü arttıkça kalbi çarpmaya başladı. Bu adamın da bir parçası olduğu adam kaçırma planına duyduğu öfke ve kızgınlığa rağmen, onu gücendirmemeliydi. Mümkün olduğunca nazik ve kibar olmalıydı. Yüzbaşı Montgomery bir metre kadar önündeki ağaçtan düşerken nefesini sertçe içine çekti. Elini göğsüne götürdü.

kalp. "Beni korkuttun!" diye yakındı, sonra kendini toparladı. "Burada ne işin var *senin*?" Zihni yarışmaya başlamıştı. Ondan kurtulması *gerekiyordu*.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi. "Bana seni koruyacak insanların olduğunu söylemiştin ama burada yalnızsın."

"Yalnız kalmak istiyorum." Derin bir nefes aldı ve düşünmeye çalıştı. "Yüzbaşı Montgomery, . Yapmam gereken bir şey var ve bunu yalnız yapmalıyım. Bunun kadın olmakla bir ilgisi var." Belki de bu ifadenin gizemi onu rahatsız edecekti.

Bir ağaca yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi, bu ne olabilir ki?" Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Doğum olamaz. Aybaşlarını hayal edemiyorum

kamptan ayrılmanızı gerektirmez, ne de-"

"Sen aşağılık bir adamsın ve artık senin bayağılıklarını dinlemeyeceğim. Sana daha önce de söyledim, senin korumana ihtiyacım yok ve istemiyorum." Atının dizginlerini tutarak adamın etrafından dolaşmaya başladı ama adam yolunu kesti ve başka bir yöne gittiğinde onu da engelledi. ", ne istiyorsun?"

"Bilgi. Görüştüğün adamlar kim?"

Ona gerçeği söyleyip Laurel'i tehlikeye atamazdı. Düşün Maddie, , dedi kendi kendine.

"Onlardan biri benim sevgilim," dedi sonunda ve samimi görüldüğünü umdu.

"Peki neden seni kampında ziyaret etmedi?"

Düşünürken ondan uzaklaştı. "Çünkü ... çünkü . . . : "

Ona tekrar baktı. "Çünkü o bir kanun kaçağı. Kaptan, yanlış yaptığını biliyorum. Yani, o bir kanun kaçağı değil.

Katil, ama birkaç banka soydu, bu yüzden kendini gösteremez ve ben onu görmek istiyorum." Ona bir adım daha yaklaştı. Genelde, duyan erkekler

Şarkıcının flört etmek için daha fazlasına ihtiyacı yoktu ama bu, opera hakkında önyargılı fikirleri olan o aptal adamlardan biriydi. Ona gülümsedi. Adam bir askerdi, bir kalede bir sürü başka adamla birlikte yaşayan bir adamdı, bu yüzden muhtemelen onu pohpohlamak için fazla bir şey yapması gerekmeyecekti.

"Elbette, Kaptan, siz bile aşkı anlamalısınız. Bazı şeyleri yanlış yapmış olsa bile ben bu adamı seviyorum." Daha da yaklaştı. Kolları iki yanında, gömleğinin yarısı

Düğmeleri çözülmüştü ve sol tarafında, kaburgalarının hemen üstünde bir yırtık vardı.

Parmağının ucunu derinin üzerinde gezdirerek

gözyaşının içinden. "Sevdiğim adamla baş başa geçireceğim birkaç dakikayı bana çok görmezsin, değil mi?"

Adam cevap vermeyince kız ona baktı. Adam ona öylesine tepeden bakan, bilmiş bir sırıtışla bakıyordu ki kadın bir adım geri çekildi.

"Söyleyin bana, alışkanlıktan mı yoksa sadece kendi elde etmek için mi yalan söylüyorsunuz? Ve çoğu insan yalanlarınıza inanıyor mu?"

Ona ters ters baktı. "Neden, seni uykucu, gerçek ve yalanlar hakkında ne biliyorsun? Hayatta kalmak hakkında ne biliyorsun?" Ne yaptığını düşünmeden ona doğru koştu, başı eğikti ve karnına bir indirdi; adam sessiz bir nefes aldığı anda sert tabanlı botlarıyla kaval kemiğine sert bir tekme attı, sonra da göğsünü ısırdı.

Onu belinden yakaladı ve tekrar ısırmasını önlemek için elini çenesinin altına koyarken yere yuvarlandılar. Onu , küçük bedeni iri bedeninin altında, ona baktı. "Ne oldu?"

Senin derdin ne? peşindesin? Bu dağlarda ne yapıyorsun?"

"Boğazıma zarar verme," diye fısıldadı. "Bunun dışında her şey."

Kızın gözlerinde yaşlar biriktiğini görünce çenesindeki tutuşunu bıraktı ama hâlâ kızın üstünde yatıyor, onun kendisinden uzaklaşmasına izin vermiyordu. Kadının yüzünü çevirmesini izledi, onun kendisini görmesini istemiyordu.

gözyaşları döküyordu ve bu ona alışılmadık geliyordu. Çoğu kadın erkeklerin onları ağlarken görmesinden hoşlanır, diye düşündü.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi usulca, yüzü onunkine yakındı.

"Bırakın konuşmayı, üzerimde senin ağırlığının varken zar zor nefes alabiliyorum ve ayrıca üzerimde kanaman var."

Koluna baktı, kanın aktığını ve pahalı binicilik kıyafetinin üzerine damladığını gördü.

"Özür dilerim. Kan için yani. Sana ulaşmak kolay olmadı. Şuradaki kayalıklardan yukarı çıkmak kaldım."

Maddie dönüp baktı ve inceliğini gördü. Tekrar ona baktı. "Mümkün değil. Babam bile buna tırmanamazdı."

Ona tuhaf bir bakış attı. "Tırmanabilirdim ve tırmandım da."

Adam ona bakarken, vücudu onunkinin üstünde, yüzü yakinken, gözlerinin karardığını gördü ve ondan uzaklaşmak için dönmeye başladı.

"Kaçmayı başaramayacaksınız ve çırpınışlarınızın verdiği hissi hiç de hoş bulmadığımı söylemekte sakınca görmüyorum. Bana gerçeği de söyleyebilirsiniz."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra başını eğdi ve dinledi. "O burada," diye fısıldadı.

"Beni bekliyor."

"Bir süredir öyle. *La*'dan daha fazla gürültü yapıyor."

Ona baktı ve gözleri yalvarıyordu. "Lütfen beni serbest bırak. Lütfen, sana yalvarıyorum. Tüm kalbim ve ruhumla sana yalvarıyorum. Lütfen beni serbest bırakın ve ona gitmeme izin verin."

"Belki *de* bu adam senin sevgilindir. Belki de General Yovington bunu duymasın diye gizlice kaçıyorsun."

"Bütün beynin pantolonunun içinde mi?" diye tısladı. "Hayatta bundan daha fazlası yok mu senin için?" Eliyle vücudunu onunkinin üzerine koymasını işaret etti.

Şaşırmış görünüyordu. "Benim için pek çok şey bundan daha önemli."

". Aman Tanrım, gidiyor." Bunun üzerine Maddie ondan uzaklaşmak için çırpınırken çılğınca bir hareketlilik içine girdi.

Bir onu izledi, onu kolayca tutuyordu ama onunla bu kadar sert mücadele etmesinden büyülenmişti. Her ne istiyorsa, onu çok ama çok istiyordu.

Gözyaşları, öfke ve çaresizlik karışımı bir sesle, "Ne istersen," dedi. "Eğer ona yalnız gitmeme izin verirsen sana *her şeyi* veririm. Para. Mücevherler, ben ... Ben ..." Onun gözlerinin içine baktı. "Onunla otuz dakika yalnız kalmama izin verirsen seninle yatarım."

Bunun üzerine onu bıraktı ve ayağa kalktı. "Git," dedi usulca. "Sana otuz dakika vereceğim, sonra peşinden geleceğim. Anladın mı?"

Gözleri hızla yaşardı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve dik tepeye doğru koşmaya başladı, dallara takıldı, bir meşe yüzünü sıyırdı, bir kayaya çarpıp ellerini yaraladı, ama tepeye tırmanırken hiç duraksamadı bile.

Gözden kaybolana kadar onu izledi, sonra bir ağaca yaslanıp dinledi. Kadının adamı bulduğunu duyabiliyordu ve nedense küçük bir gülümseme verdi. Her nasılsa

Çok istediği şeyi elde ettiğini bilmek sevindiriciydi.

Ne istediğini merak etti. Neyin peşindeydi? Sonuç olarak, bu kadının etrafında neler oluyordu böyle? Ne kadar uzun süre onu tanıdıkça, bir kasırganın gözüne daha çok benziyordu. hareket eden insanlar ve olaylar. Kendisini takip eden diğer adamlardan, Kızılderili'den ve Kızılderili'den bile daha uzaktaki adamdan haberi olup olmadığını merak etti

Dinledi ve adamın yükselen sesini duyabildi. 'Ring anında ayağa kalktı. Adam her kim olsun, akrabası, arkadaşı ya da düşmanı, ona zarar vermesine izin verilmeyecekti. "Ring daha on adım atmamıştı ki Ok ağaca saplandı. Anında karnının düştü ve tabancasına uzandı ama orada değildi.

Etrafına baktı ama kimseyi göremedi, hiçbir şey duyamadı. Ok bir uyarıydı, bunu biliyordu, çünkü öyle olması istenseydi, o ok onu vururdu. Ama ne için bir uyarıydı? Kadından uzak durması için mi? Eğer öyleyse, 'Ring onunla güreşirken Kızılderili neden ateş etmemişti? Kızılderili Şarkıcıyı bu adamla baş başa bırakması için bir uyarı mı?

Yavaşça, temkinli bir şekilde, ağaçlarda Kızılderili'den bir iz ararken, ayağa kalktı ve elini okun üzerine koydu, sonra oku ağaçtan çekti. Karga, diye düşündü. Garipti, çünkü Crowlar şiddet yanlısı insanlar değildi. Aslında Crowlar beyazları sık sık memnuniyetle karşılardı, 'Ring biliyordu, çünkü beyazlar Crowların çalabileceği harika mallar getiriyorlardı ve onlar birinci sınıf hırsızlardı.

'Ring, bir adamın atını alıp onu eyerde oturur halde bırakabildiklerini duymuştu.

Oka baktı, küçük çelik uca. Günümüz Kızılderilileri ateşli silahları severdi ama sessiz olmak istediklerinde genellikle ok ve yay kullanırlardı. Bu Kızılderili 'Ring'in orada olduğunu bilmesine aldırıyor gibiydi ama ya kadının bilmesini istemiyordu ya da kadın zaten biliyordu. Kızılderili de 'Ring'in yaptığı şeye müdahale etmesini istemiyor gibiydi.

Oku Kızılderili'yi sessizce selamlamak için kaldırdı ve kendine LaReina diyen kadının tepeden aşağı indiğini duyunca uzun mokasenlerinden birine yerleştirdi. Adamın kanı kadının giysisinde kurumuştu, elleri ve boynu çizik içindeydi ve üzerinde birkaç çürük daha olduğunu tahmin ediyordu.

Atının yanına giderken sessizdi ve o da konuşmadı. Ona ne yaptığını ve neden yaptığını sormanın faydası olmadığını bilecek kadar çok şey duymuş ve görmüştü. Ama öğrenmeye niyetliydi. Ne yapmak ya da söylemek zorunda olursa olsun, sorularının tüm cevaplarını öğrenmek istiyordu.

Bölüm 4

Saatler sonra Maddie çadırında yalnızdı ve sonunda korkusuna teslim izin verebildi.

Tanışmak zorunda kaldığı adam korkunçtu. Kaba, sert gözleri vardı ve daha da kötüsü aptaldı. Onunla Laurel ya da başka herhangi bir konuda asla anlaşamayacağını biliyordu. Ona mektubu vermişti ama taktığı küçük inci ve elmas broşu da vermesini istemişti. Çok değerli bir şey değildi, para olarak değil ama annesinin hediyesiydi ve büyükannesine de aitti. Adam broşu istediğinde kendini unutarak itiraz etmiş ve adamın sinirlendiğini görmüştü. Ona bağırıyordu ve korktuğunu hatırlamaktan utanıyordu. Laurel için korkmuştu, evet, ama kendisi için de korkmuştu.

Yüzünü ellerinin arasına aldı. Hayatı boyunca ne isterse verilmiş gibi görünüyordu.

Yeteneği, binlerce insanın hayranlığı ve yapmak istediği her şeyde onu her zaman destekleyen ailesi vardı.

Şimdi, aniden, şansı tükenmiş gibi görünüyordu ve tamamen yalnızdı.

Birinin çadıra girdiğini duyunca başını kaldırdı ve Yüzbaşı Montgomery'yi görünce dehşete kapıldı. Dağdan aşağıya birlikte, aynı atla inmek zorunda kalmışlardı ama o

onunla konuşmayı reddetti ve bir kez olsun yüzlerce soru sormadı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu. "*benim* çadırım, benim özel yerim. Seni burada istersem davet ederim ve dahası-"

"Bir pazarlığımız var, unuttun mu?"

Kaşlarını çattı. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok." Sözünü yarıda kesti çünkü hatırlıyordu

ne söylediğini. "Bunu kastetmiş olamazsın..."

"Adamla otuz dakika yalnız kalmama izin verirsem benimle yatacağını .
Verdim ve almaya geldim."

"Öyle demek istemedim.." diye fısıldadı.

"Söylediklerini kastetmedin mi? Her konuda yalan mı söylüyorsun? İçinde
zerre kadar doğruluk var mı?"

"Ben yalancı değilim. Asla yalan söylemem. Asla yalan söyleme ihtiyacı
duymam," dedi, sırtı dikti ama elleri titriyordu.

"İyi o zaman." Ona özellikle sinsi bulduğu bir şekilde gülümsedi. "Hadi
başlayalım."

Laurel, diye düşündü Maddie. Bunu Laurel için yapacağım. Ayrıca, belki
böylesi daha iyi .

Belki de sevgilisi olsaydı, bir dahaki sefere mektuplaşmak için bir erkekle
buluşmak zorunda kaldığında onu daha kolay ikna edebilirdi.

Ellerini kıyafetinin önündeki düğmelere götürürken düşünmemeye çalıştı.
Başını kaldırıp ona baktı. Adam ayağını çadırın kenarındaki sandığa koymuş,
kollarını dizlerine dayamış, onu izliyordu. "Lambayı kısmamız gerekmez
mi?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Ne alacağımı görmek istiyorum."

Yüzü kızardı ve adamın gözlerindeki nefreti görmesini engellemek için yere
bakmak zorunda kaldı.

Bu geceden sonra onu öldürebileceğini düşündü. Onu ölü ve kanlar içinde
yatarken görmek istiyordu.

Ceketinin düğmelerini açmayı bitirdi ve ceketini üzerinden çıkarmak üzereydi. Ellerini onun omuzlarına koyup durduğunda. Ona baktığında, tüm nefreti, tüm öfkesi gözlerinde alev alev yanıyordu.

"Gözlerinin hançer olmamasına sevindim," dedi, sesinde bir eğlence vardı.

Kadın adamın kurtuldu. "Şu bitirelim, olur mu? Bana *izin* verdiğin için sana ödeme yapacağım" -kelimeyi tükürdü- "Tanrı'nın verdiği özgürlüğü kullanmama. Benim ne yaptığının ne önemi var?

düşünmek mi yoksa hissetmek mi? Güçlü olan sizsiniz, Yüzbaşı Montgomery. İstediginizi alacak güce sahip olan sizsiniz." Ceketini omuzlarından sıyırdı ve saçlarına takılınca daha sert çekti.

"Kes ," dedi ve onu kollarının arasına çekerek ellerini aralarında hapsetti. "Sessiz ol," diyerek onu yatıştırdı ve sırtını okşamaya başladı. "Artık bitti, kimse sana zarar vermeyecek."

"Sen!" diye nefesini tuttu, burnu adamın göğsüne çarptı, ama yapmadı. Ona karşı mücadele ediyordu; gözyaşlarını kontrol altında tutmak için başka bir şey yapamayacak kadar çok mücadele ediyordu. "*Canımı* yakacaksın."

Gözyaşlarını uzak tutmak için sert ve hızlı bir şekilde yutkunuyordu.

"Hayır, değilim ve asla öyle bir niyetim olmadı. Sadece bir şey öğrenmek istedim ve bunu öğrendim."

Yüzünü görebilmek için ondan uzaklaştı. Bir şeyle eğleniyor gibi görünüyordu.

"Ne buldun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Bugün yaptığın şeyi ne kadar çok istiyordun. Her ne yapmak istiyorsan

Bunu elde etmek için benden hoşlanmadığın kadar hoşlanmadığın biriyle yatağa girmeye razı olsaydın, tüm ruhunla bunu yapardın. Ve . . ."

Ona öyle bir gülümsedi ki, kız alt ağır bıyığının altında kaybolduğunu görebildi.

"Ve ne, Kaptan?"

"Ve General Yovington'ı öğrendim." Ona bilmiş bir bakış attı. "Bir erkek için soyunmak pek sık yaptığın bir şey değil."

"Ah?" Kelimeyi zar zor fısıldadı.

"Hatta" -daha geniş gülümsedi- "bunu daha önce *hiç* yapmadığınızı tahmin edecek kadar ileri gideceğim." Biraz kıkırdadı. "Benim hakkımda ne düşündüğünü de ." Gülümsemesini kaybetti. "Sizi temin ederim ki hanımefendi, ben bir kadını cinsel iyilikler karşılığında değiş tokuş yapmaya zorlayacak türden bir adam değilim.

. . ne olursa olsun. Ben mantıklı bir adamım ve benimle her şeyi münasebetsizliğe başvurmadan tartışabilirsiniz."

Bir an sessiz kaldı, orada durdu, sanki bu asil davranışı için ona teşekkür etmesini bekliyormuş gibi ona baktı.

"Mantıklı bir adam mı?" diye fısıldadı. "Siz, Yüzbaşı Montgomery, şimdiye kadar karşılaştığım en mantıksız adamsınız. Senden daha mantıklı katırlarla tanıştım. En azından katırların dikkatini çekmek için kafalarına bir tahta ile vurulabilir. Sizinle böyle bir çözümün mümkün olduğundan çok şüpheliyim."

"Şimdi, bir dakika-"

"Hayır! Sen bir dakika bekle." Onu alt edemeyebilirdi ama sesinin yüksekliği herkesinkiyle boy ölçüşebilirdi. "Seninle tanıştığımdan beri bana hakaret etmekten başka bir

şey yapmadı." "Ben asla bir bayana

hakaret etmem."

"Bana gezgin şarkıcı dedin. Ne istersen yapmam *gerektiğini* söyledin. Benim üzerimde hiçbir hakkın olmadığını anlayamıyor musun?"

"Emirlerim-"

"Emirlerinin canı cehenneme! *Sen* ordudasın, ben değilim. Seni istemediğimi ya da sana ihtiyacım olmadığını açıklamak için elimden gelen her şeyi yaptım, yine de buradasın ve bu ..." Ceketini çekerek kapattı. "Bu! Sen Beni aşağılayın, alay edin ki sizin için fahişelik yapmak zorunda kalayım ve-" Başını kaldırdı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, birçok erkek için soyundum,

yüzlerce erkek. Fransızlar, İtalyanlar, Ruslar. Ve bir tanesi bile bana gezgin şarkıcı demedi!"

"Ben asla-"

"Tabii ki !" diye tersledi. "Sen sadece görevini yapıyordun, değil mi? İradeni bir başkasına dayatıyordun, değil mi?"

Aniden, gücü onu terk eder gibi oldu. Başı dönüyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Her şey onun için çok fazlaydı. Teyzesinin evine girdiği ve Laurel'den haber aldığı günden beri bir an bile dinlenmemişti. O zamandan beri müzik, güzel yemekler ve kahkahalarla dolu hayatı yok olmuştu. Yerine korku, sert yataklar, kir ve yabancılar gelmişti. Menajeri gitmişti; rahatlığı ve mizahı artık İngiltere'de bir yerlerdeydi. Bütün onu tanıyan insanlar, kim

onun müziğini tanıyor ve seviyordu, dünyanın öbür ucundaydılar.

Elini alnına götürdü ve batmaya başladı, ama adam onu yakaladı yere düşmeden önce onu kollarına aldı ve karyolaya taşıdı. Su dolu kovaya gitti - artık güzel porselen tabaklar yoktu - bir beze batırdı, sıktı, sonra karyolaya oturdu ve alnına koydu. "Dokunma

bana," diye fısıldadı.

"Şşşt. Biraz dinlenmenin ve yemeğin iyileştiremeyeceği hiçbir sorunun yok."

"Dinlenmek ve yemek," diye mırıldandı. Dünyadaki tüm yiyecekler Laurel'i güvende .

"Şimdi, Bayan LaReina, hayır, sessiz olun ve dinlenin. Size söyleyeceğim bir şey var ve bunu söylemek istiyorum.

, ordunun size eşlik etmemi emrettiği doğru.

her zaman bu emirleri yerine getirmek içindi. Kıpırdamadan yat." Bunu bir emir gibi söylemişti ama sesi sessizdi ve onu her gibi kızdırmamıştı. Kadın gözlerini kapattı ve adam başındaki örtüyü düzeltti, sonra da şakaklarındaki saçlara hafifçe dokundu.

"İlk başta sadece gitmeni, ait olduğun yere, doğuya dönmeni istedim."

Altın tarlalarında kalmaktan başka çaresi olmadığını söylemek istedi ama yapmadı. Mümkün olduğunca az şey bilmesine izin vermek daha iyiydi.

Diğer şakağına dokundu, sonra çok nazik bir şekilde iki elini de başının üzerine koydu ve başparmakları şakaklarında küçük dairesel hareketler yapmaya başladı.

Ayak parmaklarına kadar gevşediğini hissedebiliyordu. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?" diye fısıldadı.

"Kız kardeşlerimden birinin baş ağrısı var. Onları yatıştırmayı öğrendim."

Omuzlarından ve sırtından gerginliğin kaydığını hissedebiliyordu. "Kaç kız kardeş?"

"İki."

Gülümsedi. "Benim de iki kız kardeşim var. Gemma bir yaş büyük ve Laurel . . ." Bir nefes aldı. "Laurel daha on iki yaşında."

"Bu bir tesadüf." İri elleri kızın başının arkasına masaj yapıyordu. "Küçük kız kardeşim daha on dört yaşında."

"Ailenin evcil hayvanı mı?"

" edebileceğinden çok daha fazla. Yedi ağabeyi varken bir canavar olmaması mucize."

"Ama o değil mi?"

Benim gözümde değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Laurel de öyle. Her zaman gülümser. Bebekken beni takip ve şarkı söylememi dinlemeyi çok severdi."

"Şimdi Lanconia'da mı?"

Maddie bir an Lanconia'nın kim ya da ne olduğunu hatırlayamadı, sonra gözlerini açtı.

"Evet, şu anda saraydaki evinde," dedi kesin bir ifadeyle ve o an bozuldu.

"Kumaş için teşekkür ederim Kaptan Montgomery, ama şimdi sakıncası yoksa Edith'i bana gönderebilir misiniz?"

"Elbette," diye cevap verdi, sonra bir an için ona baktı. "Taktığın broşa ne oldu?"

Elini boğazına götürdü. "Dağa doğru aceleyle çıkarken kaybettim."

"Ve onu için durmadınız mı? Eski görünüyordu."

Gözlerini ondan kaçırdı. "Büyükannemindi," dedi usulca, sonra ona döndü.

"Lütfen beni bırakır mısın? Çadırımdan çıkıp misin? Askerlik şubene geri dönüp beni yalnız bırakır mısın?"

Onun bu çıkışından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. "Sabah görüşürüz hanımefendi," dedi hoş bir şekilde ve çadırdan ayrıldı.

İki saat sonra arabadan çok uzak olmayan bir tepede Toby'nin yanında yatıyordu. Çadırdan çıktığında diğerlerinin dışarıda durduğunu ve içeride olup bitenleri utanmadan dinlediklerini gördü. 'Ring kamp yapmak için bir yer seçerken onları neredeyse hiç fark etmedi, herhangi bir tehlike olup olmadığını duyabileceği kadar yakın bir yer. Toby bir tavşan yakalamıştı ve onu 'Ring'in küçük ateşin üzerine kızartmak için koydu, sonra da kesilen hayvana bakmakta ısrar etti

'Ring'in kolunda bir kesik vardı, bu yüzden 'Ring gömleğini çıkardı ve Toby 'Ring'in vücudunun üst kısmındaki dört ya da beş kesiği kabaca düzeltti.

"bir şey, değil mi?" Toby söyledi.

"Eğer yalancıları seviyorsan." 'Ring, Toby'nin kahve dediği iğrenç karışımı yudumladı ve gözlerini ateşe dikti. "Anladığım kadarıyla bana gerçeği söylemedi.
bir kez."

"Bazen insanların yalan söylemek için sebepleri

vardır. " "Hmph!" 'Ring homurdandı.

"Hepimiz senin kadar saf olamayız," dedi Toby, viskiyi kesilmiş bir parçanın üzerine dökerken. "Madem o kadar kötü olduğunu düşünüyorsun, neden onu burada bırakıp kaleye dönmüyorsun?"

"değil," diye tersledi 'Ring, sonra Toby'nin sırtına baktı. "Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ondan bilgi almak zor. . . . gibi." "Savaşan Blackfeet mi?"

"Neredeyse o kadar kötü." Ayağa kalktı ve gerindi. "Ben biraz uyuyacağım. Bu kadınla birlikte alabileceğim tüm güce ihtiyacım var." Gömleğini tekrar , sonra yere serdiği battaniyenin üzerine oturup uzun mokasenlerini çıkardı. "Toby?"

"Evet."

"*Uykuya dalmak* diye bir terim duydun *mu* hiç?"

" söyleyemem. Nereden duydun?"

"Bizim küçük-" Durakladı ve gülümsedi. "Gezgin şarkıcı." Ona böyle seslenirken kesinlikle onu kırmak istememişti. O gün saldırgan olmak istemediğinden değil, istemişti ama aynı zamanda onu korkutmak da istemişti. Şimdiye kadar onu , bir vahşi gibi giyinmeyi, bir ağaçtan aşağı atlamayı denemişti.

önünde onu yere yatırdı ve hatta onunla yatmasını talep etti. Onu kızdırmış, sinirlendirmişti ama onu korkutmaya yaklaşmıştı. Yine de bugün, o dağdan indiğinde çok korkmuştu. Ve daha sonra adam çadırına girdiğinde gözyaşlarıyla savaşıyordu.

Çadırdaki hallerini hatırlayınca gülümsedi. Onun gözyaşlarını durdurmayı kesinlikle başarmıştı. Gözyaşlarıyla dolu gözlerden nefret dolu gözlere dönüşmüştü. Ona öyle baktığında elinde bir silah olmadığına sevinmişti. Eğer bir silahı olsaydı, onu kullanabilir miydi? Kesinlikle ata binebilirdi. Bir dağın yamacından aşağı at sürebilirdi, Akarsuların üzerinden, ağaç dallarının altından. Böyle ata binmeyi düklük arazisindeki bir parkta öğrenmemişti. O

"O da ne?" Toby, 'Ring'in düşüncelerini bölerek sordu.

'Ring mokaseninden çıkardığı oka dalgın dalgın baktı. "Bir ok. Karga, sence de öyle değil mi?"

"Nereden bileyim? Bir Kızılderili de diğerleri gibi. Nereden buldun onu?"

'Ring uzattı ve baktı. "Bana gönderildi, sanırım, belki de bir uyarı olarak."

"Seni ne hakkında uyarıyorum?"

"Tam olarak bilmiyorum." Kadınla birlikte yerde yuvarlandıkları zamanı düşündü. Kızılderili buna aldırmamış gibiydi. "Belki de onun koruyucusudur."

"Nasıl olur da ..'dan bir düşes..."

"Lanconia."

"Evet, doğru. Yabancı bir kadının nasıl Hintli bir vasisi olabilir?"

'Ring güldü ve battaniyenin üzerine uzandı. "Bu benim en *son* O küçük hanımla ilgili sorularım var. Yarın bazı cevaplar başlayacağım. İyi geceler," dedi ve gözlerini kapattı.

Maddie arabanın içindeki sert at derisi koltuğa oturdu ve gözlerini pencereden dışarı dikti. Karşısında oturan adama bakmayı kesinlikle reddediyordu. Bu sabah Yüzbaşı Montgomery ona arabaya onunla birlikte bineceğini söylemişti. Sormamıştı. Söylemişti. At sırtından uzaklaşmak istediğini söylemişti ama kadın onun kendisinden bilgi almaya çalışacağını biliyordu.

Bu sabah, huzursuz bir geceden uyandıktan sonra ilk aklına gelen, dün gece çok yorgun olduğu ve adamın onu rahatlatmak için ellerini kullandığı zaman, neredeyse ona Laurel hakkında bir şeyler söyleyeceği olmuştu.

Ya ağzından bir şey kaçırıdıysa? "Bana verilen emir, bu ülkenin özgürlüğüne müdahale etmeye çalışan her erkek, kadın, çocuk ya da hayvanı gözaltına almaktır, hanımefendi" dediğini duyar gibi oluyordu. Kız kardeşinin hayatı için ona yalvardığını ve onun da bu görevin önemsiz küçük bir kızın hayatından daha fazla şey ifade eder.

Yüzbaşı Montgomery'nin konuştuğunu fark ettiğinde, "," dedi.

"İsminizin LaReina'dan ibaret olup olmadığını sordum."

"Evet," dedi onun gözlerinin içine bakarak. Bir keresinde ona şunu söylemeye çalışmıştı
LaReina bir sahne ve o zaman dinlemeyecekti, bu yüzden ikinci bir çaba göstermeyecekti.

"O zaman Bayan Honey'nin size Maddie demesi ve bavullarınızın hepsinde MW harflerinin olması çok garip."

"Bilmeniz gerekiyorsa, LaReina benim göbek adım. Madelyn LaReina ..."
Uygun bir Lanconian soyadı bulmaya çalışıyordu ama bulamadı.

"Soyadı yok, tüm kraliyet ailesinde olduğu gibi mi, yoksa aristokrasi mi demeliyim?" diye sordu. "Aileniz kraliyet düklerinden mi yoksa sadece aristokrat düklerden mi? Yoksa Lanconia'da onları ayırt ediyorlar mı?"

Adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bana tril ile kadans arasındaki farkı sor, diye düşündü. Ya da bir mezzo ile bir soprano arasındaki farkı. Bana çoğu operanın İtalyanca, Fransızca, Almanca ya da İspanyolca sözlerini sorun ama müzik dünyası dışında bir şey sormayın. "Ayırt etmezler," dedi ona kendinden emin olduğunu umduğu bir gülümsemeyle. "Dük düktür, dük düktür."

"Bu mantıklı, ama sanırım kral senin akrabası." "Üçüncü kuzenim," dedi

gözünü bile kırpmadan. Bu bir

Yalan söylemenin pratik yaptıkça kolaylaşması inanılmazdı. Belki de terazi gibi bir şeydi.

"Anne tarafından mı yoksa baba tarafından mı?"

Annesinin demek için ağzını açtı ama o cevap vermeden önce adam konuştu.

Araba şiddetli bir yalpalama yaptığında uzun bacaklarını uzattı. "Bu aptalca bir soruydu.

Unvanın için baba tarafından olması gerekir." Gözleri parladı. "Baban çok iyi tırmanamıyor. Tabii

Lanconia'da anaerkil bir bağ var ya da anneniz bir kadının miras alabileceği nadir unvanlardan birine sahip, bu durumda babanız muhtemelen onun unvanını alamaz." Başka bir kıpırdanma karşısında durakladı. "Ama eğer unvan sana miras kaldıysa, muhtemelen ebeveynlerin ölmüştür ve anaerkil bir bağ *vardır*."

"Bak," dedi Maddie, "bir geyik var. Belki yarın, benim Bu gece biraz kırsal alan görebilirim. Burası evimden çok farklı."

"Hangisi?"

"Hangisi ne?" diye sordu, onun ne sorduğunu çok iyi biliyordu.

"Unvanınız anaerkil bir bağ mı?"

Dişlerini sıktı. Adam başka bir şey değilse bile, ısrarcıydı. "Lütfen, burası Amerika.

Buradayken olabildiğince Amerikalı olmak istiyorum. Düşes olmak çok . . . yani. . ."

"Görevlerle dolu mu?"

"Evet. Kesinlikle. Sarayda çok sıkıcı bir hayatım vardı. Tek umursadığım şey şarkı söylemektir. Bütün günümü Madam Branchini ile geçirdim. Derslerimden başka hiçbir şey umurumda değildi." Sonunda bir parça gerçek ortaya çıkmıştı. Kapüşonunu düzeltti. Belki ona bir hikâye anlatırsa susardı. "Bir keresinde, Paris'in dışında, üç gece üst üste *I Puritani*'yi söyledikten sonra, bir Rus prensi beni evindeki akşam yemeğine davet etti. O gece orada yaklaşık yarım düzine kadın vardı, hepsi de harika hanımlardı: İngiliz, Fransız, İtalyan bir bayan ve güzel, hüznümlü görünümlü bir Rus prensesi. İlk yemek, içinde biraz şeri olan hoş, yoğun kremalı bir çorbaydı ve kaselerimizin dibine ulaştığımızda, her bayan kasenin dibinde bir inci buldu. Oldukça güzel bir inci, oldukça büyük."

Bir süre düşünceli bir şekilde ona baktı. "Sarayda geçen bir çocukluktan ve çorbasında inciler olan akşam yemeklerinden sonra Amerika'ya geldin. Amerika senin için büyük bir hayal kırıklığı olmalı."

"O kadar da kötü değil. Yani, Amerika ve Amerikalıların kendileri için söyleyecekleri çok şey var."

"Bunu söylemekle çok nazıksınız, ama sizin gibi bir hanımefendi . . . şampanya, güller ve size elmas veren beyefendiler ."

"Hayır, gerçekten," dedi öne doğru eğilerek. "Olmasa da olur. Yani, hayatım boyunca buna sahip oldum.

Çocukken bile halkımın arasına çıktığımda küçük bir taç takmak zorundaydım." Tanrı'nın beni öldürmemesi bir mucize, diye düşündü.

Ona gülümsedi. "Peki kız kardeşlerinizin unvanları neydi?"

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Ne kadar az şey bilse de, bir ailede sadece bir düşes olduğunu biliyordu.

"Korkunç bir baş ağrım var, Kaptan." "Sizin

için başınıza masaj yapayım mı?"

"Bir çingiraklı yılanla oynar gibi oynarım," diye cevap verdi, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı, onun kıkırdaması üzerine bile açmadı. Az önce nasıl bir oyun oynadıklarından emin değildi ama bir şekilde kaybetmiş gibi hissediyordu.

Birkaç yüz kişiyle birlikte Denver Şehri'ne vardıklarında öğlen olmuştu. Bu bir

"kasaba" birkaç yüz baraka, birkaç çadır ve hepsi de servetlerini kazanmaya kararlı birkaç bin adamdan oluşuyordu.

Arabaları durur durmaz adamlar koşarak onları karşıladı: Hiç altın yoktu.

ne olursa olsun; derelerde tavuk yumurtası büyüklüğünde külçeler vardı. Para dilenen adamlar da vardı, sadece merak edenler de.

Çok uzak olmayan bir Utes kampı vardı.

Kasabanın dışında kırmızı arabayı ve parlak mavi elbiseli kadını görmeye geldiler.

Maddie gürültüden, karmaşadan, ismiyle ilgili sorulardan ve arabanın yan tarafındaki "Şarkı Söyleyen Düşes" yazısından rahatsız olmamıştı. Hepsine nezaketle gülümsedi, sonra Frank ve Sam'e çadırını kurmalarını, ardından da bu geceki gösteriyi duyuran el ilanlarını dağıtmaya başlamalarını söyledi. Çadır kurulduktan sonra içeri girip sadece ayak bileğine kadar uzanan koyu renk yün bir etek ve düz beyaz pamuklu bir bluz giydi. Yüzbaşı Montgomery çadırın dışında onu bekliyordu.

"İyi günler Kaptan," dedi ve geçmeye başladı ama Kaptan yolunu kesti. Kadın iç çekti. "Pekâlâ, ne istiyorsunuz?"

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

"Sizi ilgilendirmez ama öğle yemeği yemeyi ve ardından şehirde biraz dolaşmayı planlıyorum."

"Koruman olarak kiminle?"

"Tek gitmeyi planlıyorum, tıpkı bir yaşımdan beri tek başıma yürüdüğüm gibi."

"Bu haydutların arasına tek başına çıkamazsın."

Dudaklarını birbirine bastırdı, onun yanından geçmeye çalıştı ve yoluna çıktığında kaburgalarına dirsek attı. Adam bir homurtu çıkardı ve kadın onun yanından geçti. Edith masayı hazırlamıştı. St. Louis'den Denver City'ye kadar yol boyunca çiftçilerin evlerinde durmuşlar ve taze sebze almışlardı.

ve tütsülenmiş, konserve et getirmişlerdi. Şimdi jambon ve yeşil fasulye yiyordu.

"Başımda dikilip surat asacaksanız, Kaptan, en azından oturacak nezaketi gösterin. Bir şeyler yiyin."

Tabureye oturdu ama Edith bir tabak doldurmayı teklif edince başını salladı. "Yanlış anlamayın hanımefendi ama yanınızda olsaydım yiyecek ya da içeceğe dokunmazdım."

Maddie ilk kez ona içten bir gülümseme verdi. "Sonunda, mükemmel Kaptan Montgomery'den biraz bilgelik. Bu kadar çekingen olman çok kötü. Jambon mükemmel."

Birdenbire Toby geldi ve masanın yanında durdu. Maddie Edith'e başıyla işaret etti ve Edith onun için bir tabak doldurdu.

"Umarım beğenirsin asker."

". Kesinlikle biliyorum," dedi Toby, onların yanında yere otururken ağzı doluydu. "Ve ben Toby, sadece Toby. Ben er değilim, gerçek bir er değilim."

Her neyse. gelse orduyla hiçbir işim olmaz. Ordu buradaki çocuğun işi, ama neden ayrılmak istesin ki?

Warbrooke-"

"Toby!" Ring tersledi. "Onu affedin hanımefendi, bazen çok fazla konuşuyor."

"Oh?" Toby'ye gülümsedi. "Peki Warbrooke nerede?"

"Maine'de. Buradaki çocuk gitti-"

"Toby!"

Toby çatalını yere bıraktı. "Denemekten vazgeçsen iyi olur. Neye bilmiyorum." Ayağa kalktı, tabağını aldı ve çadırın arkasında gözden kayboldu.

"Neyiniz var, Kaptan?"

"Sadece seni hayatta tutmaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Canlı mı? Kim bana zarar vermek isteyebilir ki?"

Birden kızın elini tuttu, kız çekmeye çalışsa da tuttu ve avuç içini yukarı çevirdi.

Avucunda derin bir çizik ve bileğinde bir çürük vardı.

Elini geri çekti, sonra ayağa kalktı. "Şimdi, Kaptan, izin verirsiniz, şehirde biraz dolaşacağım."

"Yalnız değilsin, değilsin."

Bir an için gözlerini kapadı ve güçlenmek için dua etti. İlk düşüncesi onu ikna etmeye çalışmak oldu. Görünüşe göre kimse ona zarar vermeye çalışmıyordu. Ama ona söylemek istediğinden fazlasını söylemeden bu konuda güven veremezdi. Yürümeye başladığında onu görmezden gelmeye çalışacağını düşündü ama 1.80 boyundaki bir adamı görmezden gelmek kolay değildi

ve tahminine göre iki yüz kilonun üzerinde bir ağırlığa sahipti. Adam da ters ters bakıyordu.

Denver Şehri'nde satılık olmayan bir kadın görmek oldukça sıra dışı olduğundan, sokak olarak kullanılan geniş ve kirli yollarda yürürken epeyce kargaşaya neden oldu. derme çatma masaların kurulduğu çadırlarda durdu, masalar Doğu'dan gelen mallarla kaplıydı. Doğu'daki insanlar genellikle sahip oldukları her şeyi satarak altın tarlalarına yolculuk için arabalar ve temel ihtiyaç malzemeleriyle donanır, vardıklarında da hepsini birkaç tava, kürek ve belki de bir dere kenarında biraz toprak karşılığında satarlardı.

Maddie fenerlere baktı, sonra çok güzel bir dantel yaka aldı. Bunu yaparken üç kirli madenci şapkalarını göğüslerine bastırarak durdu ve ona baktı. Döndü ve onlara gülümsedi. "Günaydın."

Ona başlarını sallayarak karşılık verdiler.

"Hiç altın bulabildin mi?"

Adamlardan biri elini cebine attı ama elini geri çektiğinde Yüzbaşı Montgomery oradaydı ve büyük eli küçük adamın bileğini sıkıca kavramıştı.

Maddie öfkelendiği kadar utanmıştı da. Kaptanın bileğini tuttu. "Özür dilerim beyler," dedi ve arkasını döndü.

"Cebinde bir silah olabilirdi," dedi 'Ring arkasından. "Ben sadece koruyordum-"

"Beni neyden koruyorsun? Birkaç yalnız madenciden mi?" Döndü ve onunla yüzleşti. "Kaptan

Montgomery, buradan! Beni rahat bırak!"

"Ne yapmak zorunda kalırsam kalayım seni koruyacağım. Bu ikimiz için de ne kadar tatsız olursa olsun."

Arkasını dönerken, işte bu, diye düşündü. Şimdi de onunla vakit geçirmenin bir yük olduğunu ima ediyordu. Yumrukları iki yanında sıkılı halde önünden yürüdü. Yol boyunca meraklı erkekler durup, daha da uzun boylu bir adam tarafından takip edilen bu uzun boylu, zarif görünümlü kadına bakıyordu. Adamlar kadının çok sinirli olduğunu anladıkları için birbirlerini dürtmeye başladılar.

Şimdi alay konusu oldum, diye düşündü Maddie ve hayatının nasıl bu hale geldiğini merak etti.

İşte o anda bu maskaralığa bir son vermeye karar verdi. Ona döndü ve en tatlı gülümsemesini takındı. "Yüzbaşı Montgomery, ben açım."

"Ama daha yeni yedin."

Bir kadının emirlerini yerine getirmeye hevesli erkeklere ne oldu? "Evet, yaptım, ama ben

Yine acıktım. Yiyecek bir yer bulamaz mıyız?"

Onun başının üzerinden baktı. Doğruyu söylemek gerekirse çok acıkmıştı. Herkes taze et ve daha da iyisi taze sebze yerken o kurutulmuş sığır eti ve peksimetle besleniyordu. Ama viskideki afyondan sonra, onun masasında yemek yemeye güvenmeyecekti. "Şurada bir araba var ve sanırım yiyecek satıyorlar."

Birkaç dakika içinde Edith'e götürmek üzere iki elini de yemek tabakları ve bir somun taze ekmekle doldurdu. Kadın ona gülümsedi. "Ben ... bilirsin işte, tuvalete giderken bunları benim için tutar mısın lütfen?"

Yiyeceğe baktı, içinden buhar yükseliyordu. Biftek. Patates. Mısır ekmeği. Bezelye. Ne dediğini pek duymadı ama başını salladı ve vagonun kenarındaki banka gitti. O kadar acıkmıştı ki tabağındaki yemeğin yarısına gelmişti ki, kızın geri dönmediğini fark etti.

"Lanet olsun ona," diye mırıldandı. "Lanet olsun *bana*," diye düzeltti ve onu bulmak için yola koyuldu. Kasabada izini sürmenin bir yolu yoktu, ama onu bulmak için yeterince farklıydı.

gittiği her yerde insanların onu fark etmesine neden oluyordu, bu yüzden sorular sordu. Kasabada onu görmemiş bir adam yok gibiydi, ama verdikleri talimatların hepsi çelişkiliydi.

Onu bulana kadar neredeyse bir saat geçmişti, bir grup Ute kadınının arasında duruyor ve gülüyordu. Ona doğru ilerlemeden önce nasıl iletişim kurduklarını merak etmek için sadece bir dakikası vardı.

Onu önce kızılderililer görmüş ve Maddie'yi uyarmışlar. Doğruca kampa doğru koşmaya başladı.

Ring onun arkasındaydı ve durması için bağıırıyordu. Her zaman gülmeye hazır olan Kızılderili kadınlar, 'Ring'in ilerlemesini engellemek için ellerinden geleni yaptılar, ta ki 'Ring kadınlardan birini kaldırıp kenara koymak zorunda kalana kadar.

Maddie köy boyunca olabildiğince hızlı koştu, çocuklardan ve köpeklerden kaçtı, bir keresinde bir yiğide çarptı ve özür diledi ama koşusunu yavaşlatmadı. Kampın sonuna ulaştığında iki kat geri döndü ve kasabaya doğru koşmaya başladı.

Kasabanın sınırına ulaştığında nefes almak için yavaşladı ve gülümsedi: Onu atlattığı gibi zekâsıyla da alt etmişti.

Birkaç saniye sonra omzunda bir el hissetti ve başını kaldırıp onu gözlerinde zafere benzer bir şeyle gördüğünde, ona göstereceğim bakışını attı ve sonra çığlık attı. "Yardım edin bana! Yardım ! Lütfen bana bir daha vurma!"

Sekiz adam birden Ring'in üzerine atladı ve Ring koşarak uzaklaştı. Yirmi dakika sonra adam yine onun peşindeydi. Omzunun üzerinden bakıyordu, Her zaman mükemmel taranmış saçlarının dağınık olduğunu, yanağında kırmızı bir yer olduğunu ve kıyafetlerinin toz içinde olduğunu gördü. Sırıttı ve koşmaya devam etti.

Oyundan ne zaman zevk almaya başladığından emin değildi ama zevk alıyordu. Boş bir varilin içine saklandı ve adam kendisinden bir adım ötede durup etrafına bakınırken neredeyse yüksek sesle kıkırdıyordu. Yerde zar atan bir grup adamın yanına koştu, adamlardan birinin şapkasını kaptı ve çömeldi

grubun içine girdi. Adamlar onu saklamaya yardım etmek için daha da yaklaştılar. Hatta adamlardan biri çok ama çok yakınına çömeldi ve emin olmamakla birlikte kalçasını çimdiklediğini düşündüğünde bir protesto çılgılığı attı. Sıçradı, sonra Yüzbaşı Montgomery'nin dönüp onu gördüğünü gördü ve tekrar koşmaya başladı.

Birçok salon çadırından birine koştu, yüksek, kaba barda durdu, başı elinin üzerindeydi ve "Viski" diye fısıldadı. Bir dikişte içti. Yutkundu, bir kadeh daha içmek için bardağı uzattı, sonra kapıda Yüzbaşı Montgomery'yi gördü. "Ödeyecek," dedi ve arka tarafa doğru koştu. Barmen ve birkaç adam yüzbaşayı tutarken, yüzbaşı viskinin parasını ödemek için para çıkardı.

Dışarıda, hemen iki kendisini Denver City'de çatısı olan birkaç binadan birinin tepesine çıkarmalarını istedi.

Adamlar bunu seve seve, ama ellerini kızın vücudunda gezdirerek yaptılar.

Binanın tepesinde durdu ve Kaptan Montgomery'nin onu aramasını izledi. Yüksek sesle gülmemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı, kollarını açtı ve başını geriye attı. Aylardır ilk kez bu kadar keyif almıştı. Özgürlük ne kadar değerli, diye düşündü.

Gözlerini açtığı anda, Kaptan Montgomery aşağıda onu izliyordu.

"Tüh," dedi gülerek ve binanın uzak tarafına koşup bir yığın varil ve eski vagon tekerleğinden aşağı inmeye başladı. Tam o sırada Yere ulaştığında, Yüzbaşı Montgomery oradaydı. Kaçmaya başladı ama Montgomery eteğinden tutup onu kendine çekti.

Onunla mücadele etti. Tanrım, onunla mücadele etti ama adam kadının ellerini yüzünden uzak tuttu ve sonunda onu belinden kavrayıp kalçasının üzerine attı.

"Bir yerimi ısıırırsan bir hafta boyunca oturamazsın. Anladın mı beni?"

Adamın koluna asılı olduğu için kendini bir yem çuvalı gibi hissediyordu ama adamın çok kızgın olduğunu anlayabiliyordu ve kızgın adamlar bazen beklenmedik şeyler yapabilirlerdi. Bu yüzden onunla mücadele etmek yerine, tüm ağırlığını adamın tek kolunun altına verecek şekilde gevşedi. Ama kasabadan uzaklaşıp onunla birlikte ormana doğru ilerlerken bu onun için bir fark yaratmamış gibi görünüyordu.

Sonunda, gürültülü kasabadan biraz uzaklaştıklarında, onu yumuşak, çimenli bir bankın üzerine bıraktı.

"Yüzbaşı Montgomery, ben-"

"Tek kelime bile etme, tek *kelime bile!* Bana seni korumam emredildi ve ben de bunu yapmayı planlıyorum. Küçük kaçamağının zekice olduğunu düşünüyor olabilirsin ama neler olup bittiğinden haberin yok.

Bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğiniz insanlar. Onlar-"

"Hiçbir şey bilmeyen sensin," dedi sakince ve sırtını çimlere yasladı. Berrak, ince dağ havasında yaptığı egzersiz ona kendini harika hissettirmişti. Laurel'in kaçırıldığını duyduğundan beri ilk kez kendini bir keman yayı kadar gergin hissetmemişti. "Ah, Kaptan, sizin hiç mizah anlayışınız yok mu? Hiç mi yok?" dedi durgun bir sesle. Uzun zamandır ilk kez O sırada kır çiçeklerini, ağaçları ve başının üzerindeki mavi gökyüzünü fark etti.

Adam bir süre hiçbir şey söylemedi, kadın da ona bakmadı ama sonra adam ondan bir metre kadar uzaktaki çimlerin üzerine uzandı. "Aslında oldukça gelişmiş bir mizah anlayışım var. Ama geçen yıl bunu kaybetmiş gibiydim."

"Oh?" dedi cesaretlendirici bir şekilde, ama adam hiçbir şey söylemedi. Temiz havadan bir nefes aldı. "Atına Şeytan adını veren bir adamın mizah duygusu olduğunu düşünemiyorum. Anladığım kadarıyla sen sadece iş yapıyorsun ve hiç oyun oynamıyorsun. Senin kadınlarla ilgilenme anlayışın onları korkutmak, sindirmek. Eminim bazı kadınlar bundan hoşlanıyordur. başarı."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," dedi 'Ring biraz öfkeyle. "Ne olursa olsun hiçbir şey."

"O zaman sanırım ödeştik, çünkü benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Ona bakmak için dirseğinin üzerinde döndü, ama o gökyüzüne bakmaya devam etti. "İşte burada yanılıyorsun.

Gerçek şu ki Bayan LaReina, sizin hakkınızda çok şey biliyorum."

Alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey." Sırt

üstü yuvarlandı. "Bahse girelim mi?"

"Benimle yatmak için yaptığın anlaşmalardan biri daha mı?" Sesinde biraz acılık vardı.

"Hayır," dedi usulca. "Daha önemli bir şey için bahse gireceğiz." Kadının kendisine doğru gönderdiği bakışı görmezden geldi. "Yirmi dört saat boyunca kaçmayacaksın. Yirmi dört saat boyunca aptalca bir şey yapmayacağını bilerek uyuyabilirim."

"Ve aptallığı sen mi

tanımlayacaksın?" "Evet."

"Ne alacağım?"

"Yirmi dört saat boyunca senden uzak duracağım."

Ağaçlara doğru gülümsedi. "Bütün bunlar benim hakkımda bir şey bilip bilmediğini görmek için, değil mi?"

Çok fazla bahse girdiğini düşünmüyordu. Her şeyden önce, o gece Denver City'de mektuplarla ilgili biriyle buluşması gerekiyordu ve bunu onun burnunun dibinde yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. İkincisi, onun gözlemlerine göre, burnunun ucundan ötesini göremeyen bir adamdı. Kadınların zayıf yaratıklar olduğunu düşünüyor gibiydi.

opera şarkıcıları hakkında önyargılı fikirler. ", anlaştık. Benim hakkımda ne biliyorsun?"

", eğer siz düşes iseniz, ben de Kraliçe Victoria'yım. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun.

Aristokrat bir soydan geliyorsun ve Lanconia hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ve kaybettiğiniz broş, büyükannenize ait olan broş, çok güzel küçük bir şey ama ne elmaslar ne de inciler bir düşesin kalitesinde değildi. Bu ülke hakkında bildiğin tek şey. Burada doğup büyümüş gibi bu tepelere tırmanıyorsun. Çoğu erkekten daha iyi ata biniyorsun ve bir kadeh rotgut viskisini sanki daha önce defalarca içmişsin gibi yudumluyorsun. Şimdiye kadar nasıldım?"

"Henüz uykuya dalmadım."

"Ayrıca Hintlilerin yanında çok rahatsızsınız. Avrupalı bir hanımefendi için alışılmadık bir durum, öyle değil mi? Sam ve Frank'i çok iyi tanıyorsunuz ve Edith'i de pek sevmiyorsun. Acaba onları siz mi seçtiniz diye merak ediyorum. Haksız mıyım?"

"Belki de."

", başka ne var? Tahminime göre bakırsınız ya da bakir olmaya çok yakınsınız."

"Bundan hoşlanmıyorum, Kaptan." Kadın ayağa kalkmaya başladı ama adam buna izin vermedi.

"Kesinlikle sizi kırmak istemem. Eminim senin güzel bir kadın birkaç tekliften fazlasını almıştır, ama erkeklerin seninle ilgilendiğini sanmıyorum. çok."

"zorlayan erkekler kesinlikle ilgimi çekmiyor. Sanırım artık kampa dönmem gerekiyor."

Onun kolunu yakaladı. "Dahası da var ve hatırlatmam gerekirse, senin hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyleyen sendin. Nerede kalmıştım? Oh, evet, Birisi sana şantaj yapıyor. Nedenini henüz bulamadım, ama eminim ki

eski bir sevgili değil. Hayır, daha ciddi bir şey - çok, çok daha ciddi. Kolay kolay korkmazsınız ama şu anda hayatınızda her ne oluyorsa ondan ölesiyeye korkuyorsunuz."

Maddie hiçbir şey söylemedi; söyleyemezdi.

Çok yumuşak, çok nazik bir şekilde onun elini tuttu. "Ben onurlu bir adamım. Maddie," diye fısıldadı, Edith'in ona seslendiğini duyduğu ismi kullanarak. "Eğer bana güvenirsen, sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım, ama bana güvenmelisin."

Ona Laurel'den bahsetmemek için Maddie'nin tüm iradesini kullanması gerekiyordu. Anlayabilecek birine anlatmak istiyordu. Edith'ten farklı tepki verebilecek birine.

omuzlarını silkti. Ve o da tavsiye istiyordu. Üçüncü kampa vardığında Laurel'i görmesine izin vermezlerse ne yapacaktı? Ya-Şeytana uymamak için ayağa fırladı, onun üzerinde durdu. "Oh, çok iyi, Yüzbaşı Montgomery, çok, çok iyi. Eğer hiç Ordudan ayrılırsan belki sahneye çıkabilirsin." Omuzlarını dikleştirdi ve burnunun ucuyla ona baktı. "Ama benimle ilgili en önemli şeyi unuttunuz: sesimi. Beni şarkı söylerken dinleyene kadar hiçbir şey bilmiyorsun.

benim hakkımda. Geri kalan her şey yüzeyseldir."

Ona gülümsedi. "O bir avuç sarhoş, açęözlü adamın operayı takdir edeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Sesimi sevmek için operayı ya hatta müziği takdir etmek gerekmiyor."

Bunun üzerine güldü, gerçekten güldü, derin, tatlı bir ses. "Kibirliisin, değil mi?"

Yüzü ciddiydi. "Kesinlikle hayır. Vücudumda kibirli bir kemik yok. Sesim bana Tanrı'nın bir armağanıdır. Olduğundan daha az olduğunu söylemem Tanrı'yı küçümsemek ."

" da bir bakış açısı."

Onun yanına oturdu. "Hayır," dedi ciddiyetle. "Ben gerçeği söylüyorum. Yetenek Tanrı'dan başka nereden gelir? Üç yaşımdan beri şarkı söylüyorum. On altı yaşında sahneye çıktım.

Bana verdiği sesle beni kutsadığı için her gün Tanrı'ya şükrediyorum ve bu sese özen göstererek O'nu onurlandırmaya çalışıyorum."

Kadının söylediklerine derinden, içtenlikle inandığını biliyordu ve konuşma tarzıyla da mantıklı geliyordu. "Ve sen bu madencilerin Şarkılarını seviyor musun? *La'nı* seviyorum. .

" *Traviata*. "

"Ah, evet, düşmüş kadın."

Kadın ona spekülasyon dolu bir bakış attı. "İtalyanca biliyor musun?" "Biraz. Sence bu madenciler şarkılarını sevecek mi?"

"Şarkılar değil. Benim *sesim*. Arada büyük bir fark var." ", dedi gülümseyerek, "o zaman göster bana. Benim için bir şarkı söyle."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve ona gülümsedi. "Sizden şüphe ettiğim için özür dilerim Kaptan Montgomery.

Mizah anlayışın var. İnanılmaz, çirkin bir mizah anlayışı."

"Oh, anlıyorum, neye ihtiyacınız var? Bir orkestraya mı? Opera sanatçıları *akapella* söyleyemez mi?"

"su altında şarkı söyleyebilirim, ama sadece zaman şarkı söylerim. Burada sizin için, sadece sizin için şarkı , bu çok değerli bir hediye olurdu. Sen böyle bir hediyeyi hak edecek hiçbir şey yapmadım."

"Bu gece on doları gözden çıkaran madenciler bu hediyeyi hak ettiler mi?"

"Bu gece sadece bir kişi için değil, birçok kişi için şarkı söyleyeceğim. Arada çok ama çok büyük bir fark var."

"Anlıyorum," dedi patronluk taslayan bir tavırla, sonra ceketinin cebinden büyük altın saatini çıkardı.

"Hediye olsun ya da olmasın, bu akşamki şarkıya hazırlanmak için kampa dönme vaktiniz geldi."

"Sen bana neyi ne zaman yapacağımı söylemeden yirmi beş yıl boyunca nasıl çalıştım sanıyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Bu beni şaşırtıyor." Ayağa kalkarken acıyla yüzünü buruşturdu. "Yaşlanıyor musunuz, Kaptan?"

"Sanırım sizi tanımadığınız adamlardan korumak için kaya duvarlarına tırmanmak, ısırılmak, tekmelenmek ve dirseklenmek, bu sabah sekiz adamla savaşmaktan bahsetmiyorum bile, zarar vermeye başlıyor."

"Her zaman kalene dönüp dinlenebilirsin."

"Harrison kuyruğumu bacaklarımdın arasına kısıtıp geri dönmemi isterdi," diye mırıldandı Ring.

"Peki Harrison kim?"

"Siz benimkilere cevap verir vermez ben de sizin sorularınıza cevap vereceğim."

Kampa doğru yürümeye başlarken tatlı bir sesle, "O zaman cehennem buz tutacak," dedi.

"Her neyse, ama bahsi benim kazandığımı unutma. Yirmi dört saat boyunca kamayacaksın."

"Bahsi kazanmadınız, Kaptan. Bunu size açıklamıştım. Eğer 'Sen bir şarkıcısın,' deseydin

o zaman sen kazanırdın, çünkü şarkı söylemek benim için her şeydir."

"Şarkıcı olduğunu söylemiştim."

Döndü ve ona ters ters baktı. "Şarkı söylememden bahsetmedin bile."

Gözleri parlıyordu. "Şarkıcı olduğunu söyledim." Sesi alçaldı. "Seyahat eden."

Ağzı öfkeyle gerildi, sonra bir gülümsemeyi saklamak zorunda kaldı. "Ha!" Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. ", " dedi omzunun üzerinden. "Bu gece kim ve ne olduğumu öğreneceksin."

Ayağa kalktı ve onun uzaklaşmasını izledi. çok ilginç biri olduğunu düşündü. Güzeldi, zekiydi ve başı beladaydı. Ve zaten sahip olduğundan daha fazla belaya ihtiyacı yoktu.

Ona harika olduğunu, hayır, muhteşem bir sesi olduğunu söylemesi hoşuna gitmişti. Bazen sürekli elbiselerini ya da saçlarını beğenip beğenmediğini soran kadınlardan çok sıkılıyordu. Belki de Toby haklıydı. Bütün Montgomery oğlanlarının kadınlar söz konusu olduğunda işlerinin çok kolay olduğunu söylerdi. Görünüşleri ve paraları vardı ve kadınlar genellikle daha fazlasını istemezdi. Toby bunun adil olmadığını, çünkü kendisinin, Toby'nin, hiçbir zaman ikisine de sahip olmadığını, bu yüzden kadınları kazanmak için Onlara iyi davranmak, kur yapmak.

'Ring, Maddie'nin önünden yürüyüşünü izledi. Yakışıklılığı Maddie'yi etkilememiştir ve ona ailesinin parasından bahsetse bile Maddie'nin bunu umursayacağından şüpheliydi.

Ne de olsa para, çocukluğunu küçük bir taç takarak ve halkının arasında seyahat ederek geçirmiş birini nasıl etkileyebilirdi ki? Yüksek sesle güldü, sonra birkaç kişi ona bakınca kendini toparladı. Yalancının tekiydi, doğru, ama ilginç ve yaratıcı bir yalancıydı.

Belki de ilk başta düşündüğünden daha az korunmaya ihtiyacı , ama bundan sonra ne görmekten başka bir nedeni olmasa bile, onun etrafında dolaşmaya devam edecekti. Kirli bir altın madeni kasabasında onu kovalamak, Toby'nin sık sık belirttiği gibi, çoğunlukla ölü bir adamı sıkabilecek ordu hayatından kesinlikle daha iyiydi. Gülümsedi ve kızın eteğinin geniş kalçaları üzerinde salınışını izledi.

Bölüm 5

," dedi Ring Toby'ye. "Sana söylediğim her şeyi anladın mı? Her şeyi hatırlıyor musun?"

Bir gün otel olacak ama bu gece Maddie'nin şarkı söylemesi için sahne olacak büyük kütük kabuğun arkasına kurulmuş bir çadırdıydılar.

"Unutmam mümkün değil," dedi Toby tiksintiyle. "Son on dakika içinde bana yirmi kez söyledin. Seyircileri sessiz tutacağız ve eğer biri onun şarkı söylemesinden hoşlanmıyormuş gibi davranırsa, kafasını kıracağız."

"Aşağı yukarı," dedi 'Ring, saatine tekrar bakarak.

"Seni yiyip ne? Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim. Bebek doğurmak üzereymişsin gibi davranıyorsun."

"Tam değil ama yakın. Bu sarhoşların onun şarkı söylemesini

seveceğini düşünüyor." "Onun daha akıllı olduğunu sanıyordum."

'Ring içini çekti. "Onu duymalısın. Sesinin Tanrı'dan bir armağan olduğunu düşünüyor. Belki de öyle, ama bu, şampanya içen erkeklere bir armağan. Taos Lightning'de yaşayan erkeklerin onun bacaklarını görmek isteyeceklerini düşünüyorum."

"Bu kötü bir fikir değil."

'Ring ona tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

"Hepimiz sizin kadar yüksek fikirli olamayız. Bugün kasabada ikiniz hakkında bir şeyler duydum. Ne özel ne de kamusal alanda bir kadını kovaladığınızı hiç duymadım. Onu gerçekten ağaçların arasına mı götürdünüz?"

'Ring cevap vermedi ama yine saatine baktı. "Siz ikiniz

ormanda bir şeyler mi yapıyorsunuz?"

"Evet," diye tersledi Ring. "Konuştuk. Bunu bir kadınla yapmayı hiç denedin mi?"

"Neden isteyeyim ki? Orduda olmak bana duymak istediğimden daha fazla konuşma duyma şansı veriyor. Onu öptün mü bile?"

"Toby, kapa ." Toby

sırıttı.

Maddie müziğine bir kez daha baktı. Birkaç tanıdık arya, akılda kalıcı melodileri olan şarkılar, sesini en iyi şekilde sergileyen birkaç şarkı söyleyecekti ve sonra

Programın kapanışı "America the Beautiful" ile yapılacak.

Frank bir piyano bulmuştu, ovalar boyunca yaptığı yolculuktan dolayı ezik ve yara bere içindeydi ama onu akort etmeye çalışmış ve yeterince iyi çalışmasını sağlamıştı. Frank oldukça yetenekliydi ve bir zamanlar müzisyen olabileceğini düşünüyordu, ama ringe girdiğinde müzik kariyeri olasılığını geride bırakmış olmalıydı. Ona hayatı hakkında hiç soru sormamıştı. Onunki gibi bir yüz insanı sır vermekten alıkoymaya meyilliydi.

Yüzbaşı Montgomery, arkasında Toby, yarım kalmış binanın arka kapısının önündeki küçük, derme çatma soyunma odasına girerken başını kaldırıp baktı.

"İçki servisi yapıyorlar," dedi kaptan asık suratla. "Ve kumar. Medeni eğlencelere alışık değiller. Toby ve ben onları kontrol altında tutmak için elimizden geleni yapacağız ama hiçbir şeyi garanti edemem."

"Onları kontrol edeceğim, Kaptan. Sesim ve ben adamları kontrol edeceğiz."

Ona pek de zeki olmadığını söyleyen bir bakış attı, sonra gülümsedi ve göz kırptı. "Elbette. Elbette. Eğer uslu durmazlarsa Tanrı muhtemelen onları öldürmek için bir yıldırım gönderecektir."

"Dışarı," dedi usulca. "Dışarı!"

Alaycı bir selam verip çadırdan çıktı ama Toby tereddüt etti. "İnsanı çıldırtıyor, değil mi hanımefendi?"

"Söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Söylesene, ona hiç söyleyen oldu mu?" "Birkaç tane, ama sonunda o hep haklı çıktı."

"Ailesinin onu askere göndermesine şaşmamalı."

Toby kıkırdadı. "Hanımefendi, bütün ailesi aynı onun gibi."

"Buna inanmıyorum. Dünya onları taşıyamaz."

"Evet, hanımefendi." Toby sırttı. "Bu gece iyi

şanslar." "Teşekkür ederim."

O öğleden sonra Sam'in istediği şekilde inşa edilen sahneye adımını attığında Maddie kendini biraz gergin hissetti ve bunun Yüzbaşı Montgomery sayesinde olduğunu biliyordu. Şimdi büyük odanın arka tarafında, üç yüz kadar olduğu sanılan adamın , belinde tabancası, yanında kılıcı ve bir iki bıçağıyla duruyordu. Bir gemi dolusu korsanla savaşımaya hazır görünüyordu.

Toby odanın diğer tarafında durmuş, bufalo kemiklerini kesecek kadar büyük bir bıçakla dişlerini karıştırıyordu.

Tanrı olsun, diye düşündü, bir hapisanede şarkı söylüyorum, ama bu durumda mahkumlar mutlu ve gardiyanlar deli.

Programa *La Traviata*'dan güzel "*Ah, fors' è lui*" ile başladı, ancak arkada sorun çıkmadan önce ilk birkaç satırdan fazlasını söylememişti. Ve hepsi Yüzbaşı Montgomery'nin suçuuydu. Bazıları Zavallı, yorgun madenci sandalyesini çok geriye yatırmış, sandalye yere düşmüş ve kaptan tabancasını çekerek adamın üzerine atlamıştı.

Birisi "Dövüşün!" diye bağırdı ve ardından arbede başladığında her şey kaosa dönüştü. Yumruklar havada uçuşuyor, sandalyeler havada süzülüyordu.

Asi çocuklarla ne yapılır? Maddie merak etti. Biri onları aşağı çağırır, işte bu.

Bir nefes aldı, derin, derin bir nefes, vücudunu eğitildiği şekilde oksijenle doldurdu ve sonra bir notaya bastı, yüksek, net bir notaya, çok yüksek bir notaya.

Yumruklarını birbirlerinin yüzüne doğrultmuş bir halde durup gözlerini kırıştırarak ona baktıklarında, en yakınındaki adamların dikkatini hemen çekmişti.

Maddie notayı tuttu ve daha fazla adam ona bakmaya başladı. Öndeki adamlar ellerini yavaşça ritimle çırpmaya başladılar ve vuruşları alkışlarıyla işaretlediler. Odanın ortasındaki adamlar da ayaklarıyla ritme eşlik etti. Arkadaki adamlar neler olduğunu en son anlayanlar oldu ve bir saat önce arkadaşları olan adamları öldürmeye çalışmaktan vazgeçtiler.

"Vay canına!" Toby, kızın tek bir notayı tutuşunu ve onu tutuşunu izleyerek, "Vay canına!" dedi.

'Ring yumrukladığı adamın saçını bıraktı ve ona baktı. Artık herkesin dikkatini çekmişti.

Maddie notu tutmaya devam etti. Ve tutmaya. Ve tutmaya. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ciğerlerindeki oksijen boşaldı ama yine de tuttu. O vücudunun her yerinden, bacaklarından, kollarından, parmak uçlarından, ayak parmaklarından, hatta saçlarının uçlarından sir çekti. Sahip olduğu her şeyi tüketti

Erkekler ritmik alkışlarını sürdürürken. Bir, iki, üç, dört. Tuttu. Belkemiği göbeğine değiyordu. Korsesi gevşemişti ama de o notayı tuttu.

Uzun, çok uzun bir süre sonra kollarını iki yana açtı ve ellerini yumruk yaptı. Vücudu acıyordu; her kası ağrıyordu ama o notayı bırakmadı.

Başını geriye attı ve sonra hızla, aniden yumruklarını bir araya getirdi, dirseklerini bükte, yumruklarını alnına götürdü ve indirdi!

Durdu ve bir an için yere yığılacağını sandı ama boğulan bir insan gibi nefes nefese kaldı ve kalabalık çılgına döndü. Tezahürat yaptılar ve tabancaları, tüfekleri ve av tüfeklerini havaya ateşlediler. Birbirlerinin kollarını tuttular ve dans ettiler. Eğitimsiz olabilirlerdi ve

Ahlaki değerleri biraz olabilirdi ama mucizevi bir şey olduğunu kesinlikle anlıyorlardı.

Maddie kendini toparladığında, sevinç içindeki madencilerin başlarının üzerinden Kaptan Montgomery'nin arkada durduğu yere baktı. Onun gözleri de erkeklerinki kadar şaşkınlıkla açılmıştı. Ona yapabileceği en kibirli gülümsemeyi yaptı ve gökyüzünü işaret etti. O gülümsedi, sonra bir elini , diğerini arkasına koydu ve derin bir şekilde eğildi. Adam doğrulurken, kadın ona her kraliçenin gurur duyacağı küçümseyici bir baş selamı verdi.

Ondan sonra, o yalnız, yorgun, yarı sarhoş adamlar Maddie'ye ait oldu. O şarkı söyledi, onlar da dinledi.

Amerikan halkının opera hakkında bu kadar tuhaf fikirlere sahip olması onu sık sık rahatsız ediyordu. Operanın krallar için, büyük eğitim almış insanlar için olduğunu düşünüyor gibiydiler, ama gerçek şu ki, opera çok yaygın olarak başlamıştı: sıradan insanlar için sıradan hikayeler.

Madencilere zavallı Elvira'nın sevdiği adama sahip olamamasını anlattı ve ardından genç kadının delirdiği "*Tui to voce sua soave*" şarkısını söyledi. At Sonunda bazı gözyaşları silindi.

Onlara Rosina'nın ne olursa olsun sevdiği adamla evlenmeye yemin söyledikten sonra "*Una voce poco fa*" şarkısını söyledi. Bunun daha iyi olduğunu düşündüler. delirmekten daha mantıklı.

Altı aryadan sonra erkekler tekrar için istekte bulunuyorlardı. Ailesinin evinden ayrıldığından beri böylesine içtenlikle takdir eden bir dinleyici kitlesi için şarkı söylememişti.

"Yine delir," diye seslendiler.

Bir başkası "Hayır, taşralı adamla evlenin" diye bağırdı.

Yüzbaşı Montgomery küçük sahneye çıkıp erkeklere gösterinin bittiğini söylemeden önce neredeyse dört saat boyunca şarkı söyledi. Yuhalandı ve tıslandı ve Maddie ilk başta ona ne zaman şarkı söylemeyi bırakacağına kendisinin karar vereceğini söylemeye başladı, ama sonra sağduyu gurura galip geldi ve,

Minnettarlıkla, onu kapıdan soyunma odası olarak kullanılan çadıra götürürken uzattığı kolu tuttu.

Arkalarından gelen alkışlar, birçok ateşli silahın patlamasıyla birlikte gök gürültüsünü andırıyordu. Silahlar

Dinleyiciler artık sadece üç yüz kişiden oluşmuyordu, ama Maddie şarkı söylerken,

Yüzlercesi sessizce, saygıyla, sessizce binaya girdi ve içeride daha fazla insan kalmadığında duvarlara tırmandılar ve üzerlerine oturdular. Kapıları açtılar ve onun şarkılarını dinlemek için dışarıda durdular, oturdular, uzandılar.

Maddie, "Bir bis yapmalıyım," dedi ama Kaptan Montgomery onu tuttu.

"Hayır, . Yorgunsun. Böyle şarkı söylemek muazzam bir iş olmalı."

Ona baktı, gözlerinin şaşkınlık ve takdirle açıldığını gördü. "Teşekkür ederim," dedi ve biraz ona yaslandı. Eski menajeri onun yorgun ya da hasta olmasını hiç umursamamıştı; şarkı söylemenin kendisini değil Maddie'yi ilgilendirdiğini düşünüyordu. Maddie sahneye çıkamayacak kadar hasta olduğunu söylediğinde onunla hiç tartışmamıştı - ki nadiren öyle olurdu. Onun ilgilendiği şey Maddie'nin rezervasyon yaptırması ve gişeden ne kadar para kazanacağıydı.

Şimdi birinin onun yorgun olduğunu fark etmesi oldukça güzeldi. Ona gülümsedi. "Evet, oldukça yorgunum. Belki Kaptan, bana bir kadeh Porto şarabı içerken eşlik etmek istersiniz. Her zaman yanımda en iyi Portekiz Porto şarabını taşıyım ve şarkı söyledikten sonra hep biraz içerim. Boğazımı rahatlatır."

Etraflarında yüzlerce ateş eden adam vardı, ama onlar da yalnızdı. Ay ışığı ipek elbisesinin gül pembesi rengine parlıyordu ve çıplak omuzları beyaz, yuvarlak ve pürüzsüzdü. "İsterdim ki Bu," dedi yumuşak bir sesle.

Adam onun için çadırın kapağını tuttu ve Maddie içeri girdi, ama sonra Laurel'in nerede olduğunu bilen o iğrenç adamı içeride gördü. Silahı doğrudan Maddie'ye doğrultulmuştu ve Maddie, Laurel'dan kurtulmazsa

'Ring, muhtemelen ikisi de vurulacaktı. Arkasını döndü ve Kaptan Montgomery'nin elindeki kapağı çekip aldı.

"Söylesenize Kaptan, beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?" diye çıkıştı ona. "Bu yüzden mi beni sahneden indirmek istediniz?"

"Neden, hayır, ben-"

"Hayır mı? Bütün erkekler bunu istemez mi? Bugün beni kasabaya bu yüzden taşımadın mı? Benim için tüm endişen benden istediğin şeyi elde edebilmek için değil mi? Dünyanın her yerinde senin gibi erkeklerle uğraştım." Her kelimeyle birlikte adamın sırtının bir askerin dikkatini çekene kadar dikleştiğini gördü. Söylediklerinden dolayı kendinden pek hoşlanmıyordu çünkü dürüst olmak gerekirse şu ana kadar adamın tek yaptığıının onu korumaya çalışmak olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ama ondan kurtulması *gerekiyordu*.

İçerideki adam onlardan birini ya da ikisini birden vurabilirdi ve etraflarındaki gürültüden kimse bunu fark etmezdi.

"Öyle mi, Yüzbaşı? Benim gibi gezgin bir şarkıcının kolay erdemli bir kadın olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Sadece birkaç saat önce onun bakire olduğuna inandığını için bu ifadenin anlamsız olduğunu biliyordu. "Sizi orduya dönmekten alıkoyan şey kazanç umudu mu?"

Ona baktı, yüzü soğuk ve sertti. "Karakterim hakkında size böyle bir izlenim verdiğim için özür dilerim. Limana gitmenizi bekleyeceğim, sonra da kampınıza kadar size eşlik edeceğim." Şapkasının kenarına dokundu, sonra topuklarının üzerinde döndü ve akıllıca uzaklaştı.

Maddie söyledikleri hakkında düşünmeyi reddetti. Yapması gerekeni yapmıştı. Adam içeride onu bekliyordu, tabancasını kemerine yerleştiriyordu.

"Hızlı , değil mi?"

"Gerektiğinde." Sam'in kendisi için taşıdığı küçük sandığa gitti ve astarın altından mektubu aldı. İçinden bir tane daha çıkardı

gömleği. Mektup katlanarak zarf haline getirilmişti ve hiçbir şey yazmıyordu ama adamın tenine yakın olduğu için terlemiş ve buruşmuştu. Mektubu bir köşesinden ve kol uzunluğuunda tutmamak için kendini zor tuttu.

Sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona sırttı, sonra gömleğinin içinden başka bir kâğıt çıkarıp ona uzattı.

Onu fenerin ışığına götürdü, fenerin ışığını kısık bıraktı, böylece gölgeler çadırın içi dışarıdan net olarak görülemiyordu. Gördüğu şey bir haritaydı. Yarın Tarryall Creek'te bir yerde şarkı söyleyecekti ve iki Günler sonra Pitcherville adında ıssız küçük bir kasabada şarkı söyleyecekti.

Pitcherville'de haritayı kullanacak ve bir sonraki mektubu teslim edeceği Rockies'e elli mil gidecekti.

"Laurel de orada olacak mı?" diye sordu adama. "Onu üçüncü kamptan sonra görebileceğim söylendi."

"Eğer yeri bulabilirsen."

"Pekala bulabilirim."

"Yalnız mı? Süslü kaptanınızla ortaya çıktınız ve üçünüz de öldünüz."

"Bir çocuğu öldüremezsin."

Adam kıkırdadı. "Yaşadıklarından sonra ölmeyi tercih edebilir."

Bunun üzerine Maddie adama doğru hamle yaptı ama adam onu kollarının arasına aldı ve kolayca tuttu. "Bir öpücüğe ne dersin?"

Bir süre sonra Maddie çadırdan çıktı ve Yüzbaşı Montgomery onu bekliyordu ona kampına kadar eşlik etmek için. Sessizce yürüdüler.

Sonunda konuşan 'Ring oldu. "Limandan pek keyif almışa benzemiyorsun. Sürekli ağzını siliyorsun."

"Ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez!"

Kendi çadırında Edith'e ısıtması için ateşin üzerine su ısıtıcıları koymasını emretti. "Ben banyo yapacağım."

"Bütün bir tane mi?" Edith sordu.

"Evet. Dayanabildiğim kadar sıcak. Dayanabildiğim kadar." Çadırın içine girdi.

"Onu ne yiyor?" Toby sordu. "Bu gece çok mutlu olduğumu sanıyordum."

"Öyleydi," dedi Ring sertçe. "Ona karşı onursuzca niyetlerim olduğunu düşünene kadar öyleydi."

"Seni çok iyi tanımıyor, değil mi?" Toby sözlerini bir hakaret olarak algıladı ama 'Ring öyle algılamadı.

"Hayır, öyle değil. Bir dakika önce bana liman teklif ediyordu ve bir dakika sonra çadırının içine baktı ve ona saldırmak üzere olan bir satırmışım gibi davrandı.

Kadın hiç mantıklı değil. O-" Durdu. "Toby, aptallık ettim," dedi, sonra döndü ve koşmaya başladı.

Dört adam Maddie'nin kullanması için kurdukları çadırı söküyordu ama o fener ışığında zemini inceledi. Zemin izlerden bir şey anlaşılamayacak kadar ezilmişti ama bir puro izmaritini eline aldı. "Bu içinizden birine mi ait?" diye sordu çadırı taşıyan adamlara.

"Hayır, alabilirsin."

"Hayır, yani, *içinizden* biri içti mi?"

Bir adam diğerini bilmiş bir bakışla yumrukladı. "O güzel küçük şarkıcı sizi kovalıyor mu?"

Diğer hisleri çoktan gitti."

"Birinin çadırdan çıktığını gördün mü?"

"Ben hiçbir şey görmedim," dedi adam. "Sen bir şey gördün mü Joe?"

'Ring adamların gönüllü olarak bilgi vermeyeceğini biliyordu. Maddie'ye aşık olmuşlardı ve onu korumak istiyorlardı. Bir adamı yakasından yakaladı. "O yüzünü korumak mı istiyorsun? O zaman bana ne gördüğünü anlat. Sanırım onu öldürmeye çalışıyor."

Dört tabanca 'Ring'in başının yanına yerleştirildi ve tetikleri çekildi. Adam sarsılarak

"Ring'in kavrayışı. "Neden öyle söylemedin? Az önce kayarak çıktığını gördüm. Onu daha önce hiç günah işlediğini söyleyemem."

'Ring hâlâ kendisine silah doğrultan adamlara kaşlarını çatarak baktı. İçlerinden birinin ayağı taşa takılmadığı sürece tehlikeli görünmüyorlardı. "Kısa mı? Uzun mu?"

"Orta. Yaklaşık orta, sanırım." "Açık mı?"

Koyu mu?"

"Yaklaşık orta."

"Lanet olsun!" dedi ve elindeki puro izmaritini sıktı. Kendine lanet ederek adamlardan uzaklaştı. Onun nesi vardı böyle? bir yalancı olduğunu biliyordu ama bu sefer ona inanmıştı. Zaten o kadar morarmış olmasaydı, ona inandığı için kendini tokatlardı. Lanet olası gururunu incitmişti. Tek yapması gereken ona birkaç hakaret etmekti ve o da incinmiş küçük bir çocuk gibi gitti.

Çadırın içinde onu ne-kimler bekliyordu? Adamın elinde silah var mıydı? Kapağı açtığında bunu görebilirdi. Onu kızdırarak boynunu kurtarmış olabilir ?

'Ring, onun bir pusuya karşı hazırlıksız bir şekilde o çadıra girmesine izin vermiş olsaydı, şu anda hayatta olmayabileceğini fark etti.

Aptal, diye düşündü. Onun içini göremediğim için lanet bir aptalım.

Yürümeyi bıraktı, çünkü kadının dudaklarını ovalayıp durduğunu, döndüğünde banyo yapmak istediğini hatırladı. Ona ne için şantaj yapılıyordu? Ne olabilirdi ki?

Yaptığı şeyi yapmasına neden olan biri var mıydı?

Kampa yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Sam ve Frank koruma olarak neredeyse işe yaramaz görünüyorlardı. Ve ne yazık ki kendisi de çok daha iyi değildi. Kızın sesine öylesine kapılmıştı ki, olası bir şantaj planını tamamen unutmuş, tüm tehlike duygusunu yitirmişti.

kampı gördüğünde, ilk dürtüsü kızın çadırına hücum etmek ve neler olup bittiğini kendisine anlatmasını istemek oldu. Peki onu anlatmaya zorlamak için ne kullanacaktı? Fiziksel şiddet mi? Adam zaman zaman pek zeki olmasa da, kız öyle görünmüyordu. En başından beri onun kendisine zarar vereceğine hiç inanmamıştı. Ondan zerre kadar korkmamıştı. Haklıydı da, çünkü adam hayatı boyunca bir kadına asla zarar vermezdi.

Peki, ona söyleyecek kadar güvenmesini nasıl sağlayacaktı? Bunu düşünür düşünmez, anahtar kelimenin güven olduğunu biliyordu. Ona *güvenmek* zorundaydı.

Edith'in çadırdan çıktığını gördü. "Banyosunu bitirdi mi?"

"Evet, kovaları taşımaktan belim tutuldu."

'Ring cebinden bir altın çıkardı ve ona verdi. "Ona istediği her şeyi ver."

"*Sana* ne istersen veririm," diye mırıldandı Edith.

'Ring onu görmezden geldi ve çadıra doğru yürüdü.

"Yüzbaşı Montgomery!" Maddie tersledi. "Ne cüretle-"

"Bana teklif ettiğiniz liman için geldim. Tabii siz ve daha önce burada bulunan adam hepsini içmediyseniz."

"Ona *asla* liman servisi yapmam." Elini ağzının üzerine kapattı. "Öyle mi? O zaman ona ne ikram ediyorsun?"

Maddie başka tarafa baktı. "Ne demek istediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Şimdi, Kaptan, yorgunum ve yatağa gitmek istiyorum."

Küçük tabureyi açtı ve oturdu. "Devam et, ama ben biraz porto al." Ona gülümsedi. "Bir şeyler içmek istemez misin? Seni sakinleştirebilir."

"Son derece sakinim. Bir performanstan sonra hep böyle olurum."

"Öyle mi? Bunu yapanın adamın öpücükleri olmadığına emin misin?"

Maddie gözlerini ondan kaçırdı ve o iğrenç adamın kendisine dokunuşunu hatırlayınca titremeye başladı. Hayatında hiç böyle bir şeye katlanmak zorunda kalmamıştı.

Kendisine istemediği sürece kimse ona dokunamazdı. Çocukluğundan beri farklı, hatta özel olduğunu biliyor ve kendine saygılı davranıyordu. Yirmi yaşındayken, bir Fransız kontla kanepede hızlı bir takla atmıştı ama bu karşılaşmayı o kadar tatsız bulmuştu ki bir daha asla tekrarlamamıştı.

Erkekler onun şarkı söylemesini dinlemekten memnundu; daha fazlasını vermesi gerekmiyordu.

Ama bu gece... Tanrım, bu gece ona dokunmuştu. Edith çadıra dalmasaydı daha fazlasını da yapabilir.

Şimdi, güçlü bir kol omuzlarına dolandığında panikledi ve savaşılmaya başladı.

"Şşşt, sadece benim," dedi 'Ring. "Artık güvendesin. Sen en iyisine sahipsin Dünyadaki en güzel ses, Tanrı vergisi bir ses ve bu gece seni dinlemekten hiç bu kadar zevk almamıştım. Çıldıran kadın hakkında söylediğin şarkı neydi?"

"*Tui la voce sua soave,*" dedi göğsüne karşı.

"Bu en güzel ?" dedi, kasıtlı olarak yanlış tercüme ederek.

"Hayır. 'En tatlı aksanıyla buradaydı.' " "Ah,

evet. Bu benim favorimdi."

Ona gülümsedi. " kadarki favorim. Fazla bir şey duymadın."

"Oh, ama ben duydum. Adelina Patti'nin şarkı söylediğini duydum."

"Ne!" Ondan uzaklaştı. "Patti? O korkuluk mu? Fa diyezleri tam bir felaket. Korodan çıkmasına izin verilmemeli."

"Sesi bana iyi geldi."

"Ama sen ne bilirsin ki? Sen zavallı bir Koloni askerisin, ben ise-"

"Lanconia'dan bir düşes mi?" Tek kaşını kaldırarak ona baktı.

Birden onun ne yaptığını fark etti. Adam içeri girdiğinde titriyordu ve gözyaşlarına boğulmak üzereydi ama şimdi daha iyiydi, çok daha iyiydi. "Bir bardak limana ne dersiniz, Kaptan?"

Onun anladığını biliyordu ve bu ona kendini iyi hissettirdi. "Bir şarkım olmasını tercih ederim. Sadece benim için bir şarkı."

"Ha!" dedi ama gülümsüyordu. "Bu ödül için ejderha öldürmelisin. Bu gece hak ettiğin tek şey bir bardak Porto şarabı. Ama bu dünyanın en iyi portosu." Adamın onun şarkı söylemesiyle alay etmekten vazgeçip kendisi için şarkı söylemesini istemesi onu memnun etmişti.

"O zaman alabildiğimi almak zorundayım, ama o şarkıyı hak etmek istiyorum."

Zengin sıvıyı, onları tutmak ve korumak için özel olarak yapılmış bir kutuda sakladığı iki kristal bardağa döktü.

"Gerçeğe," dedi kadehini kaldırarak.

Maddie kadehi kaldırdı ama tamamen oracıkta öldürülmeyi bekliyordu. Bardağın üstünden ona zayıf bir gülümseme verdi ve ona bir daha bilgi vermeyeceğine yemin etti.

Ertesi gün yolculuğa çıktılar ve Maddie bir kez daha sallanan otobüsün içinde sıkışıp kaldı.

Uyuyan ve horlayan Edith. Yüzbaşı Montgomery onunla birlikte içeri girmesine izin verilmesini istemişti ama o bunu reddetmişti. Ona eşlik edecek, konuşacak birini çok isterdi ama Montgomery ondan çok fazla bilgi almıştı.

Kuşluk vakti Frank arabayı durdurdu ve kaptan arabanın yanına geldi. Pencere. "Korkarım sizden bir iyilik isteyeceğim. Toby kendini iyi hissetmiyor, o yüzden arabaya binebilir mi?"

"Tabii ki. Edith'in yanına oturabilir."

"Bütün fikir bu," dedi 'Ring . "Özür dilerim."

Ona doğru eğilmesini işaret etti. "Sanırım birbirlerine aşıklar," fısıldadı kulağına.

"Ah?" Doğruldu ve Edith'ten son derece formda görünen Toby'ye baktı.

'Ring ona tekrar aşağı inmesini işaret etti. "Yalnız kalmak istiyorlar." Hâlâ anlamıyordu.

"Benimle gelebilirsin."

"Anlıyorum. Eğer bu beni seninle yalnız bırakma girişimiye, unutabilirsin-"

"Atıma binebilirsin."

Onun aygırına binebileceğini nereden bildiğini ya da bunu yapmak için açgözlü olduğunu ama teklifi geri çevirmeyecekti. Arabanın kapısını hızla açtı ve Toby'yi omzundan yakaladı.

"Özür dilerim, ben-"

'Ring, Toby'yi adeta kaldırıp arabaya itti, sonra da kapıyı arkasından çarptı.

"Edith onunla ilgilenebilir." Kolunu, o muhteşem atına doğru geniş bir hareketle hareket ettirdi.

Hayvana doğru gülümsedi. "Buradayım Şeytan," diye seslendi ama at hareket etmedi. "Şeytan mı?"

'Ring şapkasını çıkardı ve başını kaşıdı. "Dene, ah . . . Buttercup." Ona baktı. "Buttercup mı?"

"Benim fikrim değildi. Ona küçük kız kardeşim isim verdi. Her şeyi yer. Benim Kardeşlerim ona Sawdust adını vermek istediler ama ben Buttercup'ın kötünün iyisi olduğunu düşündüm."

"Şeytan yok mu?"

Şapkasına baktı. "Ailem bana gülüp geçerdi. Ona binmeye hazır mısınız?"

"Gel Buttercup," diye seslendi ve at tırısila ona doğru geldi, uzattığı elini geçti ve arabanın kırmızı boyasını kemirmeye başladı.

Güldü, dizginleri aldı ve ata bindi.

"Benden başka kimseye alışık değil, o yüzden senin hafifliğin onu rahatsız edebilir," dedi 'Ring onun için üzengileri kısaltırken.

Atın boynunu okşadı. "Ben . Bana ata binmeyi babam öğretti. İyi anlaşıcağız, değil mi, seni koca, güzel erkek?"

Frank 'Ring'e baktı ve Ring başını salladı. Kadınlar ve atlar.

Maddie Buttercup'ı kolayca idare etti. Bir kez daha böylesine canlı bir hayvanın sırtında olmak harikaydı ve arabanın önündeki dik yokuşu öyle bir tırmandı ki, Toby'nin atındaki 'Ring ona yetişmekte zorlandı. O da

onu düz bir arazide denemeyi çok isterdim ama Rockiesde düz bir arazi bulmak mümkün değildi.

'Ring onun yanına yanaştığında, genişçe sırtıyordu.

"ülkeye geri dönmek harika olmalı," dedi kayıtsızca.

"Oh, öyle. Cennet gibi. Hava çok temiz ve serin ve-" Onu yine tuzağa düşürdüğünü fark etti.

Ona baktı ve adam kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Gözlerini başka tarafa çevirdi. "Kaptan," dedi yavaşça,

"Senin adın ne? Yani Toby'nin sana dediği gibi 'çocuk' dışında?"

"Ya da *senin* bana dediğin gibi 'şeytanın vücut bulmuş hali'?"

Yüzünü ondan çevirmeye devam etti. "Bu

'Ring."

Döndü ve ona tuhaf bir bakış attı. "'Yüzük? Anlıyorum. Peki sahip olduğun tüm bu kardeşlerinin isimleri ne? Kolye? Bilezik mi? Halhal, belki?"

Kıkırdadı. "Hayır, aslında Christopher Hring Montgomery. Göbek önünde bir H harfi var ama H harfi telaffuz edilmiyor. Annem adımı hep önündeki kesme işaretiyle yazardı. I

Sanırım insanların bana Huh-ring demesini engelledi."

Bir süre sessiz kaldı, havanın ve altındaki harika atın tadını çıkardı. "Böyle bir ismi nereden buldun?"

"Babamın ailemizin isimleriyle dolu büyük bir aile İncili var." "Ne gibi?"

"Jarl, Raine ve Jocelyn."

"Jocelyn çok güzel."

"Bizim ailemizde olduğu gibi bir erkek çocuğa verildiğinde değil."

"Belki de çocuğa başka bir isim vermeniz gerekir, mesela ... şey, bilmiyorum. Lyn, belki."

"Lyn! Altı yaşından itibaren kendini silahla savunmak zorunda kalırdı." "Lyn, Ring'den daha kötü değil. Neden sana Chris demediler?"

"Christopher babamın adı. Ben 'Genç Chris' ya da bizim ailede 'Genç Kit' olurum. Sonuç olarak, 'Ring' iyidir, sadece Huh- ring olmasın diye."

Ona gülümsedi. "Peki Maddie ismini nereden aldın?" "Kraliçeden tabii ki. Bütün küçük düşeslere o isim verir."

"Sanırım küçük kız kardeşine Lanconian bir bitkiden esinlenerek Laurel adını vermiş. Bahse girerim-"

Durdu çünkü yüzündeki tüm mizah kaybolmuştu. Zihninde neyi yanlış söylediğini aradı.

"Laurel," dedi usulca ve onun irkildiğini gördü. "Bak! Bu bir dağ mavi kuşu muydu?" Onun arkasını dönmesini izledi ve arkasına baktığında kendini yeniden kontrol altına almıştı. Laurel, diye düşündü.

Belki de tüm bunların küçük kız kardeşi Laurel ile bir ilgisi vardı.

Onu tekrar kışkırtmaya çalışmadı ama onu eskisinden daha da yakından izlemeye yemin günün tadını çıkarmasına izin verdi.

Bölüm 6

Maddie'nin ikinci performansının madencilerin onu dinlemesi için gösterişli bir gösteriye ihtiyacı yoktu, çünkü ilk performansının haberi dağın dört bir yanına yayılmış ve erkekler onu dinlemek için kampların dört bir yanından gelmişti.

Yüzbaşı Montgomery'ye dışarıda şarkı söyleyeceğini söyledi. İtiraz etmişti ama kızın ne kadar kararlı olduğunu görünce vazgeçti. Adamlar ona bir Kendisi ve arkasında bu kez flüt çalan Frank için yeterince büyük bir sahne. Yüzbaşı Montgomery bir uçta, Toby ise diğer uçta duruyordu.

Şarkı söylerken Yüzbaşı Montgomery'ye bir kez baktı. Bir ağaca yaslanmıştı, gözleri zevkle kapalıydı. Onun hakkında başka ne söylerse söylesin, müziğini gerçekten sevmeye başlamıştı. Şarkının sonunda performansında kendini onun için şarkı söylerken buldu, göz ucuyla notalarla oynadığında, onları tuttuğunda, yukarı ve aşağı tril yaptığında, çok tatlı bir şekilde gülümsediğini izledi.

Dört saatin sonunda onu sahneden indirdiğinde, kolunu sıkıca kendi koluna sardı, parmakları üzerine kapandı. "Haklıydın," dedi. "Sesin hakkında ne söylesem azdır."

Bunun belki de o güne kadar aldığı en içten iltifat olduğunu düşündü. İltifat o kadar içtendi ve ay ışığı o kadar güzeldi ki onu bir kadeh şarap içmek için çadırına davet etmedi ve çadırın içinde yalnız kaldığında Laurel'in fotoğrafını çıkarıp uzun süre ona baktı. Ne yapması gerekiyorsa yapsın, kimseye güvenmemeliydi, en azından müdahale edebilecek hiç kimseye. Yüzbaşı Montgomery'nin dağın yamacına hücum ettiğini hayal etti, kılıcı

ve o korkunç adama mektuplarla meydan okumak. Ve ödeme olarak Laurel'e zarar verebilirlerdi.

Yatağa girdiğinde sadece Laurel'i hatırlıyordu.

Pikes Peak altın tarlalarındaki barlar için açılış ya da kapanış saati yoktu. Sarhoş olmak altın aramak kadar önemli bir uğraş olduğundan, içki de dağlardaki dereler kadar özgürce akıyordu.

Çok sayıda çadırdan birinin içinde, masanın üzerinde iki boş viski şişesi vardı; gri tabaka olmasa kıymıklarla dolu olacaktı. Gres yağı kaplıyordu ve dört adam hızla üçüncü şişeyi boşaltıyordu.

"Onun gibisini hiç duymadım," dedi bir adam. "Bir melek bile daha iyi şarkı söyleyemez."

"Sully'nin onun iyi olmayacağını söylediğini hatırlıyor musun?" "Çocukların onu dinlemesini isterdim."

"Ondan Bug Creek'te şarkı söylemesini isteyebiliriz."

"Oraya gitmek bir gün sürer ve sadece elli adam var. Yol parasını bile ödeyemez. Bunu yapmayacak."

Dört numaralı şişeyi çağırdılar ve yarısını . "Bence bizim için şarkı söylemeli. Sully istemediğini düşünse bile onu dinlemek isterdi ve etrafta zıpızıplar varken tarlalardan ayrılamazdı."

Sessizce şişeyi bitirdiler ve beşinci şişeyi istediklerinde cesaretleri en üst seviyedeydi. "Bence bizim için şarkı söylemeli."

"Evet," dedi diğer üçü de. "Evet."

'Ring, Maddie'nin çadırının yakınındaki adamları duydu ve hemen uyandı. Tam olarak anlayamadı ama iki kişi olduklarını düşündü. Sessizce battaniyesinden sıyrıldı, tabancası elindeydi ve ağaçlara doğru ilerledi. Bir ağacın yanında bir adamın gölgesini görene kadar ancak ayağa kalkabilmişti.

'Ring tabancasını adamın kaburgalarına sapladı ve adam döndüğünde ay ışığında sırttı ve nefesi bir insanı yere sermek için yeterliydi. "İyi akşamlar," dedi adam.

Bir tabanca kafasına inmeden ve yere yığılmadan önce 'Ring'in duyduğu son şey bu oldu.

Bir çift iri elin kendisini şiddetle sarsmasıyla uyandı. Sersemlemiş bir halde gözlerini açtı ama o kadar karanlıktı ki siyah yüzü zar zor görebildi. Bunun yanı sıra, başı korkunç derecede ağrıyordu. Bir an için

Hafızası geri geldi ve sonra sıçramaya çalıştı ama onun yerine kendini sendelerken buldu. Adamın büyük omzuna yapıştı. "Sam," dedi

Fısıldadı.

Sam bu kadar iri bir adama göre şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle, "O gitti," dedi.

"Gitti mi?" 'Ring kafası ikiye bölündüğü için neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Görüşünü netleştirmek için birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra tekrar Sam'e baktı. "Gitti mi? Maddie gitti mi? Nereye gitti? Bu sefer kiminle buluşacak?"

"O kaçırıldı. Dört adam."

'Ring bir an hareketsiz durdu ve olanları çalıştı. "Kim?"

"Bilmiyorum."

"Peki, hangi cehennemdeydin?" Ring bağırdı, sonra başını iki eliyle kavradı. Beyni kafatasının içinde hareket etmeyi bıraktığında, kimin ya da neden olduğunun önemli olmadığını, sadece nerede olduğunun önemli olduğunu fark etti.

Çadırına giden küçük yokuştan aşağı indi. Edith içeride Maddie'nin giysilerini karıştırıyordu. "Bana bildiğin her şeyi anlat," dedi ona, ılık gözlerini acıtıyordu ama gözlerini kısarak ona baktı.

"Dört . Çadıra girdiler ve onu aldılar. Sanırım sarhoştular."

Başı o kadar çok ağrıyordu ki düşünmekte zorlanıyordu. "Sen ? Ya Frank? Ya sen?" dedi Sam'e.

Edith cevap verdi. "Dışarıda uyuyordum ve hiçbir şey yapmadım ya da söylemedim. Bir süre daha yaşamak istiyorum." Bir şey söylemesi için cesaretlendirerek ona dik dik baktı. "Frank burada değil, nerede olduğunu bilmiyorum ve sanırım Sam."

'Ring adamı görmek için döndü ve koyu tenli olduğu için boynundan akan kan hemen . 'Ring, Sam'in

Başı da en az kendisi kadar ağrıyor olmalıydı ama Sam bunu belli etmedi. Ring'in adam hakkındaki düşünceleri biraz daha arttı. Edith'e baktı, sesindeki alaycı ifadeyi güçlükle engelleyebildi. "Hangi yöne gittiler?"

"Kasabanın içinden."

"Batı," diye mırıldandı, sonra döndü ve çadırdan  ıktı. Tobyyi atını eyerlerken uyandırdı.

Buttercup, Toby'nin sorularını hızlı ve sert bir şekilde

yanıtladı. "Tek başına gitmiyorsun, değil mi?" Toby sordu.

Yapması gerektiğini biliyordu. Toby at üzerinde pek iyi değildi ve ayrıca yaşılanıyordu ve bunun da ötesinde 'Ring onu riske atmak istemiyordu. Başka kimseye güvenmiyordu. "Burada kalmanı ve neler olup bittiğini   renmeni istiyorum. Frank neredeydi ve-?"

"Kumar. Adam sıkı bir kumarbaz."

'Ring Toby'ye döndü. "Peki ya korkak Bayan Honey?"

"Herkes uyuduktan sonra müşteri kabul ediyor."

Bir insanın birini Toby'yi tanıdığı kadar uzun süredir ve hâlâ yeni şeyler   renebilmesi inanılmazdı. Toby'nin bu kadar gözlemci olabileceğini hiç d   nmemi ti. "Peki ya Sam?"

"Onu anlamak gerçekten zor."

Ring atına bindi. "Ne bildiklerini   renin. Kimin tarafında olduklarını   renin ve-" Durakladı. "Onları kimin kiraladı ını bul." Atını dizginleyerek uzaklaştı. "Onu aldı ımda g r   r z."

Kafasındaki acıyı ve ruhundaki   keyi görmezden gelmek için konsantre olarak kampın içinden geçti. Onun kaçırılmış olmasından, daha fazla bakmadı ı ve daha fazlasını görmediği için kendini suçladı.

Karanlıkta, birkaç yüz adamın bulunduğu bir kampta onu takip etmenin hiçbir yolu yoktu.

her şey ama düzenli saatler. Ring'in tek yapabildiği sormaktı. Bir saat sonra evet diyen birkaç adam buldu, batıya giden dört adam görmüşlerdi ve opera sanatçısı adamlardan birinin önünde oturuyordu.

"Nasıl görünüyordu? Yaralı mıydı?"

"Güzel," dedi bir adam. "Ona şarkısının gerçekten iyi olduğunu söyledim ve bana doğru başını salladı. Ama gülümsemedi."

"Onu nereye götürdükleri hakkında bir fikriniz var mı?"

"Sormadım ama o yolda sadece beş ya da daha fazla kamp var. Tabii birkaç haftadır oraya gitmedim, o yüzden daha fazla olabilir. Şimdi."

'Ring adamlara teşekkür etti ve dik, çukurlu patikadan yukarı çıkmaya başladı. Yolun her iki ağaçların üzerinde çok az kabuk kalmıştı çünkü madenciler arabalarını yola indirip çıkarmak için takoz ve palanga kullanmışlardı.

Güneş doğdu ve hâlâ at sürüyordu, gözleri yerde herhangi bir şey arıyordu. gittiği yöne dair ipuçları. Belki de iz sürme konusunda bir şeyler biliyordu, en azından birinin onu takip edebilmesi için arkasında bir şeyler bırakacak kadar. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ve kızın nereye götürüldüğüne ona ipucu verecek hiçbir şey göremedi. Saat on bir civarında patikada bir çatala geldi ve atını durdurup matarasını çıkardı ve içti.

Doğru yolu bulma şansı yarı yarıyaydı. Boyun eğerek sağdaki patikadan aşağı inmeye başladı. Daha elli metre bile gitmemişti ki, tepesinden bir ok fırladı ve ilerideki, solundaki bir ağaca saplandı. Bir an için 'Ring hareketsiz durdu. Bu bir Karga okuydu, tıpkı daha önce yakınına atılan ok gibi.

Yavaşça atını sürdü ve oku ağaçtan çıkardı. Bu başka bir uyarı mıydı? Okun ucuna baktığında aniden anladı: Okun anlamı

bir bariyer gibi. Yanlış yöne gidiyordu. Yani Karga onun nereye götürüldüğünü biliyor olmalıydı. Biliyordu ama peşinden gitmiyordu.

Neden?

"Halka dağlara baktı ama kimseyi görmedi. Çünkü tehlikede değil, diye düşündü. Kaçırılmış olabilirdi ama tehlikede değildi.

'Ring atını geri döndürdü, sonra diğer patikadan aşağı inmeye başladı. Artık kendinden emin hissediyordu. Yolun on mil aşağısında başka bir dala geldi ve Bu kez doğru dalı tuttuğunda ok yoktu. Gün batımında, barakalarda, çadırlarda ve sarkan kayaların altında yaşayan elliden fazla adamdan oluşan küçük bir kampa ulaşana kadar yoluna devam etti.

Maddie'yi bulmak zor olmadı. Çok zgn görünen adamlarla çevrili bir kütüğün üzerinde oturuyordu.

"Sadece bir şarkı

mı?" "Lütfen, ?"

"Size deme

yapacağız."

"Size bir hak talebinde

bulunacağız." "Lütfen."

'Ring bu manzara karşısında neredeyse gülümseyecekti. zerinde tozlu bir elbise vardı, saçları sırtından aşağı sarkıyordu ve bir prenses kadar asil görünüyordu. "Pes etmeniz iyi olur çocuklar," dedi 'Ring adamların arkasından.

"O dünyadaki en inatçı kadın. Yapmak istemediği hiçbir şeyi yaptıramazsınız."

Adam ona gülümsedi ve o da ona küçük bir glmsemeyele karşılık verdi. Geleceğini biliyordum ama neden bu kadar uzun sürdü diyen bir gülümsemeydi bu.

Adamların arasından ilerledi, yere yığılmış üzerinden geçti ve ona ulaştığında elini uzattı. Kadın elini tuttu ve

ayağa kalktı, sonra adamların arasından onu takip etti.

İnlediler ve onun kendileri için şarkı söylemesi için birkaç boğuk yalvarışta bulundular, ama kimse bir şey yapmadı.

güçlü eylemler.

'Ring onu yavaşça atına götürdü, atına bindirdi ve arkasından atına bindi. Yavaşça, eli tabancasının yanında, kamptan dışarı çıktı ama üzgün yüzlü adamlardan bile onları takip etmedi.

"Artık rahatlayabilirsin," dedi. "Bizi takip etmeyecekler."

"Piçler!" dedi nefesinin altında. "Yolda biraz daha ilerler ilerlemez geri dönüp-

Elini onun dizginlerinin üzerine koydu. "Hayır, lütfen. Zarar vermek istemediler."

"Zarar! Başımın araba geçmiş gibi hissediyorum, Sam'in başı kanıyordu ve siz onların zarar vermek istemediğini söylüyorsunuz."

"Sarhoştular ama bu daha önce başıma gelmemiş bir şey değil."

"Anlıyorum, sıradan bir kaçırılma kurbanısın. Önceki gece o adamın istediği bu muydu? Şarkı söylemeni duymak mı?"

Buna cevap vermeyecekti. "*Bu* adamlar," dedi sertçe, "beni şarkı söylerken dinlemek istediler ve benim kalitemde bir şarkıcı için kaçırılmak o kadar da alışılmadık bir şey değil. Rusya'da Çar için şarkı söyledikten sonra öğrenciler atları arabamdan indirip kasvetli küçük bir pansiyona çektiler.

En ucuz biletlere bile paraları yetmiyordu ama beni dinlemeyi çok istiyorlardı."

"Peki onlar için şarkı söyledin mi?"

"Hayır. İstedim çünkü ilgileri gururumu okşuyordu ama eğer söylenirse kafesteki bir kuş gibi tutsak bir şekilde öteceğimden korktum,

o zaman biri beni kalıcı olarak bir kafese koyabilir."

Bir süre sonra onunla sertçe konuştu. "İşte, arkana yaslan."

Tereddüt etti ama o kadar ki ona yaslanmaktan kendini alamadı. Başı tam olarak onun çenesinin altına oturdu.

"Tüm bu seyahat yılları boyunca yanında kim vardı?" Sesi hâlâ öfke doluydu.

"John. John Fairlie, menajerim, benimle birlikteydi."

Adamın ön tarafını sırtında hissedebiliyor, içindeki öfkeyi hissedebiliyordu.

"Kazandığınız onca para nerede? arada, altın kamplarında kazandığınız parayla kim ?"

"Bilmiyorum," dedi uykulu bir sesle. "John parayla ilgilenirdi. Şimdi Frank ya da belki Sam. Edith'in ilgilendiğini sanmıyorum."

"Üçü hakkında ne kadar şey biliyorsun?" "*Lütfen* bana

soru sormayı keser misiniz?"

Ona cevap vermedi sessizliği ona gözlerini kapatıp ona karşı rahatlaması için huzur verdi.

Birkaç dakika içinde adamın kollarında uyuyakaldı ama adam durduğunda sarsılarak uyandı. "Neyin var?"

"Yok bir şey, ama Butter yorgun, sen de bitkinsin ve ben de biraz uyumak isterim."

İtiraf etmek istediğinden daha yorgundu ve adam ona kollarını açtığında o da kaydı. Bir süre ona yakın durdu ve saçından bir yaprak kopardı. "Sen lanet olası sinir bozucu bir kadınsın. Biliyorsun ki Bu mu?"

Tartışamayacak kadar yorgundu. "Beni bulacağını . Sen şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı adamsın."

"Sanırım erkeklerin seni bulmak için uykularını kaçırmasına alışkınsın. Sanırım Rus öğrenciler seni kaçırdığında menajerin peşinden geldi?"

"Hayır, yatmadı. Güzel bir akşam yemeği yedi ve yattı. John her zaman kendi başımın çaresine bakabileceğimi düşünürdü. Ki öyleyim. Çok geçmeden beni iade ederlerdi."

"Belki," diye tersledi. "Ama kim bilir neler olabilirdi?"

Kendini ona doğru sallanırken hissetti. Belki de ay ışığı yüzündendi. "Ben senin sorumluluğunda ."

"Evet, öyle. Ordudan emir aldım." Onu destekleyerek kolunu omuzlarına doladı ve küçük bir açıklığa götürdü. Ona oturmasını ve sessiz olmasını söylediğinde, itiraz etme zahmetine girmedi ama bir ağaca yaslandı, kollarını kendine sardı ve gözlerini kapattı.

Bunu ona söylemeyecekti ama madencilerin onu kaçırmayı korkutmuştu. Çadırına daldıktan bir süre sonra kendisinden sadece şarkı söylemesini istediklerini fark etti. Onların sadece kendilerini eğlendirecek birini arayan sarhoşlar olduğunu bilseydi, belki de

itiraz etti, ama Laurel'i esir alanlardan gelmesinden korkmuştu.

Ondan sadece şarkı söylemesini istediklerini fark ettiğinde çok sinirlenmiş ve oturup Kaptan Montgomery'nin onu bulmasını beklemişti.

Adam omzuna dokunup ona bir fincan kahve uzattığında irkilerek doğruldu.

"Yiyecek pek bir şey getirmedi. Biraz aceleyle çıktım."

Ateşle ve atıyla ilgilenen adamı izledi, sonra da yatması için yere battaniyeler serdi. Ona korkunç kurutulmuş ordudan birkaç tane verdi.

Peksimet denilen krakerlerden yedi ve bitirdiğinde onu elinden tutup battaniyelerin yanına götürdü.

"Nerede uyuyacaksın?"

"Benim için endişelenme. Her beş dakikada bir başını belaya sokan ben değilim."

"Başım belada değildi. Tamamen güvendedim. I-"

"Ama hiçbirimiz bunu , değil mi? Sam'in boynundan kan akıyordu ve kafamdaki yumrunun büyüklüğünü hissetmeliydin. Başım hâlâ o kadar ağrıyor ki doğru düzgün göremiyorum, sen ise tehlikede olmadığını söylüyorsun. Sen-"

"Bir bakayım," dedi sözünü keserek. Onu susturmak için her şeyi yapardı. Battaniyenin üzerine oturdu ve ona eğilmesini işaret etti. Ellerini onun kalın, siyah saçlarına koydu ve hemen korkunç bir yumru hissetti ve biraz da suçluluk . Kendisi yüzünden kimsenin zarar görmesini istememişti.

Dürtüyle öne doğru eğildi ve yumruyu öptü. "İşte, bu daha iyi hissettirdi mi?"

"Fazla değil," dedi ve kadın ona baktığında hâlâ kaşları çatıktı.

"Gerçekten Kaptan, hiç mi espri anlayışınız yok? Size bu kadar zahmet verdiğim için özür dilerim ama hatırlatmak isterim ki şimdiye kadar sizden hiç yardım ya da müdahale istemedim. Hiçbir zaman bir dizi refakatçisi istemedim ya da buna ihtiyacım olduğunu hissetmedim. İsteddiğiniz zaman görev yerinize dönmekte özgürsünüz."

Ateşe doğru döndü, battaniyelerden bir adım bile uzaklaşmadan oturdu. "Peki seni kim koruyacak?" diye sordu usulca.

"Sam ve-"

"Ha! Kendini korumada onlardan daha iyisin."

"Bu bir iltifat mıydı? Eğer , bunu günlüğüme not etmek istiyorum."

"Sana iltifat ettim. Şarkı söylemeni beğendiğimi söyledim."

Kaşlarını çatarak ateşe baktı. "Doğru, şarkı söylememi seviyorsunuz ama bir insan olarak hakkımda korkunç şeyler söylediniz. Bana yalancı diyorsun ve-"

"Anladığım kadarıyla, bana söylediklerinizin çoğu yalan."

"Anlamıyor musunuz, bazen bir insanın bir şeyi *yapması* için bazı nedenler vardır.

Yalan mı? Yoksa hayatınız her zaman o kadar kolaydı ki hiç yalan söylemeye gerek duymadınız mı? Mükemmel misiniz, Kaptan?

Montgomery, tamamen mükemmel?"

kadar uzun süre sessiz kaldı ki, dönüp ona baktı ve yüz ifadesinden onun içinde bir akorda bastığını anladı.

"Hayır, mükemmel değilim," dedi. "Herkes gibi benim de korkularım var."

"Ne gibi?" diye fısıldadı. Şu anda bir ordu subayı ve tutsağı gibi görünmüyorlardı, sadece iki kişi, yalnız, bir kamp ateşinin yanında oturuyorlardı ve etrafları karanlıkla çevriliydi. "Neden korkuyorsun?"

Konuşmak için ağzını açtı ama tekrar kapattı. "Sen bana sırlarını anlatmaya hazır olduğunda, ben de sana benimkileri anlatacağım. O zamana kadar, bunu farklı bir düzlemde tutalım. Şimdi, Bayan gerçek adınız her neyse; şu battaniyelerin arasına girin ve uyuyun."

Ayağa kalkıp karanlığa doğru uzaklaştı ve uyumaya hazırlanırken ona biraz mahremiyet sağladı. Madenciler çadırına girdiğinde, geceliğini değiştirmek için kendisine zaman tanınmasını rica etmişti.

Olabildiğince aceleyle giyinmiş, korsesiyle uğraşmamıştı ama korsesi olmadan eteğini bağlayamıyor ve bluzunun üzerine geçirdiği ceketin gizleyici kuyruğundan memnun kalıyordu.

Geceleri dağlar soğuk olurdu, bu yüzden tamamen giyinik halde üstteki battaniyenin altına sokuldu, başını Yüzbaşı Montgomery'nin heybesine koydu ve uyumaya gitti. Çocukken, kamp ateşi çıtırdarken ve tepesinde yıldızlar varken sık sık bu şekilde uyurdu.

Gece boyunca bir sesle uyandı ve irkilerek aniden doğruldu.

Yüzbaşı Montgomery yanına geldi ve onu tekrar battaniyenin üzerine itti.

"Rüya görüyordum," diye mırıldandı. "Babamla

birlikteydim." "Artık burada değil, o yüzden uyumaya devam et."

Adam uzaklaşmaya başladı ama Maddie onun elini tuttu. "Worth," diye fısıldadı.

"Neye değer?"

"Soyadım Worth. Madelyn Worth." "Ah,

evet, sandıklardaki M. W."

Esnedi ve ondan uzaklaşarak yan döndü. "Teşekkür Kaptan, bana geldiğiniz için.

"Sana ihtiyacım olmasa bile kurtar beni."

"Umarım bunu bir daha yapmak zorunda kalmam."

"Ben de," diye mırıldandı ve uyumaya gitti.

'Ring ağacın karşısındaki yerine geri döndü. Üşümüştü ve son peksimetini ona verdiğiinden beri acıkmıştı, o yüzden ne uyudu çok hafıftı. Gecenin büyük bir bölümünü onu izleyerek ve tüm parçaları bir araya getirmeye çalışarak geçirdi.

Sabah olduğunda başı ve sırtı hâlâ ağrıyordu ve ruh hali daha da kötüleşmişti. "Kalk," diye tersledi.

"Burası geç saatlere kadar uyuyabileceğiniz Paris opera binası değil."

Gerindi ve esnedi. "Kesinlikle yatağın ters tarafından kalkmışsın."

"Çıkacak bir yatakta değildim."

Elbette bunu bilmiyordu ama Maddie hayatının büyük bir bölümünü erkeklerin arasında geçirmişti ve birinin ne zaman somurttuğunu biliyordu. "Sorun nedir, Kaptan? Bir kadın istediğinizi yapmıyor diye mi kızgınsınız?"

Tek kaşını kaldırarak kahve fincanının üzerinden ona baktı.

"Sanırım kadınlarla pek sorun yaşamadınız, değil mi? Eminim ki muhteşem yakışıklılığınız kadınlardan istediğinizi almanızı sağlamıştır."

"Muhteşem yakışıklılık" deyince neşelendi.

"Tüm genç duyabiliyorum." Gözlerini gökyüzüne dikti ve yapmacık bir ifade takındı.

"Oh, 'Ring,'" dedi kirpiklerini kırıştıtırırken ballı bir sesle. "Sen Çok güzel dans ediyorsun ve yaslayabileceğin *güçlü* bir erkeğin olması çok güzel. Elbisemi beğendin mi?" Tekrar ona baktı ve devam etti. "Oh, Kaptan, burası çok sıcak. Dışarıda yürüyemez miyiz? Sadece ikimiz? Tek başımıza? Ay ışığında?"

Ona baktı ve sırtıttı. "Hayat hikayen mi?"

Gülmemek için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı çünkü söyledikleri gerçeğe çok yakındı. Kalede Toby, albayın kızı, hatta karısı yaklaştığında Ringi uyarmak , yoksa Ring zamanının yarısını bir şeyler taşıyarak ya da kurdele renkleri hakkında fikir beyan ederek ya da sadece sıcak, soğuk, toz ya da genel olarak dünyanın durumu hakkında yorum yaparak geçirirdi.

"Yakınından bile geçmiyor," dedi ve ona bir fincan kahve uzattı.

"Şimdi kim yalan söylüyor? Asla iyi bir yalancı olamayacaksın. Yanakların neredeyse pembeleşmiş.

erkeksi bronzluk." Pembelik derinleştiğinde güldü.

Kaşlarını çatmayı bıraktı ve ona gülümsedi. "Aslında benim kadınlarla sorunum tam tersiydi, bu yüzden babam Toby'yi işe aldı. Gitmeye hazır mısın? Eğer gideceksek hemen gitmeliyiz."

"Toby'nin seninle birlikte orduda olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ben için o da katıldı." Adam ona sitemle baktı. "Sana bunu söylemişti, hatırladın mı? Senden daha iyi bir dedektif olduğuma sevindim. Eteğini bağlasan iyi olur, yoksa kilo mu aldın?"

"Kilo almadım. Korsemi bıraktım-" İç çamaşırından bahsetmesine neden olduğu için sinirlenerek sözünü kesti. "Bana Toby'den bahset."

"İşte, bir cezveyi temizleyebilir misin yoksa sadece şarkı söyleyebilir misin?"

"Senin bilmediğin pek çok şey yapabilirim. Kahvaltıya ne dersin?"

"Beklemek zorunda. Bütün peksimeti yedin ve ava gidecek vaktimiz yok."

"Bir tavşanı yakalayabilir ya da vurabilirim."

Doğrudan ona baktı. "Öyle mi? Peki bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Babam," dedi kadın cezveyi dereye götürüp kumla temizlerken. Döndüğünde ateş sönmüş, babasının yatağı yeniden serilmiş ve atının sırtına konmuştu. Maddie Buttercup'ın yumuşak burnunu okşadı. "Baban Toby'yi neden işe aldı?" Ona sormak istemiyordu ama merakı onu yiyip bitiriyordu. Onu gördüğü andan itibaren sanki onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyormuş gibi hissetmişti. Bu onun talihsizliğiydi. Büyük ve yakışıklı erkeklerin birbirlerine çok benzediklerini tecrübe etmişlerdi. Hayatları boyunca onları çok fazla inkar etmemişlerdi ve her zaman

onlara daha fazlasının verilmesini bekliyordu. Ama Yüzbaşı Montgomery daha ilk andan itibaren Tier'i şaşırtmıştı.

Bir düşünsene, makat bezi giymeyi ve bu kadar sessizce gizlice dolaşmayı nereden öğrenmişti?

atına binmesine yardım etti, sonra da arkasından ata bindi. "bir baba oğlu için Toby gibi bir adamı neden işe alır?"

Gülümsedi. "Kolay. Seni beladan uzak tutmak için. Tüm şikâyetlerine rağmen Toby seninle bir anne gibi ilgileniyor. Senin için endişeleniyor. Babaları tüfekle peşinde olan kızlarla yaşadığın sorunlardan kurtarmak zorunda kaldığına şüphe yok. Orduya belki de zavallı masum bir kızla evlenmekten kaçmak için mi katıldın?"

Adamın yüzüne bakmak için döndü, haklı olduğundan emindi ama adam gülümsüyordu.

"Hakkımda bu kadar kötü düşünmenize neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Size hiç yakışksız sayılabilecek bir şey söyledim ya da yaptım mı?"

"Bana hakkım olan özgürlüğü vermen için beni yatmak zorunda kalmakla tehdit etmen dışında mı?"

"Evet, onun dışında." Gözleri parladı. "Hayır, ama o zaman benden pek hoşlanmıyorsun."

"*Hoşlanmanın* şeyle pek ilgisi olduğunu sanmıyorum, değil mi? Senden hoşlanmıyor olabilirim ama bakması acı veren biri de değilsin."

"Teşekkür ," dedi usulca. "Sanırım." Ne tuhaf bir konuşmaydı, özellikle de ona bu kadar yakın giderken ve arabada bu kadar yalnızken. dağlarda. "Toby neden işe alındı?" "Başımı

belaya sokmak için."

Döndü ve ona baktı.

"Babam hayatta her şeyden önce görevimi düşündüğüm için endişelenirdi." Ring yüzünü buruşturdu. "Babam ayrıca espri anlayışımın olmamasından da endişe ediyordu, bu yüzden on altı yaşına geldiğimde Toby'yi bana hayatı için tuttu."

"Hayat mı?"

"Kızlar."

"Kızları sevmez ?"

"Toby hakkında bilgi almak istediğini sanıyordum."

Neyi bilmek istediği konusunda kafası biraz karışmıştı. "Tanıştırdı mı? Seni kızlarla tanıştırdı mı?"

"Aşağı yukarı."

Bunun ne anlamaya çalışmak zorundaydı. "Bir babanın oğluna hayatı göstermesi için birini tuttuğunu hiç duymamıştım."

"Aile işimize çok fazla zaman ayırdığım için endişeleniyordu, hepsi bu. Bu yüzden yaşam hakkında tanıdığı herkesten daha şey bilen adamı seçti."

"Toby?"

"Toby."

Bir an sessiz kaldı. "Yani, sanırım muhtemelen başarılı oldu. Senin yüzün ve-" Ona fiziğini söyleme zevkini tattırmayı reddetti. "Yetenekli bir öğrenci olduğunuzu tahmin ediyorum."

"Benden isteneni yaptım."

Maddie onun bu sözlerle ne demek istediğini merak etti.

"Ama on sekizimde orduya katıldım ve işte buradayım."

"Arkanızda yaşlı kadınlar şüphe yok," dedi gülerek.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Ama kesinlikle-"

"Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin hakkında konuşalım."

Ama kendisi hakkında konuşmak istemiyordu. "Kaptan, bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Ben de senin hakkında pek bir şey anlamıyorum."

Onu tanıdığı birkaç gün boyunca çoğunlukla ona karşı nazik davranmıştı. Onu kendisiyle yatmaya zorlamak istediğini düşündüğü birkaç an dışında, kendini tehlikede hissetmemişti ama şimdi adamın elini hiç öpmemiş olması oldukça tuhaf görünüyordu. Ve şimdi ona bu kadar yakın otururken, eli hiç ayrılmamıştı. "Baban birisini kiralamak zorunda kaldı. Sizi kadınlarla tanıştırmamın nedeni eğiliminiz gereği onlarla ilgilenmemeniz mi?"

"Babam Toby'yi işe almak *zorunda değildi*."

"Tamam o zaman. Toby'yi işe almayı o *seçti*. Mesele bu değil. senin kadınlarla ilgilenip ilgilenmediğin."

"Kimin amacı?"

"Demek istediğim!" diye tersledi onu. "Öyle misin, değil misin?" "Ne değil?"

"Kadınlarla ilgileniyorsun, seni aptal." "Neye karşı kadınlarla ilgileniyorsun?"

Konuşmaya başladı, sonra durdu. "Bana cevap vermeyeceksin, değil mi?"

"İlk gösterinizden sonra çadırınıza gelen adam kimdi? Sam, Frank ve sevimli Bayan Honey'i kim kiraladı?"

"Hoşlandığın türden bir kadın mı?"

"Hoşlandığınız tüm erkekler puro içip çadırlarda mı saklanıyor? Bir ordu eskortuna bu kadar şiddetle karşı çıkmanızın sebebi nedir? Neden bir düşes gibi davranıyorsun? Broşuna ne oldu?"

Ailen nerede yaşıyor? Kim-"

"!" Güldü. "Sen kazandın. Sana biraz şarkı söylemeyi öğretmeme ne dersin?"

"Benim için şarkı söylemeni istiyorum," dedi usulca.

"Hayır, senin için şarkı söylemem. Sana öğreteceğim. Şimdi dinle." Tek bir nota söyledi. "Bu si bemol." Başka bir nota söyledi. "Do. Bu fa diyez."

"Patti'nin söyleyemediği mi?"

"Ne kadar sinir bozucu derecede iyi bir hafızan var. Şimdi, ben onları bir araya getirirken dinle. Bakalım farkı duyabilecek misin?"

"Do, fa diyez, si ," dedi.

"Çok, çok iyi. Daha fazla nota ekleyeceğim." Onun için daha fazla nota söyledi, onları bir araya getirdi ve her seferinde ona ne söylediğini söyleyebildi. "Mükemmel perde," dedi. "Notaları mükemmel bir şekilde tanımlayabiliyorsun. Mükemmel bir ses tonun var. Bunu biliyor muydun?"

"Hiç düşünmedim. Ailemde müzikten anlayan kimse yok."

"Bana bir şarkı söyle," Maddie. "Benim için

hiç ejderha öldürmedin."

"Eğitimsiz şarkı söylemenin en küçük ejderhaya bile degeceğinden şüpheliyim. Şarkı söyle, yoksa Toby hakkında daha çok şey sorarım."

"Row, Row, Row Your Boat" şarkısını söyledi ve konuşmadan önce sonuna kadar bekledi. "İnanılmaz, Kaptan. Gerçekten inanılmaz."

"Fena değil, ha?"

"Bir insanın sizin kadar hoş bir konuşma sesine, notalardaki küçük ses farklılıklarını duyabilecek kadar zarif bir kulağa sahip olması ve buna rağmen ..."

"Ve yine de ne?"

"ok kötü bir şarkıcı ol."

"Dikkat et," dedi ve onu neredeyse attan aşağı itti, ama düşmeden önce yakaladı. Düşmemek için kollarını ona doladı, sonra gülerek ona baktı. da gülüyordu ve birdenbire kendisini pmesini istedi. Belki de kızlarla ilgili konuşmalarından ve onun "gerekeni yapmasından" kaynaklanıyordu.

Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve onun kendisine doğru hareket ettiğini gördü. Gözlerini kapattı ama öpücük hiç gelmedi. Gözlerini açtığında adam ona anlamadığı bir ifadeyle bakıyordu. Utanarak kollarını adamın boynundan çekti, doğruldu ve arkasını döndü.

"Kampa varmamıza ne kadar var?"

"Sanırım sen de benim kadar iyi

biliyorsun."

Söyledi. Ona söyleyecek başka bir şey bulamadı. Aralarındaki iyi hava bozulmuştu ve nedenini bilmiyordu ama bu soruya kafa yormadı. Ona sarıldı ve dağdan aşağı inmenin keyfini çıkardı.

Bölüm 7

Kampta diğerleri onları bekliyordu, sadece Toby onların yokluğundan endişe duyuyordu.

Maddie, Sam'in Yüzbaşı Montgomery'nin atından inmesine yardım etmesine izin ve yüzbaşı da atını sürerek tepeye bakan sırtta kaldığı yere doğru uzaklaştı. Kampa.

Çadırın içine girdi ve Edith de onu takip etti. "Sen yokken geldi."

"Kim yaptı?"

"Kaptanınızla o kadar iyi vakit geçirdiniz ki küçük kız kardeşinizi unuttunuz mu?"

Maddie hemen tetikteydi. "Ama neden? Onu yarınki gösteriden sonraya kadar görmemem gerekiyordu. Hatta o gece bile değil. Bana bir harita verdi."

"Evet, söyledi. Sadece orada olacağından emin olmak istedi. Ve güzel bir şey giymeni söyledi. Parıldayan bir şey. Sanırım Belki de kaptan arkadaşınız için endişeleniyordur."

Maddie karyolaya oturdu. "Yüzbaşı Montgomery hakkında ne dedi?"

"Onun kadar büyük birini öldürmek için bufalo silahı gerekirmiş."

Maddie yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne yapacağım ben? Yarın onunla buluşmak için dağlara gitmem gerekiyor. Laurel'i göreceğim. Hiçbir koşul altında adamı kızdıramam.

Onu kızdır!" dedi acı acı. "Laurel'in olduğunu zaten söyledi. Bunu düşünemem. O ne derse onu yapmak zorundayım."

"O zaman belki de asker arkadaşın peşindeyken o dağa çıkmasan daha iyi olur. Ufaklık da sorular soruyor."

"Küçük olan mı?"

"Toby. Frank ve Sam'in yanı sıra benim de etrafımı kokluyor, senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyor."

Maddie ayağa kalktı ve çadırın yanına doğru yürüdü. Ne yapacaktı? Ne yapabilir ki? Yüzbaşı Montgomery'den kurtulmalıyım.

düşündüm. Müdahale etmesinden korktuğum için ona neler olduğunu söyleyemiyorum. Ve

Son birkaç gündeki fiyaskodan sonra yarın her zamankinden daha da uyanık olacak. Buna gelince, sarhoş madencilerin onu götürdüğünü henüz kimse görmemişti.

Bir şekilde onu bulmuştu. Onu bir kez bulabildiyse, yine bulabilirdi ama bu kez sadece şarkı söylemesini dinlemek isteyen erkekler olmayacaktı. Bu sefer Laurel'i tutan adamlar olacaktı.

"Ne yapacaksın?" Edith sordu.

"Bilmiyorum. şekilde, yarından sonra ayrıldığımda onun geride kalmasını sağlamalıyım."

"Biraz daha afyonum var."

"Benden yiyecek ya da içecek almıyor."

"Kafasına mı vurayım?"

"Onu incitmek istemiyorum." Onun kendisine nasıl ve bütün gece soğukta oturdu. Gerçekten sadece onu korumaya çalışıyordu.

"Kadınlara ne dersin? Birkaç kızı daha bir araya getirebilirim ve _"

"Hayır!"

Edith bir süre ona baktı. "Geceyi onunla yatakta geçiremeyecek çok kötü."

"Bir erkeği baştan çıkarmaktan daha önemli şeyler düşünmem gerekiyor. Yine de ..."

Ona daha fazla güvenmesinin bir zararı olmayacağını düşündü. "Toby'nin sorular sorduğunu mu ? Belki Toby'ye karşılığında birkaç şey sorabilirim. Git

Şimdi öğle yemeği için masayı hazırla. Dolu bir mideyle daha iyi düşünebilirim."

Edith birkaç tavuk satın almış, onları haşlamış, tüylerini yolmuş ve kızgın yağda kızartmıştı.

Maddie, Toby'yi öğle yemeğinde kendisine katılmaya davet etti ve onunla birlikte masadan başka hiçbir yere oturmasına izin vermedi.

"Kaptanı uzun zamandır , değil mi Toby? Lütfen biraz daha tavuk."

"On yıl oldu. yoksa."

Ona bildiği kadar nazik bir şekilde gülümsedi. "Bana ondan bahset."

Toby ona doğru bakmadı bile. Kadınların ona 'Ring'i alışkındı. Eğer şişmanlığa koşan bir adam olsaydı, 'Ring'e ulaşmak için onu besleyen kadınlar yüzünden çoktan bacakları üzerinde bir fıçıya dönüşmüş olurdu. İlk birkaç yıl Toby kendini kapana kısılmış hissetti çünkü bir yandan 'Ring hakkında çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda yiyecek kaynağını kesmek de istemiyordu. "Anlatacak pek bir şey yok. Çoğu insandan çok da farklı değil. erkekler."

"Çoğu baba oğullarına hayatın kötü yanlarını gösterecek birini işe almaz."

Toby irkildi. "Sana bundan bahsetti mi?"

"Evet, öyle yaptı. Lütfen, ekmeğinize biraz daha tereyağı sürün. Neden yapmadığınızı merak ediyordum. Sanırım demek istediğim, neden kadınlar."

"Beni aşar," dedi Toby.

"Belki de geçmişinde bir yerlerde kayıp bir aşk. Sevdiği ama sahip olamadığı biri."

"Oh, söylediğin şarkılar gibi mi demek istiyorsun? Hayır, öyle bir şey değil. O sadece kızlara ilgi göstermez. Onun ilgisini çekmek için hayal edebileceğiniz en süslü şeyleri yaptıklarını gördüm, ama o yapmıyor."

"Al, bir domates daha ye. Belki de kadınlara karşı ilgisizliği aileden gelen bir özelliktir."

"Hayır, hanımefendi. Aslında babasını endişelendiren şeylerden biri de bu. Altı küçük erkek kardeşinin hepsi de kızlara ilgi duyuyor. Küçük olanlar bile. Elbette bunun çocuğın ailedeki en çirkin kişi olmasıyla bir ilgisi olabilir."

Çatalını ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Yüzbaşı Montgomery, yanımızdaki bu adam çirkin olan mı?"

"Evet, hanımefendi, öyle. Küçük kardeşleri de bunu unutmasına asla izin vermez. En büyük kardeşlerinden daha yakışıklı köpeklere sahip olduklarını söylüyorlar."

O anda Maddie, Toby'nin yüzündeki samimi ifadeye rağmen, kesinlikle onunla alay ettiğini fark etti. Ona hoşgörüyle gülümsedi. "Eğer kadınlarla ilgilenmiyorsa, *neyle* ilgileniyor?"

"Görev. Onur. Bu tür şeyler." Toby bu kelimeleri sanki korkunç niteliklermiş söyledi.

Bir lokma tava ekmeğinin üzerinden ona baktı. "Onunla ilgileniyor musun?"

"Tabii ki hayır. Sadece ne kadar güvenilir olduğunu merak ediyordum."

Toby ekmeği yere bıraktı ve ona baktığında yaşlı gözlerinin içi . "O

Güvenilir. Ona hayatın pahasına güvenebilirsiniz. Eğer seni koruyacağını , ciddidir.

Sana bir şey olmasına izin vermektense kendi hayatından vazgeçer."

Kaşlarını çattı. "Onun hiçbir şeye karışacağını . yasadışı." Bir bölgeyi köle ya da özgür olma konusunda etkilemeye çalışmak gibi, diye düşündü.

"Tabii ki hayır! Özür dilerim hanımefendi. Kötü bir şey yapmadan önce işkence görmeyi kabul ederdi." Toby

yüzünü buruşturdu. "Size söylüyorum, bu çocuk bir adamı yıpratır. Yalan söylemez, hile yapmaz, insanlığın ve Tanrı'nın yasalarına uymayan hiçbir şey yapmaz."

Maddie ona zayıf bir gülümseme verdi. Tam da düşündüğü gibiydi. Yüzbaşı Montgomery mektupları öğrenirse, onu disiplin için orduya mı teslim edecekti? Onu başkente geri götürüp vatana ihanetten yargılatır mıydı? Ülkenin iyiliğinin bir çocuğun iyiliğinden daha önemli olduğunu mu söyleyecekti?

"Bir şey üzerinde çok düşünüyorsunuz, değil ?" "Sanırım öyle."

"O iyi bir çocuk," dedi Toby. "Ona hayatın pahasına güvenebilirsin."

Ama sırlarım konusunda ona güvenebilir miyim, diye merak etti. "Şimdi ne yapıyor?"

"İzliyorum."

"Neyi izliyorsun?"

"Seni izliyor. Seni takip eden adamlar var ve o bir tepeye yerleşip onları izliyor, en azından görebildiği kadarıyla. İkisi oldukça iyi saklanıyor, ama diğer ikisi serserinin teki."

Yemeyi bıraktı. "Yani orada öylece oturup izliyor mu? Yaptığım her şeyi izliyor mu?"

Toby ona küçük bir yarım gülümseme verdi. "Ne sakladığını öğrenmeye çalışıyor. Ona söylemelisin ki biraz uyuyabilsin. Ona peksimetten başka bir şey yediremiyorum ve Tanrı'ya şükür o da bitmek üzere."

Söyle gitsin, diye düşündü Maddie. Her şey bu kadar ciddi olmasaydı söylerdi. "Edith, bu tavuğun kalanını ve biraz domatesi bir torbaya koy."

"Onu görmeye gidecek misin?"

Ona beni takip eden adamlardan başka dūřünecek bir řey daha vereceęim, diye dūřündü. "Evet. Belki biraz arkadař ister."

"Bir kadınla görüşmektense kitap okumayı tercih eder," dedi Toby ve kahkahasını zorlukla içinde tutabildi.

Bunu yüzlerce kadına yüzlerce kez söylemişti ve biri bunu kişisel bir meydan okuma olarak kabul etmişti. Bu opera sanatçısının da diğer kadınlardan farklı olmadığını görmekten memnundu.

"Öyle mi? Belki onu başka türlü ikna edebilirim." Edith'ten tavuk ve domates dolu torbayı aldı ve tepeye çıktı.

"Kaptan?" diye sordu. Yerde oturuyordu, bir ağaca yaslanmıştı, sanki uyuyormuş gibi görünüyordu ama kadın onun biliyordu. Nefes alış veriş i çok düzgün, çok derindi.

Onun yanında yere yerleşti. "Artık rol yapmayı bırakabilirsin. Birinin seni bırakıp gitmesine izin vermeyecek kadar iyi bir kaptansın."

Yavaşça gözlerini açtı ama ona gülümsemedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sana biraz kızarmış tavuk getirdim."

"Ben yedim, teşekkür ederim."

"Toby bana ne yediğini söyledi. Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?"

"Yalan söylemek ve kaçırılmak dışında mı?"

"Ve sana şarkı söyleyemediğini mi söylüyorum? Espri anlayış ınızın hiç olmadığını biliyorum ama duygularınızı incitmediğime eminim."

"Hayır, duygularımı incitmedin. Şimdi lütfen kendi çadırınıza döner misiniz?"

"Ve beni gözetlemen için seni burada yalnız mı bırakayım?" Adam ne yaptığını anlamadan, kadın

arkasına uzandı ve kaptı. Adam ona doğru hamle yaptı ama kadın onu arkasına koydu. Ağaca yaslandı

"Bu çok eski," dedi güzel, yıpranmış pirinç kasaya bakarak. "Denizcilerin kullandığı türden değil mi?"

Bardağı kadar çekti. "Ah, evet, şimdi hatırladım. Frank ve Sam'i denizci düğümleriyle bağladın. Benim tahminim, Kaptan. Hayatınızda denizle ilgili bir şeyler yapmışsınızdır. Haksız mıyım?"

Adam cevap vermeden bardağı kadının elinden kaptı.

"Seni bu kadar huysuz yapan ne?"

"Yapacak işlerim var ve kendi kampınıza dönmenizi tercih ederim."

Edith'in verdiği çantayı açtı ve içinden cılız bir tavuk göğsü çıkardı. "Sana yiyecek güzel bir şeyler getirdim."

"Öyle mi? Zehirli mi? Bana verdiğin hiçbir yemeği yemiyorum." "Sana verdiğim şarabı içtin."

"İkimize de aynı şişeden bardak doldurdun ve önce sen içtin."

"," dedi teslimiyetle, tavuktan bir parça et kopardı ve yarısını yedi. Diğer yarısını ona uzattı.

"Teşekkür ederim, ama yemek yedim."

Tavuğu adamın yüzünün önünde tutarak, "Bu çok ," dedi. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi. Mmmmm. "

Adam biraz gülümsedi ve tavuğa vurdu ama kadın gülerek tavuğu ondan uzaklaştırdı.

Ona doğru yaptı, sonra onu belinden yakaladı, yere itti ve tavuğu ve parmaklarını ağzına aldı.

İlk başta gülüyordu ama sonra aniden adamın vücudunun kendi vücuduna değdiğini ve parmaklarının adamın ağzının sıcaklığının içinde olduğunu fark etti. Gülmeyi bıraktı ve ona baktı. Parmaklarını onun ağzının içinden çekmedi.

"Ring," diye fısıldadı.

Bir an için onun da kendisiyle aynı şeyleri hissettiğini düşündü ama o an geçti ve adam bileğini yakalayıp elini ağzından çekti. "Tavuk, evet, ama insan parmakları, hayır."

Görünüşe göre ona verdiği her fırsatı reddetmişti. Bütün tavuk torbasını ona fırlatıp kendi çadırına dönmek için kendini zor tuttu. Bunun yerine, Laurel'in iyiliği için ona iyi davranması gerektiğini kendine hatırlattı. Eğer onu kaçıranlardan biriyle karşılaşacak olursa Ertesi gün Yüzbaşı Montgomery'nin güvenini kazanmak zorundaydı.

Ona gülümsemek için kendini zorladı. "Eğer o iri cüssenle beni ezmeye çalışmayıp bıraktıysan, kalkmak istiyorum."

"Elbette," dedi neşeyle, ondan uzaklaşarak. "Sanırım tavuk güvende, ama benden önce her parçadan bir ısırık almanı istiyorum."

"Gerçekten, Yüzbaşı, usta bir zehirci olduğumu

düşünebilirsiniz." "Bir Lucrezia Borgia mı?"

"Kim o?"

Bir parça tavuğun üzerinden ona baktı. "Kaç dil biliyorsun?"

"Amerikalı olanlar da dahil mi?" Adamın gözlerinin açıldığını görmek onu memnun etti.

"*Uykucu* ve *kaptanı* gibi terimlerin kullanıldığı dil de dahil olmak üzere. Bu arada, yemekhane kaptanı nedir?"

O gerçekten de şimdiye kadar karşılaştığı en gözlemci adamdı. Nabız atışının onun tarafından bilinip bilinmediğinden şüpheliydi. "Mess captain bir tuzak terimidir ve lider ya da

deneyimli bir tuzakçı. Sana dağ adamlarıyla biraz temasım olduğunu

söylemiştim." "Ah, evet, Lanconia'da. Hiç Lanconia'ya gittin mi?"

"Tavuğunuz nasıl? Domates ister misiniz?"

Domatesi kabul etti ve bir ısırık aldı. "Müzik ve diller hakkında bu kadar çok şey bilip tarih hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemeniz bana garip geliyor. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, aritmetik hakkında da yeryüzündeki herkes."

"Bu tepeye kadar sana yemek getirmek için geldim ve sen burada oturmuş bana hakaret ediyorsun. Sana neden dostça davranmaya çalıştığımı bilmiyorum."

"Ben de anlamıyorum. Eminim buraya gelmek için bir nedeniniz vardı, ama bu sadece bana tavuk getirmek için değildi. Döndüğümüzde çadırda seni ne bekliyordu?"

Başka tarafa baktı, onun gözleriyle karşılaşamadı.

"Bir gün Bayan Worth, bana güvenebileceğinizi anlayacağınızı umuyorum."

"Babam bana insanların güven kazanmak zorunda olduğunu söylemişti."

"Ve biliyoruz ki babam ne derse kanun odur." "Bu ne

anlama geliyor?"

"Daha önce defalarca babandan bahsettin." Ağzını tavukla doldurdu.

"Babandan bahsederken sanki Tanrı'dan bahsediyormuşsun gibi konuştuğunun farkında mısın? Babanın iyi bir pislik olduğunu hayal ediyorum.

Kaptan."

"Babam en iyisidir! Kesinlikle en iyisi. O dürüst, nazik, iyi ve ..." Adamın ona sırtımasından nefret ediyordu. "Ve onun bir mizah anlayışı."

"Son birkaç gün içinde benim yaşadıklarımı yaşayıp da hala akli başında olan herkesin bir mizah anlayışı olmalı."

"Bunların hepsi senin yüzünden oldu." Tüm iyi niyetine rağmen sinirlendiğini hissedebiliyordu. "Neden geldiğin yere geri dönüp beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Ve seni izleyen tüm erkeklere mi bırakayım?"

"Beni izleyen ve rahatsız eden tek kişi ." Ayağa kalktı ve tepeden aşağı inmeye başladı, ama adam onun eteğini yakaladı.

"Sorun ne, hiç mi espri anlayışın yok? Seni bu kadar huysuz yapan ne?"

Ciddi mi yoksa kendisine gülüyor mu olduğunu bilmeden ona baktı.

" ama, gitmek istemiyorsun ve bunu biliyorsun. Ne düşündüğümü biliyor musunuz, Bayan Worth?"

"Hayır ve bilmek de umurumda değil."

"Bence yıllarca bir insandan ziyade bir efsane olarak muamele gördünüz. Sana yakın olan hiç kimsenin Lanconia'dan gelen bir düşes olma hikayeni sorgulamasına izin verdiğini sanmıyorum. Tek yapman gereken şarkı söylemekti ve o sesinle insanın akli başından gidiyor ve kendisine verilen akli kullanamıyor."

"Öyle mi?" dedi, kibirli görünmeye çalışıyor ama amacına tam olarak ulaşamıyordu.

"Menajeriniz hakkında konuştunuz ama anladığım kadarıyla onun tek derdi sizin getirdiğiniz paraydı. Söylesene, ailenen biriyle görüşmeyeli ne kadar oldu?"

Maddie inanmadığı için gözlerinde yaşlar oluştuğunu hissetti. "Bırak beni," dedi usulca, eteğini çekiştirerek. "Bunu dinlemek zorunda değilim."

"Hayır, değilsin," dedi sessizce ve sesinde bir parça özür vardı. "Öyle demek istemedim-"

İkisi de çalıların arasından gelen sesi aynı anda duydukları için sözünü kesti. Kampının bulunduğu yerin tam tersi yöneydi. Sesi her kim çıkardıysa, aşağıya inmiş olmalıydı.

dağ.

Maddie daha önce bu kadar hızlı hareket eden birini gördüğünü sanmıyordu. Bir saniye önce Yüzbaşı Montgomery yerdeydi ve bir saniye sonra onun üstündeydi, onu kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu, kolları sırtına dolanmıştı ve bir bacağı bacaklarına sarılmıştı, diğer bacağı tepeden aşağı, kamptan uzağa, çalılıklardaki sesten uzağa yuvarlanırken onlara rehberlik ediyordu.

Belli bir mesafe yuvarlandılar, Maddie'nin vücudu nadiren yere .

Onu sardı ve korudu. Tepenin elli metre aşağısında durdu ve onları bodur meşelerin arasına sakladı.

Konuşmaya başladı ama adam elini başının arkasına koydu ve yüzünü boynuna gömdü.

Onu tamamen koruyordu, böylece herhangi bir tehlike -bir atış, bir ok- gelirse, onu değil, onu alacaktı.

Çalılar arasındaki çırpınma sesleri daha da yükseldi ve o da bu sesleri aynı anda fark etti.

"Elk," diye fısıldadı boynuna doğru ve o da başını salladı.

Hâlâ onun üstünde, onu örtmeye devam eden adam başını çevirdi, onun da çevirmesine izin verdi ve az önce bulundukları tepede bir geyik değil, bir katır geyiğinin durduğunu gördüler. Geyik kıpırdamadan durdu ve bir süre onları izledi.

Ne olduklarını bilmeden, sonra 'Ring kolunu kaldırdığında, geyik yaylı yürüyüşüyle ormana doğru hızla uzaklaştı.

"İyi misin?" diye sordu, ona bakmak için bir dirseğinin üzerinde yükselirken.

"Mükemmel." Adamın altından çekilmeye başladı ama keskin bir şeyin battığını hissedince durdu. "Omzumda bir diken var gibi görünüyor."

Üstünden kalktı, oturdu ve onu ters çevirdi. Omzundan iki kaktüs dikenini çıkardı.

"İşte. Başka var mı?"

Doğrulup omuzlarını oynattı. "Hayır, sanırım bu kadar." Az önce indikleri dik tepeye baktı ve tepenin yassı yapraklı kaktüslerle kaplı olduğunu gördü; eteğinin ve kombinezonunun, korsesinin ve korse kılıfının onu koruduğuna sevindi. Tekrar ona baktı. "Hiç bu kadar çabuk tepki veren birini görmemiştim. Teşekkür ederim."

"İyi bir kaptanın ya da babanın yapamayacağı bir şey değil"

Ona bu küçük şaka hakkında ne düşündüğünü söylemeye başladı ama bunun yerine gülümsedi. "Babamdan gerçekten de tapınma tonlarında mı bahsediyorum?"

Gülümsedi ve başıyla onu onayladı. "Artık çadırına dönmeye hazır mısınız?"

"Evet" dedi ve fırçalamak için eteğine baktı. Eteğinin her yerinde kaktüs dikenleri vardı. Tepeye doğru yuvarlanırken açtıkları patıkaya ve üzerinden geçtikleri kaktüslere baktı, sonra tekrar ona baktı.

"Arkanı dön," dedi.

"Bence geri dönsen iyi olur. Zor bir iki gün geçirdin ve yarın da performans ve-" "Arkanı dön dedim."

"Bayan Honey sizi arıyor olacak."

"Bir tepeden aşağı yuvarlanmaya başlasam ve etsem Edith'in umurunda olmazdı." Hâlâ Edith'in eğitimsizliği hakkındaki yorumunun acısını çıkarıyordu. "İngilizce anlamıyorsan, İtalyanca'ya ne dersin? *Distogliere il viso*. Fransızca?

Traiter avec d dain. Ya da belki İspanyolca anladığınız bir şeydir. *Dejar libre*." Adamın şaşkın bakışlarını görünce çok memnun oldu. Bu ona eğitimini aşağılamayı öğretmeliydi.

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Arkanı dön, kenara çekil, soğuk davran ya da bir şeyi serbest bırak."

Üç dili de mükemmel bir şekilde tercüme etmişti. "Sen gerçekten sinir bozucu bir adamsın." Adamın kolunu tuttu ve onu çekti. Adam ona yardım etmese hareket edemeyeceği kadar büyüktü ama yine de arkasını görebildi. Her tarafı kaktüs dikenleriyle kaplıydı, bazıları pamuklu asker bluzuyla gizlenmişti ama hepsi derisine gömülmüştü. Pantolonundan daha fazla diken çıkmıştı ama sağlam asker yünü dikenlerin çoğunun derisine işlemesini engellemişti.

"Bundan daha önce de bahsetmiştiniz, benim sinir bozucu olduğumdan. Korkarım ki diliniz beni etkilemiyor. Yıllar boyunca kazandığınız onca paraya ne olduğu hakkında bir fikriniz olsaydı beni etkileyebilirdiniz."

Bir diken çıkarmak için parmak uçlarını kullandı. "Paramın peşinde misin?"

"Hiç paranız olduğunu söyleyemem. Eğer geçmişte kazandıklarınızla bu yolculukta kazandıklarınız kadar az , sahip olduğunuzdan çok şüpheliyim.

Ayrıca, ailemde paraya dikkat etmek bir gelenektir. Babam üç yaşından itibaren tüm harçlıklarımın yüzde yirmisini bana yatırtırdı."

Üç diken daha çıkardı, ama sonra gömleği yoluna çıktı ve ortaya çıkardığından daha fazla diken gizledi. Onu belinden itti. "Tepeye çık ve şu gömleği . Para hiçbir zaman beni ilgilendirmedi. Ben şarkı söylemek istiyorum.

Önemli olan şarkı söylemektir, para değil. Hayatta önemli olan müziğin sesi ve dinleyicilerin takdiridir."

Adam tepeye tırmandı, kadın da onun arkasındaydı. "Her zaman sesinin olmayacağını . Artık şarkı söyleyemediğinde neyle yaşayacaksın?"

"Bilmiyorum. Bu şimdiye kadar pek ilgimi çeken bir şey olmadı. Belki de şişman, zengin, yaşlı bir adamla evlenirim ve beni geçindirmesine izin veririm." Artık tepenin zirvesine varmışlardı ve adam durakladı, yüzünü ona döndü.

"Peki ya çocuklar?"

", şu diş çekeceğini bana ver ve yere uzan. Şu dikenleri çıkarmak istiyorum."

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Çocuklar hakkında hiç düşünmedin mi?"

Dikenler onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmasına rağmen, çok acı verici olduklarını biliyordu. Onun arkasından yürüdü ve dikenleri mümkün olduğunca az hareket ettirerek gömleğin çıkarılmasına yardım etti. "Bu bir Evlilik teklifi mi, Kaptan? Eğer öyleyse, ilgilenmiyorum. Şarkı söylemek için dünyayı zorundayım. Kendimi bir adama bağlayacak ne zamanım ne de isteğim var.

Ben de istemiyorum-" Adamın geniş, kaslı sırtını görünce sözünü kesti, çünkü sırtı ince beyaz yara izleriyle kaplıydı.

"Çimlerin üzerine uzan," dedi yumuşak bir sesle ve bunu yaptığında parmak ucunu yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdi. "Bu nasıl oldu?"

"Bir şeye rastladım."

"Kırbacın yanlış ucu mu? Subayları kırbaçladıklarını sanmıyordum. Ayrıca, başınızı belaya bir şey yaptığınızı düşünemiyorum. Ordunun senin gibi adamlara madalya vereceğini düşünürdüm. kırbaçlar."

"Ben her zaman bir subay olmadım," dedi onun kendi evine gidişini izlerken. Eyer takımını ve büyük deri yüzme bıçağını çıkardı. "Bazı şeyler yapmayı planlıyorsun

deri yüzme?"

Adamın sesindeki gerginliğe güldü, sonra tavuğun bulunduğu torbadan yağlı bir bez parçası kesip başparmağına doladı. "Kıpırdama," dedi, yanında diz çökerken omzunu iterek. "Bunlardan daha önce birkaç tane çıkarmıştım ve ne yaptığımı biliyorum."

Sırtındaki çok sayıdaki dikenden ilkinin çıkarmak için bıçağın arka yastıklı başparmağına dayadı.

Adamın sırtını avucunu koyabileceği kadar temizledikten sonra yara izlerine dokundu.

"Tüm küstahlığına rağmen, böyle bir kırbacın sana ne kadar acı vermiş olabileceğini biliyorum. Acı nedir bilirim."

Kadının sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordu. "Bana onun için üzüldüğünü söyleme.

Kendinizi? Acı ve hatta zorluklar hakkında ne biliyorsunuz? Bir opera sanatçısının

Hayatım ıstırap dolu değil. Genelde ne yaparsın? Bütün gün şarkı mı söylersiniz? Yoksa zamanınızın çoğunu terzinizde mi geçirirsiniz?"

"Benim kalibremde bir şarkıcı olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer uslu durursan, sana nasıl şarkıcı olduğumu anlatacağım. Sanırım yedi . Babam bazı yerleşimcilere yardım ediyordu. Bir ticaret merkezi açmak için batıya geliyorlardı ve-"

"Lanconia'da mı?"

"Sana büyük bir rahatsızlık vermek için tek yapmam gereken bu dikenlerden birini oynatmak. Şimdi sakın ol ve dinle. Bu yerleşimci grubuyla birlikte hasta olan bir kadın vardı ve kocası yolculuk sırasında ölmüştü. Kadın-"

"Kızılderililer mi?"

"Hayır, aslında yanlış hatırlamıyorsam bir çingiraklı yılan tarafından öldürülmüştü ama emin değilim çünkü dediğim gibi oldukça küçüktüm. Onunla birlikte olan diğer insanlar, yanlarında yalnız bir dişi ve hasta bir dişi olmasından çok rahatsız olmuşlar ve babamın söylediğine göre, ona yük olduğunu bildirmişler.

Onlar. Babam onlara hiç sempati duymazdı, çünkü tüm yerleşimcilerin bir baş belası ve yeryüzünün vebası olduğunu düşünürdü. O-"

"Ama senin baban da bir yerleşimciydi, değil mi?"

"Dinleyecek misin yoksa konuşacak mısın?"

"Meşhur babanız hakkında daha fazla şey duymak için

sabırsızlanıyorum." "Onur duymalısın. Şimdi, nerede kalmıştım?"

"Bir yerleşimci olan babanızın daha fazla yerleşimcinin rahatsız olması."

"Ah, ," dedi dikenlerden birini hafifçe cımbızlayarak, "incittim mi?

Sen mi? Daha dikkatli olmaya çalışacağım, ama kesmeyi bırakmazsanız, nazik olmayı hatırlamayabilirim. Şimdi, bakalım, Bayan Benson'dan bahsediyordum. Babam annemin bir arkadaştan hoşlanabileceğini düşündü ve ilkbaharda onu doğuya geri götürmeyi planlayarak kadını eve getirdi. Sonunda dört yıl bizimle kaldı, sonra yoldan geçen bir doğuluya aşık oldu ve onunla evlendi, ama o sırada benim Madam Branchini'm vardı."

"Ve sana opera mı öğretti?"

"Kendimi aşıyorum. Bayan Benson Doğu'da piyano ve şan dersleri veriyordu ve 'annem benimle bir şeyler yapmaya çalışmasının iyi olacağını düşündü, çünkü ablam Gemma'yı çok kıskanıyordum. Annem bir ressamdı ve kız kardeşim annemin yeteneğinin her parçasını miras almıştı. Gemma daha beş yaşındayken bile resim yapabiliyordu. oldukça iyi çizerken, ben hiç çizemezdim. Annemin Gemma ile bu kadar çok vakit geçirmesini kıskanıyordum."

"Böylece annen seni müzik öğretmenine teslim etti ve hemen aryalar söylemeye başladın."

"Hayır, komik küçük popüler şarkılar ve babamın arkadaşlarının bana öğrettiği şeyleri söyledim ve-"

"Kraliçeyi selamlamakla ilgili şarkılar falan mı? Babanın arkadaşları da dükk mü?"

Onu görmezden geldi. "Yıllarca kimse şarkı söylemem hakkında pek bir şey düşünmedi, sonra bir gün Bayan Benson babamın bulduğu bir sandığa bakıyordu. Bir yerleşimcinin arabasından atılmıştı - aptallar sahip oldukları her şeyi yanlarına alırlar ve sonra ilk zorlu yerde arabalarını hafifletmeye başlamak zorunda kalırlar."

"Ring bazı "zorlu" yerleri görmüştü. Yüz elli metre derinliğinde vadiler.
"Sandıkta ne vardı?"

"Notalar. Babam Bayan Benson'la benim yarayabileceğini düşündüğü için eve getirdi." Maddie onun sırtından bir diken daha çıkardı ve gülümsedi. "En alta daha önce hiç görmediğim bir müzik parçası vardı. '*Air des bijoux*' idi, bilirsiniz, *Faust*'tan."

"Jewel Song," dedi usulca, tercüme ederek.

"Evet, aynen."

"Şarkıyı bilmiyorum ama belki benim için söyleyebilirsin ve melodisini tanıyabilirim."

"Çok şanslı olmalısın. Her neyse, Bayan Benson sözleri bana yardımcı oldu ve babamın doğum günü yaklaştığı için şarkıyı öğrenip onun için söylemeyi düşündüm."

"Ve sen de öyle yaptın."

"Hayır, o kadar kolay değil. Bayan Benson bir

Amerikalı." "Duyduğum en büyük lanet."

"Anlamıyorsunuz. Amerikalılar operadan korkar. Operanın için, züppeler için olduğunu düşünürler. Eğer bir Amerikalı opera *izlediğini* söylerse, muhtemelen alay konusu olacaktır. Bayan Benson'a bagajdaki müzik parçasını sorduğumda bunu reddetti, opera olduğunu ve bir Amerikalı için olmadığını söyledi.

Benim gibi küçük bir kız. Sanırım o zamanlar on yaşlarındaydım."

"Ve kırmızı bir bayrak sallamak gibiydi, değil mi? Hiç kimse size bir şey yapmamanızı söyleyemez, değil mi?"

"Bunu yapması için Edith'i buraya göndermemi ister misiniz? Eminim seni kıyafetlerinle yakalamayı çok ister."

Bir şey söylemedi ama başını ona tuhaf bir bakış attı.

anladı ve devam etti.

"Uyarısı beni oldukça zorladı ve merak ettim, bu yüzden müziği Thomas'a götürdüm." O sormadan önce Thomas'ın kim olduğunu söyledi. "Birkaç adam vardı

bizimle yaşıyordu, babamın arkadaşları. Thomas da onlardan biri ve biraz çalıp biraz söyleyebiliyor. Babam kadar iyi değil elbette ama-"

"Tabii ki babam kadar iyi değil," dedi 'Ring nefesinin altından.

"Thomas biraz çalıp söyleyebiliyordu," diye tekrarladı dikkatle, "ben de müzikle ona gittim.

O zamana kadar müziği oldukça iyi ve ses tonum her zaman mükemmeldi."

"En iyi insanlar yapar."

Gülümsedi. "Thomas ve ben şarkıyı birlikte ve provasını yaptım. Babamın doğum gününde herkes yemeğini yedikten ve babama hediyeler verildikten sonra Thomas flütünü çaldı ve ben de şarkıyı söyledim. şarkı."

"Ve ondan sonra opera sanatçısı oldunuz."

Kadınsı olmayan bir çıkardı. "Tam olarak 'öylece' değil. Şarkımı bitirdikten sonra kimse konuşmadı, sadece oturup bana baktılar. İtalyanca kelimeleri düzgün telaffuz edemediğimi biliyordum ama şarkımın çok da kötü olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden tek kelime etmediklerinde incindim."

Bir an durakladı, hayatının o en olaylı gününü hatırladı. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir günün ardından annem babama döndü ve şöyle dedi: 'Jeffrey, sabah buradan ayrılacak, doğuya gidecek ve kızımı bulacaksın.

Bir  ğretmen, bir Şarkı  ğretmeni. Gerçek bir  ğretmen. Paranın satın alabileceği en iyi  ğretmen. Kızım bir opera sanatçısı olacak.' Bunu söyledikten sonra baraj yıkıldı.

Herkes çığlık atmaya başladı ve babam beni omuzlarına aldı ve-" "İnanılmaz geniş omuzları mı?"

"Aslına bakarsanız, evet. Hayatımın en harika gecesiydi."

"Oh? O zamandan beri yüzlerce erkeğinizden hiçbirisi bu deneyime denk olmadı mı?"

"Yakınından bile geçmez."

"Ve sanırım babam da öğretmenin oldu. Hiçbir Şeyde başarısız olduğunu düşünemiyorum. Madam neydi adı?"

"Aylarca gitmişti ve döndüğünde yanında zayıf, ekşi görünümlü bir kadın vardı.

Ondan hemen hoşlanmadım ve annem onu karşıladığında ve küçük kadın annemi görmezden geldiğinde neredeyse ondan nefret ediyordum. Madam Branchini, "Şu çocuğu bir dinleyeyim, bakalım tüm bu değecek mi?" dedi. Arkasında babamın yüzünü buruŐturduđunu görebiliyordum ve onun için yolculukta bir sınav olduğunu biliyordum."

"Ama Şarkı söylediğini duydu ve sonsuza dek seninle kalmayı ve bildiğin her Şeyi sana öğretmeyi kabul etti."

"Tam olarak değil. Aslında, gerçeklerden daha fazla uzaklaşamazdınız. Bana piyano çaldırdı - o zamanlar babam bana Doğu'dan bir piyano getirmişti - ve

"Sırtında mı taşıdı?"

"Ben de onun için piyano çaldım ve biraz Şarkı söyledim." Durdu ve başını salladı. "Kibirli küçük bir Őeydim. Ailem tarafından çok seviliyordum ve bana dünyanın en iyi Şarkıcısı olduğum söyleniyordu. Sanırım Madam Branchini'nin beni Şarkı söylerken dinlemekten onur duyacağını düşünmüştüm."

"Artık bu kadar farklı olmana sevindim. İnsanlara 'sizin kalibrenizde' bir şarkıcı dinleme ayrıcalığına olacaklarını söylemeyin."

"Artık bunu hak ettim. O zamanlar kendini beğenmiş ve bu kibri için hiçbir nedeni olmayan bir çocuktum.

Şimdi sadece gerçeği söylüyorum.

Beni şarkı söylerken dinlediniz. Sesim hakkında hiç yalan söyledim mi ya da abarttım mı?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Yalan söylemediğin *tek* şey bu."

"Ama o gün kendime yalan söylüyordum. Geriye dönüp baktığımda, korkunç, gerçekten korkunç olmalıydım.

Ham yetenek elbette oradaydı."

"Elbette."

"Ama o gün ailemden aldığım övgüyü alamadım. Küçük şarkımı bitirdim ve beklentiyle Madam Branchini'ye baktım. Övgü, hatta kucaklaşma bekliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, beni dinleme ayrıcalığına sahip olduğu için minnettarlıkla dizlerinin üzerine çökmesini beklerdim. Bunun yerine tek kelime etmedi. Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı. Tabii ki, benim

Annem, babam ve ailemin geri kalanı kapının hemen dışında duruyordu. Sanırım onlar da biricik kızlarını övmesini bekliyorlardı. Sanırım Madam'ı oraya getirebilmek için babam yeteneğimi bol bol övmüştü."

"Yapardı."

"Evet, isterdi. Ama Madam Branchini beni övmedi. Bunun yerine, aileme tembel ve şımarık olduğumu ve hiçbir şey yapamayacak kadar kibirli olduğumu söyledi. Babama onu derhal New York'a geri götürmesi gerektiğini, bu değersiz çocuk için hem kendi zamanını hem de onunkini boşa harcadığını söyledi."

'Ring ona bakmak için başını çevirdi.

"Evet, inanması zor, değil mi? Ama o ne biliyordu.

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı; babam ona en azından kışı geçirmesi gerektiğini, diğerleri de kulaklarının iyi duymadığını söylüyordu. Kapı aralığında durup dinledim ve tüm bunlar genç kalbimi oldukça memnun etti. Yaşlı karga benim yeteneksiz olduğumu söylemeye nasıl cüret ederdi? Dünyanın en iyi şarkıcısı . Bir gösteriden sonra sahne arkasına gelip bana yalvardığını hayal ettim.

"Benden sonsuza dek şüphe duymayı affet."

Maddie bir diken daha çıkardı ve kıkırdadı. "Tanrıya şükürler olsun ki o yaşta bile aklım başımdaydı. Birden *nasıl* opera sanatçısı olacağımı merak etmeye başladım. Bayan Benson bana öğretecek miydi? Kendi kendime mi öğrenecektim? Bir yetişkin olana kadar bekleyip doğuya mı gidecektim ve sonra mı eğitime başlayacaktım? Bu arada ne yapacaktım? Bayan Benson'ın benimle birlikte olduğu birkaç yıl içinde, dünyada en çok sevdiğim şeyin şarkı söylemek olduğunu fark etmiştim. Her zaman şarkı söyledim. nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım."

Maddie bir nefes aldı. "O anda hayatımın en önemli kararını verdim. Birden Madam Branchini'nin haklı olduğunu ve benim tembel *olduğumu* fark ettim. Ona gittim ve lütfen bana öğretmesini istedim. Reddetti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve bana öğretmesi için *yalvardım*."

Bir an durdu ve gözlerini ayırmadan baktı. "Ailem dilenciliğimden nefret ederdi. Hepsi Madam'dan nefret ediyordu. Babam beni yerden kaldırmaya çalıştı ama istediğimi vermeyi sürekli reddetmesi üzerine ayaklarını öpmeye çalışıyordum."

'Ring ona baktı. Onun ayaklarına kapanmasını hayal bile edemiyordu.

Ona gülümsedi. "Şarkı söyleyebilmek için her şeyi yapardım ve bu kadın istediğim şeyin anahtarıydı."

"Rahatladı," dedi yumuşak bir sesle.

"Oh, evet, yaptı, ama sadece onun kölesi olacağıma söz verdikten sonra. Ailem bundan hoşlanmadı ama sanırım neyin gerekli olduğu konusunda bir fikrim vardı. Kaldı.

Yedi yıl boyunca bizimle birlikte oldu ve bana bildiklerimi öğretti. Çok zordu." "Bütün gün şarkı mı söylüyordun?"

"Ne biliyorsun ki? Muhtemelen çocukluğunu dışarıda, güneşin altında geçirmişsindir. Ben geçirmedim. Yağmur ya da çamur, iyi ya da kötü hava, içeride Madam'la pratik yapıyordum. Aynı notayı tekrar tekrar. Aynı hece. İtalyanca dersleri, Fransızca dersleri. Dışarıda diğer insanların güldüğünü ve iyi vakit geçirdiğini duyabiliyordum ama ben hep içerideydim, pratik yapıyordum."

"Biraz izin almış olmalısın."

"Çok az. Kararlılığım sadece bir kez sarsıldı. Babamın işe yardım etmesi için tuttuğu genç bir adama delicesine aşık oldum. Onun yanında olmayı şarkı söylemek kadar istiyordum."

"Peki senin küçük hanımefendi buna ne dedi?"

"Ya şarkıcı olabileceğimi ya da hayatım boyunca bir erkeğin zulmüne maruz kalabileceğimi söyledi. Bu benim seçimimdi."

"Gerçek bir kız kurusu gibi konuştun."

Maddie yüzünü ona çevirdi. "Neden erkekler her zaman bir kadın için hayattaki en kötü durumun erkeksiz yaşamak olduğunu düşünür? Evet, evde kalmış bir kızdı. Ve öyle olduğu için de bana gelmekte özgürdü-" Tereddüt etti. "Hiçliğin ortasında."

"Sanırım kovboy yerine şarkı söylemeyi seçtiniz?"

"Belli ki. Onu yıllar sonra gördüm ve onda ne bulduğumu merak ettim."

"Ama kaybettiğiniz zamanı yüzlerce sevgilinizle telafi ettiniz."

"Benim neyim? Oh, evet, tüm erkekler. Erkeklerin yetenekli kadınları sevdiği doğru."

"Sizinki gibi vücut hatlarına sahip kadınlardan bahsetmiyorum bile."

Güldü. "Sanırım bu, ah ... ek bir cazibe merkezi oldu. Opera
Şarkıcılar biraz tombul olma eğilimindedir, bu yüzden bu modayı takip
etmemeye her zaman dikkat etmişimdir. Yine de fark *ettiğinizi* bilmiyordum."

"Son kontrol ettiğimde hayattaydım ve bir erkektim. Bilirsiniz işte.
Bu yaratıklar, bir kadının evde kalmış bir kız olarak kalmasına izin vermeyerek
onun hayatını çekilmez hale getirmeye çalışıyorlar."

Kadın ikinci kez güldüğünde, adam dönüp ona baktı. "Espri yok, ha?"

"Hiç. Ciddi olduğuna eminim. Şimdi ben sana bir hikaye anlattım, sen de bana
bir tane anlat."

"Ne gibi?"

"Bunu neden yapıyorsun. Neden benimle ilgileniyorsun?"

"Bana emir , unuttun mu? Sevgili Generaliniz Yovington bana buraya gelmemi
emretti ve ben de işimi yapıyorum."

"Hayır, General Yovington teğmene emir verdi-"

"Surrey."

"Evet, Teğmen Surrey bana eşlik edecek. Siz, Yüzbaşı Montgomery, bir
hatasınız. Komutanınız neden sizi seçti?"

"İşte espri anlayışı olan bir adam. Sanırım beni bir opera sanatçısına bakıcılık
yapmam için göndermenin harika bir şaka olacağını düşündü."

"Bu dikenlerden kaç tanesi belinden aşağısına batıyor?" "Bir kadının önünde
soyunmamı gerektirecek kadar değil."

"Ne kadar saçma. Özellikle de beni korkutmaya çalıştığın gece neredeyse
hiçbir şey giymeden çadırıma gizlice girmenden sonra."

"Bir Blackfeet saldırısının seni korkutamayacağını ."

"İşte orada yanılıyorsun. Bug's Boys beni ölümüne korkutuyor. Pantolonunu çıkar da göreyim. Çıplaklığını görünce şok olmayacağıma söz veriyorum. Arka taraf."

Ayağa kalktı ve ona doğru sırtıttı. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama iç çamaşırım var. Ve bu iyi bir şey de, çünkü aksi takdirde son birkaç gündür seni kovalarken donarak ölebilirdim. dağlar." Pantolonunun açtı ve çizmelerini çıkardıktan sonra onları bırakıp dışarı çıktı. Pantolonunun altına uzun, kırmızı bir yazlık iç çamaşırı giymişti ve ona arkasını döndüğünde bacaklarından birkaç uzun diken çıkmıştı.

Dizlerinin üzerine çökerek dikenleri adamın bacaklarından çekmeye başladı. Adam sessizce durdu ve kadın onun vücudundaki ellerinin farkına vardı. İnsanların ona yaklaşmasına asla izin vermediğini söylemişti. Her zaman, eğer şarkı söylemekten başka bir şeyi sevmesine izin verirse, bunu yapmak zorunda kalacağını biliyordu. çok fazla şeyden vazgeçti. Profesyonel olarak şarkı söylediği on yıl boyunca, bir adamla evlenip çocuk sahibi olmak için kariyerini bırakan pek çok iyi şarkıcı görmüştü. Maddie hiçbir zaman

Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmak istemediğinden, mecburen kendi içine kapanmıştı. John Fairlie de onu dersler, provalar ve performanslarla o kadar meşgul ederek çok yardımcı olmuştu ki sosyal bir hayat için çok az zamanı kalmıştı. Sahip olduğu küçük sosyal hayat da John tarafından ayarlanmıştı. Kariyerini ilerletebilecek zengin ve nüfuzlu kişilerle sosyalleşmesini hep o ayarlamıştı.

Ama şimdi, büyüdüğü bu dağlarda, bu vahşi ve güzel ülkede, Doğu'nun ve Avrupa'nın misafir odaları çok uzak görünüyordu. Yüzbaşı Montgomery'ye yüzlerce ilişkisi olduğunu söyleyerek övünmüştü ama gerçek şu ki hiç ilişkisi olmamıştı. Parmakları adamın bacak kaslarında sıkılaştı.

"İşte," dedi sonunda ve sonra, içinde daha fazla diken olmadığından emin olmak için ellerini bacaklarında aşağı yukarı gezdirdi. Daha önce hiçbir erkeğe böyle dokunmamıştı ve doğruyu söylemek gerekirse, en azından on altı yaşındayken bir kovboya aşık olduğundan beri hiç böyle bir isteği olmamıştı. O zamanlar Madam Branchini ona o kadar açık bir şekilde söylemişti ki

ya şarkı söyleyecekti ya da erkekler, Maddie seçimini yapmıştı ve bundan bir kez bile pişman olmamıştı.

Şimdi ona dokunduğunda, sanki transa geçmişti ve kendini durduramıyordu. Kadın ellerini üzerinde, ağır ve kaslı bacaklarının arkasında, baldırlarında ve topuklarında gezdirirken adam hiç kıpırdamadan duruyordu. Keşke iç çamaşırı giymemiş olsaydı da tenini hissedebilseydi diye düşündü. Çadırına sadece peştamalla geldiği gecenin anısı canlandı gözünde. O gece ona pek dikkat etmemişti ama şimdi teninin rengini hatırlıyordu.

Hâlâ sessiz olan kadın ayağa kalktı ve elini adamın vücudunda, kalçalarının üzerinden çıplak beline doğru gezdirdi.

İki eliyle sırtının pürüzsüz, sıcak derisine dokundu, soluk beyaz yara izlerini, dikenlerin açtığı kırmızı yerleri takip etti.

Sanki daha önce hiç erkek vücudu görmemiş gibiydi, oysa yazın makat bezi dışında pek bir şey giymeyen erkeklerin etrafında büyümüştü. Ama o zamanlar müzik onun için iyi giyimli bir erkekten daha fazla şey ifade ediyordu.

Elleri adamın omuzlarına, omuzlarının yuvarlak gücüne gitti. Sağa doğru hareket etti ve ellerini kolundan ellerine, sonra tekrar yukarı doğru gezdirdi. Yüzüne bakmadı; umursadığı tek şey, onun sıcak, canlı bir heykel olabileceğiydi. Tekrar omzuna ulaştığında ellerini göğsünde gezdirdi. Sert ve kaslıydı, egzersize, açık havada geçirilen bir hayata alışkın bir vücudu vardı. Parmakları göğsündeki kıllara dolandı, sonra karnının sert düzlüğüne indi.

Kızın elleri adamın belinde oyalandığında, adam kızın bileklerini yakaladı. "Hayır," fısıldadı ve kız onun gözlerinin içine baktı.

Adamın gözleri kızın transını bozdu ve kız çok utanarak ondan uzaklaştı. Arkasını döndü.

"I . . . Daha fazla diken arıyordum."

"Artık diken yok," dedi sessizce.

"I . . . Şimdi gitmeliyim," dedi ve tepeden aşağı kadar hızlı koştu. Ona tekrar bakmaya dayanamıyordu.

Bölüm 8

Maddie ertesi sabah uyandığında bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. İlk başta ne olduğundan emin değildi ama sonra Kaptan'a karşı duyduğu utancı hatırladı

Montgomery.

Edith ona çamaşır suyu getirdi. "Siz ikiniz geçen akşam orada uzun süre kaldınız. Ve o tepeden aşağı büyük bir aceleyle indiriz. Hoşuna gitmeyen bir şey mi denedi?"

Maddie, Kaptan Montgomery'den uygunsuz bir avans gelmediğini çok iyi hatırlıyordu ama kendini aptal durumuna düşürdüğü kesindi. Hâlâ onun şöyle dediğini duyabiliyordu

Elleri çok uzağa gittiğinde ona "Hayır" dedi.

Edith'e döndü. "Kesinlikle hiçbir şey olmadı. Kaptan Montgomery mükemmel bir

her zaman beyefendi."

"Demek *bu* yüzden *bu* kadar kızgınsın."

"Zerre kadar kızgın değilim," diye tersledi. "Pişirmen gereken bir kahvaltın yok mu?"

"Onu beslememi mi istiyorsun?"

"Eğer Kaptan Montgomery'den bahsediyorsanız, ona bizimle yemek isteyip istemediğini sormanız .

Yemek yiyip yememesi beni ilgilendirmez."

Edith kıkırdayarak çadırdan çıktı.

Maddie elini yüzünü yıkayıp sağlam seyahat kıyafetlerini giyerken kendi kendine kızgın olmadığını, Edith'in ahlaksız ve hatta akılsız aptal bir kadın olduğunu söyledi. Ama düşündükçe vücudundaki kaslar daha da gerilmeye başladı. Ne cüretle ona bir kadınmış gibi davranırdı? Akşam mı? Yaptığı tek şey adamın üzerindeki dikenleri temizlemektir ama adam onun kendisine yaklaşmaya çalıştığını düşünmüştü. Bütün o bir adamın varsayımları, bu en kötüsüydü.

Onunla ilgilenmiyordu. Eğer bir erkekle ilgilenecekse, bu daha romantik bir erkek olurdu. Ona ara sıra iltifat eden adam - en azından "Bakması acı verici değilsin" den daha iyi bir iltifat.

Giyinip çadırdan çıktığında artık utanmıyordu ama iyiydi.

Yüzbaşı Montgomery'ye ondan faydalandığı ve niyetini yanlış anladığı için eski kafalı bir şekilde kızdı. Dışarıda Edith yumurta ve jambon kızartmış, bayat ekmek dilimlerini yağın içine atıp onları da kızartmıştı. Frank, Sam, Toby ve Yüzbaşı Montgomery yere oturmuş, keyifle yemek yiyorlardı.

Onunla ilk göz göze gelen Yüzbaşı Montgomery oldu. Maddie'nin zihninde ona kendini beğenmiş bir bakış attı. Demek, diye düşündü, beni kadınlarından biri sanıyor, öyle mi? Yakışıklı erkeklerin peşinden koşan ve ilgi göstermeleri için onlara yalvaran o zayıf kafalı, yapmacık kadınlardan biri olduğumu düşünüyor.

Burnunu havaya kaldırdı ve ondan kaçırıldı ama diğer üç adama gülümsedi.

"Günaydın," dedi neşeyle. "Umarım herkes iyi uyumuştur. Ben uyudum, biliyorum. Dünya umurumda bile değil."

Masaya oturdu ve Edith'in önüne koyduğu yağlı yemek tabağına baktı ve iştahını tamamen kaybetti. Yemeği itti

Bir süre etrafta dolandıktan sonra Frank'e baktı. "Sana verdiğim müziğe baktın mı?"

"Evet," dedi pek ilgilenmeden. "Beğendin mi?"

"Her şey ."

Tekrar yemeğine baktı. Frank'le konuşmak buraya kadarmış. Sam'e döndü. "Atlar yolculukta nasıl gidiyor?"

Sam'in tek yaptığı başını sallamak oldu, o da Kaptan Montgomery sanki orada değilmiş gibi yanından geçip Toby'ye gülümsedi. "Seninki nasıl? Kahvaltı?"

"Ordu yemeğinden iyidir."

Yumurtadan küçük bir ısırık aldı. "Toby, bana kendinden bahset."

"Anlatacak pek bir şey yok. Doğdum ve henüz ölmedim. Arada pek bir şey olmadı."

Büyük bir konsantrasyonla Yüzbaşı Montgomery'nin kendisine diktiği gözlerden kaçındı ve tekrar tabağına baktı. Onunla sohbet etmeye çalışmayacaktı. Şu andan itibaren ona hiçbir şekilde ilgi duymadığını belli edecekti. Hem de hiç. Hem de hiç.

Kahvaltıdan sonra, Edith bulaşıkları toplarken, Maddie'nin Çin porseleni özel kutusunda ve adamlar çadırı söküyorlardı, Edith, "Ona çok iyi davranacağını sanıyordum, böylece bir dahaki sefere küçük kız kardeşin için o adamla görüşmek zorunda kaldığında seni bırakacaktı," dedi.

"Gitmek istediğim yere gitmek için kimseden izin almak zorunda değilim. Ne Kaptan

Montgomery'nin da tüm ordunun bana ne yapıp ne yapamayacağını söylemeye hakkı yok."

"Ama buna hakkı olduğunu düşünüyor. Benim göre erkekler istediklerini alır ve istediklerini yaparlar. Eğer bir kadın yollarına çıkarsa, bunu etraflarında uçuşan bir sivrisinek kadar engel olarak görürler."

"Yüzbaşı Montgomery öyle biri değildir. O eğitimli bir adam. O mantıklı bir adam. Ona bir yere gitmem gerektiğini açıklayacağım. yalnız."

Edith'in cevabı, arkasını dönerken attığı büyük bir kahkaha çılgılığı oldu.

"Eğer mantığını dinlemezse, o zaman her zaman daha fazla afyon var," dedi nefesinin altında.

Kuş uçuşu, Maddie'nin şarkı söyleyeceği bir sonraki kasabaya on beş milden fazla değildi, ama zor bir yolculuktu. Arabanın içinde yolculuk etmek korkunçtu, bir taraftan diğerine savruluyor, başı çerçeveye çarpıyor, sırtı sert, at derisi koltuklarda zıplıyor, dizleri yan panellere çarpıyordu. Bir keresinde Yüzbaşı Montgomery, ona bir şey isteyip istemediğini sordu. onunla birlikte ata binmek istemiş ama Maddie kibirli bir şekilde reddetmişti. Edith arabada bir saat geçirdikten sonra yürümenin daha kolay bir yol olduğuna karar vermiş ve Maddie'yi yalnız bırakmıştı. Maddie yürümek istemiyordu çünkü Yüzbaşı Montgomery'nin yanına binip ona güleceğinden emindi ve onun bir gün önceki davranışları hakkında yorum yapabileceği düşüncesi Maddie'yi utandırıyor. Olaydan bahsettiğinde ona ne söyleyeceğini prova etti. Provasını yaptığı her cümlede, ona fazlasıyla hak ettiği cezayı vereceği kesindi. Birkaç kez keşke dikenleri onun içinde bıraksaydım diye düşündü. Ama iki kez ellerinin altındaki bacaklarının hissini hatırladı.

Öğleden kısa bir süre sonra Colorado Nehri'nin bir kolunu geçmek için arabayı durdurmak zorunda kaldılar. Frank gelip ona bir sorun çıkması ve arabanın devrilmesi ihtimaline dışarı çıkmasının iyi olacağını söyledi. Frank'in yardımıyla zarif bir şekilde yüksek basamaktan indi ve yol olarak kullanılan çukurlu patikayı tırmandı.

Sırtın tepesinde dönüp arkasına baktı ve arabayı kayalıklardan ve sudan geçirmeye çalışan adamları izledi. Araba kayalıklara sıkıştığında, Yüzbaşı Montgomery'nin attan inişini ve

gömleğini çıkarıp arabanın içine attı ve Sam'in büyük tekerleği çevirmesine yardım etmeye gitti.

"Çok iyi görünümlü bir erkek, değil mi?" Edith onun arkasından konuştu.

Maddie adamın geniş, bronz sırtına baktı.

"Fair insanın dişlerini ağrıtıyor, değil ?"

"Yapacak başka bir şey bulamıyor musun?" Maddie tersleyince Edith ona ters ters bakıp uzaklaştı.

Maddie koçun dışında geçirdiği zamanı biraz egzersiz yapmak için kullanması gerektiğini düşündü ama olduğu yerde durdu ve Kaptan Montgomery'nin her hareketini izledi. Yüzbaşı Montgomery'nin

Tekerleğe doğru gerilirken derisinin altındaki kasları, iterken bacak kaslarının şiştiğini gördü.

Bir keresinde durdu ve sanki kendisini izlediğini biliyormuş gibi doğrudan ona baktı. Kadın

hızla gözlerini kaçırdı, ama onu görmeden önce değil.

Araba suyun karşısına geçtiğinde, Yüzbaşı Montgomery döndü ve ona tepeden aşağı gelmesini işaret etti. Kadın onu görmemiş gibi başka yöne baktı ve ormana doğru yürümeye başladı.

Birkaç dakika içinde atının , gömleği hâlâ üzerinde, onun yanındaydı. "Seni nehrin karşısına geçirmeye geldim."

Onu izlemeye o kadar dalmıştı ki, suyun karşısına nasıl geçeceğini . "Hayır, teşekkür ederim. Ben yürüyeceğim."

"O nehri yürüyerek geçemezsiniz. Hem çok derin ve kaygan, de çok soğuk."

"Soğuk seni rahatsız ediyor gibi görünmüyor," dedi ona yan gözle bakarak.

Adam da onun peşinden gitti. "Bu sabah neyin var senin? Dün benden uzak duramıyordun, bugün ise yanıma bile yaklaşmıyorsun."

Döndü ve ona öyle öfkeli bir bakış attı ki Buttercup ondan bir adım uzaklaştı.

Şaka yapmaya çalıştı. "Atımı korkutuyorsun." Kız tepki verdiğini çekti.

"Bu sefer her ne yaptıysam Maddie, bunun için özür dilerim. Asla-" "Bayan

Worth'u tercih ederim. Bana Bayan Worth demen için sana asla izin

vermedim.

Maddie."

", " diye mırıldandı, sonra eğilip onu kollarının altından tuttu ve yerden kaldırdı. "Herkes seni bekliyor."

"Beni yere bırak! Canımı yakıyorsun. Arabaya kadar yürüyeceğim."

"O nehri yürüyerek geçemezsin ve bana bunu yapabileceğini kanıtlayabilmen için bunu deneyecek zamanın yok. Ayrıca, ormanda başıboş dolaşmayacağın konusunda sana güvenmiyorum.

Ya seni bu şekilde diğerlerinin önünde nehrin karşısına ya da benimle gelirsin."

"Yüzbaşı Montgomery, sizden hiç hoşlanmıyorum. En ufak bir şey yok," dedi onu önündeki ata bindirmesine yardım etmesine izin verirken. Hissedebiliyordu

Pamuklu bluzunun içinden sıcak, çıplak tenini.

"Bu garip," dedi kulağına. "Dün benden çok hoşlandığın izlenimine kapılmıştım. Hem de çok."

Maddie'nin tüm vücudu utançtan kıpkırmızı oldu ve ona dokunmamak için dik oturmak için elinden geleni yaptı ama nehrin karşısındaki yolculukta bunu yapmak imkânsızdı. Adamın atını her yere soktuğuna yemin edebilirdi. böylece ona doğru geri savruldu.

Bir keresinde, Buttercup'ın ön toynağı kaydığında, 'Ring'in kolu göğüs kafesinin etrafında sıkıldı. "Bana ne kadar kızgın olduğun umurumda değil," diye . "Bana yaslan ve düşme riskini alma."

Ona itaat edecek kadar akıllı vardı. Arkasına yaslandı ve sanki vücudu onun için yaratılmış gibi ona uyum sağladığını fark etti.

Nehrin diğer tarafında, attan inerken ona bakmadı. "Teşekkür ," diye mırıldandı ve hızla arabaya doğru ilerledi. Gömleği koltuğun üzerindeydi ve mümkün olduğunca uzağa oturdu.

Otobüs henüz hareket etmişti ki, kapı açıldı ve Kaptan Montgomery

Girdim.

"Bu koç şimdiye kadar itmeye çalıştığım en ağır şey. Sandıklarında ne var? Kurşun mu?"

"Arkadaş istemiyorum," dedi ve pencereden dışarı baktı. "Ben

biliyorum. Frank ve Sam'in her ikisinde de arzulanan bir şey var. Toby çoğunlukla şikayet ediyor ve hizmetçiniz de ...
."

Ona baktı ve keşke bakmasaydım dedi, çünkü üzerinde hâlâ tişört yoktu. "Edith'in nesi var?"

"Kendini bana teklif edip duruyor, hepsi bu. Benim için bedava olacağını söyledi."

Kızgın gözlerini ona çevirdi. "Ve senin bu teklifi kabul etmeyecek kadar iyi olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Kollarını soğuğa karşı ovuşturdu, sonra üzerinde oturduğu gömleğini aradı. Onu geri çekti ve giymeye başladı. "Nasıl oldu da biri olarak sınıflandırılmaya başladım ama bilginiz olsun, ." Ona

bakmadı ama homurdandı.

"Öyle olmadığımı kanıtlamak için kendimi bir kadının üzerine mi atmalıyım?"

"Ne yaptığınızı umursadığımı nereden çıkardınız bilmiyorum. Başka bir yere gitmeni dilemem dışında. Seni bu arabaya ben davet etmedim, bu yolculuğa da ben davet etmedim. Gerçekten gitmeni diliyorum."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Hatta o kadar sessizdi ki Maddie dönüp ona baktı. Adam dikkatle onu izliyordu. "Yüzümde kir mi var, Kaptan?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Pislik değil." Başka bir şey söylemedi, ama kapıyı açtı, dıştaki baş üstü rayını tuttu ve kendini arabadan dışarı çekerek Sam ve Frank'le birlikte yukarı çıktı.

Maddie sonraki bir saat boyunca bu kadar aptal olduğu için kendini azarladı. Kendini rezil ediyordu ve herkes bunu not alıyordu. O andan itibaren duygularını kendine saklayacağına yemin . Yüzbaşı Montgomery onun için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Onunla hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ilgilenmiyordu ve bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olacaktı. Şu andan itibaren ona karşı kibar davranacaktı, başka bir şey yapmayacaktı. O da farklı değildi, Frank'ten daha fazla ilgisini çekmiyordu.

"Oraya gidemezsin," dedi 'Ring usulca. "Ciddiyim, oraya gidemezsin. O adamlar sarhoş. Sarhoş olmak için günlerini harcadılar ve gittikçe kötüleşiyorlar."

Küçük Pitcherville kasabasındaki tek binanın dışında kurdukları çadırın içindeydiler.

Birkaç saat önce kirli küçük kampa vardıklarında, onlara hizmet eden tüm erkekler ve kadınlar şarkı söyleyen düşesi karşılamak için dışarı çıkmıştı. LaReina'nın yaklaşmakta olan

Ziyaret onlara önceki gün ulaşmıştı ve herkes altın bulmaya çalışmanın monotonluğuna ara verip opera sanatçısını dinleme beklentisiyle sarhoş olmuştu. Hatta altı adam Denver'a geri dönmüştü.

Piyanoyu almak için şehre gitmiş. Dik dağ yolundan yukarı taşımışlar, üç kez düşürmüşlerdi ve şimdi Frank onu tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Elbette onlar için şarkı söyleyebilirim," dedi Maddie, kendinden emin görünmeye çalışarak ona arkasını dönerek.

Ama adamların bağırışlarını ve ara sıra silah seslerini duyabiliyordu.

Kolundan yakaladı ve yüzünü ona çevirdi. "Neyin var senin? Seni bana bu kadar kızdıran ne?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben senin için her zaman neysem aynıyım. Hiçbir şey değişmedi."

"Evet, . Bir süre arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. Sohbetlerimizden kesinlikle keyif aldığımı biliyorum."

"Konuşmalar mı? Onlara böyle mi diyorsun? Bana neyi neyi yapamayacağımı söylediğiniz yer mi? Bana her yönümle ilgili sorular sorduğunuz hayat?"

Ondan bir adım geri çekildi. "Özür dilerim. Sanırım yanlış bir izlenime kapılmışım." Bir nefes aldı. "Ama farklılıklarımızı unutun. Dışarıdaki adamlar gittikçe kötüleşiyor ve senin için korkuyorum."

"Neden? Suçlunuzun kafasına viski şişesiyle vurulursa, bunun sicilinize işleneceğinden ve mükemmel imajınızı lekeleyeceğinden mi korkuyorsunuz?"

Uzun bir süre ona baktı. "Eğer yaralanmış olsaydın, bu hiç hoşuma gitmezdi."

Yine gözlerini ondan kaçırdı. "Beni durduramazsın. Oraya gidiyorum."

Onu omuzlarından yakaladı ve yüzünü kendisine çevirdi. "Maddie, bunu sadece bana istediğini yapabileceğini kanıtlamak için yapma. Sağduyunu kullan. Bu büyüklükte ve bu kadar kaba bir kalabalığı kontrol edemem. Ve bu onlara tek bir nota bile duyuramayacaksınız."

Adamın ona doğruyu söylediğini biliyordu ve eğer sadece kendisine kalsaydı, o anda, karanlıkta oradan ayrılır ve Denver şehri'ne geri dönerdi. Altı kampta şarkı söylemesi emredilmişti ve o da altı kampta şarkı söyleyecekti. "Yapmak zorundayım," diye fısıldadı.

Birkaç dakika boyunca onu kol mesafesinde tuttu ve gözlerinin içine baktı. "I Bu yolculuğa çıkmak zorunda kalmana neden olan şeyin ne olduğunu bana anlatmanı isterdim. Bana gvenirsen ikimizin de hayatı çok daha kolay olur."

Sana gvenirsem, düşündü, belki hayatımızı kolaylaştırır ama küçük bir kızın hayatını sona erdirebilir. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. hakkında." Adamın elinden . "Bu zavallı adamlara biraz kültür getireceğim ve- " Bir dizi silah sesi duyulunca durmak zorunda kaldı.

Sonunda, "Elimden geleni yapacağım," dedi ve çadırdan ayrıldı.

Maddie bir an hareketsiz durdu ve ona baktı. Kendini o kadar da aptal gibi göstermiyordu. Yalnız ve çoğunlukla ayık olan erkekleri sesiyle etkilemek bir şeydi ama normalde saygılı ve kibar olan pek çok erkeğin itiklerinde şiddete başvurduğunu bilmeyecek kadar çok sarhoş grmşti.

Yaklaşık bir düzine silah sesi onu yerinden sıçrattı ve kalbi durulduğunda yıllar öncesindeki diğer gösterileri düşündü. Floransa'da ayaklarının dibine atılan glleri hatırladı. Venedik'te bir ata binmişti.

Bir tenorla gondolda -adı neydi? Diğer sanatların isimlerinin bu kadar unutulabilir olması şaşırtıcıydı ve det yapmışlardı. Diğer tüm Gondollar durmuş ve Venedik halkı dinlemek için evlerinin pencerelerini açmıştı. O ve tenor şarkı söylemeyi bitirdiğinde bravolar kanal boyunca yankılandı.

şimdi sarhoş, pis madencilerden oluşan bir kalabalığı kendisinden hoşlanmaya ikna zorundaydı.

"Ağlayacak gibi görünüyorsun," dedi Edith çadıra girerken. "Tabii ki

hayır." Maddie pudra ponponuyla kendi yüzüne vurdu.

"Senin söylediğin şarkıları söyleyen ve senin görünen o adamlarla yüzleşmek zorunda kalsaydım, ben de korkardım."

"Bu ne demek? 'Benim gibi görünmek'. "

"Bu Harry'nin kasabalarından biri. Kocaman bir kızıl. Pek kızıl sayılmaz ama yeterince yakın. Geleceğinizi duymuş ve bundan hoşlanmamış. Bu adamların kendisine ait olduğunu düşünüyor ve onları paylaşmak istemiyor."

"Sizi ve onu temin ederim ki bu adamların hiçbirini istemiyorum. Sadece, diyelim ki, onları bir süreliğine ödünç almak istiyorum."

"Her neyse, bundan hiç hoşlanmıyor. Senin aleyhinde o kadar çok konuştu ki, senin bir züppe ve hanımefendi olduğunu, onlara tepeden baktığını ve erkeklerin senden nefret etmeye hazırlandığını söyledi."

Ayrıca onlara senin bir buzdağı olduğunu ve operanın damarlarında buzlu su olan erkekler için olduğunu söyledi."

"Bu çok saçma. Tüm opera hikayeleri tutku ve aşkla doludur." "Ama

onlar yabancı dilde ve kimse onları anlayamaz, değil ?

Onlar mı? Ve senin orada durup şarkı söyleme şeklin..." Edith omurgasını dikleştirdi, ellerini dua eder bir tavırla birleştirdi, yüzünde gururlu ve kibirli bir ifade vardı ve ağzını büzdü. "Yukarıdayken aşk hakkında bir şarkı söylüyormuş gibi görünmüyorsun." Edith'in gözleri sinsice döndü. "Yüzbaşı Montgomery'nin de seni ve aşkı aynı nefeste düşündüğünü sanmıyorum."

İşte bu oldu. Maddie pudrayı yere attı. "Edith, senin şu kırmızı ve siyah korseni ödünç almak istiyorum, gerçekten şatafatlı olanını."

"Ne?"

"Beni duydun. Git ve hemen getir. Hemen şimdi."

"O göğsüne sığmaz."

"Güzel. Büyük bir kısmının dışarıda kalmasına izin vermem gerekecek."

Edith'in gözleri büyüdü. "Evet, hanımefendi," dedi ve koşarak çadırdan çıktı. Maddie güzel, sade ipek elbisesini değiştirmeye başladı.

Kırk beş dakika sonra Yüzbaşı Montgomery çadıra geldi, böylece onu Sam'in sahneye çıkarabilecekti. Onu şarkı söylememeye ikna etmek için bir kez daha denemeyi planlamıştı, ama onun setine şöyle bir baktı ve tek kelime etmedi. Adam Maddie'nin önünde yürüyordu ve Maddie onun taşıdığı silahların ağırlığıyla nasıl hareket edebildiğini merak ediyordu. A

Ciddi görünümlü Toby onu takip etti.

Maddie hem yaklaşan kalabalık hem de yapmayı planladığı şeyle ilgili gerginliğini gizlemek için elinden geleni yaptı. Buna cesareti olup olmadığından emin değildi.

Sahneye çıktı ve adamların gürültüsü donuk bir dönüştü. Ona hoş geldin demeyeceklerdi; kendini kanıtlamasını isteyeceklerdi.

Gözlerinden Harry denen bu kadının söylediği gibi biri olduğunu düşündüklerini anlayabiliyordu. Ama belki de sesi fikirlerini değiştirebilirdi.

Madam Branchini'nin ona öğrettiği, dünyanın geri kalanının bir opera sanatçısından beklediği duruşu aldı ve *Don Giovanni*'den güzel bir arya söylemeye başladı.

Beş dakika bile söylememişti ki yuhalamaya başladılar. Birkaç el ateş edildi ve bazı erkekler yüksek sesle mırıldanmaya başladı.

Yüzbaşı Montgomery' baktı, gözlerinin kalabalığı taradığını, bir elinin tabancasında, diğerinin kılıcında, gerekirse çekmeye hazır olduğunu gördü.

Maddie şarkı söylemeyi bıraktı. Döndü ve Frank'in yanına gitti. "Şu yeni operanın müziği sende mi?"

"*Carmen*?"

Başını salladı. "Bana uvertürden biraz ver ve sonra '*Habanera*'yı çal. Üç kere çal.

Hayatınız buna bağılıymış gibi oynayın."

Kalabalığa tedirgin bir gözle baktı. "Bu yerde olabilir."

Carmen'in hikâyesini ve söyleyeceği şarkıyı anlatmak için adamların dikkatini çekmeye çalıştı ama kimse onu dinlemedi. Yüzbaşı Montgomery'ye baktı ve onun yüzündeki endişeyi gördü.

Onlara göstereceğim, diye düşündü. Sigara fabrikasında çalışan şehvetli kız Carmen *olacağım*.

Frank uvertürün bir kısmını çalmaya başladı ve Maddie bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Şarkı söylemesinin yapamadığını teni . Artık ilk sıradakilerin dikkatini çekmişti. Ve saçlarını çözüp sırtından aşağıya dökülmesine izin verdiğinde, sonraki beş sıranın da dikkatini çekti.

Carmen bir mezzo soprano rolüydü ve Maddie'nin sesi, Carmen için gerekli olan sese sahip değildi.

karanlıktı, ama duyguları vardı. "*Habanera* "nın ilk sözleri şöyleydi: Aşk, kimsenin asi bir kuştur ve reddetmeyi seçerse onu çağırmak boşunadır."

Bir Çingene çocuğu olarak aşkla ilgili sözleri söylerken, onları . Eteğini salladı, böylece siyah ipek çorapları içindeki ayak bilekleri ortaya çıktı. Şarkı söylediği yere geldiğinde

Birkaç kez "*L' amour*" dedi, bildiği kadarıyla baştan çıkarıcı bir şekilde uzattı.

Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı ama şarkıyı ikinci kez söylemeye başladığında Maddie daha önce hiç böyle davranmadığı için pişmanlık duymaya başladı. Kaptanın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Dün ona karşı açık sözlü davranmış ve o da ona hayır demişti ama seyirciler arasındaki erkeklerin iri gözleri ona hiçbirinin hayır demeyeceğini söylüyordu.

Sahneden ayrıldı ve erkeklerin arasına indi. Bluzu artık beline kadar açıktı ve Edith'in tahmin ettiği gibi, parlak, gösterişli kırmızı saten korsenin üstünden büyük bir kısmı görünüyordu. Erkeklerin üzerine eğildi ve aşktan söz ederek, "Onu tutabileceğini sanıyorsun, o senden kaçıyor," diye şarkı söyledi ve bunu yaparken erkeklerin tutan ellerinden kaydı.

"*Habanera* "nın üçüncü yorumunda, odanın içinde masadan masaya sürünerek dolaşıyordu. O karışık, tatlı Carmen'di ve dünyadaki her erkeği baştan çıkarabilirdi ama onlar ona sahip olamazdı.

Şarkıyı üçüncü kez bitirdiğinde Maddie Frank'e baktı. Yüzündeki şaşkınlığı saklamaya çalışıyordu ama başarılı olamıyordu. Yüzbaşı Montgomery ona kaşlarını çatmıştı. Ona gülümsedi ve *Carmen'den* bir sonraki şarkıya, Don José'ye kalbinin kimseye ait olmadığını söylediği şarkıya geçti.

Erkeklerin çoğunun Fransızca kelimeleri anlayamadığından şüpheleniyordu ama Yüzbaşı Montgomery'nin anladığını biliyordu. Şarkıyı gerçek bir duyguyla söyledi, sıkılmaması için sevgilisini yanına alacağını söylerken tüm gücünü ortaya koydu. Sonra sevgililer arasında olduğunu hatırlayınca Maddie sırtını binadaki bir direğe dayadı ve ona sürtünerek aşağı indi, dizlerini büktü ama hafifçe açarak onu kimin sevmek istediğini sordu. Kim

Kalbini mi istedi?

Madenciler sözleri anlamamış olabilirler ama hareketleri ve ses tonu karşısında yaklaşık beşi ona doğru hamle yaptı. Ellerinden kurtuldu ve Lillas Pastia'nın tavernasına gidip manzanilla içeceğini söyledi.

Nakaratın sonunda Maddie'nin eline bir şey geçti. Hayatının sürpriziyle karşılaştı, çünkü kalabalığın içinden pasaklı görünümlü yaşlı bir adam ona doğru yürüdü ve Fransızca olarak oldukça hoş bir tonda sessiz olmasını, konuşmamasını söyledi.

Maddie yaşadığı şoku atlattı ve ona istediği kadar şarkı söyleyebileceğini, aklına bir subayın geldiğini ve bu subayın muhtemelen aşk. Gözleri, kendisini avını izleyen bir şahin yoğunluğuyla izleyen Yüzbaşı Montgomery'ye kaydı.

Kır saçlı adam şarkı söyledi, "Carmen!"

Maddie ona, kendisinden başka bir adama aşık bir Çingene olduğunu ve o adamla idare edebileceğini söyleyerek Don José gibi bir subaya ihtiyacı olmadığını ima etti.

Don José'nin rolünü söyleyen adam ona kendisini sevip sevmeyeceğini sordu ve Maddie evet dedi.

Sleb'in şu şarkısını izlerken madenciler sırtıyor ve birbirlerini yumrukluyorlardı

güzel bir kadındı. Maddie'nin, Carmen olarak onunla dalga geçmesini, yüzünün ve vücudunun onu sevip sevmediğini göstermesini izlediler. Zavallı Sleb, oradaki tüm erkeklerin hissettiği gibi görünüyordu: ruhunu Eğer ona sahip olabilirse şeytanı, olamazsa da hayatını sonlandırabileceğini söyledi.

Sleb onun ıstırabını söylerken Maddie de komuta eden kadın rolünü seslendiriyordu.

O kadar güçlüydü ki, her nota etrafındaki birçok erkeğin hareket ve gürültüsünün üzerinde duyulabiliyordu.

Sleb Maddie'nin ellerini bağlayan ipi çözüyormuş gibi yaptığında alkışladılar ve sonra zavallı Sleb ona şehvet ve özlemle bakarken Maddie'nin meyhaneye içmeye ve dans etmeye gittiğini tekrar söylemesini izlediler.

İki ses kısa bir düette birleştiğinde daha çok alkışladılar.

Son nakaratta Maddie sahneye geri döndü. Bluzu beline kadar açıktı ve eteğinden dışarı sarkıyordu. O

Eteğini çevirdi ve son bir kez tavernaya gitmekle ilgili şarkı söyledi ve muhteşem bir tra-la-la-la-la ile bitirdi.

Madencilerin tezahüratları binanın temellerini sarstığında, bu sevindirici bir sestti. Kaptan Montgomery'ye baktı ve memnun oldu kaşlarını çatıldığını gördü. Seyircileri selamladı ve beklenmedik bir şekilde Don José rolünü söyleyen adama elini uzattı.

Ama adamlar onun sıradan bir son yaşamasına izin vermeyeceklerdi. Korkutucu bir hareketle sahneye doğru ilerlediler. Maddie, 'Ring'in ona doğru bir hamle yaptıldığını gördü ama adamlar onu yakalayıp omuzlarına alınca gözden kayboldu. Birkaç kez "'Ring!'" diye bağırdı ama gürültü ve karmaşadan kimse onu duyamadı.

Bölüm 9

Maddie adamların omuzlarında taşınırken can havliyle tutunmaya çalıştı. Onlardan yükselen viski ve yıkanmamış vücut kokusunu alabiliyordu. Bu, arabasını Rus öğrencilerin çekmesiyle aynı şey değildi, çünkü bu adamlar o kadar sarhoştı ki kazara onu düşürüp çiğneyebilirlerdi. O kadar sarhoşlardı ki onu düşürseler bile fark etmeleri muhtemelen bir saat sürerdi. Ayrıca, bazı erkeklerin onun performansında ciddi olduğunu düşünüp Carmen olduğuna inanmalarından endişe ediyordu.

Yüzbaşı Montgomery'nin kalabalığın arasından kendisine doğru ilerlediğini görünce büyük bir rahatlama yaşadı. Diğer adamlardan en az bir baş daha uzundu ve görevi olan bir adamdı, bu yüzden belki de gerekenden fazla güç kullanıyordu. Parmaklarını kendisini tutan adamlardan birinin saçlarına gömüp oturduğu yerde kalabilmek için elinden geleni yaptıldığında, bunun mümkün olamayacağını fark etti. Kaptan Montgomery'nin bir top kullanarak ona doğru ilerlemesini umursamazdı.

Yanına yaklaştıldığında adamın çok kızgın olduğunu görebiliyordu ama kollarını ona doğru uzattıldığında hiç tereddüt etmedi. Kendisini tutan adamın saçlarını bıraktı ve Yüzbaşı Montgomery'nin kollarına düştü. Yüzünü adamın ceketinin yününe sakladı ve ona olabildiğince sıkı sarıldı. Adamın kalbinin sesini, diğerlerinin öfkeli bağırışları arasında duyabiliyordu.

Ama başka bağırışlar da duydu ve bakmadan Toby, Frank ve Sam'in de orada olduğunu anladı.

Yüzbaşı Montgomery onu, Sam'in performansı sırasında madencilerin kamplarından uzakta, ağaçların taşıdığı çadırına geri götürdü.

Onu fazla nazik davranmadan karyolanın bıraktı, sonra ona sırtını döndü ve biraz viski doldurdu. "Al," dedi ve bardağı ona uzattı.

Bana yemek ikram ettiğine çok kızgın olamaz, diye düşündü. Bir yudum aldı, sonra adam bardağı elinden çekip aldı ve viskiyi kendisi içti.

"Hiçbirini hak etmiyorsun ve sakladığın hiçbir viskiye güvenmiyorum," dedi kaşlarını çatarak. "Orada yaptığın gösteri çok iyiydi. Bunu size Madam Branchini mi öğretti?"

"Tamamen kendi içgüdülerimle yaptım." Ona gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Erkeklerin şarkıların sözlerini anlayamamasına sevindim. Çingene aşkı, gerçekten." Kadehini yeniden doldurmak için arkasını döndü.

Dirseklerinin üzerinde karyolaya yaslandı. Bluzu hâlâ açıktı, Edith'in korsesi görünüyordu ve kolları arkada olduğu için göğüslerinin oldukça dolgun olduğunu fark etti. "Daha önce hiçbir şey yapmadım daha önce böyle. Bence oldukça iyiydim, sence de öyle değil mi?"

Geri döndü ve ona baktığında bardağından biraz viski sıçradı.

Bildiği kadar masum bir şekilde gülümsedi.

"Ateşle oynamaya devam edersen, yanacaksın." "Öyle mi?"

Peki benim ateşime kim benzin dökecek?"

"Eğer ima ettiğiniz buysa, ben değilim."

Bu onu . Doğrulup oturdu. "Senden bir iltifat alamayacağımı bilmeliydim."

"İstedğin bu mu? Şarkı söylemen muhteşemdi. Hayatımda hiç böyle bir şey duymadım. Her nota yeryüzüne verilmiş değerli bir mücevher gibiydi."

Adamın sesindeki samimiyeti duyunca birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Peki benim oyunculuğum?"

"Oyunculuk mu?" Homurdandı. "Sen rol yapmıyordun. Sen Carmen'din." Ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Ama artık durabilirsin."

Bluzunu topladı ve karyoladan kalktı. "Beni madencilerin elinden kurtardığınız için çok teşekkür ederim Kaptan, ama artık yatmak için hazırlanmak istiyorum, belki de gitmelisiniz."

"Bu gece hiçbir yere gitmiyorum. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim." "Geceyi benimle geçiremezsin."

"Hayır, geceyi seninle geçirmek değil, en azından kulağa geldiği gibi değil. Ayartmak için elinden geleni yaptığın o adamların içeri girmesini engellemeye çalışacağım.

Seni almaya geldim. Sam, Frank ve Toby hemen dışarıda uyuyacaklar." Bu

Maddie'nin kendini olağanüstü çekici bir kadın gibi hissetmesine neden oldu.

"Kendinden bu kadar memnun görünmeyi bırakabilirsin. Umarım kimsenin canı yanmaz."

"de istiyorum ve eminim ki sen bana göz kulak olurken olmayacaklar." Ona gülümsedi. "Benden hoşlandılar, değil mi?" "*Habanera*"yı mırıldanmaya başladı ve eteğini uzatarak çadırın içinde dans ediyormuş gibi hareket etti.

Kaşlarını çatarak onu izledi. "Seni sevmelerini istediğin kişiler onlar gibi erkekler mi?"

"Anlamıyorsun."

"Açıkla bana."

Boş kadehi adamın elinden aldı, yeniden doldurdu sonra kadehten içti.

"İnsanların opera sanatçıları hakkında çok tuhaf fikirleri var. Bizim öyle olmadığımızı düşünüyorlar.

Oldukça insani, sanki etten kemikten çok tanrısallığa yakın yaratıklarımız gibi. Tıpkı sizin gibi, şarkı söyleyerek doğduğumuzu ve her şeyin için kolay olduğunu düşünüyorlar. Bizim insan olduğumuzu ve tüm kadınların istediği şeyleri istediğimizi ."

Bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Peki sen ne istiyorsun Maddie? Çok küçük bir korsenin tepesinde şişen bir salon şarkıcısı mı olmak?"

"Hayır, sahip olduğum şeyi istiyorum, ama bu gece Bilmiyorum, sadece sesimle değil kadınsı özelliklerimle de beğenilmek güzeldi."

"Ama senin sesin-"

Ondan uzaklaştı. "Sesimin muhteşem olduğunu *biliorum*. Erkeklerin sesimi beğendiğini bilmek istedim. . Beni bir kadın olarak da sevdiklerini bilmek istedim. Ve beğendiler."

"Bundan nasıl şüphe duyabilirsin?" diye sordu usulca.

Dönüp ona baktı ve bir an için yeniden Carmen oldu, erkekler üzerinde gücü olduğunu bilen o şehvetli sigara kızı. Adamın onu kollarına almasını, öpmesini, belki de onunla sevişmesini istiyordu.

"Baştan çıkarmalarınızı madencilerinize saklayın," dedi ve arkasını döndü.

Maddie midesine tekme yemiş gibi hissetti ve nefesini toparlaması bir an aldı. Karyolaya doğru yürüdü. "Bu gece burada olmanı istemiyorum Kaptan. Eğer güvende olmadığımı düşünüyorsanız Toby, Frank ya da Sam'i benimle kalmaları için gönderin."

"Bu gece yaptığın gösteriden sonra, öz babama burada seninle yalnız başına güvenmezdim. Kendi büyükbabama."

"Ama sizin yanınızda tamamen güvendedim, değil mi Kaptan?" Dehşet içinde, gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını hissedebiliyordu.

Bu gece, Carmen'in sevdiği subay hakkında şarkı söylerken, düşüncelerini doldurmaya başlayan bu subaya şarkı söylediğini biliyordu.

"Seni hayatım pahasına korurum ama bana güvenmek zorundasın."

"Sana hayatım pahasına güveniyorum, ama-" Sözüünü kesti, gecenin duygusu ona çok ağır gelmişti. "Beni bir süreliğine yalnız bırakın, lütfen."

Arkasından yürüdü, sonra onu çevirdi ve kollarına çekti. Kız ona karşı mücadele etti.

Kız istediği zaman ona dokunmuyordu ama kız onu görmeye dayanamadığı anda ona sarılıyordu. "Senden nefret ediyorum."

"Hayır, ." Onun saçlarını okşadı. "Benim hakkımda ne hissettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ama sanırım biliyorsun?" diye sordu

kızgınlıkla. "Sanırım senden daha iyi biliyorum."

Onu kendinden uzaklaştırdı. "Benim kibirli olduğumu ama senin kibrin sınır tanımıyor. Sanırım seni önemseydiğimi düşünüyorsun. Ama umursamıyorum. Seni hiç umursamıyorum."

"Bu gece sana ulaşmak için o adamların arasından geçerken beni hiç umursamıyormuş gibi görünüyordun. Bir insanın yüzünde, sana kollarımı açtığımda ve sen de kollarıma atladığında gördüğüm mutluluğu hiç görmemiştim.
mutlak ve tam güven."

"Tanıdığım herhangi bir adama giderdim. Beni taşıyan adamlar dengemi düzgün kuramamışlardı."

"Öyle mi? Adamlar seni aldığı andan itibaren Sam senden bir adım bile .

Benden biraz daha uzun, neden görmedin ve yanına gitmedin?" "Onu gördüm," diye yalan söyledi. "Sadece yanına gitmeyi tercih etmedim, hepsi bu. Adamın sırtıış şekli kızın arkasını dönmesine neden oldu.

"Acaba tartışmayı bırakıp bana pansuman yapabilecek kadar uzun sürebilir miyiz? Kanıyor."

Ona doğru döndü ve hemen ellerini beline koyarak onu döndür.

"Nerede?" Sırtında büyük bir kanlı yama vardı ve üst gömleği kesilmişti.

"Oh, 'Ring, seni aptal. Bu ciddi görünüyor. Neden bir şey söylemedin? Biri sana bıçak mı kullandı?" Kadın ona baktı ve onun nasıl gülümsüyordu. "Zerre kadar umurumda değil. Umurumda değil. Çalıştırdığım herkese yardım ederim, sevmediğim adamlara bile. Oh, sırtımayı kes ve şu gömleği . Bagajda bandajlarım var."

"Beni soyundurmak için her şeyi , değil mi?"

"Doğrusu, görünüşünüzü ağzınızdan çıkanlardan daha çok seviyorum."

Kollarını gömleğinden çıkardığında onun irkildiğini gördü. "Otur," emretti ve o da oturdu.

Daha önce adamların yaralarını sarmıştı ve yaralar hakkında bir şeyler biliyordu. Kesik derin değildi ve

dikmek zorunda değildim ama kirli görünüyordu. "Ne yaptın, kesildikten sonra domuz ahırında mı yuvarlandın?"

" yukarı. Biri dizlerime vurdu ve yere düştüm, sonra yaklaşık otuz kırk kişi üzerimden geçmeye karar verdi."

"Düştüğünü gördüm ama yapabileceğim bir şey yoktu."

"Ve bana seslendiğini duydum. Sana ulaşamadığım için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Kadın adama baktı ama adamın gözleri anatomisinin korsesinin üstünden şişkinlik kısmındaydı. *Şimdi* de bana bakıyor, diye düşündü öfkeyle ve viskiyi kesiğin üzerine döktü.

Nefesini içine çekerek dik oturdu. "yoksa biraz daha nazikçe."

"Hak ettiğin kadar nazik davranıyorum."

"O zaman en iyisini hak ediyorum. Ben olmasaydım, muhtemelen şu anda bir madenci çadırında, yarım düzine adamın insafına kalmış olurdun."

Ondan bir adım uzaklaştı. "En azından kadın olduğumu bilirlerdi. En azından bana sinsice bakmazlardı."

Elini yüzünün yan tarafına koydu, elini saçlarına gömdü, başparmağı ağzının köşesindeydi. "Hiçbir şey anlamıyor musun?

Herhangi bir şey? Sen hayatımda tanıdığım en çekici kadınsın. ve sesin arasında, ben- Ne hissettiğimi boş ver, ama herhangi bir erkeği istiyorsan seni istemiyorum. Ben seni sadece sen beni istediğinde istiyorum. Beni, 'Ring, Yüzbaşı Montgomery'yi değil, güvenmediğin bir adamı değil, düşman olarak gördüğün bir adamı değil. Sen bundan daha azı için fazla önemlisin."

Adamın çok fazla giysisiz, kadının çok fazla örtüsüz hali vardı ve çok yakındılar.

birlikte. Kadın ondan uzaklaştı. "Benden bilgi istiyorsun." "Senden

bundan çok daha fazlasını istiyorum."

"Sana şarkı söylemek için mi?" diye fısıldadı.

İçini çekti ve döndü. "Sence bu kesiğin dikilmesi gerekiyor mu?"

"Hayır." Adamın sözleri karşısında kafası karışmıştı, ne dediğini hiç . Aslında, onun etrafında ne kadar çok olursa, onun hakkında o kadar az şey anlıyordu. Konuştukları şey her neyse artık onunla ilgili konuşmak istemiyordu.

"Benimle şarkı söyleyen adam kimdi?" diye sordu bandajlamaya başlarken. Sırtındaki kesiği sardı, temiz keten şeritleri omzuna, kolunun altına ve sırtına doladı. Neredeyse çıplak olan sırtını görmezden gelmeye çalıştı. Etrafına uzanırken göğüsleri adamın çıplak sırtına ve göğsüne sürtündü.

"Fazla zamanım olmadı ve doğruyu söylemek gerekirse, gözümü senin yaptığın gösteriden zorlukla ayırabildim, ama kadarıyla o, sarhoşlar kasabasının sarhoşu. Bir yerden geliyor. Çaresiz."

"Fena bir ses değil. *Carmen*'in müziğini nereden bulduğunu hayal bile edemiyorum. Henüz batıya gelmediğini sanıyordum. İşte, bu sizi idare eder."

Onun elini tuttu. "Teşekkür ederim." Kadının eline baktı, sonra ters çevirdi ve avuç içini öptü, bir süre dudaklarında tuttu. Kadın elini adamın gür, siyah saçlarına koydu. Adam başını kaldırıp ona baktığında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. "Bu gece harikaydın. Sanırım opera hakkında birkaç kişinin fikrini değiştirdin."

Artık performansını utançla hatırlayacak kadar uzakta kalmıştı-

çadırındaki performansı da dahil olmak üzere. "Korkarım diğer yönde biraz fazla ileri gittim. Korkarım opera hakkında en az eskisi kadar kötü yeni bir fikirleri olacak."

"Opera *şarkıcılarını* kesinlikle yeni bir şekilde düşünecekler." Yüzüne yaklaşık on santim mesafede duran göğsüne dikkatle baktı.

Maddie neredeyse yerinden fırlayacak ve elbisesini toparlayacaktı. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Carmen yaptı," dedi ve elleri çadırın değecek şekilde gerindi. "Ama döndüğüne sevindim. Carmen benim seçeceğim türden bir kadın değil. Söylesene, operada ona ne oluyor?"

"Don José onu öldürür."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Yatmaya hazır mısın? Siz bütün gece ayakta kalmak isteyebilirsiniz ama benim uykuya ihtiyacım var."

Ona bakıyordu. "Benim seçeceğim türden bir kadın" derken ne demek istemişti?

"Bunu yatarken giymeyi mi planlıyorsun?"

Bu onu trans halinden çıkardı. "Senin önünde soyunmamı mı bekliyorsun?"

"Bu gece giydiklerinize bakılırsa, uyumak için daha fazla kıyafet giymenizi bekliyorum. Kravatlarını bağlamana yardım etmemi ister misin?"

"Bana ya da iç çamaşırlarıma elini sürersen sana öyle bir yara açarım ki, sırtındakinin yanında hiç kalır."

"Buna değebilir. Bu konuyu düşünmem gerekecek." "Git

buradan ve hizmetçimi çağır."

"Korse bağları konusunda iyiyimdir."

"Tamam, ama yatmaya hazır olduğunuzda buraya geri geleceğim. Anladın mı?" Çadırdan çıkmadan önce ona cevap vermesi için zaman tanımadı.

Maddie karyolaya oturdu. Adamı hiç anlamıyordu. Bir dakika önce

Pratik olarak kendini ona atıyordu ve o onu görmezden geliyordu, sonra bir sonraki onun için kıyafetlerini çıkarmayı teklif ediyordu.

Edith'in tepesinde dikilip fısıldadığını fark etmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Anladım."

"Neyi buldun?" Maddie sordu.

"İstediğiniz meyve. Gerçi bunun için çok para ödemek zorunda kaldım."

Maddie hâlâ sağlıklı düşünemiyordu ve Edith'e baktı.

"Sana küçük kız kardeşini tekrar unutturdu mu? Eğer bir erkek bir kadını unutturabilseydi, unutturabilirdi ama kadınlarla ilgilendiğini söyleyemem."

"Seninle ilgilenmediği için mi?"

", değil mi? Onunla bir geceden sonra mutlu uyandığını hiç görmedim. Yoksa bu gece ilk mi? Bu sefer onun için tam bir şov yaptın."

"Soyunmama yardım et ve ben onun için bir gösteri yapmadım. Ben sadece şarkı söyledim ve oynanması gerektiği gibi bir rol oynadım. Bu-"

"Bana ya da bir başkasına açıklama yapmak zorunda değilsin. Kör bir adam bile ne hakkında şarkı söylediğini görebilirdi. O direğe sürtünme ve Kaptan'a bakma şeklin

Montgomery. Mmmm-hmmm! Bunu bir ara denemem gerekecek."

Maddie yüzünün kızardığını hissediyordu ve geceliğinin başının üzerinde olmasına sevinmişti.

"Meyve istiyor musun, musun?"

Maddie'nin Edith'in neden bahsettiğini hatırlaması bir anını aldı. Ertesi sabah erkenden kamptan tek başına ayrılacak ve dağa doğru uzun bir tırmanış yapacaktı.

ve mektuplaşacaktı. Ve eğer söylediği her şeyi yapar ve iyi yaparsa, Laurel'i görecekti.

"Hala meyveyi istiyor musun, yoksa ondan seni mı isteyeceksin?"

Dün Maddie, Yüzbaşı Montgomery'den kurtulmanın tek yolunun, onu Laurel'in sahibi olan adamla buluşmaya yalnız gitmesine izin vermeye zorlayacak bir şey yapmak olduğuna karar vermişti. Onunla konuşmaya çalışmanın bir yararı olmadığını biliyordu. Adam kendini onun bakıcısı olarak ayarlamıştı ve bu işi bırakmayacaktı.

Dün saatlerce o vagonda otururken aklına bir kez daha afyon kullanmaktan daha yaratıcı bir şey gelmemişti. Bu onu uzunca bir süre yolundan çekecek, Maddie'ye onun önüne geçmesi için gereken zamanı verecekti ve Edith'in elinde sınırsız miktarda uyuşturucu varmış gibi görünüyordu.

Maddie muhtemelen onu kandırarak afyonu kurutulmuş meyve içinde almasını sağlayacak plan yapabilmişti.

"Evet," dedi usulca. "Meyveye hâlâ ihtiyacım var." Bunu söylerken kendini oldukça kötü hissetti. Daha önce afyonla birlikte viski içtiğini gördüğünde bu onu rahatsız etmemişti ama şimdi daha çok bir baş belası ve daha önce olduğundan daha fazla engel oldu. Ama o zamandan beri onu kaçıran ve sesini duymak isteyen adamlardan kurtarmıştı. Bu gece bir cephanelik gibi giyinmişti, yumruklarını, silahlarını ya da ne gerekiyorsa onu kullanmaya hazırды.

güvenliğini sağlamak için. Adamlar omuzlarında taşıyıp götürdüklerinde onu almaya gelmişti. Ve eğer kendine karşı dürüst olsaydı, *Carmen*'i canlandırabildiği gerçeğini biliyordu çünkü orada onu izlediğini biliyordu. Yalnız olsaydı, sadece Sam ve Frank ona göz kulak olsaydı, asla böyle cüretkâr bir şekilde davranmaya cesaret edemezdi. Elbette, kendine karşı dürüst olmak gerekirse, Yüzbaşı Montgomery onu izliyor olmasaydı Carmen olmak ve bir direğe sürtünmek istemeyebileceğini de kabul etmek zorundaydı.

"Meyveleri sabah getir. Saat beş gibi. Bu onu günün çoğunda uyutur. Bir at aldın mı?"

"Tıpkı dediğin gibi. Seni bekliyor olacak." Edith bir süre Maddie'ye baktı.

"Gerçekten o ormanda her şeyi bitirip gidecek misin?"

"Ormanlar böyle bir kasabadan daha güvenli. Orman beni hiç korkutmuyor ama Yüzbaşı Montgomery uyandığında çok kötü bir durumda olacak. ruh hali."

" mi! Sanırım yarın bütün gün şehrin diğer tarafında bir şeyler yapmak zorunda kalabilirim. Onun bu işle bir ilgim olduğunu öğrenmesini istemiyorum.
Bu."

"Akıllıca bir karar."

'Ring döndüğünde Maddie küçük, sert karyolasının örtülerinin altına saklanmıştı ama onu soyunurken ve battaniyelerini brandayla kaplı zemine sererken dinledi. Ne giydiğini ya da daha doğrusu ne giymediğini merak ediyordu.

Feneri söndürdü ve kaba asker yünü battaniyelerinin arasında ilerledi. "İyi geceler," dedi usulca.

Maddie cevap vermedi ama daha fazlası olup olmadığını merak ederek . Toby'nin, Yüzbaşı Montgomery'nin kadınlarla ilgilenmediğini söylediğini hatırladı. Bütün kadınlarla mı, yoksa Jüt'le mi?

"Bu gece gerçekten iyi miydim yoksa sadece nazik mi davranıyordun?" "İyiden de öteydin."

Bir an durakladı. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yani, Daha önce hiç böyle davranmamıştım. Erkekler söz konusu olduğunda hayatım oldukça sakın geçti. Gerçekten ..." Cümlesini tamamlayamadı.

"Biliyorum."

Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğine dair yumuşak güvencesi onu kızdırdı. "Ben senin hakkında bu kadar az şey bilirken sen neden benim hakkımda bu kadar çok şey bildiğini sanıyorsun?"

"Çıkarlarımızın nerede yattığını

öğreniriz." "Bu ne anlama geliyor?"

Adam tek kelime etmedi ve kadın onun kendisine cevap vermeyeceğini biliyordu. Bu gece onun için nasıl geldiğini hatırladı ve ne düşündü yarın ona yapmak zorunda kalacaktı. "Yüzük," diye

fısıldadı. .

Adam konuşmadı ama kadın onun kendisini dinlediğini biliyordu. "Bazen insan doğru olmayan şeyleri yapmak kalır ya da o anda doğru görünmeyebilir ama uzun vadede istese de istemese de yapmak zorundadır. Anlıyor musun?"

"Tek kelime etme."

İç çekti. Belki de anlamaması daha iyiydi. "İyi geceler," dedi ve yan dönüp uyumaya çalıştı.

Sabah saat beşte, uykulu görünen Edith elinde küçük bir tahta kutuyla çadıra geldi.

"Günaydın. Kaptan," dedi.

Maddie dönüp baktığında Yüzbaşı Montgomery'nin kirli, kanlı gömleği ve asker pantolonuyla taburede oturmuş bir fincan kahve içtiğini gördü. "Ne zamandır uyanıksın?" Maddie sordu.

"Bir süre. Orada ne var, Bayan Honey?"

"Kurutulmuş meyve. Adamlardan biri ona göndermiş," dedi Edith, Maddie'yi göstererek, "dün geceki şarkı için. Sanırım onlara incir deniyor. Ben hiç yemedim ve bana pek iyi görünmediler ama kızlardan biri çok pahalı olduklarını söyledi."

'Ring kutuyu ondan aldı ve içine baktı. "Bunlar gerçekten de incir." Kutuyu Maddie'ye uzattı. "Bir tane alır mısın?"

Yatakta doğruldu ve gözlerini ovuşturarak büyük bir gösteri yaptı. "Hayır, teşekkür ederim, ama sende biraz var."

Adamın elini kutunun üzerine koymasını izlememeye çalıştı, sonra tereddüt etti. "Hayır, sanırım bekleyeceğim."

Tabureden indi. "Sen giyinirken dışarıda bekleyeceğim ve sonra sana gerekli yere kadar eşlik edeceğim. Bugün gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Şimdi ne yapacaksın?" Edith, o çadırdan çıkar çıkmaz sordu.

"Hiçbir fikrim yok, sadece giyinmeme yardım et, sonra bir şeyler düşüneceğim."

Sözüne sadık kalan Yüzbaşı Montgomery, onu dışarıda bekliyordu. giyinmişti. Adam ona kolunu uzattı ama kadın kolunu reddetti. "Kendi başıma yürüyebilirim."

"Her neyse."

Onunla konuşmak istemiyordu, çünkü düşünmek zorundaydı. Eğer incirleri yemeyecekse, ondan kurtulmak için ne yapacaktı?

Ona gerekli yere tek gidebileceğine dair güvence verdi ve böylece onun önünden yürüdü. Ancak dışarıdan gelen tıslama sesini duyduğunda henüz içerideydi.

"Hanımefendi, biziz. "Üye biz miyiz?"

Maddie hemen etrafına bakınıp müştemilattaki delikleri aradı ve yaklaşık elli tane delik gördü. Boyun eğerek iç çekti. "Ne istiyorsunuz?" Onu kaçıran ve kendileri için şarkı söylemeye götüren dört adamdı bunlar. Yaptıkları şey elbette yanlıştı ama şarkı söylemesini isteyen hiçbir adamdan bu adamlar kadar nefret edemezdi. Onu arkadaşları da şarkı söylerken dinleyebilsin diye kaçırmışlardı.

Adamlar kendisinden onları satın almasını isterken onları dinledi. Karşılığında, üç arazilerinin yarısının tapusunu ona vereceklerdi. Neden olmasın, diye düşündü ve

Aynı zamanda Kaptan Montgomery'nin bu fikirden nefret edeceğini de biliyordu. Ama böyle bir teklifi düşünmüş olması bile onun suçuydu. Bütün konuşmaları

Yaşlılık ve artık şarkı söyleyemediğinde ne yapacağı, paraya ihtiyacı olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Yıllar boyunca kazandığı onca parayı John ne yapmıştı? Her zaman biriken faturalarını ödemişti ve ona paranın geri kalanına ne olduğunu sormak hiç aklına gelmemişti.

"," dedi. "Git Frank'e söyle, size yüzer dolar vereceğimi söyledim."

"Teşekkür , hanımefendi," diye koro halinde söylediler. "Teşekkür . Sizi zengin bir kadın yapacağız."

Onlar gidince rahatladı ve sonunda biraz kalabildi. Yüzbaşı Montgomery küçük kulübenin dışında onu bekliyordu. Bir tutsaktan biraz daha fazlasıyım, diye düşündü. Bir sebepten ötürü tüm özgürlüğüm elimden alındı.

Çadırda, Yüzbaşı Montgomery incir kutusunu kaldırdı. "Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkür . Onları gerçekten sevmiyorum. Ama istediğin kadar alabilirsin."

"yoksa." Adamın iki tane alıp hızla yemesini izledi. "Gerçekten çok güzeller. Birkaç tane almalısın."

"Hayır, yememeyi tercih ederim." Adam bir incir daha yerken gülümsedi ama sonra dördüncü inciri yerken kaşlarını çatı.

Edith'in her incire ne kadar afyon koyduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir insanın sonsuza kadar uyumadan ne kadar afyon alabileceğini bilmiyordu.

Beşinci inciri dudaklarına götürdüğünde, kadın atladı. "Hayır!" Kutuyu yere düşürdü ve adamın elinden inciri kaptı.

Ona önce şaşkınlıkla, sonra da anlayışla baktı. "Sen ne yaptın Maddie?"

"Yapmak zorunda olmadığım bir şey değil. Lütfen anlamaya çalış."

"Bana güvenmediğini anlıyor musun? Benim öyle olduğumu

düşünüyorsun

Yapman gereken ne sana yardım edemeyecek kadar beceriksiz miyim?"

"Evet. Yapabilseydim yardımınızı isterdim ama yapamam. Anlamak zorundasınız."

"Hiç anlamıyorum." Elini alına götürdü ve ayaklarının üzerinde sallandı.

Maddie onun yanına gitti, kolunu omuzlarına doladı ve onu karyolaya götürdü; Maddie'yi de yarı yarıya çekerek karyolanın düştü. Maddie kaçmaya çalışarak onu itti ama adam onu tuttu. Bir süre sonra rahatladi, yakında onu tutacak gücü kalmayacağını biliyordu.

"Nereye gidiyorsun? Kiminle buluşacaksın? Hayatını riske atmanı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" Adam kızın boynunu tutmuş, yarı vücudunda yarı vücudundan uzak pozisyonundan kımıldamasına izin vermiyordu.

"Size söyleyemem. İnan bana, söyleyebilseydim söylerdim. Birinin yardımını almak isterim."

Bir an için gözlerini kapadı, sonra zorla tekrar açtı. "Öncekiyle aynı adam mı?"

"Ne? Oh," dedi, adamın onu ilk kez takip ettiği zamanı hatırlayarak. "Söyleyemem. Gitmek zorundayım. Bu gecedan önce gitmem gereken uzun bir yol var."

Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam hâlâ uyanıktı ve onu omuzlarından sıkıca tutuyordu. "Nereye?"

"Sana söylemeyeceğim çünkü en kısa zamanda beni takip edeceksin. Lanet olsun sana!" dedi.

"Neden hayatıma girip karıştırmak zorundaydın ki? Seninle tanışmadan önce iyiydim. Özgürdüm.

Benim koruyucum olduğunu düşünen hiç kimsem yoktu ve şimdi .."

Kadın şiddetli bir sarsıntı geçirdi ve ondan uzaklaştı. Adam onu takip etmeye çalıştı ama uyku ona çok ağır geldi ve karyolaya yaslandı. Sandığa haritayı çıkardı, sonra da bluzunun ön kısmına sıkıştırdı.

Ona geri döndü, üzerine eğildi ve saçlarına dokundu. Adam çabayla gözlerini açtı.

"Yaralanmandan korkuyorum," diye fısıldadı. "Kaybolacaksın."

"Hayır, yapmayacağım ve kasabanın dışında kalacağım. Kimsenin beni görmesine izin vermeyeceğim. Yarın gecedan önce döneceğim. Beni bekleyin. Ve ..." Ona gülümsedi. "Bana çok kızma."

"Peşinden geleceğim."

Uyku onu ele geçirdiği için artık onu zar zor duyabiliyordu. Dudaklarına doğru eğildi. "Beni bekle," diye tekrarladı. "Ben ilgileneceğim."

Orada yatarken ona cevap vermedi ve muhtemelen şimdi tamamen uyuduğunu düşündü. Ona bakarken büyük bir pişmanlık hissetti. Laurel'i elinde tutan bu adamlardan korkuyordu ve dağlarda yaşayan bu adamlardan, bu madencilerden çok korkuyordu.

ev ve medeniyetin kuralları. Onun kalın, siyah saçlarını alnından geriye doğru düzeltti. Onunla birlikte kendini çok daha güvende hissedecekti. Ve eğer o da konuşmaya ve alay etmeye başlasaydı, muhtemelen Laurel'e karşı duyduğu korkuları bir süreliğine unutabilirdi.

"Özür dilerim Ring," diye fısıldadı uyuyan adama. "Mecbur olmasaydım bunu yapmazdım."

Ondan uzaklaşmaya başladı, ama sonra bir dürtüyle ona dokundu. dudaklarını onunkilere değdirdi. Onun derin bir uykuda olduğunu düşünmüştü ama bir anda gücü yerine geldi. Sağ kolu sırtına dolandı, saçlarına gömüldü ve sol kolu belini sıkıca kavradı. Başını eğerek ağzını kendi ağzına dayadı ve sonra onu öptü.

Maddie daha önce birkaç erkekle öpüşmüştü ama öpücükler onu hiç ilgilendirmemişti. Bu seferki ilgilendirdi. gibi hissediyordu, onun dudakları ruhunu bedeninden alıp götürüyordu. Kollarını adamın boynuna doladı ve sanki bu mümkünmüş gibi onu kendine doğru çekti ve sonra kendi isteğiyle ayakları yerden kesildi ve adamın yanındaki karyolaya uzandı. Ancak için de yer yoktu, bu yüzden vücudunu tamamen onunkinin üzerine uzatmak için hareket etti.

Aniden, beklenmedik bir şekilde kolları onu bıraktı ve yanına düştü. Maddie neredeyse yere düşüyordu.

Düşmemek için adamın omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Ona bakmak için başını kaldırdı ve sonunda uyuduğunu gördü.

Yavaşça onun üzerinden indi ama ayağa kalkmaya çalıştığında dizlerinin bağı çözüldü ve yere oturdu. Kalbi kulaklarında çarpıyordu ve tüm vücudu zayıf ve titrek hissediyordu.

Birkaç dakika orada oturdu, hızla nefes aldı, Kaptan Montgomery'nin uyuyan formuna bakarken gözleri irileşmişti. Elinin tersiyle alnına dokundu ve orada oluşan teri hissetti.

"*Mon Dieu*" diye fısıldadı ve kim olduğunu ya da nerede olduğunu hatırlayabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Sonra ellerini kullanarak kendini ayağa kaldırdı. "Geri döneceğim," dedi uyuyan bedenine, bir ucundan diğerine bakarken. "Bundan emin olabilirsiniz. Geri döneceğim."

Çadırın kapısına gitti, omzunun üzerinden ona son bir kez baktıktan sonra dışarı çıkıp eyerlenmiş bir atın onu beklediği yere gitti.

Bölüm 10

Maddie yerleşim yerini kolayca atlattı. Performansından sonra, karşılaştığı herhangi bir erkeğin onun kim olduğunu bileceğinden ve kendisi hakkında doğru olmayan fikre sahip olacağından emindi. Madam Branchini onun *Carmen* yorumu hakkında ne düşünürdü *acaba*?

Maddie dağa doğru ilerlerken Laurel için duyduğu korkular da artıyordu. Ya adam ortaya çıkmazsa? Ya kaçırانların habercisi gibi görünen bu korkunç adam ona tekrar saldırırsa? Son seferinde adamın istediğini yapmış ve bu sefer ona "parlak bir şey" getirmişti ama ya yeterli değilse? Ona bir dakika beklemesini söyleyemezdi.

Bir yandan da dağdan aşağı inip yanında son mücevherleri aldı. Yüzbaşı Montgomery'nin üçüncü kez yalnız gitmesine izin vereceğini sanmıyordu.

Maddie dünyada 'Ring' dışında her şeyi düşünmeye çalıştı. Her ne kadar Bu yolculukta ona eşlik etmesini istememişti ama o kendini işe yarar hale getirmişti. General Yovington onu koruması gereken üç kişiyi işe almıştı ama onlara ihtiyacı olduğunda hiç orada olmamışlardı. Ama 'Ring' hep oradaydı. Ona müdürünün nerede olduğunu sormuştu.

Rus öğrencilerin onu kaçırdığını ve John'un onu kendi haline bıraktığını söylemek zorunda kalmıştı. Ama Maddie biliyordu ki 'Ring' asla onu yalnız bırakacaktı. Toby'nin söylediği gibi onu hayatı pahasına koruyacaktı.

Dağın zirvesine asla ulaşamayacakmış gibi görünerek saatlerce yukarı ve yukarı sürdü. Yolda giderken bayat ekmeğe sarılmış sığır eti yedi. Attan matarasından su içti. At nefes nefese kalınca Maddie yavaşladı ama zavallı hayvanın dinlenmesine izin vermedi. Gün batımından önce adama ulaşmalıydı. Gün batımından önce ona ulaşırsa Laurel'in orada olacağını söylemişti.

Tedirginlikle gökyüzüne bakmaya başladığında saat geç olmuştu. Güneş hızla alçalıyor gibi görünüyordu.

"Keşke babam burada olsaydı," dedi ata yüksek sesle. "Keşke Hears Good da burada olsaydı. Ve Bailey, Linq ve Thomas." İç çekti. "Keşke 'Ring' de benimle olsaydı."

Atın kulaklarının arasını okşadı. "Belki o da benimle gelebilirdi. Belki ona yolu gösterebilirdim ve o da

Laurel'a ulaşmanın başka bir yolunu. Belki Laurel'i götürmek için bir plan yapabilirdik ve tüm bu korkunç olay sona ererdi. Sonra Laurel'i eve götürebilir, doğuya dönebilir ve beni takdir eden insanlar için şarkı söyleyebilirdim.

Tüm düğmelerimi iliklediğimde bile beni takdir edin."

Bu sözleri söylerken bile ne kadar yanlış olduklarını biliyordu. Ya bu arbede sırasında ateş açılır ve Laurel vurulursa? Laurel'i hayal etti. Küçük kız kardeşini yıllardır görmemişti ama annesi birkaç fotoğrafın yanı sıra Laurel'in eskizlerini, suluboyalarını ve kalemle çizilmiş mürekkepli resimlerini de göndermişti, bu yüzden Maddie kız kardeşini nerede olsa tanıyacağını biliyordu.

Hayır, bunu riske atamazdı. Atları ileri doğru itti. Böylesi daha iyiydi, yalnız gitmek ve adama ya da adamlara istediklerini vermek. Onunla mektuplaşacak ve ona

Sahip olduğu tüm mücevherleri ve başka ne isterse. Ve eğer adam onu tekrar öperse, ona gülümseyecekti. Nedense, bu onun için tahmin etmesi en zor olan kısımdı. Nefret ettiği bir adama tek bir öpücük vermektense tüm vazgeçmeyi tercih ederdi.

O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, adam ağaçların arasından ona doğru atladığında hazırlıklı değildi.

Korkmuş atını sakinleştirmeye çalıştı, sonra babasının onu ormanda bu kadar kolay şaşırmış görseydi hayal kırıklığına uğrayacağını düşündü.

"Geç kaldın," dedi adam atının dizginini tutarak. Ona , sonra elini bacağına gezdirdi.

Gizlice, topuğunu atın uzak tarafına sapladı ve atın ondan uzaklaşmasını sağladı.

"Nerede o?" "Kim?"

Maddie ona ters ters bakmamaya çalıştı. "Bunu benim üçüncü "Kız kardeşimi göreceğim. Dün gece üçüncü kez şarkı söyledim, peki o nerede?"

"Buralarda. Bana bir şey getirdin mi?"

Kurşunlar. Zehir. Kırbaçlar. Bir idam mangası. "İnci bir kolye getirdim. Bu oldukça değerli. Bana İsveç Kralı tarafından verildi." Heybesinden kolyeyi çıkardı ve adama uzatmadan önce bir kez baktı. Ring'e paranın onun için hiçbir şey ifade etmediğini söylemişti ve aslında etmiyordu da. Paranın kendisi değil, ama güzel şeyleri seviyordu ve inci

Tüm incileri boyut ve renk olarak mükemmel bir şekilde eşleşen kolye olağanüstü güzel bir şeydi. Onu kirli ellerine aldı.

"Fena değil. Başka bir şey var mı?"

"Kolye sadece gerçek değeriyle değil, tarihi önemiyle de çok değerli."

Ona boş bir bakış attı.

"Bir zamanlar bir krala ait olması ve bana verilmiş olması önemli, LaReina. Bunu torunlarına gösterebilirsin."

Gülme anlamına gelen bir ses çıkardı. "Evet, doğru. Torunlarım. Mektubu aldın mı?"

"Kız kardeşimi görmek istiyorum."

"Hazırlandığımda onu göreceksiniz ve şimdi, Bayan History, o attan inin ve buraya, yanıma gelin."

Maddie'nin kalbi boğazına fırladı ve çarpmaya başladı. Adam ona ne yaparsa yapsın, buna katlanmak zorundaydı. Laurel'in zarar görmesi riskini göze alamazdı.

Adamın ona bakışından ne düşündüğünü bildiğini anladı. Ve Maddie onun hoşuna gitmediğini söyleyebilirdi. "Buraya gel ve bana bir öpücük ver."

Ona doğru ilerlerken ve kendini adama dokunmaya hazırlamaya çalışırken belki de hayatının en uzun yürüyüşüydü.

Tam o anda bir ok adama doğru uçmaya başladı. Başını sadece bir santimle ıskaladı ve ondan bir adım ötedeki bir ağaca saplandı.

Adamın tepkilerinin yavaş olduğunu görmek Maddie'yi memnun etmişti. Adam hâlâ ayakta durup aptal aptal oka bakarken Maddie kendini yere atmıştı. Maddie baktı ve onun Crow olduğunu gördü ve gözlerinden sevinç gözyaşları aktığını hissetti.

"Yere yat," dedi adama. "Kızılderililer."

Adamın yüzündeki çıplak korkuya baktı ve onun da şu anda Batı'da yaşayan çoğu erkek gibi Doğulu olduğunu anladı. Kızılderililer hakkındaki bilgisi, geceleri kamp ateşi etrafında duyduklarından ibaretti - hayalet hikâyelerine eşdeğer hikâyelerdi ve gerçekte hayalet hikâyeleri kadar ilgisi vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sesinde korku vardı.

"Umarım saldırıya uğramıyoruzdur. İşkenceden nasıl kurtuluyorsun?"

Dönüp ona baktı, gözleri kocaman olmuştu. "İşkence mi?"

"Duyduğuma göre buralardaki Kızılderililer tek başlarına yakaladıkları tüm öldürmeye yemin etmişler.

Beyaz adam kutsal sarı kayayı topraklarından aldığından beri beyaz adama karşı nefretleri arttı." Hears Good'un duyacak kadar yakında olduğunu umuyordu, çünkü eğer öyleyse, buna çok gülüyordu. Zerre kadar akıllı olan her Kızılderili iyi bir at ve tüfeğin dünyadaki tüm sarı tozlara bedel olduğunu bilirdi.

"Ben buradan gidiyorum," dedi adam ve ayağa kalkmaya başladı.

Kadın adamın pantolonunun paçasını yakaladı. "Bekle! Kız

kardeşimi görmek istiyorum."

"Onun gibi bir çocuğu buraya getireceğimi düşünüyorsan düşündüğümünden daha aptalsın."

Maddie paniğin yükseldiğini hissetti. Babasının arkadaşı olması önemli değildi, Hears Good, adamın Laurel'i yoksa ona yakın değildi. Onu gömleğinin önünden yakaladı. "Kız kardeşim nerede?"

"Ben nereden bileyim? Ben sadece bir elçiyim." Adam ondan uzaklaştı ama kadın onu tekrar yakaladı.

"Nerede o? Onu kim biliyor? Kimin elinde?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil." iterek yere serdi ve tepeye doğru koşmaya başladı.

Maddie arkasındaydı. "Kız kardeşimi buraya getireceğini ."

Atına binerken ona baktı. "Etrafta Kızılderililer varken onu getirmediğime memnun olmalısın."

Dizginini tuttu. "O değil, değil mi? Bunların hepsi bir şaka. Laurel bir yerlerde güvende ve bana söylenmedi."

Adam kanvas pantolonunun içine uzandı. "Al," dedi ve yere bir şey fırlattı, sonra da dizgini kadının elinden çekip aldı. "Bir sonraki yerde görüşürüz. Başka bir şey getir. Altın getir." Atını dizginleyip uzaklaşmaya başladı, ama sonra gergin bir ifadeyle etrafına bakınarak ona dik dik baktı. "Bunların hiçbiri beni ilgilendirmez ve hiçbiriniz de umurumda değilsiniz, ama hanımefendi, size bir tavsiyede bulunacağım: Senin şu askerin etrafta dolanmasından hoşlanmıyorlar. Bundan hiç hoşlanmazlar ve eğer

burnunu ait olmadığı bir yere sokarsa, o küçük kız ldrlecek. Onlar kötü bir grup."

Maddie dizgini tekrar yakaladı. "Ona zarar verdiler mi?"

"Henüz değiller ama de şimdiye kadar onlara itaat ettin, değil mi?" Bununla birlikte atını dizginledi ve arazinin izin verdiği en hızlı şekilde batıya doğru ilerlemeye başladı.

Maddie bir an afallamış bir halde öylece durdu ve sonra adamın yere attığı şeyi bulmak için çılgınca etrafı araştırmaya başladı. Bulması zor olmadı. Dğmlenmiş kirli keten bir mendildi. Oturdu ve titreyen elleriyle düğümü dikkatlice çözdü.

Paketi açtığında nefesini tuttu. Çarşafın zerinde Maddie'nin Laurel'a geçen yıl İtalya'dan gönderdiği altın ve safir yüzük duruyordu. Anneleri, Laurel'in yzkle o kadar gurur duyduğunu ve onu hiç çıkarmadığını yazmıştı.

Maddie dikkatle çarşafı yüzüğün etrafına sardı ve avucunun içinde tuttu. Ağlamayacaktı; hatta hissetmesine bile izin vermeyecekti. Laurel *onlarındı*.

Solan ışıktta etrafındaki ağaçlara baktı. "İyi duyuyor musun?" dedi usulca ama kimse cevap vermedi. Şu anda en çok istediğı şey Tanıdık birini görmek ve onunla konuşmak. "İyi duyuyor," dedi daha yüksek sesle, ama hâlâ cevap yoktu.

Dudaklarını büzdü ve dağ tarlakuşunun sesini taklit eden bir ıslık çaldı, ama ona cevap veren olmadı.

Ayağa kalkmaya çalıştığında bacaklarının titrediğini fark etti. Kararsızca okun bulunduğı ağaca doğru ilerledi. Oku çıkardı ve ona baktı. Üzerinde Hears Good'un sembolü olan iki küçük işaret vardı.

"?" diye bağırdı ama orman sessizdi. Neden bana kendini göstermiyor, diye düşündü ve aklını bu soruda tutmaya çalıştı. Aklını Laurel'den uzak tutacak *herhangi bir şey*.

Okun yöne doğru koştu ama onu göremedi. Nefesi tükendiğinde durdu.

koşuyor. Eğer Hears Good görölmek istemiyorsa, yeryüzündeki hiç kimse, hatta babası bile onu bulamazdı.

Ama neden, diye merak etti. Neden takip ediyor ama görmesine izin vermiyordu?

Cevap anında aklına geldi. Çünkü yakınlarda başka biri daha vardı, Hears Good'un kaçınmak istediğı biri

Bu düşünceyle tepeden aşağı koşmaya başladı, sadece atının dizginini yakalayacak kadar yavaşladı. Eğer Hears Good , belki babası da yakınlardaydı. Dağdan aşağı inerken ayağı çukurlara ve bodur meşelere takıldı ve ellerini taşlara sürttü.

Yorulmuştu ve bir dereye gelip doldururken atının su içmesine izin verdiğinde hava tamamen kararmıştı. Etrafına bakındı

ama kimseyi görmedi. Hava artık pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı ve sadece çeyrek ay vardı. Babası ona geceleri nasıl seyahat edeceğini öğretmişti ve sadece geceleri hareket ederek günlerce yolculuk eden adamların hikâyelerini duymuştu.

"Haydi oğlum," dedi ata ve dizginleri eline aldı. Bininci kezmiş gibi görünen bir ısıklıkla dağ tarlakuşunu çağırdı ama cevap alamadı.

Karanlık yüzünden dağa çıkarken olduğundan çok daha yavaş hareket etmek zorunda kalmıştı ve attığı her adımda ruh halinin daha da kötüleştiğini hissediyordu. Laurel'in kaçırılmış olmasından dolayı gergin ve öfkeliydi, ayrıca hayatı boyunca tanıdığı bir adam olan arkadaşı Hears Good'a da kızgındı, çok yakınında olmasına rağmen ona gelmiyordu. Ne zamandır onu takip ediyordu?

Yüzbaşı Montgomery'nin kendisini birçok kişinin takip ettiğini söylediğini hatırlıyordu. O olmalı

daha önce Hears Good'dan bir iz görmüştüm.

Bir kayaya takılıp tökezledi ve yüzüstü dikenli çalılıarın arasına düştü. Ayağa kalktığında küfrediyordu. O anda dünyadaki her erkekten nefret ediyordu. Erkeklerden ve onların aptalca savaş konuşmalarından, başlatmaya çalıştıkları savaşta kullanmak üzere bir çocuğu kaçıran bu adamlardan nefret ediyordu. Şarkı söylemesini dinlemekten hoşlandıkları kadar elbisesine bakmaktan da hoşlanan madencilerden nefret ediyordu. Ve en çok da Ring Montgomery'den nefret ediyordu çünkü ...

Ondan neden nefret ettiğinden emin değildi ama ediyordu. Bir yanı da babasından nefret ediyordu çünkü ona çok yakındı ve ona yardım etmeye gelmiyordu. Hears Good neden gidip onu ve diğerlerini almadı? Neden-

Düşüncelerine öylesine dalmış yürüyordu ki, karanlıktan güçlü bir kolun çıkıp belini sarması ve ardından bir elin ağzını kapatması onu tamamen şaşırttı. Bu hareket onda ani bir tepkiye neden oldu. Sanki bir barut fıçısı gibiydi ve biri fitilini ateşlemişti. Birdenbire bir enerji topuna dönüştü ve tekmelemeye, pençelemeye ve dövüşmeye başladı ve dişlerini ağzını kapatan elin avuç içine sokmayı başardı.

"Benim," dediğini duydu Kaptan Montgomery. "Sadece benim."

Bu onu sakinleştirmek için yapıldıysa da tam tersi bir etki yarattı. Onu ısırdığında ve adam ağzını bıraktığında, ona bağırmaya başladı. "Seni istemiyorum. Senden nefret ediyorum. Benden uzak dur." Ona karşı koymaya devam etti, topuklarıyla geri tepti, başını adamın göğsüne vurdu.

Kollarını onun etrafına dolayarak kollarını göğsüne sabitledi. Bu, onu ısırmasını ya da pençelemesini etkili bir şekilde engelledi, ancak topukları hala tekmelemek için serbestti, bu yüzden onu yere indirdi ve bacaklarından birini her ikisinin de üzerine attı.

"Sessiz ol," dedi yatıştırıcı bir sesle, terden sıırıslıklam olmuş yüzünü okşarken. "Her yolunda. Artık güvendesin."

"Güvende mi?" diye bağırdı kulağına. "Sadece dağla daha güvendeydim Sen gelmeden önce aslanlar eşlik ediyordu. Neden uyumuyorsun? Seni öldürecek kadar afyon verdiğimden korktum."

"Bu yeterli değildi. Al, kes şunu," dedi kız yine onu ısırmaya çalıştığında. Bıyık izi olan yanağını onun pürüzsüz yanağının yanına koydu. "Artık ve güvendesin."

Maddie onunla savaşmayı bıraktı çünkü buna , çünkü o

onu hareket şekilde sıkıştırmıştı ama öfkesi hâlâ dinmemişti. onun içinde. "Çekil üstümden! Git ve beni yalnız bırak. Sana ihtiyacım yok."

Bir santim bile uzaklaşmadı ama yine de onu sıkıca tuttu. "Evet, bana ihtiyacın var. Bana neler olduğunu anlat. Ne yaptığını, nerede olduğunu oldu."

Ona söyleyemeyeceğini biliyordu. Kimseye söyleyemezdi. Hears Good ortaya çıkmış olsaydı bile ona da söyleyemezdi. "Sana söyleyemem," öfkeleni ona, ama dehşet içinde sesinde bir tutukluk vardı. "Babama bile söyleyemem."

Ona bakmak için başını oynattı. "Bana anlatabilirsin," diye fısıldadı.

Gözyaşlarının başlamasına neden olan bu sözlerdi. Onları boğmaya çalıştı ama . Öfkesini tekrar bulmaya çalıştı ama yenileyemedi. Doğrusu, başka bir gördüğüne sevinmişti. Yalnız olmaktan yorulmuştu. "Kimseye söyleyemem. Hiç kimseye." O zaman gözyaşları galip geldi, büyük bir sel gibi akmaya başladı.

'Ring onun üzerinden kalktı ve onu kollarının arasına aldı. Onu tutarken sırtını bir ağaca yasladı ve çocuğa sarılır gibi onu kucakladı. "Devam et ve ağla, tatlım. Ağlamayı hak ediyorsun."

Laurel kaçırıldığından beri Maddie'nin ağlamasına pek izin verilmemişti. Kendi kendine yapılması gerekeni yaptığını söylerken çok cesur ve güçlüydü. Ama sonra, belki de bu kadar güçlü olabilmesinin nedeni Cesurdu çünkü umudu vardı, Laurel'in ona geri döneceğine ve her şeyin yoluna gireceğine dair umudu vardı. Ama bu gecedен sonra umudu neredeyse tükenmişti.

'Ring onun saçlarını okşadı ve ağlarken ona sıkıca ve güvenle sarıldı. Artık güvende olduğunu söylemişti ve gerçekten de kendini çok daha güvende hissediyordu. Ve kafası biraz dağıldığında, bir zamanlar onu kullandığı için ona öfkelenmediği için .

afyon içti. Çok utandığı için gerek, ondan uzaklaşmaya çalıştı. Adamın kucağında doğrulup oturdu. "Çok özür dilerim Kaptan. Genelde böyle şeyler yapmam."

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve ona temiz mendilini uzattı. Maddie kızarmış yüzünü saklayan karanlıktan memnundu. Gömleğinin ön tarafı ve ceketinin büyük bir kısmı sıırıslıkm olmuştu.

Burnunu sümkürdü ve kadınlara yakışmayan bu ses onu daha da utandırdı. "Genelde kendimi bundan daha iyi kontrol ederim. I . . ." Ne söyleyeceğini bilemediği için sözünü yarıda kesti. Adamın kucağından inmeye başladı ama adam onu tekrar kollarına çekti ve başını göğsüne yasladı.

Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama bu ciddi bir hareket değildi ve onu kendine bağlamak için fazla çaba sarf etmesine gerek kalmadı. Kalbi ona karşı

Yanağı iyi geldi ve ona yaslanırken, bir daha nerede olduğunu söylemesini istememesi için dua etti.

"Daha önce sana ağlayan çok kadın olduğunu sanmıyorum, değil mi? Kaptan? Çoğu kadının size en iyi yönlerini göstermek için ellerinden geleni yaptığını tahmin ediyorum. Yakışıklı Yüzbaşı Montgomery'nin bir bayanı en iyi hali dışında görmesine izin vermemelisiniz."

Yorumunun biraz iğneleyici olmasını istemişti - onu daha fazla utançtan kurtaracak herhangi bir şey, ama adam o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, iğrençliği yüzünden kendini suçlu hissetti. Kıpırdamadan ona yaslandı, kalbini dinledi ve Laurel dışında herhangi bir şey düşünmeye çalıştı.

"Aslında," dedi yavaşça. "Davy öldükten sonra kız kardeşim Ardis'e sarıldım. O zaman ağlamıştı."

Maddie sessizdi, eğer isterse hikâyeyi anlatması için ona zaman tanıyordu. Kollarından ayrılmak, ondan uzaklaşmak istemiyordu ve başka birini düşünmek aklını Laurel'dan uzaklaştırıyordu. "Davy kimdi?"

"Davy bizim için çalışan bir kadının oğluydu. Kocası Davy'den önce öldürülmüştü.

doğdu, biz de onun ailesi olduk ve ailemizde bu kadar çok çocuk olunca yapacak çok şey oluyordu. Kız kardeşim Ardis, Davy'den iki gün önce doğmuştu ve ikisini bir araya getirmek doğal görünüyordu. Birlikte oynadılar, birlikte uyudular, ilk adımlarını birbirlerine tutunarak attılar."

Karanlığa doğru baktı ve gülümsedi. "Sanırım kendi başlarına bırakılmaları biraz garipti, ama annem bir süre her yıl yeni bir çocuk doğurdu ve sanırım herkes sürekli ilgiye ihtiyaç duymayan en az iki çocuk olduğu için minnettardı. En büyükleri olarak Peşimde bir sürü velet varken, başıma bela olacak bir kişi daha azaldığı için mutluydum."

Bir nefes aldı ve elini Maddie'nin koyup okşamaya başladı. "Üç yıl önce, Ardis on yedi yaşındayken ondan bir mektup aldım.

Davy ile düğünü için eve gelip gelemeyeceğimi sordu. Bu ikisiyle bir düğün çok anlamsız görünüyordu. Birini diğeri olmadan gördüğümünden bile emin değilim." Tekrar gülümsedi. "Onları görmeliydin! Kendi başlarına bir dünya gibiydiler. Sürekli birlikte konuşuyorlardı ama başka biri onlarla konuşmaya çalıştığında söyleyecek hiçbir şeyleri yoktu. Ben çok Ardis beni düğününe davet ettiğinde memnun oldum çünkü doğrusunu söylemek gerekirse Davy dışında kimsenin hayatta olduğunu bildiğinden emin değildim."

"Döndün mü?"

"Evet, tabii ki. Warbrooke'a düğünden üç gün önce geldim. Annem çok telaşlıydı çünkü çocuklarından ilk evlenecek olan Ardis'ti. Ardis grubun en sakiniydi. Telaşlandığı tek an, annem ona düğünden önce yirmi dört saat boyunca Davy'yi göremeyeceğini söylediği andı. Ardis'in hayatında Davy'siz bir saat bile geçirdiğini sanmıyorum ve onsuz olma fikrinden pek hoşlanmıyordu.

Bence ona kalsaydı, Davy'siz bir gün geçirmektense düğünü iptal ederdi."

Durakladı. "Davy de ayrılık fikrinden hoşlanmıyordu. Pek konuşmazdı, hiç konuşmazdı ama bu yüzden Hayalet Adası'na kürek çekerek gittiğini düşünüyoruz. kendisi."

"Hayalet Adası

mı?"

"Warbrooke bir yarımadanın ucunda ve çok uzakta olmayan adalar var. Hayalet Adası'nın, biri siyah maske takan birkaç adam tarafından perili olduğu söylenir. Erkekler kızları korkutmak için sık sık oraya götürür."

"Yaptın mı?"

"Hayır."

Sessizdi, hiçbir şey söylemiyor, sadece ona sarılıyor ve saçlarını okşuyordu.

"Davy'ye ne oldu?"

"Bilmiyoruz. Hiç geri gelmedi. Düğüne gelmeyince anladık ki

bir sorun vardı. Davy, Ardis'e şaka yapmayacaktı. Herkes aramaya başladı. Kardeşim Jamie, Davy'nin küçük kayığını buldu. Hayalet Adası'nın uzak tarafında bir engele takılmıştı. Ama Davy'den hiçbir iz yoktu."

"Ardis haberi nasıl karşıladı?"

"Çok ama çok sakindi. Herkes sağa sola koşuşturuyor, uyumuyor, sadece onu ararken bizi hayatta tutacak kadar yemek yiyordu ama Ardis hareketsiz ve sessizdi, hiçbir şey söylemiyordu. Düğünün gerçekleşmesi gereken üçüncü günün ertesinde Davy'nin cesedi kıyıya vurdu.

kıyıya."

"Ona ne olmuştu?"

"Asla bilemedik. Suda üç gün kaldıktan sonra cesedin şekli bozulmuştu ve balıklar ..."

"Anlıyorum. Peki ya Ardis? O da ağladı mı?"

"Hayır, o zaman ağlamadı. Annem ona haberi vermeye gitti ve Ardis bunu çok iyi karşıladı.

Herkes çok rahatlamıştı - ta ertesi gün kahvaltıda Ardis sürekli pencereden dışarı bakana kadar. Birisi ona ne aradığını sordu ve o da Davy'yi neyin tuttuğunu hayal edemediğini söyledi."

"Ne kadar korkunç."

"Evet, . Kimse ne yapacağını bilemedi. İki gün boyunca hepimiz Ardis'in aklını kaçırmamasından korkarak evin etrafında dolandık. Ona bu kadar dikkat ettiklerinde hepsinin iyi niyetli olduğunu biliyorum ama orduda biraz zaman geçirmiştim ve bazı şeyler görmüştüm."

"Ne gibi?"

"Bırakın konuşmayı, hatırlamak bile istemediğim şeyler. Ama sevdikleri insanlara korkunç şeyler yapıldığını gören kadınlar ve erkekler de gördüm. Onlar da hiçbir şey olmamış gibi davranmak için ellerinden geleni yapmışlardı."

"Ne yaptın?" diye sordu, Ardis'e yardım edenin o olduğunu hissederek.

"Onu Davy'nin cesedini görmeye götürdüm."

Ona bakmak için hareket etti. "Balıkların sahip olduğu bedeni ..."

"Evet. Bunun onu şok ederek gerçekte yüzleşmesini

sağlayabileceğini düşündüm."

"Öyle mi?"

"Hayır. Cesede baktı ama onu görmedi. Davy Hayalet Adası'ndan döndüğünde orada olmak için eve geri dönmesi gerektiğini söyledi."

Bir nefes aldı. "Eve döndüğümde ailem bana oldukça kızgındı. Düşündüler ki

Ardis yatakta olmalıydı. Korkunç bir sahne vardı ve herkes onun tarafında ve bana karşıydı.

Benim bir canavar olduğumu ve kendi kız kardeşime zarar vermek istediğimi düşünürdünüz."

Onun sesindeki acıyı hâlâ duyabiliyordu.

"Sonunda bana Ardis'le ne yapmak istediğimi soran annem oldu ve ben de onu Hayalet Adası'na götürmek istediğimi söyledim, sadece ikimiz. Annem bizim için yiyecek ve battaniye hazırladı ve herkes karşı çıkarken ben Ardis'i kürek çekerek adaya götürdüm."

"Ona ne söyledin?"

"Başta ne diyeceğimi bilemedim ama Davy'den her bahsettiğinde ona öldüğünü söyledim.

Beni görmezden geldi. Beni görmezden geldi.

Her zamanki gibi davranıyordu ama gözlerinde daha önce görmediğim bir vahşilik vardı. Üçüncü gün artık dayanamadım. Davy'den bahsetti ve onu tutup sarstım ve Davy'nin öldüğünü ve bir daha asla geri gelmeyeceğini haykırdım."

Maddie'yi kendine daha da yaklaştırdı. "Ardis benimle dövüşmeye başladı, daha önce hiç kimsenin dövüşmediği kadar sert dövüştü benimle. Benden uzaklaşmak istiyordu. Kaçarsa ne yapmak istediğini bilmiyordum ama için onu serbest bırakmıyordum. Tırnaklarını yüzümden uzak tutmaya çalıştım ve beni tekmelemeye devam edince bacaklarının üzerine oturdum ve ayakkabıllarını çıkardım."

Maddie başını kaldırıp ona baktı ama o başını tekrar yere eğdi.

"Ne kadar süre dövüştüğünü bilmiyorum ama uzun sürdü. Muhtemelen bir saat ya da daha fazla. Yorulduğunu düşündüm, bu yüzden onu tutuşumu gevşettim ve bir yılan balığı kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştı. Peşinden koştum ama başaramadım. onu buldum. Sanırım hislerim körelmişti, çünkü arkamdan sinsice yaklaştı ve bana bir şeyle vurdu. Beni , birkaç dakikalığına bayılttı.

dakika."

"O ne yaptı?" Maddie kalbinin kıza duyduğu sempatiyle çarptığını hissetti.

"Sanırım kendini boğmak istedi, çünkü anakaraya doğru yüzüyordu. Onu bulmam biraz zaman aldı ve o zamana kadar o kadar uzaklaşmıştı ki gördüğümün onun kafası mı yoksa bir ıstakoz tuzağı mı olduğundan emin olamadım. Peşinden gittim. Güçlü ve hızlı bir yüzücü ve onu yakalayamayacağımı düşündüm."

"Ama sen yaptın."

"Yaptım. Suda benimle kavga etmeye başladığında onu yukarı çektim ve çenesine bir tane vurdum, onu bayılttıktan sonra onunla birlikte adaya geri yüzdüm. İkimiz de donuyorduk, ve ben de biliyordum ki

Bu yüzden onun ve benim kıyafetlerimizi çıkardım, tenimize kadar soydum, onu kucağıma çektim, etrafımıza dört battaniye sardım ve bizi ısıtmaya çalıştım."

"Ve işte o zaman ağladı," dedi Maddie usulca.

Bir an için tek kelime etmedi. "Uyandığında o kadar alçak sesle konuştu ki onu zar zor duyabildim.

Davy ile evlenene kadar beklemeye karar verdiklerini söyledi. birbirleriyle sevişmeden önce. Birbirleri hakkında o kadar çok şey biliyorlardı ki, bunu sonraya saklamaya karar vermişlerdi. Dedi ki Çıplak bir adamın kollarına oturduğunda, bu kolların Davy'nin kolları olacağını, ağabeyinin kolları olmayacağını, hele hele en çirkin ağabeyinin kolları hiç olmayacağını hep biliyordu."

Maddie ona bakmadı çünkü sesinde olduğu kadar gözlerinde de yaş olduğunu biliyordu.

"Ardis o zaman ağladı. Günün geri kalanında ve gecenin çoğunda ağladı. Ateş yaktım, giysilerimizi kuruttum ve giyindik ama yine de ağladı. Ona biraz ıstakoz yedirdim ama başka bir şey yemedi.

O-"

Adam sözünü kesti ve Maddie artık bundan bahsedemeyeceğini biliyordu. Kolunu kaldırıp adamın boynuna doladı ve yüzünü boynuna gömülecek şekilde aşağı çekti. "Çok özür dilerim, çok çok özür dilerim."

Bölüm 11

Bir süre onun yüzünü boynuna yasladı. Demek soğukkanlı, mükemmel Kaptan Montgomery buydu. Bu, her şeyi nasıl yapacağını biliyor gibi görünen bir adamdı. Bu adam

İnsanlara ne yapacaklarını ve nasıl yapacaklarını söyleyen.

John'un saçlarını okşadı ve ona sarıldı ve daha önce hiçbir erkeğe ona olduğu kadar yakın olmadığını fark etti. John'un yardımıyla dünyayı dolaştığı onca yıl boyunca, kendisini

diğer insanlarla arasına mesafe koydu. Bir düşesmiş gibi davranmak kolaydı ama bu adam söz konusu olduğunda hiçbir şekilde davranamıyordu.

"Bu ne?" diye sordu, başını hareket ettirdi ve elini onunkinin içine aldı.

Laurel'in küçük parmağına taktığı yüzüktü bu. "Yok bir şey," dedi ve elini çekti.

"Sana kendim hakkında her şeyi anlatabilirim ama sen bana kendin hakkında hiçbir şey anlatamazsın, öyle mi?"

Söylediklerinin haksızlık olduğunu, ona kendisinden bahsedememesinin nedenleri olduğunu söyleyerek itiraz etmek istedi ama yapmadı. Maddie Laurel'i tutanların bir askerin onu takip etmesine kızdıklarını söylediğini hatırladı.

Onun kucağından indi. "Size en az bin kez Kaptan, ne sizi istiyorum ne de size ihtiyacım var. Şimdi izin verirsiniz kampa gidiyorum."

Ayağa kalktı ve onun kolunu yakaladı. "Fark söyleyeyim, gece oldu, yorgunsun ve dinlenmeye ihtiyacın var. Geceyi burada geçireceğiz."

Geceyi onunla mı geçirecekti? Yanında o varken çadırda uyumak bir şeydi ama aralarında dağ havasından bir şey olmadan açık havada uyumak bambaşkaydı. "Ben dağdan aşağı iniyorum."

Tekrar kolunu yakaladı. "Hayır, değilsin."

Sarsılarak ondan uzaklaştı. "Ben kesinlikle kampa geri dönüyorum. Yorulduysanız burada kalabilirsiniz, bu sizin seçiminiz. *Ben sana yardım etmeye çalışmıyorum.* irademi diğer insanlara empoze etmek. Şimdi, lütfen yolumdan çekilir misiniz?"

Hareket etmedi. "Bana hâlâ bir şey , değil mi?" dedi usulca.

"Anlatacak bir şey yok." Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, karanlıkta onu zar zor görebiliyordu.

"Onunla tekrar ne zaman buluşacaksın?"

"Üç gün," dedi düşünmeden önce.

Başka bir şey düşünüyor gibiydi. "Kampa geri dönmeni istemiyorum.

Bu gece. O kampta yanlış giden bir şeyler var. Adamlarınızdan biriyle ilgili bir sorun var ve hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Edith," dedi Maddie çabucak. "Yani, eğer bir sorun varsa, bunun sebebinin Edith olduğundan hiç şüphem yok."

"Toby elinden yapmaya çalışıyor, ama bu arada seni bir süre buraya yaklaştırmak istemiyorum."

"Yani geceyi burada, ormanda seninle geçirmemi istiyorsun. Tek başıma. Sadece ikimiz. Kaptan, battaniyeleri paylaşmamızı mı planlıyorsun?"

"Neden, Bayan Worth, bu düşünce aklımdan geçmemiştii. Söyleyin bana, her zaman böyle

Yoksa onları kışkırtan sadece ben miyim?"

", " dedi ve dağdan aşağı inmeye başladı. 'Ring'in atına doğru hareket ettiğini duydu ve onu tekrar alıkoymaya çalışmadı, bu yüzden onu durdurmadan önce biraz ilerleme kaydedebildi. Lanet olsun, ama sessizce hareket edebiliyordu! Hears Good'un nerede olduğunu ve bu genç adamın yeteneklerinden etkilenip etkilenmediğini merak etti. Muhtemelen değil, diye düşündü. Hears Good

Beyaz bir adamın yapabileceği herhangi bir şeyden çok etkilendim.

"Ah, Kaptan Montgomery, sizi burada görmek ne güzel bir sürpriz. Gerçi yeniden ortaya çıkacağınızı tahmin etmeliydim. Hayatıma girdiğinizden beri hiç mahremiyetim kalmadı."

"Sana bir şey göstermek istiyorum." Adam kızın sağ kolunu kaldırdı ve kız bileğine ağır bir şeyin dolandığını hissetti. Bilezik mi? Bilezik mi veriyordu?

Gecenin bir yarısı ona bilezik mi takacaksın?

Adam kolunu bıraktığında, kolunun ilk düşündüğünden daha ağır olduğunu fark etti ve sarsıldı.

"Bu da ne-" diye mırıldandı, sonra ne yaptığını anladı.

Kelepçeler! Onu kendisine kelepçelemiştir. Kolunu salladı ve ikisini birbirine bağlayan yaklaşık iki buçuk metrelik bir zincir olduğunu gördü. Dişlerinin arasından "Bırak beni," dedi.

"Sabah yapacağım, ama şimdilik biraz uyumam gerek ve senin bu gizlice dolaşma tarzınla, gidişin sırasında uyuyabilirim."

O kadar kızgındı ki konuşamıyordu.

Hiçbir sorun yokmuş gibi ", " dedi ve o hareket edince kızın kolu kalktı.

Olduğu yerde durdu.

"Ah, ama. Surat , değil mi? Olmalısın tek yolun bu olduğunu görebilmelisin. seni koruyamam ve dağdan tek başına inmene izin veremem. Eminim sen bile bunu görebiliyorsundur."

Boğazındaki yumruya karşı yutkundu. Tek söyleyebildiği "Beni serbest bırak," oldu

"Ah, , " dedi sınırlarını zorlayan bir adamın sesiyle, sonra onu kollarına aldı ve dağın tepesine, atının olduğu yere kadar taşıdı.

Onunla dövüşmedi. Kavga etmenin bir işe yaramadığını deneyimlerinden biliyordu ama kollarına gerilmiş bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

Atının yanına vardığında onu yere bıraktı ve hayvanın eyerlerini çözmeye başladı. Her hareket ettiğinde zincir takırdıyor ve kızın kolu yukarı çıkıyordu.

"Bu durumu tahammül edilemez buluyorum," dedi başarabildiği en sakin sesle.
"Bunu kabul edemem."

Eyeri çıkarıp bir kütüğün üzerine koymaya gitti ve yürürken Maddie'yi de yanına çekti. "Buna alışacaksın." Ona geri döndü. "Bak, bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bunu yapmadan önce uzun uzun düşündüm. Mantıklı bir kadın olsaydın belki seninle konuşabilirdim ama seninle konuşmak atımla konuşmak gibi. Gülümsüyor, yalan söylüyor ve çok güzel şarkı söylüyorsun ve Butter'ın onu terbiye etmem gereken şeylerden kaçmasına nasıl izin verdiysem, senin de izin vermemem gereken şeylerden kaçmana izin veriyorum."

Mantık mı? Bu adam mantıktan mı bahsediyordu? Sahip olduğu bir at ile kesinlikle sahip olmadığı bir kadının aynı şey olduğunu düşünen bu adam, onunla akıldan *mi* bahsediyordu?

"Ben senin atın değilim," dedi sessizce. "Beni atına yaptığın gibi bağlayamazsın."

Bir avuç otu Buttercup'ın terli sırtında gezdirdi. "İnan bana, bunu yapmak istemiyorum ama başka bir seçenek de göremiyorum. Biraz uyumaya hazır mısın? Çok yorgunum. Bu saatlere nasıl dayanıyorsun bilmiyorum. Belki de Avrupa'da geçirdiğin onca yıl yüzündendir. Sağda mı yoksa solda mı uyumak istersin?"

"Ben yalnız uyurum," dedi dikkatle.

"Bunu yapmana izin vermek için elimden geleni yapacağım. Bu zincirle aramızda biraz gevşeklik var." Onu atına doğru çekti ve eyerlerini çözmeye başladı.

"I . . . Biraz yalnız kalmalıyım. Birkaç dakika yalnız kalabilmem için beni serbest bırakmanız gerekecek."

Sesini olabildiğince samimi bir şekilde çıkardı.

"Ve sonra buraya geri gelip kelepçeleri tekrar takmama izin verecek misin?"

"Elbette."

Karanlıkta bile ona gülümseyen adamın beyaz dişlerinin parlaklığını görebiliyordu. "Bazen dün doğmuş gibi görünebilirim, ama eğer

Başka bir şey öğrenmediysen, bu senin, sevgili küçük bülbülüm, güvenilmez olduğun anlamına gelir. Şuradaki çalılardan arkasına gidebilirsin. Bakmayacağıma söz veriyorum."

Maddie'nin dudakları gerildi. "Fikrimi değiştirdim."

"bak, ama uzun bir gece olacak. Şimdi, hangi battaniyeyi istiyorsun?"

En yakındaki battaniyeyi ondan kaptı. Kısa bir süre önce Ona karşı sempati duyuyordu. Ayaklarını yere vurarak uzaklaşmaya başladı ama sadece birkaç adım atabildi. Ona zincirlenmiş olmak, bir ağaca zincirlenmiş olmak gibiydi. O hareket etmezse, o da edemezdi.

"Ah, affedersiniz," dedi, sesinde alaycılık vardı. "Seninle tanıştığımдан beri sahip olduğumdan daha az özgürlüğe sahip olduğumu bir an için unuttum. Artık istediğim yerde yürüyemiyorum ya da istediğim yerde uyuyamıyorum."

"Senin mahremiyete ihtiyacın olmayabilir ama benim var."

"Seni atın yanında bekleyeceğim," dedi biraz fazla hevesle.

Kıkırdadı. " sanmıyorum. Bence hassas duyarlılıklarınız bu şoka dayanmak zorunda kalacak."

Ona sırtını döndü. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirecekti ama adam iki elini de kullanmak zorunda kaldı ve bunu yaptığında kadının elini öne doğru çekti. Adamın sağ eliyle sol elini sıkıştırdığını ve daha becerikli olan elini serbest bıraktığını fark etti.

"Bu daha iyi," dedi.

"Bunu duymak istemiyorum."

"Bütün gece bana kızgın olmayı mı planlıyorsun?"

"Bütün gece mi? Yüzbaşı Montgomery, bilginiz *olsun*, hayatımın sonuna kadar size kızgın kalmayı planlıyorum. Benim özgür bir insan olduğumu, kendime ait haklarım ve isteklerim olduğunu hiç mi düşünmüyorsunuz? En az sizin kadar benim de özgürlüğe hakkım olduğunu?"

"Kendinizi öldürtmeye hakkınız yok ve kadarıyla bu yönde ilerliyorsunuz.

"Tehlikede değilim."

"Anlıyorum. O zaman tehlikede olan kim?"

"Sen!" Boştaki elini ağzının üzerine kapattı.

"Bu ilginç. Çok ilginç. Sanırım tüm bu gizlice dolaşmaların beni korumak içindi. Bana o kadar düşkünsün ki beni korumak için hayatını riske ."

"Hayır, öyle demedim. Sadece şunu demek istedim. . ." Onun için hiçbir açıklaması yoktu.

", biraz uyuyalım. O kadar yorgunsun ki yalanlarını birbirine karıştırıyorsun."

Yere iki battaniye seren adamın her hareketinde kendisini öne doğru çekmesine izin vermemeye çalışarak bir kenarda durdu ama başarılı olamadı.

"Üzgünüm ama onları ancak bu kadar ayırabilirim. Kollarımızı iki yana açarak uyumak zorunda kalacağız."

"Bu gerçekten çok saçma. yemin edersem beni serbest bırakacak mısınız? Sana çok yakın uyuyacağım, o kadar yakın ki dönsem bile beni duyacaksın ama lütfen şunu bileğimden çıkar. Ağır ve acıtıyor."

Ona doğru döndü ve bir an için pes edeceğini düşündü ama sonra iç çekti.

"İsterdim ama yapamam. Hangi tarafı istiyorsun?"

Zinciri salladı, bu sırada kolunu kaldırdı ve soldaki battaniyeye gitti, sonra yere uzandı, kolu dimdik, ona doğru bakıyordu.

"Sanırım..." diye başladı. "Yani..."

Ona bakmadı ama gözlerini yıldızlara dikti.

Adam onunkinden bir metre battaniyenin üzerine uzandı ve kadın sorunu hemen anladı.

Adam sırtüstü yattığında, tıpkı onun gibi, adamın kolları göğsüne doğru çekiliyordu ve battaniyeleri birbirinden çok uzak olduğu için gerinmek zorunda kalıyorlardı. olarak, bu pozisyon oldukça acı vericiydi. Ama ona tek bir kelime daha etmeden önce her türlü acıya katlanacağına yemin etti.

"Yer değiştirebileceğimizi , değil mi? Sen burada, ben de orada olsaydım, bu iş daha iyi yürüyebilirdi."

"Bir mahkûmun olabileceği kadar rahatım, Yüzbaşı."

"Anlıyorum. Bütün gece acı çeksen bile kıpırdamayacaksın, öyle mi?"

Ona cevap vermedi ama yıldızlara baktı, tüm vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti. Bildiği bir sonraki şey, adamın onun üstünde olduğu, büyük bedeninin onunkini tamamen kapladığıydı. İçgüdüsel olarak tekmelemeye ve çırpınmaya başladı.

"Bir dakika durabilir misiniz?" dedi öfkeyle. "Sadece diğer tarafınıza geçmeye çalışıyorum. Kıpırdamayı reddettiğin ve sürekli seni tartakladığımdan şikâyet ettiğin için tek yol bu."

Kadının üzerinden yuvarlandı ve bir an için diğer tarafa uzandı. "Ah, pardon," dedi battaniyesini almak için ona doğru uzanırken. Bunu yaparken kolu Maddie'nin göğsüne dayandı ve bir an için ona baktı. Maddie onun kendisini öpeceğini düşünerek nefesini tuttu. Ama o sadece, "Tekrar özür dilerim," diye fısıldadı ve artık ona dokunmayacak şekilde hareket etti.

Birkaç dilde kendine küfretti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya çalıştı ama bu Yüzbaşı Montgomery'nin elini göğsünün üzerine getirdi. Sanki iğrenç bir şeymiş gibi adamın kolunu üzerinden attı.

"Keşke benim tecavüzcü olup olmadığımı ya da kadınlara ilgi duyup karar verseniz.

İyi geceler hanımefendi."

Bu sözler Maddie'nin ağzını açıp ona ne demek istediğini sormasına neden oldu ama ağzını kapattı. Ona hiçbir şey sormayacaktı. Çok ince battaniyeyi üzerine çekti ve gözlerini kapattı.

Uyuyabileceğini mi sanıyordu? Laurel için endişeleniyordu, aptal bir adama zincirlenmişti, üşüyordu, açtı, korsesi onu ikiye bölüyordu ve mesanesi doluydu.

Kaptan Montgomery'nin derin uykudaki nefes alışını duyunca döndü ve ona doğru tısladı.

Nasıl uyuyabilirdi ki? En korkunç şeyler olabilirdi ve insanlar asla iştahlarını ya da uyuma yeteneklerini kaybetmezlerdi. Bir adamın önüne yemek koyun ve onu yesin. Bir adamı yatırın ve uyusun ya da bir kadının elbisesinin düğmelerini başlasın.

Döndü ve sırtüstü yatmış, mışıl mışıl uyuyan adama baktı. Etrafında her zamanki silah cephaneliği vardı ve hepsi de hazır. Tabancasını ondan gizlice alıp alamayacağını merak etti.

Belki onu bununla tehdit edebilir, kendisini serbest bırakmasını sağlayabilirdi. Elini ileri doğru uzattı.

"Neden rahatlayıp uyumuyor ve Kızılderilcilik oynamayı bırakmıyorsun?"

Adamın sesi onu o kadar ürküttü ki yerinden sıçradı. "Uyuduğumu sanıyordum."

"Belli ki. Sorun nedir?" Kız öfkesini sıralayamadan tekrar konuştu. "Burada benimle olmaktan hoşlanmamanın dışında."

"Zincirlenmekten hoşlanmıyorum, bu."

", bunu söyledin. Sadece uyu ve yakında sabah olacak ve ben de kilidi açacağım.

Bu benim için de pek rahat değil. Fark etmemiş olabilirsiniz ama sadece üç battaniye var. Sanırım bir kaktüsün üzerindeyim."

"Güzel. Sana yakışıyor. Umarım benden dikenleri ayıklamamı beklemiyorsunuzdur."

"Uyuyabilmen için sana bir hikaye anlatmamı ister misin? Ya da bir şarkı söylememi?" "Senin sesinle mi? Bir kurbağa korosu dinlemeyi tercih ederim."

"Bana şarkı söyleyebilirsin," dedi usulca. "Bu hoşuma gider." "Anahtar için bir şarkı," dedi hemen.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın dönüp ona baktı. "Bu zor bir soru. Kendime muazzam bir zevk vermek için hayatını riske atıyor olabilirim. Belki de Sirenler gibi ol ve beni ölüme çağır. Ya da bensiz gidersen senin ölümüne. Oh, Maddie, bu bir ikilem."

Öfkesinin büyük bir kısmı eridi ve kasları biraz daha gerginleşmeye başladı. "Şarkı söylememi gerçekten seviyor musun? Artık sadece 'gezgın bir şarkıcı' olduğumu düşünmüyor musun?"

"Bu sözlerim yüzünden cehenneme endişeliyim ve cezayı hak edebileceğimden daha da endişeliyim. Maddie, ölü adamları geri getirebilirsin. o sesinle hayat."

Ona doğru yan döndü. "Gerçekten mi? Artık operadan nefret etmiyor musun?"

"Belki de öyle." Biraz ona doğru döndü. "Yani genel olarak opera. Ama sonra, sevmeye başladığım şey senin sesin. Ne söylediğın umurumda değil. Lancaster Antlaşması belgelerini de söyleyen dinlemek isterim."

"Bazı popüler şarkıları söyledim ve bana oldukça iyi olduğum söylendi."

"Güzel!" Alaycı bir çıkardı. "O kadar iyisin ki, Tanrı'nın yakında seni bu dünyadan alıp gökteki korosunu yönetmeni istemesinden korkuyorum."

"Gerçekten mi? Yani, Kaptan, nasıl böyle şeyler söylersiniz?"

Bugün hayatta olan başka şarkıcılar da var. Adelina Patti şarkı söylüyor" -sesi bir oktav düştü- "bu hafta New York'ta."

"Onu şarkı söylerken dinlediğimi , değil mi?"

"Böyle bir şeyden bahsedildiğini hayal meyal hatırlıyorum."

"Size şunu söyleyebilirim ki, onun sesini duymak hiçbir zaman onu istemekten kemiklerimin sızlamasına neden olmadı."

Maddie karanlıkta ona gülümsedi, sonra gülümsemesini kaybetti. "Onu istemek mi? Bu ne anlama geliyor? Sesimin seni . . . beni istemeni mi?"

"Elbette, senin etrafında olmayı sevdiğimi biliyorsun. Senin için o ejderhayı öldüreceğimi ve sadece benim için şarkı söyleyeceğini umuyorum."

"Oh."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Başka bir şey kastettiğimi mi düşündün?"

"Hayır... hayır, elbette değil. Kastetmiş olabileceğin başka bir şey , değil mi? Yani başka bir şey kastettiğinizi düşünemezdim, öyle değil mi? Düşünecek başka bir şey yoktu, bu yüzden elbette ne demek istediğini anladım." Sustu.

"Güzel, bir kez olsun beni anladığına sevindim. Her ne kadar sana anahtarı bir şarkıyla takas etmek istesem de yapamam. Dünyadaki tüm zevkler güvenliğinizi riske atıyorsunuz." Esnedi. "Her ne kadar seninle devam etmek istesem de, sanırım uyusak iyi olacak. İyi geceler meleğim."

Maddie onun kendisine böyle hitap etmesine itiraz etmeye başladı ama etmedi. Hâlâ ona kızgındı ama şarkı söylemesiyle ilgili sözleri onu rahatlatmak için uzun bir yol kat etmişti. Gözlerini kapattı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

'Halka, aralarında yerde duran zinciri hareket ettirmeden yan döndü ve ona baktı. Gülümsemekten kendini alamadı. O gerçekten de imkânsızdı. İmkânsız, evet, ama şimdiye kadar karşılaştığı en muhteşem kadın. Onu istiyordum, diye düşündü. Tarihte hiçbir insan bir insanı onun onu istediği kadar istememişti. Ama henüz hazır değildi. Henüz

onu bir insan olarak görmeye başlamıştı. Onu, herhangi bir adamı değil, onu. Ve yeryüzündeki her şeyden, her şeyden daha çok istediği şey de buydu: Onun da kendisini, kendisinin onu istediği kadar istemesini istiyordu. Onu bir erkeğin bir kadını isteyebileceği her şekilde istiyordu ama onun da kendisini aynı şekilde istemesini istiyordu.

Karanlıkta ona gülümsedi. Sadece beni daha iyi tanımanı sağlamalıyım, hepsi bu, diye düşündü. Beni bir erkek olarak görmeni sağlamalıyım. Müziğine verdiği tutkunun birazını istiyorum. Boşta kalan elini aralarındaki boşluğu doldurdu ve parmak uçlarına dokundu. Parmaklarını bir bebeğin yapacağı gibi onunkilere doladı. Gülümseyerek uyumaya gitti.

"Maddie," dedi Ring , "."

Yavaşça geldi ve onu bu kadar yakınında görünce gülümsedi. "Günaydın -"dedi, ama adam dudaklarını onunkilerin üzerine koyarak sözlerini kesti. Gözlerini kapatmadan önce bir anlık şaşkınlık yaşadı. Sonra adamın dudakları onunkilere doğru hareket etmeye başladı ama adam onu öpmüyordu, onunla konuşuyordu.

"Biri geliyor. Lütfen bana itaat edin. Lütfen aptalca bir şey yapmayın. Beni takip edin."

Onun dudaklarına karşı başını salladı. Onu öpmeye devam etmek istedi ama adamın dikkatinin şu anda etraflarındaki ormandan gelen seslerde olduğunu görebiliyordu. Çok erken bir saatti.

sabah, açık gri ve soğuk.

Hızla, tek bir hareketle kollarının arasına aldı ve altına sıkıştırdı. Bunu daha çok korunmak için yaptığını biliyordu, çünkü onu kendine çekerken aynı zamanda tabancasını da altına yerleştirmişti. Diğer eli bıçağındaydı ama kız buna aldırmadı. Serbest kalan kolunu adamın boynuna doladı ve adam onu tekrar öptüğünde ağzını onunkinin altında açtı.

"Bunu yaptığında konsantre olamıyorum," dedi ve kalbinin onunkine karşı attığını hissedebiliyordu.

"Bunların kilidini açmaya çalışacağım. Maddie, sana koşmanı söylersem yemin et."

O zaman adamın ne söylediğini düşünmeye başladı. Duyduğu kişi (kalbi bir şey duyamayacağı kadar yüksek sesle atıyordu)

İyi Duyar çünkü birine gizlice yaklaşmak isteseydi, bunu yapardı, duyulacak kadar gürültü yapmazdı.

'Ring kelepçelerin kilidini açamadan, onun iri vücudunun gerginlikten kaskatı kesildiğini ve elinin sırtının altındaki silaha kenetlendiğini hissetti. Zincirin izin verdiği ölçüde ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı ama yeterince hızlı değildi. Karşılarında bir ağaca yaslanmış bir adam duruyordu ve elinde belli belirsiz 'Ring'in kafasına doğrultulmuş bir tabanca vardı.

"Burada neyimiz var?" diye sordu adam. "Bir çift muhabbet kuşu, hepsi birbirine zincirlenmiş. Sorun nedir bayım, kız arkadaşınızı tutamadığınız için onu kendinize zincirlemek zorunda mısınız?" Ring'e silahını bir kenara atmasını işaret etti ve Ring de öyle yaptı.

Maddie 'Ring'e baktı, adama nasıl ters ters baktığını gördü ama hiçbir şey söylemedi.

"Ne istiyorsun?" Maddie sordu. Adam bir soyguncuya ya da daha önce karşılaştığı herhangi bir kötü adama benzemiyordu. Kumarbaz ya da gibi görünüyordu. Belki de Jefferson'a gelmişti.

Madencileri kandırıp altınlarını almak için.

"Demek hanımefendi konuşabiliyor ama erkek ." Tekrar Ring'e baktı.

"Söyleyecek bir şeyiniz var mı bayım?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne bakıyorum. hiç para var mı?"

'Ring cevap vermeyince Maddie nefesini tuttu. Kendilerine silah doğrultan bu adam karşısında kahramanı oynamaya çalışmayacağını umuyordu. "Evet, heybemde bir torba altın tozu var."

hızlıca söyledi.

"Sakın ona verme," dedi Ring.

Maddie korkmaya başladı. Bazen kurbanlar kurban olmayı reddederse basit bir soygun cinayete dönüşebilirdi. "Her şeye sahip olabilirsiniz," dedi. "Hepsini al."

"İşte mantıklı bir hanımefendi." Adam ona doğru bir adım attı. "Onunla mı geliyorsun

Paket mi? Seni de alabilir miyim?"

Maddie içgüdüsel olarak 'Ring'e yaklaştı ama Ring gözlerini adamdan ayırmadı ve ona aldırış etmedi.

"Hanımefendi senden hoşlanmışa benziyor." Adam sırtıttı ve Maddie neredeyse ona gülümseyerek karşılık verecekti. Kesinlikle yakışıklı bir adamdı ve böyle gülümsediğinde Maddie'nin ensesindeki tüylere bir şeyler oluyordu. 'Ring onun adama verdiği tepkiyi fark etti ve göz ucuyla ona sakinleştirici bir bakış attı.

Adam biraz güldü. "Kıskandınız mı bayım? Yerinizde olsam ben de kıskanırdım. Çok güzel bir hanımefendi figürü var. Gerçekten güzel bir figür." Tabancasının namlusuyla siyah şapkasını geriye doğru eğdi ve alnındaki siyah bukleleri gösterdi. "şimdi, ikinizle ne yapacağım ben?"

Maddie, "Sana altını verelim, sen de git," diye önerdi. 'Ring'in sorununun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Genelde her konuda söyleyecek çok şeyi olurdu ama şimdi hiçbir şey söylemeden öylece oturuyordu. Hızlı bir adamın arkasına baktı ve kelepçeleri çözmeye çalıştığını gördü. Olamaz, diye düşündü, kendini kurtaracak ve adamın üzerine atlayacak. Ne yapacağından emin değildi ama bir parça altın için adamın hayatını riske atmaya değmezdi.

Adam onu bir şey yapmaktan kurtardı. "Anahtarı bana versen iyi olur," dedi adam usulca, 'Ring'e gülümseyerek. "Sanırım senin boyunda bir adamı zincirsiz bırakmaktansa zincirli tutmayı tercih ederim."

'Ring adama kelepçelerin anahtarını uzatırken Maddie nefesini bıraktı ve 'Ring sıçrayıp silahlı adama saldıracaktı gibi görüldüğünde Maddie ona doğru yuvarlandı.

Adam ikisinden de uzaklaştı. "Görünüşe göre küçük hanım senin komik bir şey denemeni istemiyor. Bu bana uyar." Adam tam boyuna doğru doğruldu. O kadar da uzun değildi.

"Yüzük," diye fark etti Maddie, ama yine de oldukça uzundu.

"Şimdi işe koyulalım. İkinizin sahip olduğu her şeyi alacağım."

"Cehennem gibisin," dedi Ring.

"Lütfen kavga etmeyin," dedi Maddie.

"Duydun mu? Küçük hanım kavga etmemizi istemiyor. Benim için sorun değil. Kıcınızı kırbaçlamak zorunda kalmaktan nefret ederim bayım."

Maddie adamların kavga etmesini engellemek için bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. "Her şeyi alın," dedi. "Hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Hepsini alın."

"Büyük siyah da dahil mi?"

"Şeytan mı?" Maddie söyledi. "Elbette. Onu al, ama seni uyarıyorum, ona binmeye çalışmak şeytanın işidir. Pek çok insanın ona binmesine izin vermez."

"Şeytan mı? Böyle güzel bir hayvan için iyi bir isim."

Adam ata doğru yürüdü ve yan tarafını onlara gösterdi, Maddie, 'Ring'in kaslarının yay için sarıldığını hissetti. Onun sırtına atladı. "Lütfen yapma. Silahı var. Yaralanabilirsin."

"Onu alabilirim," diye fısıldadı Ring.

"Ben sana zincirlenmişken olmaz. Ring, lütfen deneme. Onlar sadece eşya. Hiçbir anlamları yok. Dağdan aşağı yürüyüp daha fazla at al. Paran yoksa ben sana veririm."

Ona bakmak için başını çevirdi. "Yaralanacağımdan mı korkuyorsun? Bu beni senin saçından kurtarır."

Başını onun omzuna koydu. "Lütfen kahramanı oynama." Adam onun alnından öptü. "Pekâlâ."

Adam onlara geri döndü. "Siz ikiniz küçük konuşmanızı bitirdiniz mi?"

"Ne isterseniz alın," dedi Maddie. "Sadece kelepçelerin anahtarlarını geri verin ve bizi rahat bırakın."

Adam ona gülümsedi ve yine onun etkilendi. Ring'in ona ters ters baktığını hissedebiliyordu ama aldırmadı. Adam tekrar gülümsedi ve atlara eyerlerini takmaya başladı. Adam etraflarındaki silahları alırken o da 'Ring'e sıkıca tutundu.

"O battaniyeleri de alacağım," dedi adam.

Adamın peşinden gitmeye başladığında Maddie yine 'Ring'i tutmak zorunda kaldı. Battaniyeleri ona uzattı.

Adam 'Ring'in atına binerken hiçbir şey söylemedi. "Anahtar," dedi.

Elini cebine attı, anahtarı çıkardı ve bir süre ona baktı. "İkinizin neden birbirine zincirlendiğini bilmek isterdim. Görünüşe göre biriniz diğerinin kaçmasını istemiyor." Ring'e küstah bir bakış fırlattı. "Kadınlarımı kendime zincirlemek zorunda olmadığımdan eminim." Yüzük'e baktı anahtarı aldı, sonra sırtarak cebine geri koydu. "Sanırım ikinizin birlikte kalmasına izin vereceğim."

Bununla birlikte Maddie'nin atını da alarak uzaklaştı.

'Ring ayağa kalkıp peşinden tepeden aşağı inmeye başlamadan önce adam gözden kaybolmamıştı.

Maddie tabii ki 'Ring'e bağlanmıştı ve onun peşinden koşmaya başladı.

"Duracak mısın!" dedi bir ağaç kütüğünün üzerine düşerken. "O çoktan gitti ve onu yakalayamazsın, ne yürüyerek ne de ben sana zincirlenmişken. Keşke anahtarı bize verseydi."

Ona döndü. "Onunla gitmek istiyor gibiydin. Belki de bu kilidi açmak istedin Böylece onunla gidebilirsin."

"Ben ne? Onunla gitmek mi istedim? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ona nasıl gülümsediğini gördüm."

Ona ters ters baktı. "Buna inanamıyorum! Sana silah doğrultan bir adamın üzerine atlamayı engelleyerek hayatını kurtarmış olabilirim, ama şimdi orada durmuş kıskançlık krizine giriyorsun."

"Kıskançlık mı? Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Neredeyse kendini ona atacaktın. Ondan seni atlarla yanına almasını istememiş olman bir mucize."

Maddie ona bağırmaya başladı ama sonra rahatladı ve gülümsedi. Onun kıskançlığı oldukça hoştu.

"Gördüğüm en yakışıklı soyguncuydu. Soyduğu kadınlara karşı silah kullanmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Tek yapması gereken onlara gülümsemekti ve bahse girerim ona istediği her şeyi verirlerdi."

'Ring orada durdu ve birkaç dakika ona ters ters baktı, sonra onun rahatladığını gördü. Ona gülümsedi ve Maddie bir kadına her istediğini yaptırabilen tek kişinin soyguncu olmadığını düşündü. "İşte buradayız, sadece ikimiz, birbirimize zincirlenmişiz, at yok, battaniye yok, hiçbir şey yok, ama başka bir yerde olman gerekmeden önce tam üç gün var. Neden burada kalıp küçük bir tatil yapmıyoruz?"

Maddie zincirin izin verdiği ölçüde ondan uzakta duruyordu. "Burada mı kalalım? Burada kalamayız."

"Neden olmasın? Bir molaya ihtiyacın var ve tekrar biriyle görüşmeden önce üç gün olduğunu , sanırım bu da üç gün önce neden burada kalmıyorsun?"

O kamptan ve çadırda yaşamaktan bıkmadın mı?"

"Aslında sıkıldım ama burada seninle kalamam."

"Neden kalamazsın?"

Bir an için gözlerini kapattı. Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? "Çünkü Kaptan, siz bir erkeksiniz ve ben bir kadınlm. Üstelik birbirimize zincirlenmiş durumdayız. Bu sorunuzu cevaplıyor mu?"

Orada durmuş, sanki onu anlamaya gibi bir süre ona bakmıştı.

Anlamı. Sonunda dedi ki, "Oh, anlıyorum. Benim yapacağım dan endişeleniyorsun. Bilirsiniz işte. Sanırım yine tecavüzcü damgası yiyorum. Sana karşı uygunsuz bir davranışta bulunmayacağıma söz veririm ne olur?"

Ya sana dokunmayacağıma yemin edersem? Bunun yardımı olur mu?"

Maddie ona baktı. Ormanda bir adamla, hem de Yüzbaşı Montgomery gibi bir adamla üç gün yalnız kalmıştı. Bunu yapmamalıydı. Kesinlikle yapmamalıydı. Tabii ki yapmamalıydı. Dağa geri dönmeli, Sam'den kelepçeleri kesmesini istemeli, sonra da günlerini çadırında tek başına huzur içinde geçirmeliydi.

Okuyorum. Laurel için endişeleniyorum. Tek başına.

"Şerefınız üzerine yemin etmeniz gerekirdi," derken kendini duydu. "Yani, Kaptan, her dakika sizinle savaşmak istemezdim." Onunla dövüşme düşüncesi bile kollarında ürperti yarattı. Ya kaybederse?

Ona büyük bir ciddiyetle baktı. "Sana dokunmayacağıma yemin ederim. Annemin mezarı üzerine yemin ederdim, ama o hala hayatta, bu yüzden sanırım

niyetim için sözüme güvenmek zorundasın. Ne olursa olsun sana dokunmayacağıma yemin ederim."

"Ne olursa olsun mu?"

Ona bir adım daha yaklaştı ve konuştuğunda sesi çok alçaktı. "Ne kadar istesem de sana dokunmayacağım. Güneşin ısıttığı saçların nasıl kokarsa koksun. Çıplak bedenini kendime sarmak için hayatımın on yılını feda edebileceğimin önemi yok.

ata , kalçalarının benimkilere değmesinin hatırası aklımdan çıkmasa da. Dağlarda geceler soğuk olsa da, Birlikte kelepçelendiğimiz için birlikte uyumak zorunda kalacağız, birbirimize sarılmış, vücutlarımız mükemmel bir şekilde uyuyor. Ne olursa olsun, sana dokunmayacağım."

Maddie gözlerini kapattı. Adamın sesi o kadar yumuşaktı ki Ona yaklaştığında nefesini yüzünde hissedebiliyor, onu zar zor duyabiliyordu. Elini yüzünün yan tarafına koydu, parmak uçları saçlarında, başparmağı ağzının köşesindeydi.

"Boynunu, gözlerini ya da şakağındaki küçük damarı öpmeyeceğime yemin ederim. Yuvarlak beyaz omuzlarını, belini, uyluklarını ya da sol ayağının kemerini de öpmeyeceğim. Kolunuzun kıvrıldığı yumuşak deriyi yalamayacağım ya da parmak uçlarınızı teker teker ağzıma alıp emmeyeceğim. Aç mısın?"

Maddie ayakta uzanıyordu, dizlerinin bağı çözülmüştü, tüm vücudu yumuşak ve uysaldı. "Ne?" diye fısıldamayı başardı. Gözlerini yavaşça açtı. Adamın dolgun alt dudağını görebiliyordu ve parmağının ucunu bıyığının altında gezdirip üst dudağının kıvrımını hissetmek için neredeyse can atıyordu. Gömleği göğsünün yarısına kadar açıktı ve gördüğü kıllarla kaplı teni ısırmak istedi.

"Aç olup olmadığını sordum. İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun."

Maddie gözlerini biraz daha açtı ve ona baktı. Duyduğu her söylemiş miydi? "Bana ne söyledin?"

Ellerini koltuk altlarının altına koydu ve onu ayağa kaldırdı. "Belki de her şeye rağmen dağdan aşağı inmeliyiz, yine de dinlenmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Son birkaç gündür yaşadıkların seni etkilemeye başladı."

Maddie kafasını temizlemek istercesine salladı. "Senden ... hakkında söylediklerini tekrarlamamı talep ediyorum.

bana dokunmaman konusunda."

"Sana hiçbir koşulda dokunmayacağıma yemin ettim. Endişelendiğin şey bu değil miydi?

Benim bir erkek, senin de bir kadın olduğunu göz önünde bulundurarak sana ne yapabileceğim konusunda endişelendiğini söylemiştin. Ben sadece seni rahatlatmaya çalışıyordum." Gökyüzüne baktı. "Biliyor musun, sanırım biraz yağmur yağabilir. Eğer burada kalacaksak, bir barınak ve yakacak odun bulsak iyi olur."

Maddie biraz delirip delirmediğini merak ediyordu. Adamın söylediklerini hayal mi etmişti?

Yürümeye başladı ve ona zincirlenmiş olduğu için takip etmekten başka çaresi yoktu. "Birlikte yatmak hakkında ne dedin?"

"Bu dağların soğuk olduğunu ve ısınmak için birlikte uyumamız gerektiğini söyledim. Şuraya bak, bir kaya çıkıntısı var. Orada kamp kurabiliriz. Sanırım bize ve ateşe yetecek kadar yer var. Şimdi, ateşi nasıl ? Kibritin yok, değil mi?"

"Hayır," dedi usulca, onu takip ederken arkasına baktı, sonra aniden durdu. "Dur orada! Bana söylediklerini istiyorum, saçım, ... ve ayağımla ilgili kısmı."

Yavaşça döndü ve babacan bir tavırla gülümsedi. "İki ayağın var, biri sol biri sağ ve oldukça güzel saçların var. Başka bir şey var mı?"

Maddie daha fazlasını söylemeye başladı ama kendini tuttu. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Belki de oynayabilirdi. Ona bunu söylemeyi hayal bile edemezdi.

üst dudağının nasıl kıvrıldığını görmek istedi.

Kibirli görünmek için elinden geleni yaparak onun yanından geçti. "Ateş yakmak için kibrite ihtiyacım yok. Babam-" Adam hareket etmeyince durdu, adamın hareketsizliği onu geriye doğru sarsmıştı.

"Baban," dedi nefesinin altında.

Tatlı tatlı gülümsedi. "Evet, babam. Babam bana bazı hayatta kalma numaraları öğretti."

"Kibrit olmadan ateş yakmak gibi mi? İki çubuğu birbirine sürtmek gibi mi? Bunun ne kadar uzun sürdüğü ve ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Tam olarak ne kadar sürdüğünü biliyorum ve benim kadar sık yapsaydınız, çok zor olmadığını görürdünüz. Yanımda kibrit taşımayabilirim, ıslanırlar ama her zaman yanımda bir ateş çeliği ve çakmaktaşı taşırım. Babam erkeğin -ya da bir kadının- bir ateş, bir tuzak, birkaç olta kancası ve bir bıçağı varsa hayatta kalabileceğini söylerdi."

"Ve sanırım tüm bu şeyler yanınızda."

"Elbette," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Kamptan her ayrıldığında onları yanında taşımıyor musun? İnsanın atından ne zaman ayrı kalacağı belli olmaz. Sakın bana her şeyi atınızda bıraktığınızı söylemeyin Yüzbaşı Montgomery." Adam gözlerini hızla kaçırdığı için emin değildi ama utançtan biraz kızardığını düşündü. Şimdi kim kendini rahatsız hissediyordu?

Babası ona ne ve nasıl taşıyacağını öğretmişti. Doğu'dan ayrıldıktan sonra sallanan posta arabasıyla yaptığı uzun yolculuk sırasında, birkaç saatini hacimli binici eteğinin içine birkaç cep dikerek geçirmişti. Cepler yapabildiği kadar küçüktü ve eteğin yarısına kadar iniyordu, böylece beline yakın bir yerde görünmüyorlardı.

Şimdi Ring'in sırtına baktığında, cebe ulaşmak için eteğini kaldırması gerekeceğini biliyordu ve birden Fransız bir sopranonun yatak odasında olduğunu hatırladı. Maddie

kadının adını hatırlayamıyordu, sadece G'sinin berbat olduğunu hatırlıyordu, ama o gün Maddie şarkıcının -eğer öyle denebilirse- Pantolon bir sandalyenin üzerine örtülmüştü. İnce, son derece yumuşak İsviçre çimeninden yapılmıştı. Kumaş neredeyse şeffaf olacak kadar inceydi ve bir kızın allık rengi olan pembenin hoş bir tonuydu. Maddie onlara gülmüş ve şarkıcıya gerçekten çok değersiz olduklarını söylemişti. yıpranmaya dayanamazdı. Şarkıcı aynada Maddie'ye bakmış ve "Ayrıca çok kolay yırtılıyorlar," demişti. O sırada Maddie'nin kadının ne demek istediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Şimdi, ağır, kullanışlı, uzun süre giyilebilen pamuktan bir pantolon giydiğini bildiğinden, pembe İsviçre çimeninden bir iç çamaşırı giymiş olmayı diliyordu. 'Ring, onun çıplak bedenini yanında tutabilmek için hayatının on yılını verebileceğini söylemişti. O da hayatının beş yılını verebilirdi - tabii ki şarkı söylediği yılları değil, ondan sonraki yılları - ona sarılmasına izin vermek için.

Eteğini kaldırdı ve eteğinin altındaki gizli cepten ateş çeliği ile çakmaktaşını çıkardı ama Be ona bakmadı.

Sonra, 'Ring ona bağlıyken, bir sedir ağacının kurumuş iç kabuğunu ve nehrin yakınındaki bir pamuk ağacından biraz pamuk tüyü topladı. Babası ona ateş çeliğini bir elinde nasıl tutacağını ve çakmak taşına nasıl vuracağını göstermişti ve bunu çok sık yapmıştı, ama şimdi, 'Ring ona bu kadar yakinken, onu izlerken, konsantre olamıyor gibiydi.

"Al, nazikçe," dedi, sonra çeliği ve çakmaktaşını ondan aldı. "Denizdeki bir kasırga gibi üfleliyorsun, öpüyorsun. İşte böyle.

Birbirlerine o kadar yakındılar ki başları neredeyse birbirine değecekti ve adam sanki onu öpmek istiyormuş gibi dudaklarını büzerek ona baktı. Yavaşça, tatlı bir nefesle dudaklarına doğru üfledi.

"Nazik bir öpücük," dedi küçük çıra yığınının bakarak. "Sanki bir bakireyi öpüymüşsun gibi." Ona baktı ve gözlerindeki yoğunluk boğazının kurumasına neden oldu. "Ya da bakire olmaya çok yaklaşmış bir kadını öper gibi."

"Nasıl?" dedi ve dehşet içinde sesi gıcırdadı.

Tüylere ve parçalanmış odunlara baktı. "Bir erkek, en azından sonuçla ilgilenen bir erkek, bir bakirenin diğer kadınlar gibi olmasını bekleyemez. Bir gün onu alıp karşılığında kendisini istemesini bekleyemez. Hayır, önce onu istenecek şeyin ne olduğunun farkına vardırmalıdır."

"Öyle mi?" Maddie söyledi. Sesi cızırtılı değildi ama yüksek çıkmıştı. "İsteyecek ne var ki?"

"Aşk. Tutku. Dokunmak. Hissetmek. Bazen bakireleri uyandırmak zordur, tabiri caizse

Bazen uzun süre bakir kalmış kadınlar duygularını gömmüş ya da unutmuş ve yerine başka şeyler koymuş olabilirler ve o zaman bu kadınlarla özel şeyler yapılması gerekir."

"Özel mi?" Maddie'nin ensesinden küçük bir ter damlası aktı.

"Hayatta onlar için de bir şeyler olduğunun farkına varmaları gerekiyor. Erkeklere bakmayı öğrenmeliler - ya da sanırım erkek bakirelerden de bahsedebiliriz, değil mi?"

"Elbette. Elbette. Bir kadın bir erkekte ne görmeli?" "Onu öptüğünde, ona dokunduğunda, ona sarıldığında nasıl hissettirdiğini." Adamın sesi alçaldı ve kadın onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı.

"Onunla sevişirken ve onu okşarken nasıl hissettiğini. Erkeğin önce kadının bunları istemesini sağlaması gerekir ki kadın bunlardan zevk almaya başlasın. Bazen bakireler aşkın, yani olgun, sağlıklı yetişkinler arasında yaşanan aşkın varlığından bile haberdar olmazlar. Bilirsiniz, terli, şehvetli, sert, vurucu türden bir aşk, sonunda serbest kalmaktan öleceğinizi düşündüğünüz türden, sizi dünyada başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar gevşek ve tatmin olmuş bırakan bir serbest bırakma."

Maddie'nin üst dudağı terlemeye başladı. "Kesinlikle," dedi sesi biraz çatallaşarak. "Bu tür bir aşk."

"Bakireler söz konusuysa, buna yol açmanız gerekir."

"Nasıl?"

"Bir onunla konuşun. Bakireler kelimeleri sever. Ona söyle ki kulaklarını ve saçlarını öp. Göğüslerine dokun. Sertçe değil, dikkat edin, o daha sonra gelecek, ama hafifçe. Kapalı göz kapaklarını öpün. Bakireler buna bayılır. Elleriyle seviş." Maddie'nin elini kaldırdı ve

Parmaklarını onunkilere doladı, başparmağı avucunun ortasına süründü. "Bazı insanlar ellerin ne kadar hassas olabileceğinin farkında değil.

Parmak uçlarının hissedebileceği ya da parmak uçlarının dokunabileceği, okşayabileceği ve okşayabileceği tüm vücut parçaları. Ama biliyorsun, değil mi?"

Konuşmaya bile çalışmadı ama onun küçük elini tutan büyük eline baktı ve başını salladı.

"Evet, bakirelere kur yapılmalı ve onlara kur yapılmalıdır. Onlara ilgi gösterilmesi gerekir. Bir bakirenin rahatlayabilmesi ve erkeği sevebilmesi için önce onunla ilgilenmesi gerekir."

Aniden elini bıraktı ve ondan uzaklaştı. "Şuna bak. Felsefe konuşmakla o kadar meşguldüm ki yangını unuttum."

Maddie küçük ateşin üzerinden ona baktı. Boğazı kurumuştı ve vücudu ayak parmaklarından saç çizgisine kadar karıncalanmıştı. Ayakta durmaya çalışmaktan korkuyordu çünkü bacaklarının onu taşıyamayacağını düşünüyordu.

Arkasına yaslandı ve ona sırtıttı. "Ne tuhaf bir sohbet konusu." "Evet," demeyi başardı.

"Ben kadınlar hakkında ne ki? Babamın Toby'yi neden işe aldığını duydun ve

Toby'nin kadınlarla ilgilenmediğini söylediğini duydum, o halde bakireler ya da başka tür kadınlar hakkında nasıl bir şey bilebilirim ki?

Bizi bu konuda konuşmaya iten ? Oh, evet, hatırlıyorum, yangın. Biliyor musun, gerçekten sahip olduğunu söylediğin o tuzağı kullanmalıydık.

Ateşi yakmadan *önce*." Ona sıırttı. "Ama belki de ateşler bakireler gibidir ve doğru öpücükleri bilersen yeniden alevlenebilirler."

Ayağa kalktı ve bunu yaparken Maddie'yi de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Bacakları altından büküldü ve onu kollarının altından yakaladı. "İyi misin? İyi görünmüyorsun. Bir hayalet kadar solgunsun ve terlemişsin. Hastalanmıyorsun, değil mi?"

"Çek ellerini üzerimden," diye fısıldadı. Kendimi aptal durumuna ve kendimi sana atmadan önce, diye düşündü.

"Ah, özür dilerim," dedi ve onu öyle aniden bıraktı ki neredeyse düşüyordu. Kadın aşağı inerken adamın kemerini yakaladı. Adam, etkilenmemiş olan adam, orada öylece durup onu izledi, ellerini ona dokunmadığını göstermek için yanlarına uzatmıştı.

Yere düşmeden önce kendini toparlamayı başardı. Zincirin izin verdiği ölçüde ondan uzakta, onun önünde durdu. "Hadi ." Her zamanki mükemmel makinesi olan sesi yine ona ihanet etti.

"Belki de hiçbir yere gitmemeliyiz," dedi endişeyle. "İyi olduğundan emin değilim."

"Tavşan," diyebildi sonunda. "Tavşan yakala." Maddie, Ring'in mendilini çıkarıp yüzünü sildiğini, sonra terli avuçlarını ovuşturduğunu, sonra tekrar yüzünü sildiğini, sonra pantolonunun içine uzanıp kendini düzelttiğini, sonra tekrar yüzünü sildiğini ve onun yürüyüşünü izledikten sonra gözlerini öyle bir kapattığını görmesin diye Ring'i arkasından çekerek yürümeye başladı.

Kadın dönüp baktığında, adam sanki dünyada hiçbir kaygısı yokmuş gibi ona gülümsüyordu.

Bölüm 12

Maddie'nin kafası hiç bu kadar karışmamıştı. Hayatında ne yapmak istediğini her zaman biliyordu ve buna göre planlamıştı, ama şimdi

ne olacağını asla bilemezdi. O sadece
ne olacağını bilmiyordu, neler olduğunu açıklayamıyordu.

Kaptan Montgomery'ye olduğunu sorup duruyordu ama o sadece
gülümsemekle yetiniyordu. Bir an onu arzuluyor gibi göründü, sonra bir baktı
ki onun hayatta olduğunu -ya da hayatta ve kadın olduğunu- bilmiyor gibiydi.

Binici elbisesinin düğmelerini iliklemesine yardım etti (önden aşağıya doğru
olmasına rağmen) ve tavşanlara tuzak yapmak için kullandıkları korsesinin
bağlarını çözmesine yardım etti. Sonunda daha fazla dayanamayıp tuvaletini
yapmak için bir çalının arkasına gittiğinde ona güldü. Ondan sonra ne zaman
tuvalete gitmesi gerekse, sesi kulaklarını tırmalasa da ona şarkı .

Onu bir türlü anlayamıyordu. Bir an onu zaman ayırmaya değmeyecek, kendini
beğenmiş bir ukala olarak gördüğünü düşündü, sonra bir baktı ki ona kız
kardeşi Ardis'ten bahsediyor. Bir an soğuk ve umursamaz görünürken, bir
sonraki an bastırılmış duygularla dolu görünüyordu.

Duygular. Bir an onu arzuluyor gibi görünürken bir an sonra yüzüne bile
bakmıyordu.

Ne gündü ama, diye düşündü Maddie güneş batmaya başlarken. Eteğinin
içindeki balık kancalarını kullanarak birkaç büyük dağ alabalığı yakalamışlar,
bir saatten fazla yan yana yatarak seslerini duydukları bir hindinin yanlarına
gelmesini beklemişler, sonra 'Ring korsesinin bağlarından yaptığı tuzağı
çekmiş ve büyük kuşu yakalamıştı. Maddie onu yolmuş ve o da gülmüştü
çünkü Maddie'nin nasıl yapıldığını bildiğine inanmıyordu.

Öğleden sonra 'Ring bir arı sürüsünü kovanlarına kadar takip etmiş ve
Maddie arıları yakalamaya çalışmaması için ona yalvarmıştı ama hiçbir şey
onu durduramamıştı. Kurumuş sedir ağacından bir meşale yakmış ve
dumanını arıları uyuşturmak için kullanmıştı ama eli yuvaya girer girmez
arılar uyanmış ve peşine düşmüşlerdi.

Ağaçtan indi ve Maddie'yi arkasından sürükleyerek koşmaya başladı; Maddie
yeterince hızlı takip edemeyince onu kolunun altına aldı dereye doğru koşmaya
devam etti.

Arılardan kaçmışlar ama buzsuyla sıırıslıklam olmuşlar. Ne zaman Maddie onu azarlamaya başlayınca sıırttı ve bir avuç bal peteğini havaya kaldırdı. Ne yazık ki bal peteğinin memesi kızgın arılarla kaplıydı.

Saniyeler içinde arılara saldırmaya başladılar, Maddie kendisini 'Ring'e bağlayan zincirin ucunda dans ederken dengesini korumaya çalışıyordu. Ama ne kadar çok arı onlara saldırırsa saldırısın, 'Ring hâlâ peteğe tutunuyordu.

Şimdi 'Ring'in büyük ateşin başında, ıslak giysileri içinde birbirlerine sokularak oturuyorlardı. Giyecek başka bir şey yoktu, kıyafetlerini çıkarırlarsa üzerlerini örtecek hiçbir şey yoktu. Ve içlerini ısıtacak sıcak içecekler de yoktu.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim," dedi 'Ring. "Dün gece daha uyanık olsaydım, o adam bunu yapamazdı-"

"Her şey yolunda. Benim bile-" Babasının bile birkaç kez pusuya düşürüldüğünü söyleyecekti ama kendini tuttu. "O kadar da kötü değil. Bugün iyi vakit geçirdim. Kafamı sorunlarımdan uzaklaştırdı."

"Laurel," dedi usulca.

Maddie nefesini sertçe içine çekti. Ona ne kadar bildiğini sormayacaktı çünkü belli ki bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu. "Yorgunum ve üşüyorum. Sanırım yatmaya gideceğim." Ayağa kalkmaya başladı ama o sırada zincir takırdadı. Neredeyse unutmuştu.

Onun yanında durdu. "Şu anda çadırında yarım düzine "Eğer ben olmasaydım battaniyelerim olurdu." Ona baktı. "Sabah geri dönmek ister misin? Yarın bu saatlerde orada olabiliriz ve Bu kelepçeleri çıkar."

"I . . . Bilmiyorum," dedi ve gerçekten de ne yapmak istediğini bilmiyordu. Çok kafa karıştırıcı bir adamdı. "Neden ilk tanıştığım adam olarak ? O adamdan gerçekten nefret ederdim. Ayağını tabureye koyma şeklin! Ve o atının koçumu yemeye çalışmasından!

Lanet olsun, neden değişmek zorundaydın ki?"

Ona gülümsedi. "Ben değışmedim. Beni tanıdığını sandın ama , hepsi bu."

Ondan uzaklaşabildiği kadar . "Kim olduğunu anlayamıyorum. Toby'nin bahsettiği adam mısın yoksa ilk tanıştığım o korkunç adam mı?"

"İkisinden de biraz, sanırım, ve belki bunun dışında birkaç tane daha." Sesi alçaldı. "Ne tür bir adam olduğumun ne önemi var? Birkaç gün sonra doğuya döneceksin ve muhtemelen beni bir daha hiç görmeyeceksin."

Gözlerini ondan kaçırdı. "Evet, bu doğru." John'a gidip neden batıya gidip şarkı söylemek zorunda kaldığına dair gerçeği anlattığını ve John'un onu affedip tekrar menajeri olacağını umduğunu hayal etti. Tekrar 'Ring'e baktı ve çorba kâselerindeki incileri ve Worth denen o yeni adamın yarattığı ipek elbiseleri düşündü ve nedense bu pek de tatmin edici bir hayat gibi görünmüyordu.

Birden Madam Branchini'nin sözleri kafasında yankılandı: "Ya müziğe sahip olursun ya da bir erkeğe. Biri ya da diğeri, ikisi birden değil." Şimdiye kadar seçim yapmak kolay olmuştu.

Yağmurun ilk damlalarıyla ürperdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak 'Ring'in kolunu kendisiyle birlikte sürükledi.

"," dedi ve onu kollarına alıp sarkan kaya çıkıntısına taşıdı.

Adam çelik ve çakmaktaşını kullanarak daha önce çıkıntıya getirdiği kuru otların üzerinde ateş bir kenarda oturdu ve birkaç dakika içinde ateşi yaktı. Oturup onu izledi; adam ateşe kuru otlar atıyordu ve kısa sürede alevler yükselmeye başladı.

Sonunda arkasına yaslandı ve kollarını ona açtı. Yapmamalıyım, diye düşündü, gerçekten yapmamalıyım, ama yine de ona gitti ve o da ona sıkıca sarıldı. "Birbirimize *çok* yakışıyoruz," diye mırıldandı.

"Az ne düşünüyordun?" diye sordu çenesini başının üstüne yaslayarak.

"Sen," dedi içtenlikle.

"Sevindim. En azından beni görebildiğine sevindim."

"Ne kadar saçma. Seni hep gördüm. İlk gördüğüm andan beri
_."

"Hayır, değiştirmedin. O ilk anda ne olduğumla alay ettin ve fikrini henüz değiştirmedin. Benim, bakalım doğru anlamış mıyım, kendini beğenmiş, her şeyi bilen biri düşündün."

"Öylesin, biliyorsun."

"Senden daha fazla değil."

"Ha!"

Çıkıntının uzak tarafında yağmur soğuk, ağır tabakalar halinde yağıyordu ama içeride ateş yanıyordu ve giysileri kurumaya başlamıştı, hatta yanındaki ıslak kısımlar bile daha sıcak gelmeye başlamıştı.

"Seni sadece kısa bir süredir tanıdığımı düşünmek çok tuhaf," dedi.

"Bazen seni sonsuza dek tanıdığımı düşünüyorum. La Scala'da ilk kez şarkı söylediğim zamanı hatırlıyorum. Sanki oradaydın, bana iyi bir iş çıkaracağımı söylemiştin ve sonra sahneye çıkmadan önce beni alnımdan öpmüştün."

Ona doğru sokuldu. "Neden böyle hissettiğimi sanıyorsun? Başka hiç kimse bana hissettirmemişti. John'la ne kadar uzun zaman geçirsem de, onunla ne kadar çok zaman geçirsem de, onu tanımadığım bir zamanı her zaman net bir şekilde hatırladım."

"Birbirimize ne kadar benzediğimizi gerçekten bilmiyor musun?"

"Birbirimize hiç benzediğimizi göremiyorum. Şarkı söyleyemiyorsun, bunu kanıtladık ve benim hayatımda şarkı söylemekten başka pek bir şey yok gibi görünüyor."

"Bizi birbirimize benzeten şey de tam olarak bu. Çocukluğumun dışarıda, güneşin altında geçmiş olması gerektiğini söylediniz, bir bakıma öyleydi ama kastettiğiniz şekilde değil. On iki yaşında ailemin işinde çalışmaya başladım. On dört yaşına geldiğimde önemli kararlar alıyordum."

"Ah," dedi üzüntüyle. "Çok mu fakirdiniz? Okulu bırakmak zorunda mı kaldın?" Gülümsedi. "Tam tersi. Warbrooke'u hiç duydun mu? Nakliye mi?"

"Sanırım öyle. Sanırım onların gemilerinden bazılarında seyahat etmiş olabilirim." Ona bakmak için döndü.

"Warbrooke mu? Bu senin kasabanın adı değil mi? Onlar için mi çalışıyorsun?"

"Ailem Warbrooke Denizcilik'in sahibi."

Arkasını döndü. "Oh, o zaman sanırım bu sizi zengin yapıyor." "Hem de çok. Senin için bir fark yaratıyor mu?"

"Atınızı, mükemmel kesimli üniformanızı, eğitiminizi ve Toby gibi bir hizmetçiniz olmasını açıklıyor."

Zenginliğinin onun için önemli olmamasından ne kadar memnun olduğunu söylemedi. Bazen kadınlar söz konusu olduğunda, paraya sahip olmak bir engeldi. Bazen erkeği değil parayı görüyorlardı. "Ne hizmetkâr ama."

"Bana Toby'den ve neden birbirimize benzediğimizi düşündüğünden bahset."

'Ring konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Sen ve ben uzun zamandır yalnızız. Tanışmamızdan birkaç gün sonra bunu hissettim ama sen bana çocukluğunu anlattıktan sonra, senin de benim kadar yalnız olduğunu anladım."

"Ama ben hiçbir zaman yalnız olmadım. Etrafım her zaman ailemle çevriliydi ve daha sonra John ve yüzlerce sosyal ilişkim oldu. Çok fazla biraz yalnız zaman."

"Hayır, demek istediğim bu değil. Belki de yalnız doğru kelime değildir. Farklı. Sen ve ben her zaman farklı olduk."

"Ben farklıydım, ama sizin farklı göremiyorum."

"Babam iyi bir adam, çok iyi bir adam. Altın gibi bir kalbi vardır. İhtiyacı olan herkese sırtındaki gömleği verirdi. Çocuklarından birinin zarar gördüğünü görmektense kendi hayatından vazgeçerdi. Ama-"

"Ama ne?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu adamda iş kafası yok. Bu büyüklükteki bir şirketi yönetmek için gereken evrak işlerini yapacak kadar uzun süre oturamıyor. Warbrooke Shipping ve güneşli bir gün onun için balığa çıkmak ya da annemle piknik yapmak için bir fırsattır."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Bazen keşke zevke ayıracak daha fazla zamanım olsaydı diyorum."

"Böyle bir şirket varken tüm hayatınızı zevke adayamazsınız. Bizim yönetmemiz gereken. Bize bağlı binlerce çalışan var. Onlara ödediğimiz para ailelerini geçindiriyor."

"Ve baban bunu unuttu mu?"

"Sanırım öyle. Unuttum ya da hiç fark etmedim."

"Demek bu yüzden çocukluğunuzdan beri şirkette çalışıyordunuz?"

"Evet, nasıl oldu bilmiyorum. Meraklıydım ve babam ona yardımcı olacak bir şey yaptığında beni överdi. Her şey yavaş yavaş gelişmiş gibi görünüyordu."

Gülümsedi. "Ve sonra, senin şarkı söyleme yeteneğin gibi, benim de bir işi yürütme var gibi görünüyor."

Aklımda tutmam her şeyi aklımda tutmak benim için hiç sorun değildi. Babam benim babası gibi olduğumu, gerçek bir Montgomery olduğumu söylerdi."

"Yani bir erkeğin işini yapmak için çocukluğunuzdan vazgeçtiniz."

"Siz içeride şarkı söylerken ve dünyanın geri kalanı dışarıda güneşin altındayken bir şeylerden vazgeçtiğinizi hissettiniz mi?"

"Hayır, Tanrı bana verdiği yeteneği onlara vermediği için kendimi şanslı hissettim ve onlar adına üzüldüm."

"Ben de aynı şeyleri hissediyordum. Annem benim için bir öğretmen tuttu ve akşamları onunla kitap okuyordum ve-

"

"Öğrenilmiş diller."

"Evet, birkaç dil öğrendim. Sanırım gemilerimizde yolculuk eden adamların anlattıklarını duyduğum egzotik yerleri ziyaret ettiğimde bunları kullanabileceğimi düşündüm."

"Annen sana özel öğretmen tuttu ve baban da Toby'yi farklı bir tür öğretmen olarak tuttu, değil mi?"

"Aynen öyle."

Bir an için düşünceliydi. "Ama Toby seninle ilgilenmiyor, değil mi? Sen onunla ilgileniyorsun."

"Aşağı yukarı."

Toby hakkında daha fazla konuşmak istemiyor gibiydi. "Her şeyi bırakıp orduya katılmana ne sebep oldu?" diye sordu.

"İki şey: Kulak misafiri olduğum bir şey ve bir kadın."

Bu hikâyeyi duymak istediğinden emin olmadığı için bir süre hiçbir şey söylemedi. "Anlat bana," diye fısıldadı sonunda.

"On yedi yaşındayken bir gün gemilerimizden birindeydim. Kargoyu inceliyor ve adamlarla yolculuk hakkında konuşuyordum ki bir tanesine kulak misafiri oldum

Kaptanla konuşan subaylardan biri.

Memur böyle sorumlu bir işi nasıl yapabildiğini öğrenmek istedi. Sadece bir çocuk olduğunu, ne bilebileceğini söyledi. Yüzbaşı beni iyi hissettirdi. Çünkü henüz çocuk olmama rağmen deniz hakkında çok şey bildiğini söyledi. "Montgomery çocukları hakkında söylenenleri duymadın mı?" dedi kaptan. "Onlar doğmuyorlar. Babaları bir tane daha istediğinde, en yakın iskeleye gider, bir ağ atar, çeker ve başka bir velet çıkarır. Bu çocukların yürüyebilmeleri mucize. Ayak yerine yüzgeçlerinin olmaması da bir mucize."

"Bu sayılacak kötü bir şey gibi görünmüyor. Bir bakıma bu bir iltifat."

"Doğru, ama ikisinin kıkırdamalarını dinlerken hayatımla ilgili bir hayal kurdum. Warbrooke Shipping'i sonsuza dek yöneteceğimi ve yirmi iki ya da üç yaşına geldiğimde buralı bir kızla evleneceğimi -eğer zaten benimle akraba olmayan birini bulabilirsem- ve sonra kendi çocuklarımla olacağımı biliyordum."

"Onları denizden almak mı?"

"Çocuk sahibi olunabilecek her yerde. Kendimi elli yaşında, çocuklarımı eğitmiş ve şimdi de torunlarımı Warbrooke Shipping'i yönetmeleri için eğitirken görebiliyordum. Kendimi seksen yaşında, hala Warbrooke'tan nasıl uzaklaşacağımı planlarken görebiliyordum."

"Anlıyorum. Peki o kadının senin orduya katılmanla ne ilgisi vardı?"

"Erkeklerin benim hakkımda konuştuklarını duyduğum sıralarda annemin bir arkadaşı onu ziyarete geldi. Kadın sanırım otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve ben on yedi yaşındaki genç halimle onun yaşlı bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Bizimle bir ay geçirecekti ve ziyaretinin ilk birkaç gününde ona baktığımı bile sanmıyorum."

"Geceleri ders, gündüzleri iş derken kızlara bakacak vaktiniz olduğunu sanmıyorum. Benim de akşamları ders aldığımı söylemiş miydin?"

"Sana kim aritmetik öğrettiyse unutmuş," dedi. "Benim öğretmenim babamdı."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Babamdan şikayet etmeyi bırak da bana hanımından bahset."

Gülümsedi. "O bir . Her neyse, o geldikten birkaç gün sonra kardeşlerim su çiçeğine yakalanmaya başladı."

"Peki ya kız kardeşlerin?"

"Carrie henüz doğmamıştı ve Ardis kalmak için Davy'nin evine gitti. Annem de hastalanmamam için benim evden çıkmamı istedi ve arkadaşına evine dönmesinin daha iyi olacağını söyledi."

Ama geri dönememesinin bir nedeni vardı, ne olduğunu hatırlamıyorum, evi tadilattaydı, öyle bir şeydi. Her neyse, babama Warbrooke'un yolunu görüp göremeyeceğini sormuş."

Nakliye yapıldı."

"Ve baban onu sana teslim etti."

"Evet, yaptı. Bu konuda gerçekten çok kızmıştım. Korkarım babama yapacak işlerim olduğunu, *çok* çalışmam gerektiğini ve yaşlı bir kadına bakıcılık yapacak zamanım olmadığını haykırdım. Üstelik o bir kadındı, işten ne anlayabilirdi ki?"

'Ring bir an için gözlerini kapattı. "Beni duydu ve babamın çalışma odasına geldi ve bana ayak uydurabileceğini söyledi. Nereye gidersem gideyim, kadın aklıyla anlayamayacağı bir iş yönü bulmam için bana meydan okudu."

"Peki ya o? Sana ayak uydurdu mu ve seni anladı mı?"

"Oh, evet. Ona o kadar zorluk olmama rağmen bunu yaptı. On yedi yaşında ve bizimki kadar büyük bir işi yönetiyorsanız, bu bir-"

"Boşuna mı? Benmerkezci? Kendini beğenmiş?"

" yukarı. Pes edip Ege'nin ahırlarını temizletmeye çalışmaktan vazgeçmem tam bir hafta sürdü."

"Ne?"

"Baban da Yunan masallarını unutmuştu, değil mi? Sonunda kendini bana kanıtlaması için onu zorlamayı bıraktım ve yavaş yavaş arkadaş olduk. Onun gibi kadınların varlığından haberim yoktu. Büyük bilgeliğimle tüm kadınların annem gibi olduğunu sanırdım. Benim annem sadece ailesini düşünür, başka bir şey düşünmez."

"Ama bu kadın? Arkadaşın mı?"

"Babası o yirmi iki yaşındayken ölmüştü. O zamana kadar, son kıyafetler ya da kiralık sevgilisinin ona verdiği son hediye dışında hiçbir şeyi düşünmediğini söylüyordu. Babası öldüğünde, ona pek de iyi gitmeyen bir kadın giyim mağazası ve bir sürü borç bıraktığını fark etmiş."

"O ne yaptı?"

"Üç seçeneği olduğunu söyledi. Birincisi yoksulluk, ikincisi bir erkekle evlenmek ve onun kendisine bakmasına ve babasından kalan işi yürütmesine izin vermektir. Ancak evlenmek isteyebileceği erkeklerin hiçbirinin bir işi yürütemeyeceğini ve iş adamlarından herhangi biriyle yaşama fikrine katlanamayacağını söyledi."

"Peki ya üçüncü seçenek?"

"İş kendisi yürütmek için. Elbise satın alma konusunda oldukça iyi olduğunu ve tek yapması gerekenin birkaç tane daha alıp satmak olduğunu söyledi."

"Ve bunu yaptı mı?"

"Aynen öyle. Başlarda zor olduğunu ama başardığını söyledi ve ben onunla tanıştığımda altı dükkânı vardı ve işleri çok iyiydi."

"Orduya katılmanız için sizi nasıl etkiledi?"

"Ona aşık oldum. Gerçek aşk değil. Bunu artık biliyorum. Ama onu büyüleyici buldum. Daha önce konuşacak kimsem olmadığını hiç fark etmemiştim. Babam iş sıkılmıştı ve her şeyi bana bırakmaktan memnundu. Annem ilgilenmiyordu ve iki yaşındaki kardeşim Jamie Benden bir yaş küçük, hep denize açılırdı. Diğer kardeşlerim bunu anlayamayacak kadar küçüktü."

"Ve Ardis Davy ile birlikteydi."

"Evet, annemin arkadaşı yaptıklarını paylaşmak zorunda kaldığım ilk kişiydi. Ve doymak bilmez bir merakı vardı. Bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordu, ona her şeyi göstermemi istiyordu."

"Peki ya sen? Ona her şeyi gösterdin mi?" Maddie fısıldadı.

"Evet," dedi bir süre sonra. "Ayrılmadan bir gün önce adalardan birine doğru yelken açtık. Fazla uzaklaşmamıştık ki aniden bir fırtına çıktı ve fırtınaya yakalandık. Bir süre başaramayacağımızdan korktum."

"Ama denizde doğan biri için çok da zor olmamıştır."

"Sanırım hayır. Adaya vardığımızda sıırıslıkam olmuştuk. Orada bir zamanlar yaşlı bir yaşadığı eski bir kulübe vardı ama birkaç yıl önce öldüğü için boştu." Durakladı.

"Geceyi orada geçirdik."

"Peki onunla seviştin mi?"

Bir süre cevap vermedi. "Evet. Aslında benimle sevişti. On yedi yaşındaydım ve böyle bir hayat sürdüğüm için kızlarla pek ilişim olmamıştı, kadınlarla ise hiç ilişim olmamıştı."

"Toby'nin yardımıyla bile mi?"

"Özellikle de Toby'nin yardımıyla."

"Yani, geceyi onunla geçirdin. Sonra ne oldu?"

"Sabah anakaraya geri döndük ve dönüş yolu boyunca birlikte geçireceğimiz evlilik hayatını planladım."

"Evlilik mi? Ama o senden çok daha büyüktü."

"değildi. İkimizin Warbrooke Shipping'i işlettiği, konuştuğu ve ... birlikte vakit geçirdiği bir hayat hayal ettim."

"Ama onunla evlenmedin."

"Hayır. Eve gittiğimizde uyuyakaldım ve akşam uyandığımda gitmişti. Kendimi nasıl ihanete uğramış hissettiğimi anlatamam. Bana ne bir not bıraktı, ne de başka bir şey. Her şeyi çok zor karşıladım. Surat astım, üzüldüm ve herkesi tersledim."

"Benim sorunumun ne olduğundan şüphelenen annemdi. ve ona tüm kalp ağrımı ve beni terk ettiği için kadından nasıl nefret ettiğimi anlattım. Annem arkadaşının bana bir hediye verdiğini ve bunu öyle kabul etmem gerektiğini söyledi. Biraz zaman aldı ama onun haklı olduğunu anlamaya başladım."

"Annemin arkadaşıyla geçirdiğim zaman harika bir ve bunu böyle kabul etmeliydim."

"Onu bir daha gördün mü?" "Bir

kez, yıllar sonra, New York'ta."

"Onunla tekrar seviştin mi?"

"Aslında, o benim iki katım yaşında bir adamla çıkarken ben üç günümü onun hesaplarını inceleyerek geçirdim. Hiçbir şey romantizmi yanlış eklenmiş rakamlarla dolu otuz beş kirli defter kadar başarılı bir şekilde öldüremez."

Maddie bunun üzerine genişçe gülümsedi. "Yani onu artık sevmiyor ?"

"Pek değil."

"Ama bana orduya katılmanıza nasıl sebep anlatmadınız."

"Warbrooke'tan ayrıldıktan sonra erkeklerin, babamın Montgomery veletlerini denizden nasıl çıkardığını anlattıklarını duydum. Bahse girerim annem doğruydı. Son çocuğunu doğururken zor zamanlar geçirdi. Her neyse, hayatımın benim için düzenlendiğini gördüğümde, bu hayatı istemediğimi fark ettim. Seksen yaşında olmak ve hala bu hayattan nasıl kaçacağımı planlamak istemiyordum.

işin sorumlulukları. Herhangi birine tırmanabilirdim gemilerle dünyayı dolaştım ama çölü görmek istediğime karar verdim ve ayrıca sorumluluktan bıkmıştım. Mürettebattan biri olmak istiyordum, patronlardan biri değil. İşler ters gittiğinde bunun benim hatam olmadığını bilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden orduya er olarak katıldım ve batı seferi için başvurdum."

"Ve seni gitmek istediğin yere mi gönderdiler?"

"O kadar da zor değildi. Tek yapmam gereken ata göstermekti."

"Ve düşünsenize: Toby, kadınlarla ilgilenmediğiniz için babanız tarafından işe alındığını söylemişti."

"Toby benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bilmiyor. Askerlere sunulan kadınlarla ilgilenmediğimden şikayet etti. Kalelerin etrafı 'domuz çiftlikleri' denilen yerlerle çevrili. Adlarını içinde yaşayan kadınlardan alırlar ve içlerindeki kadınlar da adları gibi temizdir.

ima ediyor. Ordunun her yerinde erkekler çiçek hastalığından ölüyor. Bir erkeğin gördüğü tek beyaz kadın Doğu'dan getirilenler ve Ya subayların eşleri ya da kızlarıdır. Onlardan biriyle başınız derde girerse her türlü korkunç şey olabilir."

"Ama Toby seni tanıştırdığı ilgilenmediğini söyledi."

"Warbrooke'un dışındaki küçük bir kasabada beni 'tanıştırdığı' ilk kadının adı Bathless McDonald'dı."

"Bathless" mı? Ne garip bir isim. Sanki hiç banyo yapmamış gibi... :"

". Hayatında hiç banyo yapmamış olmakla övünüyordu. Oldukça güzeldi, ama vücudunun bazı kısımlarını ağzıma sokmaya başladığında, ben .
. . ah, her neyse, bu deneyimi pek de eğlenceli bulmadım. Hem babama hem de Toby'ye açıklamaya çalıştım ama ikisi de çok titiz olduğumu düşündü."

"Öyle ? Yani titiz misin?"

"Hem de çok. Sadece en iyisini istiyorum. Çok, çok en iyisini." Kollarını ona doladı ve yüzünü boynuna gömdü.

Bir süre sonra "Uyumaya hazır mısın?" diye sordu.

Başını sallamadı ya da uyumak istediğine dair herhangi bir işaret vermedi ama adam onu soğuk, sert zemine indirip kollarıyla sımsıkı sararken vücudu uysaldı. Maddie uyumaktan çok uzaktı. Onu tanıdığı zamanları düşünüyordu. Sadece kısa bir süre, ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

Kollarında biraz döndü, böylece ona bakabildi, ateş ışığının elmacık kemikleri üzerinde nasıl oynadığına bakabildi. Onun uyuduğunu düşündü, yüzden boştaki elini alt dudağına dokunmak için kaldırdı. Adam gözlerini açmadı.

"Seni sevmeye başlıyorum, bunu , değil mi?" diye fısıldadı. "Evet."

"Müziğim kadar düşüncelerimi de kaplamaya başlıyorsun."

Adam tek kelime etmedi ama kız onun biraz gülümsediğini düşündü. "Pek çok erkek rakiplerini sevmez."

Ona kendisi hakkında ne hissettiğini sormak istiyordu ama cevaptan korkuyordu. Birini, özellikle de onun gibi birini *nasıl* sevebilirdi? Özgürlüğe ihtiyacı olan bir adamdı, müzik dünyasıyla hiçbir bağlantısı olmayan bir adamdı.

"Ordudan ne zaman ayrılıyorsun?"

"Gelecek yıl."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Evine, Warbrooke'a git. Babamın bana ihtiyacı var."

İç çekti. Paris'e, Viyana'ya ya da Floransa'ya, insanların beni şarkı söylerken dinlemek istedikleri her yere gideceğim.

"İyi geceler kaptanım," dedi ve gözlerini kapadı.

'Ring gözlerini açtı ve uykuya dalmadan önce uzun bir süre ona baktı. Ona sarılmak dünyadaki en doğal şey gibi görünüyordu. Onu ilk gördüğünden beri bunu istiyordu.

Onunla sevişmek, ondan emin olana kadar bekleyebilirdi, onun kendisinden emin olduğu kadar.

İkinci günün sonunda Maddie'ye bu adama zincirlenmiş olması neredeyse doğal gelmişti. Birlikte nasıl hareket edeceklerini, gerektiğinde birbirlerine nasıl mahremiyet sağlayacaklarını, nasıl konuşacaklarını ve nasıl sessiz kalacaklarını öğrendiler.

'Ring'in ailesiyle ilgili anlattıkları Maddie'nin merakını uyandırmış ve ona kendisi, Warbrooke ve sakinleri hakkında her şeyi sormaya başlamıştı. Montgomery'lerle birlikte kasabanın çoğunu oluşturan kuzenleri Taggart'hakkında çirkin hikâyeler anlattı.

Ona denizle ilgili hikâyeler anlattı, atalarının masallar gibi dilden dile aktarılan hikâyelerini. Ona korsesinin iplerine nasıl düğüm atılacağını gösterdi elleri birbirine dolaştığında ona gülüp tekrar gösterdi.

Maddie onun hayatının yalnız geçtiğine dair söylediklerini düşünüp duruyordu ve şimdi öyle olduğunu görebiliyordu. Çocukken hiç arkadaş edinecek zamanı olmamıştı; kız kardeşi resimleriyle çok meşguldü ve o da ve ailesi diğer ailelerden izole edilmişti. Hears Good'un oğulları da vardı ama onlar sadece yazın kalmaya geliyor, kışın da kendi halklarının yanına gidiyorlardı. Babası ve arkadaşları büyük bir

Maddie'nin onunla kadar zaman vardı ama bu kendi yaşımda bir arkadaşına sahip olmakla aynı şey .

Derenin kenarındaki yumuşak, nemli üzerinde yatıyorlardı, zincirlenmiş kolları uzandı. "Çocukken hiç arkadaşım olmadı," dedi. "Benim de yoktu.

Sadece kardeşlerim vardı."

Kadın güldü ama adam ciddi bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Ama bana hâlâ kendinden bahsetmeyeceksin, değil mi? Hatta bir erdem timsali olan babandan bile?"

İstiyordu, hem de çok istiyordu ama ona bir şey söylerse asla duramayacağından korkuyordu ve bir sonraki bildiği şey, ona Laurel hakkında her şeyi anlatacağı olacaktı ve o zaman ne yapacağını tahmin etmek mümkün değildi. Ona şarkı söylemesini yasaklayacak kadar korumacı mı davranacaktı? Turnesine devam etmesini mi yasaklayacaktı? Ona bundan sonra her şeyle ilgileceğini mi söyleyecekti, küçük kız kardeşi de dahil, bu kargaşada ölebilir miydi?

Kadın bir şey söylemeyince, adam ondan uzaklaştı, çenesi sert bir çizgiye oturmuştu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Yapabilseydim sana söylerdim."

"Bana güvenebilseydiniz demek istiyorsunuz," dedi.

"Sevdiğin birinin hayatı bu güvene bağlı olsaydı bana güvenir miydin?"

Döndü ve ona baktı. "Evet," dedi basitçe.

Doğruyu söylediğini bildiği için gözlerini ondan kaçırdı. Kendisi ya da ailesi hakkında bilmek istediği her şeyi ona anlatacağını hissediyordu. "Ama o zaman, yapmamı istemediğin her şeyi yapmamı kadar büyük ve güçlüsün, değil mi?"

"Sevdiğim kadının doğru olanı yapacak kadar mantıklı olduğunu düşünecek kadar akıllıyım," diye tersledi.

Adam ayağa kalkıp onu yukarı çekmeden önce Maddie'nin söylediklerini anlayacak zamanı olmamıştı.

"," dedi öfkeyle. "Yakacak odun toplamamız gerek." "Ne...

'sevdiğin kadın' derken neyi kastettin?"

"Beni duydun," diye homurdandı ve nemli bir ölü alıp kızın kollarına itti.

"Söylediğimi sanmıyorum. Belki de tekrarlamalısın. Aslında pek şeyin tekrarlanmasını isterim, bakireler ve sol ayağımla ilgili olanlar gibi." Ona gülümsüyordu ve içinde hafif ve neşeli bir his vardı.

"İşine geldiğinde duyamıyorsun ama yine de babanın sana söylediği her şeyi hatırlıyorsun. Umarım bir gün bu adamla tanışırım. Ona bakıp, 'Bay Worth, ben-' diyeceğim." Sözünü yarıda kesti ve Maddie'ye baktı, gözleri kocaman olmuştu.

"Değer mi?" 'Ring'in gözleri daha da genişledi, tahta parçası havada asılı kaldı.

"Benim adım mı?"

Konuştığında sesinde şaşkınlık vardı. "Annenin 'Jeffrey, doğuya gitmeni ve bir öğretmen bulmanı istiyorum' dediğini söyledin."

"Evet. Yani?" Masum gibi davranıyordu ama adamın nereye gittiğini biliyordu ve babasının haklı çıkması iyi hissettirdi.

Ona huşu içinde baktı ve sesinde saygı vardı. "Baban Jefferson Worth olamaz, değil mi? Jefferson Worth? Günlükleri yazan adam?"

Ona çok tatlı bir şekilde gülümsedi. "Evet, öyle."

Ring sadece ona bakabilirdi. Jefferson Worth bir efsane aleviydi, George gibi bir isim

Washington ve Daniel Boone. Birkaç adamla birlikte seyahat ederken, Amerika'nın çoğunu Amerika olmadan önce keşfetmişti. Günlükler tutmuş, haritalar yapmıştı. Bazı Kızılderililer hakkında bilinen tek şey onun gözlemleriydi.

beyaz adamın açgözlülüğü ve hastalıkları yüzünden

yok edildi. Hayvanlar ve alışkanlıkları hakkında yazdı, hayvanların eskizlerini yaptı.

yolculuklarında gördüğü tuhaf bitkiler, kaya oluşumları ve kaplıcalar hakkında yazdı.

"Çocukken onun günlüklerini okudum ve küçük kardeşlerim hala onun *gibi olmak* istiyor.

Jefferson Worth. Hâlâ hayatta mı? Artık yaşlı bir adam olmalı."

"Çok yaşlı değil ve çok canlı. Günlükleri, ben doğduktan bir yıl sonra, henüz otuz yaşyayımlanmış. Yayınlanmalarını sağlayan kişi annemdi. Babama kalsaydı, onları bir kutuya atar ve öylece bırakırdı."

". Jefferson Worth."

Babası hakkında söylediği onca şey için ona karşılık vermekten alamadı.

"Geniş omuzlar. Sırtında piyano taşır."

" yapabileceğini tahmin ediyorum." 'Ring'in mesafeli bir bakış vardı. "Bir keresinde bana bu kadar sessizce sızışmayı nereden öğrendiğimi sormuştun. O zaman

Jefferson Worth'un günlükleri. Kardeşlerim ve ben onun ve adamlarının yerine geçerdik. Ben her zaman Jeff'tim, kardeşim Jamie Thomas Armour'du ve-"

"Thomas bundan hoşlanırdı."

Ring başını salladı. "Bu adamların hâlâ hayatta olduğuna ve benim burada Jefferson Worth'un kızıyla birlikte olduğuma inanamıyorum. Kızılderili çocuğun adı neydi? Tuhaf bir şeydi. Onu kimin oynayacağı konusunda kavga ederdik."

"İyi duyuyor."

"Doğru. Baban onu doğuya götürdükten ve kulaklarından ameliyat olduktan sonra kendisine ismi verdi."

Maddie gülümsedi. Hikâye ona sanki onlarla birlikte oradaymış gibi tanıdık geliyordu. "Sağırdı ve babam onu doğuya götürdü. Ameliyattan sonra işaret diliyle artık ona Hears Good deneceğini söyledi. O zamana kadar ona No Hears deniyordu.

'Ring gülümsüyordu, hatırlıyordu. "Ve bir de kadın vardı, değil mi? Orada mı? Baban bölgeye ilk beyaz kadını götürdü. Kızılderililerin resimlerini yapacaktı."

Evet.

"Babam onun suluboya resimlerinden birini satın aldı. Adını hiç duymadığım bir kabilenin resmi ama babam ve adamları kışını onlarla geçirdi."

"Muhtemelen Mandanlar. Çiçek hastalığı onları resmettikten iki yıl sonra neredeyse yok ediyordu."

Durdu, düşünüyordu. "Taggart kuzenlerimden biri her zaman kadını oynardı, ama

Eskiden ona yaptığımız bir şey onu çok kızdıırırdı. Neydi o? Günlüklerden bir şeydi."

"Birinizin Hears Good çaldığını ve ondan çaldığını tahmin ediyorum."

"Evet, doğru. Nasıl unutabilirdim ki? Hears Good, sağır olduğu için hiçbir zaman hırsızlık yapamamıştı çünkü yeterince sessiz olamıyordu. Ama duyabildiği zaman hırsızlık pratiğini ressam kadın üzerinde yaptı. Eğer doğru hatırlıyorsam, kadın çok sinirlenmişti."

"Ama onu geri aldı, hatırladın mı?"

"Hayır. Ne yaptığını düşünemiyorum."

"Yorucu bir seyahat gününün ardından bir gece, Hears Good derin bir uykudayken -daha on iki yaşındaydı, biliyorsunuz- gizlice yanına yaklaştı ve sahip olduğu her şeyi çaldı.

Peştamal. Sabah uyandığında çırılçıplaktı ve her şey gitmişti."

'Ring gülümsedi. "Bu doğru. Eminim kuzenim de bunu yapmayı çok isterdi ama asla başaramadı.

Ama kardeşlerim ve ben sürekli gizlice dolaşıp birbirimizden al alıyorduk.

Sonunda kadının Hears Good'u affetmesini sağlayan bir şey olmadı mı?"

"Evet. Babam ve ... kadın ve Hears Good Diğerleri ve güneyden gelen bir grup kaçak Apaı geceyi onlarla geçirmeye geldi. Babam onlara güvenmiyordu ve korkutucu bir geceydi. Üçü ertesi sabah erkenden yola çıktılar ve Apaılar onları kovalayıp ateş ettiler."

Ring'in yüzü hatırladıkça aydınlandı. "Ama İyi Duyar .."

Maddie ona gülümseyerek karşılık verdi. "Hears Good gece boyunca hırsızlık talimi yapmış ve tüm mermi kalıplarını çalmış. Barut ve kurşunları vardı ama mermi yapmanın bir yolu yoktu. Üçü de kaçmayı başardı. Çünkü Hears Good çok iyi bir hırsız olmuştu."

Ring güldü. "Sanırım yıllar geçtikçe o günlükler benim için bir efsaneye dönüştü. O şeylerin gerçekten yaşandığına inanmak zor. şimdi hepsi nerede? Babanla birlikte seyahat eden tüm o adamlar?"

"Aslında babam Thomas'la birlikte seyahat eden adamlardan biriydi. Thomas liderdi ve babamdan daha yaşlı ve deneyimliydi. Ama şimdi hepsi babamla birlikte yaşıyor ve ben de onların arasında büyüdüm."

"İsimleri neydi? Kışın kar ayakkabısıyla yürüyen İsveçli Linguist ve-"

"Kaydım. Linq kayıyor." "Her

neyse. Peki ya yaşlı adam?"

"Bailey."

"Hâlâ hayatta olamaz. Şimdi yüz yaşında olmalı."

"Muhtemelen. Toby'nin büyükbabası olacak kadar yaşlı görünüyor, ama sonra,
o

Hep . Babam, Bailey'nin bir daha böyle bir şey yapmayacağını öğrenirse
şaşırmayacağını söyledi.

Sadece yirmi yaşlarında ama Bailey o kadar uzun süredir Rockies'te olduğunu
söylüyor ki, o geldiğinde dağlar sadece tepelerden ibaretmiş."

"Peki ya Hears Good? Şimdi kaç yaşında?"

"Good'un kırk yaşlarında olduğunu duydum. Ama tam olarak bildiğini ya da
umursadığını sanmıyorum."

"O da senin ailenle mi yaşıyor?"

"Bazen. O bir battaniye Kızılderilisi." Ring'in şaşkın bakışları üzerine
açıkladı. "Beyazlar ona bazen vahşi Kızılderili der. Beyazlara bağlı değil."

Ring başını salladı. Çocukluk kahramanı olan bu çocuğa "vahşi Kızılderili"
denmesi, adamın umduğu imgeye uyuyordu. "Hangi kabiledendi?"

"Karga."

'Ring'in tepki vermesi birkaç saniye sürdü.

"Crow?" "Bir sorun mu var?"

"Hayır, bulmacanın bazı parçaları yerine oturdu, hepsi bu." Etrafındaki
ağaçlara baktı ve Maddie'yi bulmasına yardım eden Karga'nın Hears Good
olduğunu hiç şüphesiz anladı. "O

bizi takip ediyor, bunu biliyor musun?"

"Evet," dedi usulca. "Biliyorum."

"Bu, Kızılderililer hakkında neden bu kadar çok şey bildiğiniz ve onlardan neden korkmadığınız gibi pek çok şeyi açıklıyor."

"Gerektiğinde . Sadece bir Kızılderili erkeğin beyaz bir kadın gördüğünde şehvete kapılacağına inanmıyorum."

"Peki bu sonuca nasıl vardınız?"

"Hears Good'dan. Görüyorsunuz, yeryüzünde güzel çağında bir Karga cesurundan güzel görünümlü bir insan yoktur. Uzun boylu, güçlü, yakışıklı, kalın siyah saçlı, ten rengi-"

"Anladım." Kimin Karga cesuru olacağını görmek için kardeşleriyle güreşirken bu adamla ilgili hayal ettiği resim tam olarak buydu ama Maddie'nin onu tarif ettiğini duymak hoşuna gitmemiştir. "Hears Good ne yaptı?"

"Babam ve diğerleri Hears Good için üzüyorlardı çünkü beyaz adamın gözünde bir Karga karısından daha çirkin bir yaratık yoktu. Hears Good gibi güzel, muhteşem bir adamı Crow kadınlarıyla görmekten nefret ediyorlardı, bu yüzden babam Hears Good'a bir ödül vermeyi ve onu St.

Louis."

Durakladı. "Babamın St. Louis'de ticaret merkezi işleten bir erkek kardeşi vardı. Annemle babam onun aracılığıyla tanışmışlar ama yine de babam ve Hears Good St. Louis'e gitmişler. Hears Good, St. Louis'in harikalarından çok etkilenmiş.

Ama babamın söyleyebildiği kadarıyla Hears Good, güzel giysileri içindeki beyaz kadınlara bir kez bile . Yine de kadınlar ona baktı. Elbette bir Karga savaşçısı tam bir kıyafet içindeyken bir kadın ona bakmadan edemez ve Hears Good da bunun en iyi örneklerinden biridir."

"Anlıyorum."

Ona gülümsedi. "St. Louis'den ayrıldıktan sonra babam Hears Good'a kadınlar hakkında ne düşündüğünü sordu ve Hears Good onların üzgün görünen bir grup olduğunu söyledi. Küçük bellerinin korkunç olduğunu düşünmüş ve karıncalar gibi, kadınlar gibi değil ve bu kadar küçük beli olan bir kadın

çalışmak ya da çocuk doğurmak. Ayrıca beyaz tenlerinin ve ekşi görünümlü yüzlerinin çirkin olduğunu düşünüyordu."

Güldü. "Hears Good babama beyaz erkeklerin kadınlarına davranışları hakkında ne düşündüğünü de anlattı; kadınlara eşlik edecek başka aile üyeleri olmadan onları ovalara götürüyorlardı. Erkeklerin kadınlarına çocuk gibi davrandıklarını, onlara daracık elbiseler giydirdiklerini ve onları çok çalıştırdıklarını düşünüyordu."

"Kızılderililerin kadınlarını nasıl çalıştırdıklarını gördüm. Onları yük hayvanı gibi kullanıyorlar."

"Çünkü Hintli erkeklerin değersiz olduğu kabul ediliyor." "Bunu bana açıkla."

"Erkek, değerli olanı, yani kadını korurken savaşmak ve gerekirse ölmek için ellerini serbest tutmak zorundadır. Kadın her şeyi taşır ama aynı zamanda her şeyin sahibidir. İnanın bana, kimse beyazlar kadar sıkı çalışmıyor. Kızılderililer bizim aptal olduğumuzu düşünüyor."

"Bazen onlara katılıyorum. Yani senin Hears Good'un kendi halkına ve kendi kadınlarına geri mi döndü? Anladığım kadarıyla kendi kadınlarının çirkin olduğunu düşünmüyordu."

Gülümsedi. "Babam arkadaşından gerçekten güzel bir kadını tarif etmesini istedi ve o da etti. Kısa boylu, şişman, kalın yapılı, geniş, düz bir yüzü ve geniş, sivri bir burnu olmalı ve beline kadar uzanan uzun, ince göğüsleri olmalı."

'Ring uzun bir süre Maddie'yi aşağı yukarı süzdü, gözleri korsesiz bile dolgun ve dik duran göğsüne takıldı. "Bu konuda ona katıldığımı söyleyemem."

Maddie kızarmış ama memnun bir şekilde arkasını döndü.

Kaya doğru geri dönmeye başladıklarında, "Kadına ne oldu? "Kadına ne oldu?

Ressam mı?"

"Babam onunla evlendi."

Dönüp birbirlerine baktılar ve gülümsediler. Hayatlarının bu kadar iç içe geçmiş olması, çocukken 'Ring'in babası gibi oynamış olması ve babasının arkadaşlarının onun kahramanları olması doğal görünüyordu.

Öğleden sonrasının geri kalanında ateşin başında oturup konuştular, daha doğrusu 'Ring sorular sordu, Maddie de cevapladı. Bir düşes gibi davranmak zorunda olmamak çok ama çok iyi hissettiriyordu. Yıllar önce John Fairlie, bir İngiliz züppesi olarak, Avrupa'da hiç kimsenin geçimini hayvan derisi yüzerek sağlayan bir adamın kızı olan bir opera sanatçısını dinlemek istemeyeceğini söylemiş, bu yüzden de küçük bir ülke olan Lanconia'dan bir düşes olması fikrini ortaya atmıştı. O zamanlar mantıklı görünmüştü.

Çok hırslıydı ve insanlar için şarkı söylemeyi hayattaki her şeyden çok istiyordu. Ancak yıllar sonra bu kararından pişmanlık duydu, çünkü babasını ve arkadaşlarını inkar ediyor gibiydi.

Yaklaşık beş yıl önce ailesi, Thomas, Bailey ve Linq ile birlikte onu Paris'te ziyaret etmiş ve babasının verdiği ismi kullanmadığı için utanmıştı. Sanki bundan utanıyormuş gibiydi.

Babası ona gülmüş ve bir ismin sadece bir kelime olduğunu, kendine ne isim verirse versin onun kızı olduğunu söylemişti.

'Ring'e Paris ziyaretini, Thomas ve Linq'in yanı sıra babasının da nasıl huzursuz olduklarını ve eve dönmek istediklerini anlattı. "Ama babam gece kıyafetleri içinde çok yakışıklı görünüyordu."

Ancak Bailey Paris'i çok ve babası ile Thomas iki kez onu ahlaksız davranışlarından dolayı konulduğu hapishaneden çıkarmak zorunda kalmışlardı. Babası ona Bailey'nin tam olarak ne yaptığını söylemeyi reddetti.

Tekrar yağmur yağmaya başladı ve hava soğudu, bu yüzden ateşin yanında birbirlerine sokuldular, hindi ve tavşan yediler (ki artık bıkmışlardı) ve Maddie giderek daha fazla anne babasından bahsetti, 'Ring'e annesinin halihazırda beğenilen tablolar

bir daha asla olmayacak bir zamanı belgeledi.

Geceleri hava o kadar soğuktu ki, ısınmak için birbirlerinin kollarına sarılıp yatmak zorunda kaldıklarında, kafasının karıştığını hissetmeye başladı. Daha önce hiç bu kadar uyumsuz olduğunun bu kadar farkında olmamıştı. Operanın ipeksi dünyasına aitti ama aynı zamanda Jefferson Worth'un vahşi dünyasına da aitti. Peki bu adam onun hayatının neresindeydi?

Öpülmek için yüzünü onunkine yaklaştırdı ama adam çenesini ondan uzaklaştırdı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden beni sevdiğini söyleyip sonra benden yüz çeviriyorsun? Neden

Bana öyle şehvetle bakıp, kadar az mı dokunuyorsun? Yani bana *gerçekten* dokun. "

"Ah, tatlım, kaç kişinin bizi izlediğini bilmiyor musun?" "Bizi izlemek mi?"

"üç kişi var. İlk andan beri senin yanındalar. Seni takip ediyorlar, ama sanırım şimdi içlerinden biri seni değil beni takip ediyor. Titizliğimi mazur görün ama seyirci önünde performans sergilemekten hoşlanmıyorum."

"Diğer ikisi kim?" Hears Good'u biliyordu ve şimdi onun neden gelmediğini de biliyordu.

ona ıslık çaldığı gece. Ring'in yakın olduğunu biliyordu. Gülümsemekten kendini alamadı. Eğer Hears Good onu Ring'in gözetimine bıraktıysa, bu Kızılderili'nin onu onayladığı anlamına geliyordu.

Bu gerçekten büyük bir övgüydü.

"Biri atımı alan adam." "Kumarbazı mı

kastediyorsun?"

"Kumarbaz mı?" Ona bakmak için biraz geri çekildi.

"İşte buna benziyor: kurnaz bir nehir gemisi kumarbazı. Altın brokar bir yelek ve beyaz bir panama şapkası giymeli. Acaba şarkı söyleyebiliyor mu?"

"Yapamaz," dedi 'Ring çabucak.

"Mmmm, merak ediyorum. Bizi başka kim takip ediyor?"

"Tanıştığın adamlardan biri," dedi ve sesinde alay vardı. Laurel'in yüzüğünü takan elini kaldırdı. "Sana yüzüğü veren adam."

Elini ondan çekip aldı ve arasına sakladı. "Bu yüzden mi bana dokunmuyorsun?" diye fısıldadı.

"Söz verdiğim gerçeği dışında mı demek istiyorsun?"

Güldü. "Bazı sözler. Vücutlarımızın birbirine mükemmel bir şekilde ve parmaklarımı teker teker ağzına sokup emmek istediğini söyledin ve-"

"Kapa çeneni," diye tersledi.

Maddie ona baktı ve büyük bir gerginlik altında olduğunu gördü. "Omuzlarımdan ve dirseğimin iç kısmından bahsedilmemiş miydi?"

"Maddie, konuşmayı kes." Alnından terler boşanıyordu.

"Başka ne var?" Sanki rahat bir yer arıyormuş gibi ona karşı biraz kıpırdandı. "Ayaklarımla ilgili bir şey vardı, değil mi? Ayaklarımı öpmek istiyorsun. Bu öğrendiğin bir şey miydi? Daha önce hiçbir erkek ayaklarımı öpmemişti."

"Daha önce hiçbirinizi hiçbir erkek öpmedi," dedi acı çekiyormuş gibi sert bir sesle.

"Ha! Terliklerimden şampanya içen adamlar olduğunu düşünüyorsun. Bir keresinde bir adam

onunla yatmam için bana yakut bir kolye teklif etti. Erkekler metresleri olmam için bana her şeyi teklif ettiler. Ama şu bir gerçek ki, daha önce hiçbir erkek ayağımla sevişmek istediğini .

Omuzlar, evet, ama ayaklar, hayır."

Bunun üzerine Ring elini Maddie'nin çenesine koydu ve onu öpebilmek için başını çevirdi. Ve Maddie o öpücüğün içinde kendini kaybetti. Onları kimin izlediği umurunda değildi, önemli olan tek şey bu adam ve bu andı.

"Yüzüğüm," diye fısıldadı ve boştaki kolunu ona doladı. "Yüzüğüm."

Ondan uzaklaşan o oldu. "Yapamayız Maddie. Hayır, yapmayacağım. Seyirciler için gösteri yapmayacağım. Bizi izleyen çok fazla insan var."

Arkasını dönüp sırtını adamın önüne yasladı ve öyle bir gerilim vardı ki Maddie vücudunun arzusuyla titreştiğini biliyordu. Elleri titriyordu ve zihninde görüntüler oluşmaya devam ediyordu: Dikenleri ondan çekip aldığı ve ellerini bacaklarında gezdirdiği zaman; arabayı sudan çıkarmaya yardım ettiği ve gömleğini çıkardığı gün; peştamaldan başka bir şey giymeden ona geldiği gece.

"Maddie ..." dedi ve sesinde bir uyarı vardı. "Başka bir şey düşün."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

Elini ateşe doğru uzattı ve bunu yaptığında elinin tıpkı kendisinininki gibi titrediğini .

"Dikenleri sende aldığım gün neden bana hayır dedin?"

"Çünkü o zaman ben senin için Yüzbaşı Montgomery'ydim. Yakışıklı, yapılı bir adamdım ve yalnızdık ve sen tutkulu bir kadındın."

Bunun üzerine homurdandı. "Kız kardeşin bile çirkin

olduğunu söylüyor." "Benim ailemde çirkinlik görecelidir."

İnledi. "Bağışla beni. Seninle tanıştığım andan itibaren kibirli olduğunu biliyordum ama kibrinin derinliği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Dünyadaki en iyi ses kime ait?"

Karanlıkta gülümsedi. "Ne demek istediğini anladım. Şimdi farklı olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi seni yakışıklı bir adamdan başka bir şey olarak gördüğümü mü düşünüyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?"

Adamın elini kendi elinin içinde tuttu ve ona baktı. Uzun, ince parmakları ve güzel şekilli tırnakları vardı.

Onun hakkında ne düşünüyordu? Şu anda onsuz olmayı hayal bile edemiyordu. İlk andan itibaren hiç kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyor gibiydi. İlk başta ona güzel bir adam olması dışında pek göstermediği konusunda haklıydı ama şimdi Şimdi onu korumak için hayatını tehlikeye attığı zamanları, onunla birlikte olmak için bir uçuruma nasıl tırmandığını, *Carmen'i* söyledikten sonra için nasıl geldiğini hatırladı. Onun yüzünden vücudunda oluşan tüm yaraları düşündü. Onun yüzünden Ona ilaç verip kandırdığı zamanlar olmuştu ama o hâlâ buradaydı, hâlâ ona yardım etmeye çalışıyordu.

"General Yovington bana yardım ediyor," dedi usulca. "Bazı adamlar küçük kız kardeşim Laurel'i kaçırdı ve onu geri almak için altı kampta şarkı söylemem gerekiyor ve her yerde bir adamla buluşup onunla mektuplaşmam gerekiyor. Bu sefer Laurel'i göreceğime söz verdiler ama bana yalan söylediler." Elini kaldırdı. "Adam, Laurel'e gönderdiğim yüzüğü bana kanıt olarak verdi. ona sahip ol.

Eğer bu işe karışmayı bırakmazsan seni öldüreceklerini söyledi."

Gözyaşlarına boğuldu. "Son kasabada Laurel'i bana geri vereceklerini söylüyorlar ama korkuyorum. Bunu yapmayacaklarını düşünmeye başlıyorum. Başlatmak istedikleri aptal savaş yüzünden onu öldüreceklerinden korkuyorum." Gözyaşlarına engel olamadı. "Ve şimdi sana da zarar vermelerinden korkuyorum."

Onu kendine doğru çevirdi ve sıkıca sarıldı. Hatta onu tamamen korumak istercesine bacağına onunkinin üzerine koydu. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Bir süre ağladı. "Nereden biliyorsun? Bu adamların ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorsun."

Dedi ki-"

"Bana anlatmana gerek yok, her şeyi duydum."

"Şeyi duydun mu?" Kadın burnunu çekti ve adam ona ıslak, kirli bir mendil uzattı. "Kalbin ne yaptı?"

"Adamın sana söylediği her şeyi. Artık güvendesin, neden uyumuyorsun? Bunu sabah konuşuruz."

Ondan uzaklaştı. "Ne bildiğini bilmek istiyorum. Ne duyduğunu." Sesinde biraz öfke vardı.

"Pekala, sana söyleyeceğim. Beni ikinci kez uyuşturmana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Sen ve Edith o kadar açtınız ki kör bir adam bile ne yaptığınızı görebilirdi. Sen tuvalette uzun süre kalırken, Toby'ye senin uyuşturulmuş incirlerinden bazılarını

Başka bir şey. Tadına bakılırsa sanırım at gübresi kullanmış ama en azından bu sefer uyutulmadım. Ayrıca ölümcül bir doz yememi engelleyecek kadar beni önemseydiğini de öğrendim. Sen ve Edith nasıl kullanılacağını öğrenene kadar o şeyle oynamayı bırakmalısınız."

"Beni kandırdın. Uyuyormuş gibi yaptın. O çadırda ölmek üzere olan bir palyaço gibi çırpınıyordun. Nasıl olduğunu düşündüğümde Beni Öfkeli!"

"*Seni* öfkeliendirdim mi? Ne yapmam gerekiyordu? Zehirli incir yemediğimi mi söyleyecektim?"

Oradan çıkmaya o kadar hevesliydin ki, gitmene izin vermezsem beni vurmandan korktum."

Ondan uzaklaşmak için mücadele etmeye başladı. "Yani beni takip ettin, değil mi? Tek başıma gitmek istediğimi biliyordun ama yine de beni takip ettin."

Ona hayret dolu bir bakış attı. "İyi Karga savaşçısı arkadaşın seni takip ediyor ve sen ona minnettarsın ama ben seni takip ediyorum ve sen bana kıızıyorsun. Bu hiç mantıklı değil."

"Hears Good beni koruyor."

"Peki benim ne yaptığımı sanıyorsun? Kaktüslerin ve bodur meşelerin arasında gizlice dolaşmak ve atımdan bahsetmiyorum bile, kendimi tırmalamak istediğimi mi sanıyorsun? Yapmak *istediğim* şey bu mu sanıyorsun?"

Ondan uzaklaşmaya başladı ama zincir onları bir arada tutuyordu ve adam hareket etmediği için çok uzağa gidemiyordu. "Gözetlenmekten hoşlanmıyorum."

"Sevdiğim kadının gereken şeyler yapmasından hoşlanmıyorum, o yüzden ödeştik." Sesini yumuşattı. "Maddie, ben sadece seni korumaya çalışıyordum. Bu çok mu kötü?"

"Eğer beni korumanı istemiyorsam öyle. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hal Eğer Hears Good o oku fırlatmasaydı, o adam-" Sözüünü yarıda kesti,

Adamın ona dokunmaya başladığını hatırlıyordu, sonra onu kollarına geri çekti ve vücuduna tam boy tuttu.

"Maddie, kavga etmeyelim. Seni korumak ve hayatında neler olup bittiğini öğrenmek için yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Seni hiçbir şekilde rencide etmek istemedim."

Maddie ellerini yüzüne kapattı ve tekrar ağlamaya başladı. Onu tuttu sırtını okşarken ona yaklaştı. "Ağlama bebeğim, ağlayacak şey yok. Bütün aşıklar kavga eder.

Kolları aralarında sıkıştığı ona vuramadı, bu yüzden inciklerine tekme atmakla yetindi.

Acı dolu bir homurtu çıkardı. "Bu ne içindi?"

"Seninle kavga etmektense ağlayacak daha önemli şeylerim var. Ve bunun yanında, biz sevgili değiliz. Biz-"

"Evet," dedi usulca, "biz neyiz?"

"Bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Altı ay önce tam olarak kim olduğumu ve hayatta ne istediğimi biliyordum, ama şimdi her şey farklı görünüyor. Hiçbir şeyi çözemiyor gibiyim."

"Bu duyduğum en iyi haber. Belki de hayatımda duyduğum en iyi haber."

Belki hissettikleri onun için iyi bir haberdi ama onun için değildi. Yüzünü onun omzunun çukuruna koydu ve içine çekti.

"Sevgili olmamamız seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki olmaz. Bir hanımefendi evlenene kadar beklemeli. Bir hanımefendi-" Durdu çünkü 'Ring onu öptü ve bunu yaparken elini bol bluzunun içine soktu ve karnının çıplak tenine dokundu.

"Ring, sanmıyorum. . ."

"Şşşt, tatlım, ol."

Adamın eli göğsüne doğru ilerleyip onu kavradığında ve etini büyük, sıcak avucunun içinde tuttuğunda kadın sessizdi. Başparmağı göğsünün tepe noktasına dokundu. Nefesi boğazında kesildi. Gözleri kapandı ve adamın dudakları boynuna dokunduğunda başını geriye yasladı.

"Sana ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Sesinde acı vardı.

"Seni ne kadar istediğimi bilmeyecek kadar masum musun?"

Seni ne kadar zamandır

istediğimi?" "Hayır, ben ... "

"Ben öyle düşünmedim. Seni o kadar çok istiyorum ki Toby bana gülüyor. Sana dokunmak istiyorum, tenine, saçlarına. Vücudunun içini hissetmek istiyorum. Seni tanımak istiyorum Maddie, bir erkeğin bir kadını tanıyabileceği kadar iyi ve eksiksiz tanımak istiyorum."

Diliyle kulağına dokunabilmek için başını hareket ettirdi. Dişleri küçük kemirici ısırmalar yaptı ve Maddie'nin vücudundaki tüyler diken diken olmaya başladı.

"Ring," diye fısıldadı.

"Evet bebeğim, buradayım. Her zaman buradayım, her zaman yanımdayım, her zaman seni istiyorum."

Şimdi boynunu öpüyordu, ama sadece kalmıyor, diliyle tenine dokunuyordu. Kadın titremeye başladı ve titrediğinde adam durdu.

Bir an için onun kollarının arasında hareketsiz yattı. Tüm Amerikan Ordusu'nun onları izliyor olması umurunda değildi; onun durmasını istemiyordu. Elini adamın yüzüne götürdü ve onu kendine doğru çekmeye çalıştı.

"Hayır," dedi. "Yapamam. Demek istediğim bebeğim, ben çelikten yapılmadım. Her ne kadar son birkaç gündür bazı parçalarım öyleymiş gibi hissetse de. edemem. Sen sadece kıpırdama ve uyu.

Yarın dağdan aşağı ineceğiz ve baş kalmak için vaktimiz olacak."

Maddie onun kollarında hareketsiz yatıyordu ve bir an sonra titremesi durdu ve zihni yeniden çalışmaya başladı. Onun kendisini çok uzun zamandır istediğini söylediğini hatırlıyordu. Eğer onu bu kadar çok istiyorsa, nasıl olur da

Durmak mı? Neden o da titremiyordu?

Serbest elini kaldırdı ve yavaşça gömleğinin üst düğmesini açtı. "Maddie, ne yapıyorsun? Yapamazsın-"

Dudaklarını adamın göğsünün sıcak kahverengi tenine dayadı, yüzünü adamın göğsündeki kıllara sürttü ve bunu yaparken bir düğmeyi daha açtı.

"Maddie, lütfen yapma. Yapamayız."

Dudaklarını aşağıya doğru hareket ettirdi. Adam kendisinden daha sıcaktı ve vücudu çok sertti, hiç yağ yoktu, sadece kasların üzerinde sıcak, sert bir deri vardı. Eli gömleğinin içine kayarak kaburgalarına dokundu, parmakları onun gücünü hissetmek için kaburgaların üzerinde gezindi. Ağzı göbeğine doğru inip tenini önce öptü, sonra da nazikçe ısırıldı.

Kemer tokasının tepesine ulaştığında durdu ve bir an için yüzünü onun sert karnına yasladı. Vücudundan ter ve nefesi derinlerden, çok derinlerden geliyor gibiydi.

"Ring," diye fısıldadı ama adam hiçbir şey söylemedi.

Yüzünü görebilmek için ondan yeterince uzaklaştı. Floransa'daki bazı Rönesans heykelleri hariç, daha önce hiçbir insanda böyle bir bakış görmemişti. Acı ve özlem dolu bir bakıştı bu.

Acı ve coşku. Her şey bu güzel adamda bir an için kalbini durduran bir bakışta birleşmişti. Yüzündeki ifade şimdiye kadar yazılmış en iyi arya kadar güzeldi. Yüzündeki ifade, Tanrı'nın ona verdiği ses kadar güzeldi.

"Yüzük," diye fısıldadı ve tekrar onun kollarına doğru ilerledi.

"Seni seviyorum Maddie," dedi sonunda. "Seni arıyordum. Seni bulmak için evimi ve sevdiğim ailemi, bana ihtiyacı olan ailemi terk ettim. Sen benim bir parçamsın."

"Evet," diye cevap verdi. "Belki de öyleyimdir diye düşünüyorum."

Onun kollarına yerleşti ve kendisine sarılmasına izin verdi, hiçbir şey söylemedi, sadece birlikte uzandılar, vücudu titriyordu ve canlıydı, ama şimdi sadece onun yanında olmaktan memnundu.

Bölüm 13

Sabah başka bir tavşanla kahvaltı ederek dağdan aşağı inmeye başladılar ve Maddie daha fazla tavşan istediğinden yakınan Ring'e güldü.

"Bu adam benim sebzelerim ve taze ekmeklerim yerine peksimet yiyen adam. ekmek?" diye alay etti. "Babam tavşandan başka bir şey yemeden yaşayabilir ve bundan şikayet edeceğini sanmam."

"Baban," dedi nefesinin altında. "O yaşlı adam mı?"

"Yaşlı mı? Bunu nasıl söylersin? Neden, sen..." Kadın onu kovalamaya başladı ve adam da onun önünde koştu, ona çok yakın ama zincirin izin verdiği kadar uzakta durdu ve kadın tökezlemeye yaklaştığında düşmesini engellemek için orada durdu.

Maddie hayatında hiç bu kadar kaygısız bir gün geçirdiğini düşünmemişti. Bu tek gün için hiçbir sorunun zihnini bulandırmasına izin vermeyecekti.

Dağdan aşağı inerken yol boyunca gülüştüler ve birbirlerine takıldılar. Maddie çok geçmeden onun Maddie üzerinde olduğu kadar Maddie'nin de Maddie üzerinde gücü olduğunu fark etti.

Düşmeye başladığında ve adam onu yakalamak için yaklaştığında, en alışılmadık yerlerine dokundu, bazen uyluğunun iç , bazen göğüsleri vücuduna çarptı.

Güldü ve onu kollarının arasına alıp bir daire çizerek döndürdü ve sonra dağdan aşağı yuvarlandılar, iri gövdesi onu dikenlerden ve keskin kayalardan koruyordu.

"Benim kendini beğenmiş kaptanım," dedi, onunla birlikte gülerek, onunla birlikte yuvarlanarak.

Maddie atın sesini duydu ama 'Ring boynunu öptüğü için buna aldırış etmedi.

"Şşşt," dedi, dinlemek için başını kaldırarak.

"Ne oldu?"

"Atım."

"Mmmm," dedi Maddie pek ilgilenmeden. "Biliyor musun, bu oldukça Burada özel." Aklını başına toplaması bir anını aldı ama ona bakmak için kendini itti. "Ne demek atınız?"

Elini bluzunun içine sokmuştu. "Düğün çiçeğim."

Zihnini toparlaması biraz daha uzun sürdü. Adamın elleri ve ağzı arasında çok net düşünemiyordu. "Ring, beni dinle. Eğer bu senin atınsa, o zaman soyguncu bize yakın demektir. Yapabileceğinden emin misin? Atınızın sesini tanıyor musunuz?"

"Mükemmel ses tonu, unutma," dedi ve ağzını tekrar kızın boynuna dayadı.

Onu hareket ettirebilmek için üç kez itmek zorunda kaldı ve sonra üzerinde herhangi bir etki yaratmak için dizlerini kullanmak zorunda kaldı. "Ring, beni dinle.

Bir şeyler yapmalıyız."

"Bir şeyler yapmayı planlıyorum. Gidip atımı alacağım. Bizi soyan o adamla görülecek bir hesabım var."

Maddie'nin gözleri büyüdü. "Buradan gitmemiz gerektiğini kastetmiştim. At o kadar da önemli değil.

Hadi dağdan aşağı inelim. Sana başka bir at alırım ya da kendi atını alırsın."

Çok ciddi bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. "Hayır, bu yapmam gereken bir şey."

"Ring, bekle bir dakika. Onurunu çok ciddiye aldığını biliyorum ama şu an onuru düşünmenin zamanı değil. Silahın yok ve zincirliyiz. Silahlı bir adamla tek başına başa çıkamazsın. Hadi dağdan aşağı , sonra Frank ve Sam'den yardım isteyebilirsin."

"O ikisine güvenmiyorum. Hayır, bence şimdi tam zamanı. Sanırım beni bekliyor olabilir, bu yüzden burada."

'Ring ayağa kalktı ve ayağa kalktığında Maddie'yi de yanında getirdi.

Ellerini onun göğsüne koydu. "Bunu yapma Ring," dedi. "Lütfen bunu yapma. Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Devrilmiş bir ağacın üzerine oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sanki onunla eğleniyormuş gibi ona baktı.

"Sakın bana öyle bakmaya cüret etme," diye tısladı ona. "Ben aptal bir kadın değilim ve öyle olduğumu ima etmene içerliyorum..,

"Tek kelime etmedim." Ağzı eğlenerek seğiriyordu.

Dünyada sırttan bir adamdan daha sinir bozucu bir şey yoktur. Ona tek bir kelime daha söylemeyi reddetti, bunun yerine gözlerini kavak ağacına dikti.

"Hareket etmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

Hâlâ onunla konuşmuyordu ama ağaca bakıyordu.

Sadece bir kadına gülen bir erkeğin yapabileceği bir kıkırdamayla eğildi ve onu kucağına aldı, kolu belindeydi, arkası önüne dönüktü. "Ne ilginç bir pozisyon. Adamın peşinden birlikte gidebiliriz."

Boştaki eliyle bacağının arkasına vurdu. "Onun peşinden gidemezsin. Bir at için hayatını riske atamazsın."

Bunun üzerine çevirdi ve karşısına dikti. "Benim için endişeleniyor musun?"

Ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Neden böyle olduğumu bilmiyorum. Sanırım sadece kendi derim için endişeleniyorum. Eğer birbirimize bağlanırsak ve sen mermilerin uçtuğu bir yere gidersen, yaralanabilirim."

Ona gülümsedi ve saçlarını gözlerinden çekerek düzeltti. "Sadece kendin için endişelenmene sevindim."

"Lütfen kendinizi ya da beni riske atmayın."

Gülümsemeye devam etti. "O zaman sanırım seni riske atmasam iyi olacak. Dünya seni ve Tanrı vergisi sesini kaybederse çok şey kaybeder."

Adamın mantıklı düşünebilmesine ve kahraman olmaya çalışıp adamın peşinden gitmemesine sevinerek nefesini bıraktı. Hâlâ ona gülümsüyordu ki

elini cebine attı ve bir anahtar çıkardı.

Adam bağı sağ elini kaldırıp avucunu öptüğünde gülümsüyordu. Adam anahtarı kilide soktuğunda bile gülümsedi.

Adam onu bıraktıktan sonra tatlı bir sesle "Teşekkür ," dedi. Adam kendi bileğindeki bandın anahtarını kullanana kadar ne olduğunu anlamamıştı. Acıyan bileğini ovuşturdu, gözleri irileşti, sesi kısıldı. "Başından beri bir anahtarın vardı."

"Tabii ki. Şimdi bebeğim, burada kalıp beni beklemeni istiyorum. Buttercup'ı alıp senin için geri geleceğim. Sessiz olmaya çalış."

"Anahtar sendeydi."

"Elbette. Beni , değil mi? Sanırım Hintli arkadaşın sana göz kulak olacak, ama emin olamıyorum, o yüzden kıpırdamamanı istiyorum."

"Anahtar sendeydi."

'Ring ona baktı ve çok ama çok sinirlenmenin eşiğinde olan bir kadın gördü. "O adamın tek anahtarı almasına izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Eğer gerçekten bir sorun çıksaydı ve ikimiz bir çift hayvan gibi birbirimize zincirlenmiş olsaydık neler olabileceğinin farkında mısın? Sosis mi? Eminim bunu , değil mi?" "Anahtar her

zaman sendeydi. Bana yalan söyledin."

"Sen, güzelim, tüm yalancıların kralı ve kraliçesisin. ama tatlım, hiç mi espri anlayışın yok!"

Birkaç yüz kelime çıkmak için birbiri üzerine yuvarlanırken kekeliyordu.

Onu öptü. "Her ne kadar burada kalıp seninle tartışmak istesem de, yapmam gereken bazı işler var. En kısa zamanda senin için geri geleceğim."

Adam ağaçların arasından kayıp gitmeden önce Maddie'nin kendini toparlaması için yeterli zamanı olmamıştı. Devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdu ve

Başını ellerinin arasına aldı. Son üç günün mahremiyet yoksunluğunu, birlikte yürümek, birlikte uyumak zorunda kaldıklarını, birbirlerinden bir metreden fazla uzaklaşamadıklarını düşündü.

Bir noktada öfkesi dağıldı ve yerini kahkahalara bırakmaya başladı. Onu kandırdığı onca zamanın karşılığını kesinlikle vermişti.

Yere oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, onun ne yaptığını düşünüyordu ki, nereye gittiğini hatırladı. O soyguncuya gidip atını geri isteyecek kadar aptaldı ve soyguncu da 'Ring'in karşılığını kalbine sıkacağı bir kurşunla ödeyecekti.

Maddie gerektiğinde kendi sessiz yolculuğunu da yapabiliyordu ve şimdi çalıların ve alçak çalılıkların arasından bir yılan sesiyle ilerlemeye başladı. Soyguncuların kampına sesleri duyacak kadar yaklaştığında, durdu. 'Ring'in olağanüstü iyi kulakları varmış gibi görünüyordu ve onun kendisini duymasını istemiyordu.

Ama onu duymuş olmalıydı, çünkü kadın adamları görür görmez sesler kesildi ve seslerin yerini etin ete çarpma sesleri aldı.

Ne yaptığını düşünmeden önce iki adama doğru ilerlemeye başladı. Belki soyguncunun silahını alabilirdi ve - artık düşünmüyordu çünkü Hears Good yoluna bir ok fırlattı. Elini okun üzerine koydu ve ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. O yapmaz

Onu çağırdığında yanına geliyordu ama sevdiği adamla birlikteyken etrafta dolaşp gözetliyordu.

"Göster kendini," diye tısladı ama ona sadece ağaçlardaki rüzgâr cevap verdi. Hears Good'un ondan yapmasını istediği şeye rağmen ona karşı gelip 'Ring'e gitmek istiyordu ama aptal değildi. Onun yöntemlerinden hoşlanmasa bile, İyi Duyan'ın tavsiyesinin doğru olduğunu biliyordu.

Böylece Maddie oturdu ve bekledi, sonsuzluk gibi görünen bir süre bekledi. Ring'in dönmesini beklerken güneş tepe noktasına ulaşmış ve öğleden sonra olmuştu. Her an bir silah sesi duymayı beklediği için vücudundaki her kas gergindi.

Arkasında bir dal kırıldığında döndü ve 'Ring'in ağaçların arasında ilerlediğini gördü. Ona doğru koştu ve kolunu omuzlarına doladı. "Kötü mü yaralandın?"

Ağır bir şekilde ona yaslandı. "Sana uzak durmanı söylemiştim." "Belki sana yardım edebilirim diye düşündüm."

"Ve sana yardım istemediğimi söyledim. Sana söyledim. Ne yapıyorsun?"

Yaralarını kontrol etmek için ellerini onun üzerinde gezdirmeye başlamıştı. "Yaralanıp yaralanmadığını bilmek ."

Maddie diz çöküp ellerini baldırlarında ve uyluklarında, sonra belinde ve kaburgalarında gezdirirken ona gülümsedi. "Maddie, bu gece burada kalalım."

"Hayır." Ellerini adamın omuzlarında ve kollarında gezdirdi. " yerin kanıyor gibi görünmüyor. Aslında yüzünde morluk bile yok ama ikinizin kavga ettiğini duydum.

Ne oldu?"

"Fazla bir şey değil. Ona söz , hepsi bu." "Onu alt ettin, değil mi?"

" yukarı. Şimdi, bu gece burada kalmaya gelince. ."

"Hayır, bu çok tehlikeli. O soyguncuya güvenmiyorum. Kampa gidelim. Yarın gece şarkı söylemeliyim ve sonra adamla buluşup mektuplaşmalıyım."

"Bu konuda-"

Elini adamın dudaklarına götürdü ve konuşmasına izin vermedi. "Bunu yarın konuşuruz. Bütün bu gürültüyü yapan senin atın mı? ne yiyordur?"

"Kaktüs muhtemelen. Bu çok seviyor. Burnundaki dikenleri çıkarmak zorundayım." "Tıpkı efendisi gibi."

Ona gülümsedi, elini tuttu ve onu ata götürüp arkasından bindi. Yolun geri kalanında dağdan aşağıya doğru çeşitli Maddie'nin vücudunun bazı kısımlarını okşadı ve ona bu gece biraz yalnız kalmak için ne kadar sabırsızlandığını söyledi. Ona yapacağı şeyleri ima etti.

"Orduda, nasıl desem, uygun kadın eksikliği yüzünden hayal gücümü kullanmak için biraz zamanım . Denemek istediğim birkaç şey var."

"Ah?" Maddie sordu ve sesi . Boğazını temizledi. "Ne tür şeyler?

Dudaklarını kızın kulağına dayadı ve öyle şeyler fısıldamaya başladı ki, kampa vardıklarında kız ayağa kalkamadı. Ring ona yardım etti.

Toby koşarak yanlarına geldi. "Siz ikiniz nerelerdediniz?" Sesi sert çıkmaya çalışıyordu ve endişe yaşlı yüzünü en az yirmi yaş daha yaşlı göstermişti.

'Ring bir kolunu Maddie'ye dolamış, diğerini de Toby'ye sarmıştı. "Çoğunlukla konuşuyoruz."

Toby homurdandı. "Senin için bu muhtemelen doğru. Şimdi, eğer bu küçük hanımla yalnız olsaydım.

."

Maddie onların şakalaşmalarını daha fazla dinlemedi. 'Ring'in yanından uzaklaştı ve Edith'in yanına giderek suyun ısıtılmasını ve kendisi için bir banyo hazırlanmasını istedi. Edith saatin geç olmasından şikâyet ederek neredeyse gece olduğunu ve yatma vaktinin geldiğini söyledi.

Maddie, Edith'in sonunda anlayabilmesi için, "Mesele de bu zaten," dedi.

Edith, kraliyet hazretleri geceyi bir erkekle geçirecekse bunun Kıyamet Günü olduğunu mırıldanarak gitti ama suyu kaynamaya bıraktı. Maddie battaniyelerle çevrili bir yerde banyo yaptı ve sonunda temizlendiğinde çadıra geri döndü.

İçerisi karanlıktı ve görebilmek için bir fener yakmak zorunda kaldı. 'Ring dar karyolasının üzerine yayılmıştı. Omuzları olduğundan daha genişti ve karyoladan daha uzundu, bu yüzden ayakları . Kirli, yırtık gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı ama uykuya dalmadan önce başaramamıştı, bu yüzden eli hâlâ üçüncü düğmenin üzerindeydi. Tıraş olmayalı neredeyse dört gün olmuştu.
yüzden yüzünde siyah bıyıklardan oluşan yoğun bir büyüme vardı.

Ona doğru gitti ve uyuyan dudaklarını öptü. Küçük bir gülümseme verdi ama uyanmadı.

"Ring," diye fısıldadı ama adam yerinden bile kıpırdamadı.

Hayal gücü buraya kadarmış, diye düşündü. Geceleri onu uyutmayan bir şeymiş gibi görünmüyordu. İç geçirdi ve köşedeki katlanmış battaniyelere hoşnutsuzlukla baktı. Bir kez daha yerde uyumak zorunda kalacaktı ama bu sefer 'Ring'in güçlü kolları onu saramayacaktı. Uyuyamayacağından emindi ama battaniyenin üzerine uzandı ve anında uykuya daldı.

Maddie uyandığında sabahın geç saatleriydi ve hemen bir şeylerin ters gittiğini

Kafası uykudan bulanıktı ama duyuları bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyordu.

Zihni berraklaştığında yerde değil karyolada olduğunu gördü. Gece boyunca bir ara 'Ring kucağına almış ve hareket ettirmişti ama yerde uyumuyordu. Çadırda bile değildi.

Geceliğinin üzerine bir battaniye çekti ve dışarı çıktı. Edith kamp ateşinin üzerine eğilmiş, tencerede bir şeyler karıştırıyordu ve Toby oturuyordu.

yere uzanmış, bir fincan kahve içiyor.

"Nerede o?" Maddie yalan söylemek istemediğini belli eden bir sesle sordu.

Toby, "Sana bir mektup bırakmış," dedi ve asker bluzunun ceplerinden mektubu çıkardı.

Maddie mektuba bakmak istemiyordu ama bakmak olduğunu biliyordu. Titreyen elleriyle mektubu açtı.

Bu gece şarkı söyleme. Beni bekle.

CHM

Toby'ye baktı. Mektup katlanmış bir kâğıttan ibaret olduğu için hem Toby'nin hem de Edith'in mektubu okuduğundan hiç şüphesi yoktu. "Hepsi bu kadar mı? Bana bıraktığı bu kadar mı? Onu daha ne kadar bekleyeceğim? Bir gün mü? Bir hafta mı? Bir yıl mı? Herhangi birinize nereye gittiğini söyleme zahmetine girdi mi? Ya da ne zaman dönmeyi planladığını?"

Toby yere bakarak, "Hayır, hanımefendi," dedi. "Ama çocuk genelde kimseye bir şey söylemez. Kendine saklar, öyle yapar."

"Sadece emir veriyor demek istiyorsun," dedi Maddie ve dönüp çadıra geri döndü.

İçeri girdikten sonra karyolaya oturdu ve mektuba baktı. CHM, diye düşündü. Baş harfleri, sanki için bir yabancıymış gibi, sanki ordudan biriymiş gibi. Sanki-

Öfkesine dayanamadı. Adamın nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Laurel'i kaçıran adamların peşinden gitti. Ona neden Batı'da şarkı söylediğini anlatırsa başına gelecekleri biliyordu. Onunla tanıştığı ilk andan beri sorumluluk üstlenecek bir adam olduğunu biliyordu. Her şeyin kendi işi olduğunu ve başa çıkması gereken bir şey olduğunu düşünüyordu.

Giyinmeye başladı ama parmakları düğmeleri ilikleyemeyecek kadar titriyordu, bu yüzden Edith'i çağırdı.

"Ne yapacaksın?" Edith sordu.

Maddie onun ne demek istediğini biliyordu. "Elbette şarkı söyleyeceğim. Yüzbaşı Montgomery'nin hayatımı yönetmesine izin vermeyeceğim. Ben-" Durdu ve bir nefes aldı. "Bu gece şarkı söylemeyeceğim. Onu bekleyeceğim. O ne isterse onu yapacağım."

"Madenciler çok kızacak. O piyanoyu buraya senin için getirdiler ve şarkı söylemeni dinlemek için her yerden geliyorlar."

"Ben şarkı söylemeyeceğim!" Maddie yarı yarıya bağırdı. "O hayatını tehlikeye atabiliyorsa, ben de atabilirim." Sözünü kesti. Edith'in önünde gözyaşlarına boğulacaksa lanetlenmişti. "Beni yalnız bırakın. Madencilere hasta olduğumu söyle."

Edith onaylamadığını homurdanarak belirtti ve çadırı terk etti.

Maddie uzun süre karyolada oturdu, başını ellerinin arasına aldı, ağlamadı, çünkü ağlamaktan çok korkuyordu. Neden bunu yapmak zorundaydı? Laurel için endişelenmesi yeterince kötü değil miydi?

Neden kendi hayatını da tehlikeye atmak zorundaydı?

Çadırda birinin sesini duyunca Edith olduğunu düşündü. Başını kaldırıp bakmadı. "Git buradan."

Arayan Toby'ydi. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim," dedi

usulca. "Yiyecek bir şey istemiyorum."

"Bu hissi çok iyi bilirim. İnsanı öyle çıldırtıyor ki ne yemek istiyorsun ne de başka bir şey."

Maddie elleriyle yüzünü kapattı. "Kız kardeşimin peşinden gitti. Bilmem adama karşı tek başına gitti. Onu ve kız kardeşimi öldürecekler."

Kardeşim."

"Belki, belki de değil. Biliyor musun, ondan bu kadar hoşlanmaya başlayan neredeyse komik. Onu hiç albayın bir opera şarkıcısına eşlik ettirdiği zamanki kadar kızgın görmemiştim. ocuk seni korkutup geri dndrecekini söyledi. Seni hiç korkutmadı, değil mi?"

"Artık beni korkutuyor."

"Evet, ama sana zarar verecekini , değil mi? şu kahve fincanını tutabilir misin?

Elimi yakıyor."

Maddie kahveyi aldı ve yudumladı. "Neden biri ondan korksun ki?"

"Beni şaşırtıyor ama Breck Kalesi'ndeki albay ondan nefret ediyor." "Ring'den nefret mi ediyor? Kim 'Ring'den nefret edebilir ki?"

Toby ona sırtıttı. "şu sandviçi bir dakikalığına uzatabilir misin? Ellerim terlemeye başladı. Görüyorsun ya. miyim?" Toby tekli katlanır sandalyeyi aldı ve öne doğru eğildi.

"Görüyorsunuz, Albay Harrison emrinde tam teşekküllü bir kahraman olmasından hoşlanmıyor, bu ona kendini-"

"Yetersiz mi?"

"ocuk tam da bu kelimeyi kullanıyor - bu ve başka bir sürü kelime. Albay hiçbir şey bilmiyor.

Çocuğun terfi almasından ve çok yakında albayın çocuğa efendim demesinden korkuyor."

"Ama rütbe atlamak uzun zaman almıyor mu? Ring bir st rütbeye geçtiğinde albay emekli olmuş olacak."

"Bu çocuk böyle yapmaz. Daha birkaç yıl önce erdi."

Maddie pastırmalı sandviçinden büyük bir ısırık aldı. "Bundan bahsetmişti ve bilirsin, o zamanlar nasıl subay olduğunu merak bile etmemiştim."

Toby ayağa kalkmaya başladı. "Sanırım bir gün sana hikayeyi anlatabilirim, ama senin yapacak işlerin var. Bilirsin, endişelenmek falan. Seni yalnız bıraksam iyi olacak."

"Hayır, lütfen kal. Bir hikaye aklımı Ring'den ve Laurel'den uzaklaştırmama yardımcı olabilir."

Toby, "Evet, doğru," dedi ve tekrar yerine oturdu. "Yaklaşık dört yıl önceydi ve Breck Kalesi'ndeydik. Bazen sanki hep oradaymışız gibi geliyor. Her neyse, detay dedikleri şeye gidiyorduk, ama sadece biraz yakacak odun bulabilir miyiz diye bakıyorduk. Orduda bu tür şeyleri çok yaparız. Çok zahmetli bir iş ve bu yüzden bu kadar çok adam, ah . . . bırak, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Maddie başını salladı. Firariler.

"Atla gidiyorduk ve Yüzbaşı Jackson da bizimle birlikteydi. Yaklaşık on beş kişiydik.

Çünkü Cheyenneler çok kızgındı. Görünüşe göre Cheyenneler, yerleşimcilerin Cheyenne topraklarına evler inşa etmesinden ve tüm av hayvanlarını öldürmesinden bıkmışlardı. Yerleşimciler de -Tanrım! Ama ben daha acımasız bir grup insan tanımadım- tek iyi Kızılderili'nin ölü Kızılderili olduğu fikrine kapılmışlar ve onları atış talimi için vurmuşlar. Cheyenneler bunu pek hoş karşılamadı."

Maddie beyazların Kızılderililere neler yaptığını çok iyi biliyordu.

"Ordu yerleşimcileri korumak için orada olduğuna göre-"

"Silahlar kimdeydi?"

". Her neyse, ordu Cheyennelerin düşmanıydı, tabiri caizse, o gün birkaç beyaz askeri öldürmeye karar verdiler."

Toby bir an sessiz kaldı. "Bir ortaya çıktılar. Sanırım şu konuşkan ordu şarkılarından birini söylüyorduk ve-"

"Kadanslar."

"Evet, onlar ve biz hiçbir şey duymadık. Cheyenneler üzerimize koşup ateş etmeye başladılar.

İlk düşen Yüzbaşı Jackson oldu; Kızılderililer muhtemelen onun güzel ceketini istiyorlardı."

Maddie bunda bir gerçeklik payı olabileceğini düşündü.

Toby'nin sesi alçaldı. "İlk vurulanlardan biri bendim. Biri omzumdan, diğeri de bacağımdan."

Bir nefes aldı. "Bütün o adamlar sadece panikledi. Benden daha fazla asker .

Onlar sadece çiftçi ve kanundan kaçan adamlardı ve karınlarını doyurmak için orduya katıldılar. Bırakın ateş etmeyi, neredeyse hiçbiri ata bile binemiyordu. Kızılderililer saldırmaya başladığında, yarısı atlarından ."

"Ring komutayı ele aldı," dedi Maddie.

"Öyle yaptı." Toby sırttı. "O çocuğu savaşta görene kadar hiçbir şey görmedin. Yemin ederim, gittikçe büyüyor. Bağırmaya ve herkese emirler yağdırmaya başladı, onlar da ne bilemediler, o ne derse onu yaptılar."

"Peki ya sen?"

Maddie emin değildi ama Toby'nin yaşlı gözlerinde yaşlar gördüğünü sanıyordu. "omzuna aldı ve taşıdı. Ona bunun bir faydası olmadığını, zaten ölmüş olduğumu söyledim ama beni dinlemedi. Hayır, beni taşıdı ve aynı şekilde bağırmaya devam etti."

Toby gürültülü bir şekilde burnunu çekti. "Her neyse, bütün adamları yerde bir çember içine aldı. Siper yoktu ama bir delik vardı."

"Depresyon mu?"

"Evet, öyleydi. Herkesin sakin olmasını sağladı ve kimsenin paniklemesine izin vermedi. Yardımın yolda olduğunu ve yakında kurtulacaklarını söyledi."

"Yardım yolda mıydı?"

"Kesinlikle hayır! Affedersiniz hanımefendi. Kaledeki askerler odun toplamaya gittiğimizi , kimse bize yardım etmeyecekti."

"Ve bunu o zaman biliyor muydunuz?"

"Ben yaptım, çocuk da yaptı ama çiftçiler yapmadı. Sanırım çocuğa inanmak istediler, o yüzden inandılar. Çocuk, birini öldürebileceklerini düşünmedikleri sürece ateş etmelerine izin vermezdi."

Toby sıırttı. "Onu görmeliydin. Adamlara atış dersi verirken çok soğukkanlıydı. Birkaç yüz Cheyenne tarafından saldırıya uğramak yerine hedef talimi yaptığımızı sanırdınız. Ve o Cheyenne'ler, acele etmediler. Sanırım spordan zevk alıyorlardı."

"Yerleşimcilerin Cheyenne'leri öldürmekten zevk aldıkları kadar mı?" Maddie sordu.

"Hemen hemen aynı, tahmin ediyorum. Bütün gün ve bütün gece orada kaldık. Suyumuz bitmek üzereydi ve adamlar su için tartışmaya başladılar."

"Ring ne yaptı?"

"Hepsini kendine sakladı ve her bir yudum dağıttı. Susuzluktan mı öleceğimizi yoksa Cheyennelerin bizi yakalayacağını mı bilmiyorduk."

"Neden yardım çağırmadı?"

"Kimi gönderecekti? Çok kötü vurulmuştum ve eğer çocuk adamları bırakırsa çıldıracaklardı ve hepsi Kızılderilileri nasıl geçeceklerini bilemeyecek kadar korkak ve aptaldı. Hiçbir şey yoktu.

Beklemek ve dua etmekten başka

yapabileceğimiz bir şey yoktu."

"Peki nasıl çıktınız?"

Toby güldü. "Orduda güvenebileceğin bir şey varsa, o da karışıklıktır. Breck Kalesi'nde komutan, yani ordu dilinde komuta subayı, ayyaşın tekiydi ve adamlar ondan bıkmışlardı -her altı haftada bir bıkarlardı- ve firar etmeye karar , yani viskisinden birkaç fıçı içtikten sonra."

Toby hatırlamak için gözlerini kapadı. "Burada, bu çukurda yatıyorduk, susuzluktan ölüyorduk, hayatımız için savaşıyorduk ve bir sürü sarhoş ordudan firar eden askerler. Kızılderililerin olduğunu tam olarak bildiklerini sanmıyorum, yüzden bize ateş etmeyi on saniye kadar bıraktılar ve çocuk harekete geçti."

"Ring ne yaptı?"

"O sırada biraz sersemlemiştim, o yüzden tam olarak emin değilim ama çocuk delikteki adamları ayağa kaldırdı ve koşturdu, sarhoşlarla birlikte atlara atladılar ve herkes bağırmaya başladı.

ve o zavallı atları tekmeleyip oradan defolup gittiler." "Peki

ya sen?"

Toby bir an için gözlerini kaçırdı. "Beni yol boyunca taşıdı. Ona yapmamasını söyledim ama o çok inatçı biri."

". Mantık dinlemiyor." "Hayır,

dinlemiyor."

"Demek hepiniz kaleye sağ salim döndünüz."

"birkaç adam oldu ama çok değil." Toby kıkırdadı. "Çocuk ordudakilere, asker kaçaklarının biz geri dönmeyince endişelendiklerini söylemiş.

ve bizi aramaya çıktıklarını söyledi. Komutan geri dönmediğimizi fark edemeyecek kadar sarhoştı, bu yüzden çocuğa yalancı demeyecekti. Komutan bu işin avantajlarını görecektir kadar akıllıydı. Çocuğu subay yaptı - olmak istemediğini söylemesine rağmen- ve ona bir madalya verdi ve diğer adamlar için de kağıt parçaları aldı."

"Övgü mü?"

"Evet, işte bu. Hepimiz bir grup odun kıran sarhoş yerine küçük kahramanlar olduğumuzu söyleyen bir kağıt parçası aldık."

Maddie ona gülümsedi. Tüm hikâye tanıdığı Ring'e .

Toby ayağa kalktı. Çadırın girişine doğru yürürken, "Sanırım artık sizden ayrılısam iyi olacak, hanımefendi," dedi ve Maddie başıyla onayladı.

Bölüm 14

Bunu Maddie için cehennem gibi üç gün takip etti. Bekleme konusunda pek iyi değildi. Kendi hayatını kontrol etmeye alışkındı ve şimdi Laurel'in kaçırılması ve 'Ring'in

hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemişti.

Madenciler olmasaydı, aklını kaybedebileceğini düşünüyordu. Madenciler ona öfkelerini çıkarabileceği birini vermişti. Yalnız adamlardı ve onun şarkı söylediğini duymuşlar ve kendilerini eğlendirmesini istiyorlardı. İlk başta onlara sadece hayır demiş, boğazının ağrıdığını mırıldanmış ya da Ama sonra yalvarışları onu rahatsız etmeye başladı.

Bir grup madencinin üzerine yürüdü ve onlara hadlerini bildirdi. Akciğerlerinin tüm gücüyle onlara bağırdı. Onlara, onlar için şarkı söylemek istemediğini, onlar için şarkı *söylemeyeceğini* söyledi.

Adamlar orada durdular ve hayranlıkla ona baktılar. İstediği zaman çok gürültülü olabiliyordu. Maddie'nin sesinin şiddetinden hâlâ gözlerini kırıştıran bir adam usulca, "Sanırım boğaz ağrını atlattın," dedi.

Maddie onlara sırtını döndü ama bu, şarkı söylemesi için onu rahatsız etmelerine engel olmadı.

Bir madenci onu takip etmeden ve lütfen şarkı söylemesini istemeden hiçbir yere yürüyemiyordu. Çeşitli nedenler öne sürüyorlardı; bir adam ailesinin LaReina'nın şarkı söylediğini duyunca çok sevineceğini söylüyordu. Bir diğeri ise LaReina'nın şarkı duyabilseydi hayatının yaşamaya değer olduğunu düşüneceğini söyledi. Övgüleri çirkinleşti ama Maddie'yi harekete geçirmedi. Günün çoğunu kampın kenarındaki ağaçlık bir çalılıkta geçirdi ve yolu izledi.

Edith bazen ona yemek getirirdi, ama yemeği ona getiren kişi Toby de olabilirdi.

"Ondan iz yok mu?" diye sordu.

"Hiç. Neden bize nereye gittiğini söylemedi? En azından gittiği yönü.

Nereye gideceğini nasıl bilebilirdi?"

"Belki de buluştuğunuz adamın peşinden gitmiştir."

Maddie derin bir nefes aldı. "Ben bundan korkuyorum." Etrafındaki ağaçlara baktı. "Sanırım yanında biri vardı."

"Şu Kızılderili mi?" Toby'ye

sertçe baktı.

"Çocuk bana pek bir şey anlatmadı, gitmeden önce vakti yoktu ama bazı günlüklerden ve bazı şeyleri duyabilen bir Kızılderili'den bahsetti."

"Sanırım Hears Good 'Ring'le gitti. Hears Good onunla ilgilenecektir." Umarım, diye ekledi kendi kendine."

Toby başka soru sormadı ama gitmek için döndü, sonra baktı.

"Oh, evet, senin kovduğun madenciler geri döndü. Bu kayaları

buldular." Elini uzattı ve içinde dört siyah taş vardı.

"Nedir bunlar?"

"Çoğunlukla kurşun."

"Değeri var mı?"

"Çok değil."

Maddie dikkatini tekrar yola verdi. Adamların altın bulup bulmadıkları onun için çok da önemli değildi. Tek istediği kız kardeşi ve 'Ring'in geri dönmesiydi.

Üçüncü gün madenciler ondan ümidi kesmiş ve kendileri için şarkı söylemeye ikna etmeye çalışmayı bırakmışlar.

Artık onu bir piyano ve hatta piyanoyu barındıran çatılı bir bina vaatleriyle ikna etmeye çalışmıyorlardı. Yolda yanından geçerken ona şapka çıkarıyorlardı ama çok az konuşuyorlardı.

Maddie adamların sonunda onu neden yalnız bıraktıklarını bilmiyor ya da pek umursamıyordu ama bundan memnundu.

Sam ve Toby'nin tepeye yerleştiklerinin farkında değildi.

Maddie'ye bir çift koruyucu melek ya da madencilerin gördüğü şekliyle akbaba gibi bakıyorlardı. Toby kendisini bir korsan gibi gösterecek kadar silahla donatılmıştı ve Sam de Maddie'yi rahatsız eden herkesi korkutacak cüsseye sahipti.

Üçüncü günün akşamında umudunu yitirmeye başlamıştı. Biliyordu ki bu sefer

'Ring'in şansı tükenmişti. Bu kez karşılaştığı tehlikelerden bırakın bir bölüm askeri, kendisini bile kurtaramamıştı. Maddie ona kızmaya çalıştı. Ona Laurel'i kaçıran adamların tehlikeli olduğunu anlatmaya çalışmıştı ama Laurel onu dinlememişti. Hayır, diye düşündü. her şeyi biliyordu. şeyi yapabileceğini, çok güçlü olduğunu düşünüyordu. Kimseye ihtiyacı olmadığını, her şeyi kendi başına yapabileceğini düşünüyordu.

Kendini gerçekten öfkelendirmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Kendi kendine hayatı onsuz yaşadığını ve onsuz da mutlu olabileceğini söylüyordu ama kendini buna inandıramıyordu. Daha önce kendini hiç yalnız olarak düşünmemişti ama şimdi tüm hayatı görünüyordu. Çocukken yalnız olduğunu, bir yetişkin olarak yalnız olduğunu hatırlıyordu.

O Rus öğrenciler onu kaçırdığında ve John onu tek başına bıraktığında, o zamanlar bu son derece doğal görünmüştü ama şimdi kimsenin peşinden gelmemiş olması onu yalnız hissettiriyordu.

çekti ve gözünün kenarındaki bir yaş sildi. O *değildi* onun için ağlayacağım.

Bunu yapmayı seçmişti ve yapmak istediği de buydu.

Ne yapacağını mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı. Ertesi güne kadar dönmezse, babasına doğru yola çıkacak, Laurel'i ... ve 'Yüzük'ü bulmasına yardım etmesi için onu ve adamlarını bulacaktı. Ring'den geriye ne kaldıysa, diye düzeltti. Ertesi güne kadar dönmezse, onun öldüğünü anlayacaktı.

Belki babası onun izini sürebilir, onu bulabilirdi. Belki 'Ring sadece tutsak olarak tutulacaktı.

Bir yerlerde ve adamlar onu yapacaklarını söyledikleri gibi öldürmezlerdi. Belki de artık düşünemiyordu çünkü

Sıkı bir bant göğsünü sarıyordu. "Oh 'Ring,"

diye fısıldadı.

Bir ağaca yaslandı ve gözlerini kapattı. Nasıl bakarsa , onun ölümü onu paramparça edecekti.

Tepedeki Toby'nin yaşlı gözlerini uzun, çukurlu yola nasıl baktığını fark etmemişti. Toby'nin bakışını takip eden ve ayakta duran Sam'in de farkında değildi. Maddie hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar kendi kederine dalmıştı.

Onu görmeden önce varlığını hissetti. Yavaşça döndü ve işte oradaydı. Yüzüğü kirliydi, giysileri yırtık pırtıktı ve kollarında battaniyeye sarılı bir şey taşıyordu ama tek gördüğü oydu. Ona doğru yürüdü ve elini yanağına götürdü. Yanağı çizik içindeydi, uzun yarıklar vardı ve bazı çizikler hâlâ kanlıydı.

Orada durdu, ona dokundu, hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerinde yaşlar oluşmaya başlayana kadar ona baktı.

Ona sıırıttı. "Senin için ejderhalarla savaşıyordum."

İlk başta onu duymadı. Onun hayatta olduğunu gördüğüne duyamayacak kadar sevinmişti.

"İşte," dedi ve sonra ağır bir bohçayı kadının kollarına bıraktı.

Ağırlığın altında sendeledi ama 'Ring onu düşmeden yakaladı. Maddie'nin bohçanın ne olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

'Ring battaniyeyi geri çekti ve Maddie on iki yaşındaki güzel kız kardeşinin uyuyan yüzünü gördü. Maddie onu yıllardır görmemişti ama nerede olsa tanırdı ve büyükannesi tarafından Maddie'ye hediye edilen elmas ve inci broşu takıyordu.

Maddie şaşkınlıkla 'Ring'e baktı.

"O bir dehşet," dedi yanağını ovuşturarak. "Akli başında biri onu neden kaçıır anlamıyorum. Şahsen, onun yerine bir çift boz ayı yavrusuyla tercih ederim."

Maddie önce kız kardeşine, sonra da Ring'e baktı. İkisinin de güvende olduğuna henüz inanamıyordu. "O ... seni tırmaladı mı?"

"Neredeyse gözlerimi . Ona sizin tarafınızdan gönderildiğimi söyleyip durdum ama anlaşılan onu kaçıranlar da bunu ona söylemiş. Jamie'yi ısırıldı."

"Bana yardım et," dedi Maddie. "O iyi mi? Yaralandı mı? Biri ona zarar verdi mi?"

Onu nasıl buldun? Oh 'Ring, ben-" Gözyaşları çok güçlü olduğu için daha fazla bir söyleyemedi.

'Ring hem Maddie'yi hem de Laurel'yakaladı, sonra yere oturmalarına yardım etti, Maddie

'Ring'in kucağı ve üstte uyuyan Laurel. Maddie sırtını ona ve Laurel'i sıkıca kucakladı.

"Çok yorgun olmalı."

"İki yetişkin adamı terörize etmek zor iş."

Başını onun omzuna yasladı. "Gerçekten mücadele etti mi?"

"Bir düzine yerim kanıyor." "Bana ne

olduğunu anlat."

"Hayır, şimdi olmaz. Şimdi yemek ve uyku istiyorum ve sen de küçük kız kardeşinle konuşmak isteyeceksin.

İki adam için yeterli yeriniz ve yiyeceğiniz var mı?"

"Bir bufaloyu kendim vurmam zorunda kalırsam, vururum."

"Doğruyu söylediğini bilmesem gülerdim." "Sana kim yardım etti?"

'Ring yola doğru başını salladı ve başını kaldırıp onlara doğru gelen, yürürken hafifçe topallayan bir adam gördü. Onu hemen tanıdı. Bu adam onları soyan ve dağlarda hiçbir şeysiz bırakan adamdı. Adam yaklaşırken çekti ve onlara doğrulttu. Maddie kaskatı kesildi.

"İndir o silahı," diye tersledi Ring ve adam sırtarak silahını kılıfına geri koydu.

"Bir soyguncudan sana yardım etmesini mi istedin?" Maddie sordu.

Genç adam ona sırttı. "Ben eşkıyayı tercih ederim."

"Ha!" diye tersledi Ring. "Bu benim küçük kardeşim Jamie. Giyinip kuşanmaktan ve kadınları korkutmaya çalışmaktan hoşlanır."

"Aileden geliyor gibi görünüyor."

Ona bakarken Maddie'nin aklından birkaç yüz düşünce geçti. İlk düşüncesi dağda kendisine böyle bir oynadıkları için Ring ve kardeşine duyduğu öfkeydi. İkisi soyguncu ve kurban gibi davranmış, o da masum bir seyirci olmuştu. Daha sonra kavga ediyormuş gibi yaptıkları o küçük oyun vardı. Laurel'i kurtarmayı o zaman planladıklarına şüphe yoktu.

Öfkesi bir yana, bu adama bakıyor ve Toby'nin ona şöyle dediğini hatırlıyordu

'Ring çirkin olanıydı.

Jamie'nin kıvrıcık siyah saçları; parlak mavi gözlerinin üzerinde kalın, siyah, dikenli kirpikleri; yontulmuş bir burnu; kare bir çenenin üzerinde dolgun, duygulu bir ağzı ve yarık bir çenesi vardı. Ring kadar uzun değildi, "sadece" 1.80 boyundaydı ama onun kadar geniş ve güçlü yapıydı.

Maddie dönüp 'Ring'e baktı. "Çirkin olan *sensin*."

Jamie buna güldü, zengin, derin bir kahkaha. "Güzelliğin yanı sıra zekâ da. İyi iş çıkardın kardeşim."

'Ring, kardeşinin kendisinden daha yakışıklı olduğunu söylemesinden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu. Aslında, onun boynunu öptü. "O Beyni var," dedi ve sesinde biraz şaşkınlık olduğu kadar gurur vardı.

Jamie çenesini yırtarcasına esnedi. "Kardeşim, senin sevgiye uykudan daha çok ihtiyacın olabilir ama benim yok. Eğer kimse için yoksa, sanırım şu çadırdan . Orada bir yatak var mı?" Bu son soruyu tepeden inmekte olan Toby'ye yöneltti.

"Siz gençlerden birinin tahmin edebilirdim," diye homurdandı. "Haydi, size yiyecek bir şeyler getireyim ve yatacak bir yer bulayım."

Jamie yanlarından geçerken Maddie'ye göz kırptı.

Maddie kıpırdamadan oturdu, Laurel'ı tutuyordu, başı 'Ring'e

yaslanmıştı. "Nasihat yok mu? Seni terk ettiğim için bana kızgın

değil misin?"

"Hiç," dedi. "Sadece güvende olduğun için mutluyum, hepsi bu."

"Kardeşimin buraya nasıl geldiğiyle ilgili soru yok mu? Hiçbir şey mi?"

Defne'yi kollarının arasına aldı. "Yarın senin için şarkı söyleyeceğim. Sadece sana."

Kollarını ona sımsıkı doladı ve bir an için tek kelime etmeden büyüyen karanlığın içinde oturdular.

"Ben yokken burada, bu ağaçların yanında beni mi bekledin?" diye fısıldadı.

"Sen yokken hep korktum."

Onun boynunu öptü. "Senin küçük kız kardeşin tamamen güvendedeydi. Adamlar onu yıkık dökük bir kulübede yaşlı bir kadının bakımına bırakmışlardı.

dağlar. şehirli bir çocuk olduğunu ve ormandan korkacağını düşündüler."

Maddie homurdandı. "Jefferson Worth'un kızı değil."

"Doğru. Jamie ve ben oraya vardığımızda, yaşlı kadından kaçmıştı ve iki adam onu takip ediyordu. Onu bulmak zordu."

"Öyle olurdu," dedi Maddie gururla. "Hears Good seni takip etti mi?"

"Sanırım öyle. Ondan hiç iz görmedik ama birkaç kez sesini duyduğumu sandım."

"O zaman onu duymanızı istiyordu."

"Belki de öyledir. Her neyse, Jamie ve ben onu bulduk."

"Ve seninle gitmek istemedi mi?" Maddie artık ikisinin de güvende olduğunu bildiği için gülümsemeye başlamıştı.

"Bir ejderha," dedi 'Ring sesinde biraz huşu ile. "Daha önce bu kadar sert dövüşen birini gördüğümü sanmıyorum. Gerçekten de onun küçük boynunu kırmak istiyordum."

"Yapmadığına sevindim. Şimdi, sanırım onu yatağına götürmeliyiz. Sanırım de çok yoruldunuz."

'Ring olmadığını söylemeye başladı ama ona yaslanmış uyukluyordu.

Ne o ne de Jamie son birkaç gündür fazla uyumamıştı. "Belki de haklısın."

Hepsini ayağa kaldırmak ve çadıra doğru yürütmek biraz zor oldu. 'Ring Laurel'i almaya başladı ama Maddie onu taşımakta ısrar etti, bu yüzden 'Ring kolunu Maddie'nin omuzlarına doladı ve birlikte çadıra doğru yürüdüler.

Toby, Edith'in 'Ring ve Laurel'in üzerinde uyumaları için çadırın zeminine battaniyeler sermesini sağlamıştı bile. Jamie karyolaya uzanmış, tıpkı 'Ring'in yattığı gibi yayılmıştı.

birkaç gün önce yapmıştı.

"Onu buradan çıkaracağım," dedi Ring.

"Hayır, bırak uyusun. Karyolayı alabilir. Keşke sen ve Laurel için birkaç tane daha olsaydı."

'Ring onunla tartışamayacak kadar yorgundu. Yere serilmiş baktı ve bir dakika sonra uzanıp uyudu. Maddie Laurel'i başka bir battaniyenin üzerine yatırdı ve uzun bir süre aşağıya baktı uyuyan yüzüne baktım. Son birkaç saat içinde yaşadıklarını ancak bir çocuk uyuyarak . Kız kardeşinin alnını öptü, üstünün örtülü olduğunu gördü, sonra feneri söndürdü ve çadırdan çıktı.

Toby dışarıda onu bekliyordu. "mi?"

Ona gülümsedi. "İyiim. Sadece yorgunum. Hiç kahve kaldı mı?"

Toby bir fincan doldurdu ve uzattı. "Ne öğrendin mi?" Ateşin yanında yere oturdu ve ona bildiklerini anlattı.

Toby ateşe baktı ve başını salladı. "Ben de o genç haylazdan pek bir şey öğrenemedim," dedi.

Maddie onun ses tonuna gülümsedi. 'Ring'in Toby'nin açık ara favorisi olduğu belliydi. "Jamie neden buradaydı?"

Toby başını salladı. "Sana söylüyorum, onların ailesi çok tuhaf. Babaları bir keresinde bana, ailelerinde bazen şeyleri görebilen bir kızın doğduğunu söylemişti. Olmuş şeyleri değil, henüz olmamış şeyleri."

Maddie sıcak fincanı elinde tuttu ve başını salladı. "Daha önce duymuştum. Bazen buna ikinci görüş denir. Ring'in ailesinde bir

falcı olduğunu düşünemiyorum."

"Oh, çoğunlukla sessiz kalıyorlar. Ama ne zaman onlardan bir kız doğsa, adını Christiana koyuyorlar. Şimdi onlardan biri var, sahilde yaşıyor. Maine kıyısında, ama batıda.

Bu sadece bir kız, oradaki küçük kız kardeşinden daha küçük, ama bir keresinde bir kilise dolusu insanı yanmaktan falan kurtarmış, bu yüzden onun bu 'görüşe' sahip olduğunu biliyorlar."

"Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyor muydu?"

"Görünüşe göre aylar önce oyuncak bebekleriyle oynarken annesine amcasının

'Ring'in başı belaya girecekti." Toby gülümsedi. "Annesi bir adam gönderdi Çocuğun babasına haber vermek için ülkenin öbür ucuna gitmiş ve yaşlı adam çocuğa yardım etmesi için delikanlıyı buraya göndermiş."

Maddie kahvesini içti. "Böylece Jamie kardeşini buldu ve onu takip etti."

"Biz seni izlerken Ring seni kaçırانların seni takip ettiğini gördü, Kızılderili'yi gördü ve sonra başka birini gördü, bu işe nasıl dahil olduğunu anlayamadı."

"Ve o Jamie'ydi." "Evet."

Başını iki yana salladı. "Jamie ikimizi birlikte kelepçeli gördü ve bir oyun oynamaya karar verdi.

soyguncu, hayır, haydut, ve 'Ring'in atını ve diğer mallarını al." Bir an sessiz kaldı, Ring'in bilip de kendisinin bilmediği her şeyi düşündü.

Adam atını aldığıında bu kadar sakın olmasına şaşmamalı; o değerli atının peşinden gitmek istememesine şaşmamalı. Kardeşinin yanında güvende olduğunu biliyordu. 'Ring de üç gün boyunca kamp kurduklarında güvende olduklarını biliyordu, çünkü kardeşi onlara göz kulak oluyordu. Ve ayrıca, 'Ring'in elinde kelepçelerin anahtarı vardı.

Soyguncunun peşinden gitmek istediğinde onun için çok korktuğunda ona sırtıttığını düşündü. Yumruk yumruğa kavga eder gibi düşündü. 'Ring onun kamptan çok uzakta olmadığını biliyordu ve onu dinliyordu. Kavgadan sonra onun üzerinde herhangi bir iz bulamamasının şaşkınlığını hatırlıyordu.

Ayağa kalktı ve Toby'ye baktı. Belki de kızgın olması gerekiyordu ama değildi. Her ne yapmış olursa olsun, Laurel'i ona geri vermişti. "Ben gidiyorum.

Yatağa," dedi, sonra döndü ve çadırın içine girdi. 'Ring'in kollarına girdi ve uykusunda onu kendine çekti. Maddie de Laurel'i kendine çekti ve uykuya daldı.

"Sen iyi misin?" Maddie ertesi sabah Laurel'a sordu. Çadırda yalnızdılar, ikisi de karyolada oturuyordu. "Ve bana yalan söyleme. Gerçeği istiyorum."

Laurel yaşadıklarını, Maddie başka bir kadın olsaydı onu dehşete düşürebilecek bir dizi küfür ve ünlemle anlattı. Fakat

Maddie, Laurel'in nasıl büyüdüğünü biliyordu. Maddie babasından ve onun arkadaşlarından uzakta, opera dünyasında bir süre bulunana kadar ne kadar alışılmadık bir çocukluk geçirdiğini fark etmemişti. Ailesi diğer insanlardan izole edilmişti ve arkadaşları yaşlı dağ adamlarıydı. Dikiş dikmeyi ve çay dökmeyi öğrenmek yerine,

Çoğu genç kız gibi o da bufalo giydirmeyi, kunduz tuzağı kurmayı ve geyik derisine boncuk takmayı öğrenmişti. Profesyonel olarak şarkı söylemeye başladığında, bildiği tek şarkının opera ariyaları ve Bailey'nin ona öğrettiği birkaç şarkı olduğunu fark etti. Vahşi doğada kendi başına hayatta kalabilirdi ama John'la tanışmadan önce ipeği kanvastan ayırt edemiyordu.

Maddie küçük kız kardeşine gülümsedi ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Senin için endişelendim."

Laurel kız kardeşine biraz hayretle baktı. Maddie gitmeden önce birlikte geçirdikleri birkaç kısa yıldan büyük, ünlü kız kardeşini pek iyi hatırlamıyordu ama Laurel her şeyin not defterini tutmuştu

Maddie hakkında bulabildiği her şeyi. Posterler, kupürler, preslenmiş çiçekler ve Maddie'nin ona gönderdiği her mektup vardı.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylediler," dedi Defne. "Adamlara gittim çünkü kötü bir ilaç kullandığını söylediler."

Maddie gülümsedi, çünkü Laurel'in sözleri onu şaşırtmıştı.

"Dondum kaldım ve bu yüzden onlarla gittim," dedi Laurel yumuşak bir sesle, kalbi gözlerindeydi.

Maddie gülümsedi ve küçük kız kardeşinin ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ben de senin gibi donup kalmıştım ama oraya ulaşamadım." Kız kardeşinin yanağına tekrar dokundu ve "medeniyetin" onu ne kadar değiştirdiğini fark etti. Uygur dünyada, İnsanlar bir başkasına özlem duyduklarını ya da Laurel'in deyiimiyle "donup kaldıklarını" itiraf etmezlerdi. Hayır, uygur dünyada insanlar duygularını gizler ya da konuda yalan söylerdi. Ve birinin onlara ihtiyacı olduğu söylendiğinde ya da Laurel'in dediği gibi kötü bir ilacı, kötü bir şansı olduğunda, her şeyi bırakıp ona yardım etmeye gitmezlerdi.

"Onlarla gittim," dedi Laurel, ağzı sıkı bir çizgi halinde. "Adam lanet olası bir gökyüzü pilotuydu ama bana biraz yüksek şarap verdi ve ben de uyudum." Maddie'ye baktı. "Ama onun da var. Bir hap aldı ve bornozunu düşürdü."

Maddie'nin gözleri büyüdü. Vaiz gibi davranan bir adam Laurel'i kaçırmış ve ona ilaç vermişti ama görünüşe göre adam vurulmuş ve ölmüştü. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır, bir vide-poche yaptı."

Maddie onu kaçıranı Laurel'in değil de diğer kötü adamlardan birinin öldürdüğünü duyduğuna sevinmişti.

Küçük kız kardeşine sarıldı. "Güvende olduğun için çok mutluyum. Ring'e zor anlar yaşatmış gibiydin."

Laurel kız kardeşine bakmak için geri çekildi. "O eve geldiğinde ona sandı. Onunla gitmemi bekledi.

Yüce Tanrı'nın Kendisi."

Maddie, kız kardeşinin gülümsemesini görmesini engellemek için Laurel'i kendine çekmek zorunda kaldı.
Hayal edebiliyordu

'Ring Laurel'e ne yapacağını ve nasıl söylüyor, tıpkı ilk söylediği gibi Maddie'ye ne yapması gerektiğini söyledi. "olmaya meyillidir," dedi Maddie, "ama öğreneceğine dair umutlarım var. Seni kaçıranlar sana kötü davrandılar mı? Sana zarar verdiler mi?"

"Beni korkutmaya çalıştılar ama yemeklerine biraz bufalo çayı koydum ve bu onları benden uzak tuttu."

Maddie kaşlarını çattı. Cesur olmak başka, aptal olmak başka bir şeydi ve kaçıranların yemeğine idrar koymak kesinlikle aptalcaydı. "Laurel, sanırım _"

Laurel yaklaşmakta olan bir dersin tonunu duyduğunda tanıdı. "Bufalo çayı demişken, hiç yiyeceğin var mı? O kadar kurdum ki vangları bile yiyebilirim," dedi dağ adamlarının giysilerindeki saçaklardan söz ederken.

Maddie güldü. Kız kardeşinin durumu iyiydi ve duyduğu azıcık şeyden bile zavallı kaçıranlara acımaya başlamıştı. Ormanda sık sık karşılaştığı adamın söylediği gibi, onlar sadece kiralık adamlardı ve yemeklerine idrar koyan on iki yaşındaki bir cehennem nasıl başa çıkacakları konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

"Hadi, git yemeğini ye," dedi Maddie, sonra Laurel gitmeye hazırlanırken onun elini yakaladı. "Diğerleriyle konuşurken temiz konuşmaya çalış. Yoksa seni anlamazlar ve sen de onları şok edersin."

Laurel'in ağzı acımasız bir çizgiye dönüştü. "O ... senin adamın, o ..." "Ring ne yaptı?"

"Beni dizinin üzerine yatırdı, olan bu."

Maddie gülmemek için ağzının içini ısırarak zorunda kaldı. Babası, kızları ne zaman küfür etse bunu yapmakla tehdit etmişti ama o

çok yufka yürekliydi ve onlara bir kez bile vuramamıştı. Anneleri ise bu konuda pek istekli değildi. "Annemle konuşuyormuş gibi yap."

Laurel başını salladı. "Bunu . Bu Doğulular ne tür adamlar? *Erkek* mi bunlar?"

"Evet," diye yanıtladı Maddie. "Onlar erkek. git, bir şeyler ye." Maddie küçük kız kardeşinin çadırdan çıkışını izlerken aklına şu geldi Belki de Avrupa'daki erkeklere hiç ilgi duymamasının nedeni onların ona erkek gibi görünmemesiydi.

Ayağa kalktı ve eteğini fırçaladı. Evet, doğulu adamlar erkekti, çocukken tanıdığı adamlardan farklıydılar ama kesinlikle erkektir.

Sabahın ilerleyen saatlerinde Laurel Maddie'ye Doğu'ya dönmek istemediğini, evine, ailesinin yanına gitmek istediğini söyledi.

'Ring çocuğa baktı ve şöyle dedi: "Sana eşlik edebilmem biraz zaman alacak. Ama elimden geldiğince çabuk seni götüreceğim."

Maddie daha ağzını açmadan Laurel 'Ring'e tükürdü. "Sen! Beni bir yere götürmene kimin ihtiyacı var? Kendi başıma gidebilirim." .

Maddie bu tartışmaya müdahale etmeye başlamıştı ki, eğiliminin onu korumak olduğunu fark etti.

'Yüzük.

'Ring, Laurel'in saldırısı karşısında biraz şaşkın görünüyordu. "Ben sadece-"

"Söylediklerinizde ciddiydiniz. Neden, sen-" Laurel, Maddie'nin uyaran sözünü kesti.

"Sana yok, değil mi Maddie? Kendi başımıza gidebiliriz." Laurel'in çenesi yukarı kalktı. "Ayrıca, Hears Good elimizde."

'Ring homurdandı. "Sadece izliyor. Asla doğrudan yardım etmez. Ayrıca, onun var olmadığına inanmaya başlıyorum. Bence o senin ve kız kardeşinin hayal gücünün bir ürünü."

Laurel tırnaklarını yemeye hazırmış gibi görünüyordu ve Maddie gülmemek için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Küçük kız kardeşinin 'Ring'in onunla dalga geçtiğinden ve kekeleyesinden zevk aldığından haberi yoktu.

Defne ağaçlara baktı ve yüksek sesle, "Sana ihtiyacım var," dedi.

Maddie, Hears Good'un böyle doğrudan bir talep karşısında kendini gösterip göstermeyeceğini merak ediyordu.

Hears Good her zaman çok meraklı olduğu ve beyaz insanlar arasındaki tartışmaları her zaman sonsuz derecede büyüleyici bulduğu için, onun onları duyabilecek kadar yakında olduğundan hiç şüphesi yoktu.

'Ring abartılı hareketlerle ağaçları tararken Laurel kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını yere vurarak öylece duruyordu.

"Senin hayalet Kızılderili'ni göremiyorum," dedi.

Maddie, Laurel'in arkadaşının görünüşüne olan güvenini kaybetmeye başladığını görebiliyordu ve Maddie, Hears Good'un kendini göstermesini diledi. Bir ıslık çaldı ve bekledi.

Tam da Hears Good'un kendini göstermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki, ağaçların arasından bir adım attı ve tüm gözler onun üzerindeydi.

Yeryüzünde hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey* en iyi halindeki bir Karga savaşıısından daha muhteşem değildir ve Hears Good da öyleydi: yakışıklı, uzun boylu, insanın olması gerektiği gibi orantılı

Orantılıydı, teni toprak rengindeydi ve kendini ne olduğunun bilinciyle taşıyordu.

Maddie onun yanına gitmedi, konuşmadı ya da ona dokunmadı, savaşçı olduğu zamanlarda bile. Çocukken o, kız kardeşi ve Hear Good'un çocukları onun üzerinde gezinmiş, onunla alay etmiş ve ona oyunlar oynamışlardı ama

O bir savaşçı gibi davrandığında geride durup ona hayranlıkla bakıyorlardı; tıpkı Ring, Jamie ve arkasındaki Toby'nin şimdi yaptığı gibi.

Hears Good, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde ormana geri döndü.

Laurel konuşana kadar bir an geçti. "İşte. Bu sana uyar mı? Sence bizi evime geri götürebilir mi?"

'Ring onu dinlemiyordu. Kardeşine döndü ve gülümsediler. Sanki bir çocukluk efsanesinin canlandığını görmüşlerdi ve henüz buna inandıklarından emin değillerdi.

Jamie kardeşinin yanına gitti ve kolunu 'Ring'in omuzlarına doladı. "Bir dahaki sefere Hears Good ben olacağım," dedi, çocukken sık sık kullandığı belli olan cümleyi kullanarak.

"Ancak Jefferson Worth olabilirsem," diye yanıtladı Ring.

Laurel Maddie'ye baktı. "Ne hakkında konuşuyorlar?"

Maddie güldü. "Çocuklar," dedi. "Çocukluk yapıyorlar-"

"Hâlâ ona sorular soruyorlar mı?" Toby ateşin yanına bir porsiyon daha domuz pastırması yerken sordu.

Maddie esnedi ve başını salladı. Hears Good'un ortaya çıkmasından hemen sonra 'Ring ve kardeşi Laurel'i çadıra ve o zamandan beri orada ona nerede ve neden tutulduğuna dair sorular soruyorlardı. Maddie ilk başta küçük kız kardeşine karşı korumacı davrandı ama sonra Laurel'in iki yakışıklının tüm ilgisine sahip olmaktan hoşlandığını fark etti Ring'e karşı biraz soğuk davransa bile. Maddie kız kardeşinin özellikle mavi gözlü Jamie'den hoşlandığını görebiliyordu ve Jamie de çocuğa yetişkin bakışları atıyordu.

Maddie çadırdan çıkarken Jamie'nin yanından geçti, eğildi ve fısıldadı, "Küçük kız kardeşimi incitirsen kalbinden daha fazlasını kırarım."

Maddie çadırdan çıkarken Jamie güldü.

Şimdi Maddie'nin canı şarkı söylemek ve son birkaç gündür şarkı söylemek istemediğini fark etti. Hayatında ilk kez şarkı söylemek istemediğini hatırlıyordu. Ama şimdi şarkı söylemek istiyordu ve 'Ring için şarkı söylemek istiyordu.

"Madenciler piyanoyu buraya getirip bir binaya koyduklarını söylememiŐler miydi?" diye sordu Toby.

"Tepenin zerinde. Sadece bir kulbeydi ama üzerine bir çeŐit çatı ve bir ön duvar koydular."

"Güzel," diye cevap verdi ve tepeye doğru çıkmaya başladı. Sadece küçük bir yerdi, piyano ve bir sandalye için yeterince büyük değildi ama iş görürdü. Ring'in şarkı söylemesine vereceği tepkiyi düşündükçe gülümsedi. Bir opera sanatsını sahnede dinlemek başka bir şeydi, onu küçük bir odada dinlemek ise bambaŐka bir şey.

Öğleden sonra onun için alması için Frank'le anlaŐması uzun sürmedi. Edith onlara kızarmış jambon ve biskviden oluşan bir öğle yemeği hazırladı. Maddie Laurel'le konuşmak istiyordu ama Laurel sadece Jamie'yle ilgileniyor ve onu izlemeye devam ediyordu. Maddie, Jamie'yi uyarmak için gözlerini kıstı ve o da masum bir hareketle ellerini kaldırdı.

Sonunda Maddie ayağa kalktı. "Şimdi bir dersim var," dedi sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

"Belki, 'Ring, bana katılmak istersin."

Gülümsedi. "Bunu yapmak hoşuma gidebilir," dedi ve onu tepedeki küçük kulübeye takip etti.

Kabinin içinde kapıyı kapattı, piyanoya doğru yürüdü, sonra çoktan oturmuş olan Frank'e döndü

klavye. " 'Ah, fors'  lui,' lütfen," dedi usulca;

'Ring piyanonun yerleştirdiği sandalyeye oturdu ve ona gülümsedi. *La Traviata*'dan bu güzel arya zaten en sevdiklerinden biriydi ve Maddie'nin bu şarkıyı daha önce iki kez söylediğini duymuştu. Yine de Maddie'yi şarkı söylerken dinlediği onca zamana rağmen, onunki gibi bir sesle küçük bir odada hiç yalnız kalmamıştı.

Bir sahnede duyulduğunda, son koltuğa kadar duyulmak için güçlü bir ses gerektiğini fark eder, ancak yüz ya da daha fazla kişiden oluşan bir izleyici kitlesinde otururken bir opera sanatçısının sesinin tüm derinliğini, tüm gücünü anlamak zordur.

Maddie Alfredo'yu sevip sevmemesi gerektiği hakkında şarkı söylerken 'Ring ilk başta sadece müziğin tadını çıkardı. Ama Maddie'nin belki de ruhlarının birbirleri için yaratıldığını söylediği bölüme geldiğinde gözlerini biraz daha açtı. Kısmen yetenekten, kısmen de eğitimden gelen sesi göğsünün içinden, derinlerden, çok derinlerden geliyordu. İtalyanca "delilik" anlamına gelen *folia*'yı söylediğinde, sesinin yüksekliği sandalyesinin ve onunla birlikte vücudunun titreşmesine neden oldu.

Aşkın yakıcı alevini, gizemli ve ulaşılmaz bir aşkı, kalbinin azabını ve zevkini söyledi.

Gioir', "bak," şeklindeki enfes tınısı üzerine sandalyesinde doğruldu ve ona baktı.

Hayatında hiç bu kadın kadar güzel bir şey görmemişti. Onu sevdiğini biliyordu, bir süredir seviyordu ama şimdi ona farklı bir gözle bakıyordu, bir insan olarak değil, inanılmaz derecede arzulanan bir kadın olarak.

Frank, Violetta'nın penceresinin önünde duran ve aşkın tüm dünyanın nabzı olduğunu söyleyen Alfredo'nun rolünü söylemeye çalışarak 'Ring'i şaşırttı.

Maddie'nin Alfredo'ya verdiği ilk cevaptaki tiz sesler 'Ring'in titremeye başlamasına neden oldu. Vücudunun çekirdeğinden uzuvlarına kadar yayılan yavaş bir iç titremesiydi bu. Sanki yapmazsa parçalanacakmış gibi sandalyeye tutundu.

Maddie, 'Ring'in yüzündeki kanın çekildiğini gördü ve çok özel bir dinleyicisi olduğunu anladı.

Notaları kristal berraklığında söyledi ve la bemolleri mükemmeldi.

Trillerin ikinci setinde 'Ring' terlemeye başladı. Sesi onu çevreledi, içinden geçti ve zevkten zevke çırpınmayı söylediğinde, sesini olduğu kadar kelimeleri de hissetti.

Sonunda, o son muhteşem yüksek Do'larda ona baktı. Ayaklarından başladı ve yukarı doğru ilerledi.

Maddie onun gözlerini vücudunda gördüğünde o da titremeye başladı, çünkü 'Ring'in gözlerinde gördüğü şeyin şehvet olduğunu anlamak için fazla bilgiye gerek yoktu. O anda şehvetin kendisine mi yoksa sesine mi olduğunu bilmemesinin bir önemi . Sadece var olması önemliydi.

Son nota da bitmeden önce, 'Ring' bir şekilde çıkmayı başardı. Kapıyı arkasından kapattı ve duvara yaslanıp gömleğinin cebinden bir puro çıkarmaya çalıştı.

"İşte " dedi Toby. "Ben de seni arıyordum, sonra caterwaulin' sesini duydum ve nerede olduğunu anladım. İyi misin?"

"I. . " diye fısıldadı Ming.

Toby hemen harekete geçti. Ellerini 'Ring'in göğsüne koydu ve oturması için onu bir ağaç kütüğüne doğru yönlendirdi. 'Ring' gömleğini karıştırmaya devam edince Toby bir puro çıkardı, yaktı ve 'Ring'e uzattı ama 'Ring' o kadar titriyordu ki puroyu zor tutuyordu.

"Neyin var senin?" Toby talep etti.

"Sanırım az önce Cennet Bahçesi'ni ziyaret ettim," dedi Ring.

..Ha?"

"Bilgi Ağacından Yemiş."

Toby hâlâ anlamamıştı, bu yüzden Jamie yanına geldiğinde onu yakaladı.

"Herhangi bir şey yapabilir misin?"

onu hissediyor musun?"

Orada durmuş, kütüğün üzerinde oturan, hâlâ titreyen ve kendini sakinleştirmek için purosunu içmek için elinden geleni yapan 'Ring'e bakıyorlardı.

"Cennet Bahçesi'ne gittiğini ve biraz meyve yediğini söylüyor."

O anda Maddie kapıyı açtı. Ringe şöyle bir baktı ve dudak büktü. "Ben şarkı söylerken odadan çıkmaya nasıl cüret edersin?" dedi ve kapıyı çarptı, sonra öfkeyle tepeden aşağıya doğru yürümeye başladı Çadır.

'Ring Toby'nin etrafına baktı ve onun yürüyüşünü izledi: dolgun kalçalar, ince, korseli bir bel. Döndü ve Toby onun öndeki göğüs profilini, kıvrımlı arka tarafını gördü.

Toby Ring'den Maddie'ye, sonra tekrar Jamie'ye baktı. "Lanetleneyeğim," diye fısıldadı Toby. "Sonunda vuruldu." Sırıtarak 'Ring'i kütüğün üzerinden çekti ve Maddie'ye doğru itti.

"Git konuş onunla," dedi gülerek. "Onu buraya geri getir. Herkesin senin yolundan çekilmesini sağlayacağım."

'Ring, tepeden aşağı inip çadırına ulaşacak kadar uzun süre bacaklarını çalıştırmayı başardı ama elleri o kadar kötü titriyordu ki çadırın kapağını güçlükçe çekebildi. Çadırın yarısına kadar gelebilmişti ki resim çerçevesi kafasının yanından geçti. Çadırın içine girdi ve kapak arkasından kapandı.

" ne cüret?" Maddie çığlık attı. "Ben şarkımı bitirmeden gitmeye nasıl cüret edersin?" Küçük bir kavanoz yüz kremini kaptığı gibi adama fırlattı.

'Ring onu yakaladı ve ona doğru yürümeye başladı.

"Açıklamanı bekliyorum." Adam tek kelime etmeyip yavaşça ona doğru ilerlemeye devam edince, sandığın üstünden bir parfüm şişesi aldı ve fırlattı. Adam şişeyi sağ eliyle yakaladı.

Ona ulaştığında, iki kolunu da ona doladı, eşyaları arkasındaki sandığın üzerine koydu, sonra bir an durup ona baktı.

Adamın gözlerinin içine baktığında ne hissettiğini anladı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Daha önce de erkeklerin gözlerinde bu bakışa benzer bir şeyler görmüştü ama hiçbirisi bunun yoğunluğuna yaklaşamamıştı. Daha önce onu hiç korkutmamıştı ama bu vahşi gözlü adam onu biraz korkutmuştu.

"Ring, ben-" diye başladı ama adam ona cevap vermedi. Dağda birlikte üç gün geçirdiği o uygar, kontrollü adam neredeydi? Bu adam ne uygar ne de kontrollüydü.

O daha düşünemeden, adam onu omzuna atıp çadırın dışına taşıdı. Jamie, Toby, Edith, Frank, Sam ve Laurel dışarıdaydı, yirmi kadar madenciden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Onları görmemek için gözlerini kapattı, çünkü kendisini taşıyan bu adamla konuşmaya çalışmanın faydasız olduğunu hissetmişti. Bu adam onun tanıdığı adam değildi.

Onu tepeden kadar taşıdı, kapıyı arkalarından kapattı, ayağa kaldırdı ve şiddetle yanan gözlerle ona baktı.

"Ring, biliyorsun, sanırım bir şey yapmayı unuttum, belki de-"

Kadın kapıya doğru ilerlerken onu kollarıyla yakaladı. Onu tutarken, elleri kadının sırtından aşağı doğru inerek kıçının kıvrımıyla karşılaştı ve yuvarlaklığı kavradı.

Maddie bir an hareketsiz kaldı, gözleri irileşti, sonra ona baktı. Adamın sadece gözleri daha karanlık değildi, nefes alış verişi de farklıydı.

Yavaşça ağzını onunkine yaklaştırdı ve onu hafifçe öptü.

Onu daha önce de öpmüştü ama bu farklıydı. şimdi orada daha önce hissetmediği bir yoğunluk vardı. Ona gözlerini kırpıştırdı, sonra yutkundu ve kollarından çekildi. "Sanırım Laurel'le konuşmam gerekiyor."

Ona doğru bir adım attı.

Elini kapıya koydu. "Sanırım birinin beni çağırdığını duydum."

'Ring başının üzerinden uzandı ve kimsenin içeri girmemesi için kapının mandalını indirdi.

Maddie piyanoya doğru geri çekildi ve o da onu takip etti. "Atınla ilgilenildiğini gördün mü? Hayvanın her şeyi nasıl yediğini bilirsiniz. Onun için nefret ediyorum-"

Onu bir köşeye çekti, ellerini başının yanındaki duvarın iki yanına koydu, öne doğru eğildi ve onu uzun ve yumuşak bir şekilde öptü. Maddie yere doğru erimeye başladığında, 'Ring onu belinden yakaladı ve vücuduna yaklaştırdı. Adam Maddie'nin ağzını bıraktığında Maddie gözlerini ondan kaçırdı, nefesi kısa kesik kesik geliyordu. Daha önce hiçbir şey onu böyle hissettirmemişti. Başını kaldırıp ona baktı, yüzündeki yoğunluğu görünce vücudu ısınmaya başladı. "I . . . Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de pek bir şey bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama öğrenmek istediğimden eminim."

Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Belki de öğretmen tutmalıyız."

Elleri elbisesinin arkasındaki çok sayıda küçük düğmeyle çalışmaya başladı ve nazikçe boynunu, yanağını, gözlerini öptü. "Sen bana öğretirsen ben de sana öğretirim."

"Evet," diye fısıldadı, korkusu kaybolmaya başlamıştı. "Oh, evet."

"Maddie, ben ..." dedi ve parmaklarının elbisesinin üzerinde titrediğini hissedebiliyordu.

Sonra ne olduğundan emin değildi. Düğmeler kolay kolay çözülüyordu, bu yüzden bir çekiş yaptı ve kumaş , elbise ayaklarının dibinde bir su birikintisine düştü.

Onu tekrar öptü, bu sefer o kadar nazik değildi. Bir elini kızın başını yana çevirmek için ayırdı ve kız ağzını onunkinin altında açtı. Hangisinin inlediğini bilmiyordu ama sesi si bemoldü.

Diğer giysilerinin düştüğünü bile hissetmedi ama birkaç dakika içinde her şey ayaklarının dibindeydi ve üzerinde sadece dizlerinde dantelli jartiyerlerle tutturulmuş çorapları ve topuklu ayakkabıları olduğu halde adamın kollarının arasında duruyordu.

Adam onun ellerini tuttu, bir adım uzaklaştı ve ona baktı. Küçük kulübe tek bir pencereden gelen loş ışıkla aydınlanıyordu ve bu da odadaki ışığı altın sarısı yapıyordu.

Maddie onun bakışları altında vücudunun kızardığını hissetti ama adam parmaklarını çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırdı. "Sesin kadar güzelsin," dedi.

Büyük övgü, diye düşündü, en büyük övgü. "Seni görmek istiyorum," diye fısıldadı.

'Ring titreyen elini omzundan göğsünün kıvrımına, oradan da beline indirdi ve parmaklarını karnının düz yumuşaklığı üzerinde gezdirdi. Sonunda tekrar kızın gözlerine baktı ve ona çarpık bir gülümseme verdi. "Erkekler kadınların yarısı kadar bile ilginç görünmüyor."

Elini göğsüne götürdü, bir düğmeyi gevşetti ve elini içeri kaydırды, göğsündeki kılları, sıcak teni, sert kaslarının şeklini hissetti. Yavaşça, birbirini ardına düğmeleri çözdü, her iki elini de Ellerini gömleğinin içine soktu ve gömleği omuzlarından indirdi. Bunu yaparken ona baktı ve yüzünde tutku olduğunu gördü, ama başka bir şey daha vardı.

Merak etmeye benzer bir şey. Onu tanıdığı kadarıyla, hayatında çok fazla kadın olmadığını biliyordu ve tüm bunların kendisi için olduğu kadar onun için de yeni olduğunu biliyordu. Bu düşünce onu yeni bir heyecana sürükledi. Hep bir gün sevişmenin tüm sanatlarını bilen, onu yatağa atacak ve her şeyi öğretecek bir adamı seveceğini hayal etmişti-

Kendisi için bunu yapmayı teklif eden yeterince erkek olmuştu. Ama 'Ring'in de en az kendisi kadar öğrenci olduğunu hissetti ve bir şekilde bu onu çok memnun etti. Belki de bu

Yeni bir çift ayakkabı hediye etmek ile birçok kişi tarafından giyilmiş bir çift ayakkabı hediye arasındaki fark.

Kollarını adamın göğsüne doladı, göğüslerini adamın teninde hissetti.

Ona sıkıca sarıldı. "Hiç hayal etmemiştim," dedi usulca saçlarına dokunarak. "Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Toby bunun bir erkeğin sahip olması gereken bir şey olduğunu söylemişti."

Tekrar titremeye başladı, sonra onu kendinden uzak tuttu ve gözleri kararmış bir halde ona baktı. "Seni incitmek istemiyorum ama içimde bir aciliyet hissi var."

Güldü. " yakmak mı?" dedi gülerek, sonra göğsünü ısırdı. "Beni incitmek mi? Denediğini görmek isterdim."

Şehvetinin onu ele geçirmesine izin vermeden önce onu birkaç kez daha ısırdı.

Yıllarca bastırılmış tutku içinde patladı. Yıllarca bakmış ama görmemiş; yıllarca istemiş ama inkâr etmiş; yıllarca yalnızlık çekmiş biri yüzeye çıktı.

Adam hevesle vücudunu öpmeye başladığında Maddie ilk başta , ona doğru eğildi, elleri sırtının küçük kısmında, çıplak bacaklarını pantolonunun kaba yününe bastırdı, kemer tokası yumuşak karnını oydu, ama ağzı göğsüne tutturulduğunda gülümsemeyi bıraktı. Gözleri açıldı, sonra küçük bir inilti çıkardı ve adamın kollarına yaslanarak tüm ağırlığını taşımasına izin verdi.

Onu duvara doğru itti, bir eliyle omzuna yerinde tutarken, ağzını ve serbest elini vücudunu keşfetmek için kullandı.

"Ne kadar ," diye mırıldandı, ağzı kızın kalçasındaydı. "Ne kadar ilginç."

"Seni memnun ettiğim için çok mutluyum," diye fısıldamayı başardı.

Elini karnına koyarak onu dik tutarken, ağzını bacaklarından aşağıya doğru gezdirdi, her jartiyeri yuvarladı, sonra ayakkabılarını bir kenara fırlattı. Sonunda tekrar kızın ağzına geldi.

"Bacaklarınızda ince, yumuşak tüyler var," dedi, sanki farklı bir vahşi yaşam türünü gözlemleyen bir bilim adamı gibi.

Kollarını onun boynuna doladığında sadece gözlerini kırıştıracıktı. "Oh, 'Ring, seviş benimle,"

fısıldadı.

"Uvertürü çalmayı bitirir bitirmez," dedi dudaklarına karşı ve onu gülümsettikten sonra arkasını döndü. "Hadi arkanı görelim."

Ellerini kadının sırtında gezdirirken onu duvara yasladı, omurgasından aşağı, kalçalarının etrafından, sonra bacaklarının arkasından öptü.

Topuklarına ulaştığında onları ısırdı ve kadının zevkle ciyaklamasına ve önce bir ayağını sonra diğerini kaldırmasına neden oldu.

Onunla yüzleşmek için döndü. Vücudu onu istemekten yanıyordu ve onun kendisi üzerindeki gücünden bıkmıştı. Kendine ait küçük bir güç istiyordu. Adamın elinden kurtulduğunda

ona doğru uzandı.

"Maddie," dedi, sesi özlem doluydu, ellerini uzatmıştı.

Ona böyle baktığında, onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini biliyordu. Pantolonunu işaret ederek, "Çıkar," dedi.

Sırıttı. "Bir bayanı hayal kırıklığına uğratmamalıyım."

Adamın yere oturup baldırlarına kadar uzanan botlarını çıkarmasını, sonra tekrar ayağa kalkıp pantolonunu ve örgü iç çamaşırını ayak bileklerine kadar indirmesini ve kolayca dışarı çıkmasını izledi.

Maddie duvara yaslandı ve ona bakmaya başladı. Dağ adamlarının ve Kızılderililerin arasında büyüdüğü , sık sık pantolondan başka bir şey giymeyen erkekler görmüştü ama

Bir şekilde 'Ring onlardan daha . Ve vücudunun ortasında

ona olan arzusunun en büyük kanıtıydı.

Tekrar onun yüzüne baktı. "Bütün bunlar benim küçüklüğüm için mi?" diye sordu ve onun omuzlarına kadar kızardığını görmekten çok memnun oldu.

"Buraya gel," diye homurdanarak ona doğru uzandı ama Maddie ondan kaçmak için birkaç adım koştu.

'Ring olduğu yerde durdu, kızın bazı yerlerinin sallandığını görünce ağzı açık kaldı.

Maddie birden kendini çok güçlü hissetti, çünkü bu muhteşem adamın mutlak kontrolü ondaydı. Ağzını açtı ve "*Ah, fors' è lui*" den ikinci trıl setini söyledi.

Ring bir saniye içinde onun tepesindeydi. Adamın iki yüz kilosunun tamamı kadına çarptı ve onu yere devirdi - ve hedefi mükemmeldi. Ağzı tam olarak onunkine değdi ve tüm erkekliği tek bir yumuşak hareketle onun kadınlığına girdi. Adam kadının içinde hareket etmeye başladığında içgüdüsel olarak bacaklarını adamın beline doladı. İlk başta yavaş, yavaş ve derindi, ama saniyeler içinde, kalçalarını ona doğru kaldırdığında, derin ve hızlı hareket etmeye başladı ve Maddie onun her hareketini karşıladı.

Başı duvara çarpana kadar yerde sürüklendiklerinin farkında . Boynu büküldü ve omuzları yukarı doğru kaymaya başladı ve 'Ring'in ağzı göğsüne temas etti. Acelesinden biraz fazla sert, biraz fazla acı verici bir şekilde emdi ve Maddie haykırdı. Bacakları adamın beline daha da sıkı kilitlendi.

Kız duvarın yanında neredeyse iki büklüm olduğunda, 'Ring kollarını kızın beline doladı ve aralarındaki hiç koparmadan onu kaldırdı, sonra kız ona sarılmış halde ay kalktı. Piyanoya doğru bir adım attı ama sonra durakladı. Kız gözlerini açıp ona baktı ve onun bir şeyler düşünüyor gibi görüldüğünü gördü.

Kız ona karşı kıpırdandı ve adam gözlerini kapattı ve bir sonraki an kız sırtını buldu

duvara yasladı. Adam tekrar hareket etmeye başladığında kadın can havliyle ona tutundu. Tırnakları adamın sırtına battıkça ve ayak bilekleri kilitlenip onu yakınında tuttukça içinde heyecan birikmeye ve artmaya başladı.

"Evet," dedi ve kulak memesini dişlerinin arasına aldı. "Evet." Kulak memesini Dilini kulağına soktu ve adam ona öyle kör edici bir güçle çarptı ki, bir an için parlak beyaz bir ışık gördüğü için göremedi ve vücudu titreyerek sarsıldı.

Dakikalar sonra tekrar nefes alabildi ve 'Ring'in kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordu.

Maddie etrafına kilitlenmişken geriye doğru birkaç adım attı, sonra onun yanına diz çöktü, bacaklarını belinden ayırdı, bağlantıları koptuğunda Maddie'nin inlemesine gülümsedi, sonra yere uzandı, Maddie ona sıkıca tutundu.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı, başını adamın omzuna , parmakları adamın göğsündeki saçlara dolanmıştı. Adam bir şey söylemedi, o da bir dirseğinin üzerinde yükselip ona baktı. Parmak uçlarını adamın alnındaki kaş çatma çizgilerinin üzerinde gezdirdi. "Kaşlarını çatmana ne sebep oluyor?"

Parmak ucunu öptü ve elini göğsüne bastırdı, sonra ona . "Erkekleri neyin harekete geçirdiğini şimdi anlıyorum. Babamın neden bahsettiğini anlıyorum."

"Baban seninle kadınlar hakkında konuştu mu?" Başını onun omzuna yasladı ve birbirlerine ne kadar yakıştıklarını düşündü.

"Denedim." Birden ona öyle sıkı sarıldı ki neredeyse ağlayacaktı. "Maddie, benim güzel LaReina'm, senin bana verdiğin kadarını ben de sana vermek istiyorum. Önce sesini, şimdi de bunu."

Elini onun kolunda gezdirdi.

Lüks bir şekilde gerindi, bacaklarını onunkilerin yanında hareket ettirdi. "Bana Laurel'i verdin."

"Bunun karşılığını ödemek için yeterli değildi."

Güldü. "Ya sana ayı istediğimi söyleseydim?" "Onu sana verirdim."

Ona bakmak için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

". Her bir parçan," dedi onu öperken. "Benden çok var."

Adam kadının göğsüne baktı. "Sanırım sahip olduğun her şeyle başa çıkabilirim." "Neyle?" dedi kadın, adamın bacaklarına bakarak.

"Sana öğreteceğim. " dedi ve Maddie çığlık ondan uzaklaşmaya çalışırken onu yakaladı.

Başaramadı.

Laurel kamp ateşinin yanında, Toby'nin yanında oturuyordu. Güneş batıyordu ve hava serinlemeye başlamıştı. Omzunun üzerinden tepedeki eski kulübeye baktı.

Kız kardeşi ve o adam üç gündür . Gözleri büyüdü. "Toby, sanırım orası sallanıyor."

Toby arkasına baktı ve kulübeyi ilgiyle inceledi, sonra akıllıca başını salladı. Etraflarındaki madencilere, "Kimin barakası sallanıyor," dedi.

Madenciler birkaç gündür yavaş yavaş maden sahalarını terk ediyorlardı; şu ana kadar üç gün boyunca tek bir kişi bile derelerde herhangi bir çalışma yapmamıştı.

Bunun yerine ilgilerini opera sanatçısına ve onun hayatında olup bitenlere yöneltmişlerdi. Maddie şarkı söylemeyi reddettiğinde ve bunun yerine günlerini bir ağacın altında durup ona bakarak geçirdiğinde ilk kez ilgilenmeye başlamışlardı.

Yolun aşağısında, geri dönmeyecek bir adamı bekleyen kaptanın dul eşi gibiidi.

'Ring ve kardeşi uyuyan bir çocukla döndüklerinde daha da ilgili hale gelmişlerdi. Toby'nin etrafında toplanmışlar ve bir sürü soru sormuşlardı. Eğer kadın onlar için şarkı söylemeyecekse, en azından onlara hikâyeler anlatabilirdi.

Toby adamlara 'Ring'in kahramanlıklarıyla (ve "küçük" kardeşinden aldığı küçük yardımla) ilgili inanılmaz hikâyeler anlatıyordu ki, Maddie'nin kamaradan gelen şarkı sesini duydular. Dinlerken çok sessizdiler, sonra Kaptan'ı görünce şaşırdılar.

Montgomery kulübeden ayrılır, operacı kadın da ayrılır ve sonra bir bağrışma olur (Kadının sesi *ne kadar* da güzeldi! Sanki muhtemelen on mil öteden duyuyordu) sonra kaptan kadını omzuna atıp barakaya geri götürdü. Madencilerden hiçbirisi tek kelime etmemiş, öylece durup barakayı seyretmişler.

Bir kadın ve ardından bir çarpma sesi duyduklarında madencilerden biri şöyle dedi: "Yirmi dolarına bahse girerim ki Günaydın."

" sende," dedi başka bir adam.

Basit bir oyalanma olarak başlamıştı ama Edith ertesi sabah opera sanatçısı ve erkeğine kahvaltı götürdüğünde ve çift ondan Maddie'nin sandığından gül kokulu yağ kavanozunu getirmesini istediğinde, işte o zaman bahis ciddi bir şekilde başladı.

Maddie ve 'Ring'in kulübede kalacakları süre üzerine bahis girdiler. Çok fazla madenci olduğu için, ortaya çıkacakları saat üzerine de bahis girmeleri gerekiyordu. Toby, genç Laurel'in Bailey adında bir adamdan iyi bir eğitim aldığı ve bahis oranları hakkında her şeyi bildiğini fark etti. Jamie, Laurel'in gençliğinde ve masumiyetinde birinin kız kardeşinin cinsel alışkanlıkları üzerine bahis oynamak gibi bir işe karışmasına karşi çıkmıştı. Bunu, kardeşinin kırk sekiz saatten fazla dayanamayacağına dair on dolar yatırırken bile söylemişti.

Laurel tüm gençliğine rağmen erkekler hakkında bir şeyler biliyordu. Jamie'nin onu diğerlerinden uzaklaştırmak istediğini biliyordu, böylece onu kaçırانlar hakkında binlerce soruyla sıkıştırılabilecekti. Jamie'ye ona izin vermezse

Bahisleri idare ederken, onun için tek bir soruya bile cevap vermedi.

Toby gülerek Laurel'in bir Montgomery'yi yendiğini söyleyince Laurel, Toby'den bahis gelirlerinin ne kadarını alacağı konusunda pazarlığa başladı.

işlemler. Toby, kaydettiği her bahis için ona beş sent vereceğini söyledi. Laurel onun yüzüne gülmüş ve pazarlığa yüzde elliden başlamıştı. Uzun pazarlıklardan sonra Laurel'in Toby'nin kazandığı paranın yüzde otuzunu almasına karar verdiler. Bahisleri alırken Jamie'nin sorularını yanıtladı.

Laurel not defterine bakarak, "Sallanan kabin," dedi. "Tim Sullivan." Kutuyu açtı (altın tozu torbalarıyla da ilgilendi) ve adama ödemeyi yaptı. "Sana o bahse girmemeni söylemiştim," diye fısıldadı Laurel Toby'ye. "Kaybetmen kaçınılmazdı."

"Sen ne bilirsin ki?" diye hırladı. "O beş yüz mumluk bahsi isteyen sendin.

Ve bal bahsi. Ve kuvet bahsi."

"Ah, ama küvete koymak için süt istediklerinde geri döndük. Kimsenin süt banyosu yoktu."

Jamie eyerine yaslandı, uzun bacaklarını önüne yaydı, yaşlı Toby'ye ve küçük güzel Laurel'e baktı ve başını salladı. İki

Günler önce Laurel'in bu tür bahislere katılmasının uygun olmadığını, onun sadece bir çocuk olduğunu söyleyip durmuştu. Bu "çocuğun" kendisinden daha büyük olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Başka bahis yok mu Jamie?" Laurel kutusundaki altın tozu torbalarını sayarken ona sordu. Toby'yle birlikte aldıkları altınları doğru ölçebilmek için bir yerlerden bir tartı edinmişti.

Şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. "Kardeşimle duyduğum gurur benim için fazlasıyla yeterli bir ödül."

Laurel, "Şşşt," dedi ve etrafındaki tüm erkekler kıpırdamadan , gözleri tepedeki kulübedeydi.

"Ne oldu?" Toby fısıldadı. Laurel

gülümsedi. "Bu *Carmen*. "

Adamlar bahislerini geri almak ve ödemek için çabalamaya başlayınca hemen bir karışıklık yaşandı.

Onlar opera bilmiyorlardı ama Laurel biliyordu ve Maddie'nin söylediği şarkıların bir listesini yapmıştı Adamlar bir şapkadan şarkıları çekmişler, sonra da Maddie'nin çektikleri operadan şarkı söyleyeceğine inandıkları zamanlar üzerine bahse girmişlerdi.

Kabinden büyük bir gürültü ve madencilerden buna karşılık gelen bir zafer geldi.

Laurel kitabına baktı. "Altıncı kez piyanodan düştü," diye okudu. "Caleb Rice."

Laurel altın tozunu tartıp bir torbaya sonra ona verirken Caleb sırttı.

Laurel Toby'ye, "O senin bahsindi," dedi. "Sana almamanı

söylemiştim." "Piana'nın *altından* düşecek kadar aptal olduklarını kim

düşünebilirdi ki?

kez," diye tersledi onu.

Laurel sakince, "Caleb Rice yaptı," diye cevap verdi.

Bunun üzerine Jamie kalkıp gitti ve kardeşinin yaptığı şeyi bir daha yaparsa, bunu son derece mahrem bir şekilde yapacağına yemin etti. Madencilere salon olarak hizmet veren çok sayıdaki çadırdan birine doğru yürüdü. Tabii ki son üç gündür çadırlar boştu. Adamlar içmeyi bırakmamıştı,

Ama Şimdi sulandırılmıŐ viski ŐiŐelerini aldılar ve Laurel ile Toby'nin oturup bahis oynadıkları kamp ateŐine geri götürdüler.

Jamie'nin görmek istediği adam salon  adı rındaydı. Ne de olsa Jamie, adama içebileceği kadar viski verilmesi emrini vermişti. Yılların tecrübesiyle Sleb çok fazla i ebilirdi.     nc  Şişesine başlamıştı.

"Nasıllar?" Sleb başını kaldırıp Jamie'ye bakarken sordu. Kelimeleri gevelemiyordu ama göz kapakları neredeyse kapanmak üzereydi.

", " diye yanıtladı Jamie, oturarak. "Az önce piyanodan altıncı kez düŐtüler."

Sleb ciddiyle başını salladı. "Bir keresinde Philadelphia'da sahne arkasında küçük, güzel bir mezzo ile birlikte olduğumu hatırlıyorum.

. ." Sesi ve hatırlayarak gözlerini kapattı.

Jamie bir an için onun uyumuŐ olabileceğini düşündü. "Bana söylemek istediğin başka bir Şey var mı?" diye sordu usulca.

Sleb kan çanağına dönmüş gözlerini açtı. "Hiçbir Şey. Sana bildiğim her Şeyi anlattım." Viski ŐiŐesini aldı ve ona baktı. "Aslında, ben Sanırım size anlattıklarımın sonra hayatım çok değerli olacak." Alaycı bir homurtu çıkardı. "Ama seninle tanışmadan önce de pek bir değeri olduğunu sanmıyorum." Şişeyi havaya kaldırdı. "  mek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ." Jamie ayağa kalktı. "Sanırım geri dönsem iyi olacak. O kulübeden çıkmaya karar verebilirler ve çıktıklarında kardeşimle konuşmak için orada olmak istiyorum. Tabii ki bir ara uykuya da ihtiyaçları olacak."

Sleb hülyalı bir gülümseme takındı. "Philadelphia'ya gittiğim zaman uykusuz günler geçirdim. O zamanlar daha gençtim ve gelmiş geçmiş en büyük Şarkıcı olacağımı sanıyordum." Tekrar ŐiŐeye uzandı.

Jamie konuŐmamak için dilini ısırdı. Hayatında acı çeken tek kişinin kendisi olduğunu düŐünmeyen bir sarhoŐla daha önce hiç karŐılaŐmamıŐtı.

Beni sarhoşların kendine acımasından kurtar, diye düşündü ve çadırı terk etti.

'Ring elini Maddie'nin çıplak karnında boş boş gezdirdi. Üç buçuk gündür tek derdi vücudu ve onun ihtiyaçları olmuştu. Sanki hiç aklı yokmuş, sanki bir hayvanmış ve sadece şehvet ve özlemle hareket ediyormuş gibiydi.

Sırıttı.

"Bunu benimle paylaşır mısın?" Maddie sırtını rahatlatmaya çalışarak sordu. Birkaç kez yere oldukça sert vurmuşlardı.

"Babamı düşünüyordum. Benimle gurur duyardı."

"Sen mi? Ha! Sen ne yaptın? Çalışmak zorunda olan .

.. ." Sözüünü yarıda kesti. Tartışamayacak kadar yorgundu. "Evet, sanırım seninle gurur duyardı.

Yine de babamın benimle gurur duyacağından emin değilim." Esnedi, sonra elini onun göğsüne koydu. "Bu harikaydı ama ..."

"Ama ne? , değil mi? Daha yeni başladık. Denemek istediğim birkaç şey daha var." Bunu söyledi ama bir gün önce yapacağı gibi ona saldırmak için bir hamle yapmadı.

"Acaba Jamie küçük kız kardeşinden bir şey öğrendi mi?" dedi Ring tavana bakarak.

Gülümsedi. "Eğer kardeşini düşünüyorsan, sanırım balayı sona erdi. Ve bu çok kötü, çünkü ben birkaç deneme daha yapmayı düşünüyordum. piyano." Bu sözleri söylerken bile sırtı ağrımaya başladı.

İkisi de diğerinin övünmesi hakkında yorum yapmadı. Birbirlerinin kollarında öylece uzandılar, artık birbirlerinin çıplak tenine aşına ve rahattılar ve birbirlerinin vücudunun her santimini yakından tanıyorlardı.

"Sence giyinmeli miyiz?" Maddie bir süre sonra sordu. "Belki de Laurel'ı görmeliyim. Belki de Jamie ile konuşmalısın. Belki-"

Ona bakabilmek için yuvarlandı. "Evet, sanırım gitme vaktimiz geldi. Sen iyi misin?"

Çok morarmış ve hırpalanmış değil mi? Çok mu ağrıyor?"

"Ağrımayan hiçbir yerim yok," dedi ona bakarak.

"Yaralanmayan hiçbir yerim yok ama harika birkaç gün geçirdim." Gözleri parlıyordu. "Sanırım bu üç günde Madam Branchini ile geçirdiğim ilk üç yılda kadar çok şey öğrendim." Parmak uçlarını adamın tıraşsız yanağında gezdirdi. "Üst dudağını da gördüm."

Onu usulca öptü. "Maddie, ben-"

Sözünü bitirmesine izin vermedi. Kelimelere ihtiyacı olduğunu hissetmiyordu. Onlar birbirlerine ihtiyaç duyan iki insandı, birbirlerine fiziksel ve duygusal olarak ihtiyaç duyuyorlardı ve birbirlerini bulmuşlardı. "Nasıl hissettiğini biliyorum, çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Birbirimizi aradığımızı söylediğinde haklıydın."

Kadının çıplak göğüslerine baktı. "Ben de kesinlikle seni arıyordum," dedi alaycı bir ifadeyle.

Güldü ve onu itti. "Giyinmeme yardım et -eğer zavallı elbisemden geriye bir şey kaldıysa- ve gidip diğerlerine ne olduğuna bakalım."

Ayağa kalktığı anda titriyordu ve 'Ring onu desteklemek zorunda kaldı. Şimdi tekrar düşünebildiği için ona bakarken biraz utandı ve son birkaç gün içinde yaptıkları her şeyi hatırladı. Ama her ikisi de ele geçirildiklerini hissetmişlerdi ve yeryüzündeki hiçbir şey onları durduramazdı.

Onun burnunun ucunu öptü. "Bana öyle bakma. Bu birlikte geçireceğimiz birçok zamandan sadece ilki. Arkanı dön ve şu aletini bağlamama izin ver."

Adam korsesinin iplerini sıkıca çekerken gülümseyerek duvara baktı.

Bir saat sonra Maddie ve 'Ring kamp ateşinin etrafında Toby, Laurel ve Jamie ile birlikte oturdular.

Kulübeden ayrıldıklarında Maddie kamptaki herkesin onun ve 'Ring'in son birkaç gündür ne yaptığını öğreneceğini bildiği için utanmıştı. Ama kapıyı açtığına, Edith'in ateşin üzerine eğilmiş, bir tencereyi karıştırdığı, Toby ve Jamie'nin ateşin yanında uzandığı ve Laurel'in küçük bir deftere bir şeyler yazdığı son derece normal bir kamp gördü.

Maddie gülümsedi. Maddie şarkıcıysa ve kız kardeşi Gemma ressamıysa, belki Laurel de yazar olacaktı.

"İyi akşamlar," dedi Maddie yumuşak bir sesle ve hepsi ona baktı.

"Ah, merhaba," dedi Laurel, ablasına gülümseyerek. "Tatiliniz iyi geçti mi?"

Maddie kızarmış yüzünü gizleyen karanlığın giderek artmasından memnundu. "Evet, teşekkür ederim, size iyi bakıldı mı?"

"Ah, evet," dedi Laurel, gözlerini kocaman açarak. "Toby yabancı çiçekleri toplamama yardım etti. Onları bir kitap haline getiriyorum. "

"Ve her birini bin dolara satıyorlar," diye mırıldandı Jamie. "O da ne?"

'Ring sordu.

Laurel Jamie'ye ters ters baktı. "Resimlerimi satmam gerektiğini düşünüyor."

"Ya da Warbrooke Denizcilik'in yönetimini devralmak," dedi Jamie nefesinin altından,

Laurel eğilip onu çimdiklerken "Ah!" dedi. Laurel kız

kardeşine gülümsedi. "Kahve ister misin?"

Maddie Toby'nin uzattığı fincanı aldı, sonra bir fincan da 'Ring'e uzattı ama 'Ring'in dikkati tamamen kardeşinin üzerindeydi.

"Söyle bakalım," dedi 'Ring, ateşin yanına çekilmiş bir kütüğün üzerine oturarak. Kütüğün kabuğunun son birkaç gün içinde onu kullanan pek çok kişi yüzünden parlamaya başladığını fark etmemişti. Maddie hissettiği acıyla yüzünü buruşturmamaya çalışarak onun yanına oturdu. Orada Vücudunun adı anılmayan yerleri çok ama çok ağrıyordu. 'Ring onun sertleştiğini hissetti ve ona bilmiş bir gülümseme vermek için döndü. Onu görmezden geldi ve Jamie'ye baktı.

"Kardeşinin söyleyecek bir şeyi olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordu 'Ring, ama ona bakmadan.

"Onu tanıyorum ve konuda çok hevesli. Anlayamıyor musun?" Ring cevap verdi. "Eee?"

Jamie gülümsemesini daha fazla tutamadı. Kardeşine son birkaç gündür devam eden bahislerden bahsetmek istiyordu ve bunu planlıyordu ama şimdi ona söyleyecek çok daha önemli bir şeyi vardı,

"Her şeyi öğrendim."

Maddie nefesini içine çekti. *Ne* biliyordu ki?

Jamie ona baktı ve onun utancından zevk alıyor gibiydi. "Mektupları ve General Yovington'ı öğrendim."

Maddie'nin bardağı dudaklarına doğru giderken durdu. Laurel güvendeydi ve son birkaç gündür kafası meşgul olduğu için kaçırılma olayını düşünmemişti. Şimdi tek istediği bu ülkeden çıkmak ve şarkı söyleyebileceği doğuya dönmekti. Ailesini ziyaret edip Laurel'i onlara teslim ettikten sonra tam da bunu yapmayı planlıyordu.

"Peki ya o?" Ring sordu. "Nasıl ? *Ne* öğrendin?"

"Siz başka işlerle meşgulken ben de bu veletle konuşma fırsatı buldum." Laurel'e öyle bir bakış attı ki 'Ring sözünü kesemedi. "Onun Sorularımın cevapları beni Sleb adında bir adama götürdü."

"Seninle birlikte şarkı söyleyen adam," dedi Ring, Maddie'ye bakarak.

"Doğru," dedi Jamie. "Eskiden oldukça iyi bir tenordu, en azından kendi ağzından duydum. Ama son birkaç yıldır zor günler geçiriyor."

"Bir şişe."

"Doğru."

"Peki bu yaşlı ayyaşın Maddie ve Laurel'la ne ilgisi var?" 'Ring Laurel'e gülümsedi. Çok tatlı görünen bir çocuktı. Bir meleğin olabilirdi ama onun nasıl bir ağzı olduğunu çok iyi biliyordu. Sadece Maddie'nin onu duymamasını umuyordu.

"Sleb, Desperate adlı bir kasabada General Yovington'ın kardeşi için çalışıyordu."

"duymuştum," dedi Toby ve bunu söyleme şekli Ring'in ona bakmasına neden oldu.

Jamie, "Yani toplumun yarısı," dedi. "İki Yovington kardeş kasabanın çoğuna ve bir ucundaki büyük altın madenine sahip."

Maddie o ana kadar hiçbir şey söylememişti ama şimdi konuştu. "General Yovington Laurel'i bulmama yardım etti."

"Size yardım edebilmesinin nedeni, kızınızın kaçırılmasını ayarlayan kişi olmasıydı."

Maddie kahve fincanını yere bıraktı ve Jamie'ye baktı.

"Görünüşe göre iki kardeş hayatları boyunca biriktirdikleri parayı bu altın madenine yatırmışlar ama hiçbir şey elde edememişler."

"Belki de bu yüzden buraya Umutsuzlar adını vermişlerdir," dedi Laurel ve Toby ona başıyla onay verdi.

"Olabilir. Sanırım hayatları umutsuz görünüyordu. İkisi de ellili yaşlarındaydı ve yaşlılıklarında onları rahatlatacak hiçbir şey yoktu. Bu yüzden, birkaç ay önce kardeşler bir araya geldiler ..." Maddie'ye baktı. "Senin General bazı kaleleri incelemek için buradaydı kardeşiyle birlikte altın madenlerinin boş olduğu haberini aldı. Parayı yasal yollardan alamıyorlarsa, yasadışı yollardan almaya karar vermişler. Son birkaç yıldır bu dağlardan çok fazla altın çıkarılıyordu ve onlar da bunu almaya karar verdiler."

"Çalmak!" Maddie söyledi. "Bu zavallı adamların elde etmek için çok çalıştıkları altını mı almak istiyorlar?"

"Öyle yaptılar. Tek sorun, şüphe uyandırmadan onu dağlardan çıkarmaktı.

Altın ağırdır ve madenciler yüz kiloluk heybelerle dolaşan birini fark edebilirler."

"Bu yüzden beni şehirden şehre gitmek için kullandılar."

"Aynen öyle. Senin o büyük Concord'un bir sürü insanı taşıyabilir, özellikle de seninki gibi sahte bir tabanla donatılmışsa." Diğerleri bu bilgiyi özümserken Jamie durakladı. Kravatın ne olduğunu öğrendiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

"Peki ya mektuplar?" 'Ring sordu.

"Boş. Amaç Maddie'yi arabadan uzaklaştırmaktı, hepsi bu. Mektuplar bir aldatmacaydı."

"Para," dedi Maddie hissederek. "Bütün bunların parayla ilgisi vardı. Ben bir şey yaptığımı sanıyordum, bilmiyorum, politik bir şey. En azından birilerinin bir davaya yardım etmek için kullanıldığımı düşündüm. Ama sıradan, günlük bir hırsızdan başka bir şey değildim."

'Ring kardeşine baktı. "Maddie'nin adamlarından hangisi bu işin içindeydi? İçeride birileri olmalı."

"Frank," dedi Jamie usulca, "ama bizi bir daha rahatsız etmeyecek." 'Ring başını salladı ama Frank'e ne yapıldığını sormadı. "Neden Frank'i Maddie?" diye sordu. "Herhangi bir şarkıcı ya da büyücü bu işi yapabilirdi. Sadece şüphe uyandırmadan kamptan kampa özgürce seyahat edebilecek birine ihtiyaçları vardı."

Jamie sırtıttı. "Görünüşe göre generalin kardeşi operayı çok seviyor. Görünüşe göre opera onun hayattaki en büyük ilgi alanı." Maddie'ye hayretle baktı.

Ona başıyla selam verdi. Generalin kardeşi gibi insanlarla sık sık karşılaşmıştı. Ona baktıklarında gözlerinde yıldızlar beliren adamlarla.

Jamie inanamayarak başını salladı. "Bu Desperate kasabasını duymalısın. Suçlularla dolu. Bir dağa sırtını dayamış ve dar bir kara köprüsünden geçen tek bir giriş ve çıkış yolu var. Ve Yovington'un kardeşi burayı kendi küçük derebeyliği gibi yönetiyor, ona karşı gelen herkesi asıyor. İnsanlar asılmayı tercih ettiklerini söylüyor-"

"Asıldı," dedi Maddie ve 'Ring hep bir ağızdan.

Jamie beni aşıklardan uzak tut dercesine gözlerini devirdi. "Her neyse. Aklı başında hiç kimse oraya gitmek istemez."

Jamie gülümsedi. "Ama kasabadaki en tuhaf şey Yovington'un opera sevgisi. Slebin bir zamanlar sahnede şarkıcılık yaptığını ve içki onu ele geçirmeden önce opera öğretmenini olduğunu duyan Yovington, Sleb'i kendisi için şarkıcı yetiştirmesi için kaçırır. Sleb'in parasını viskiyle ödedi."

"Ülkenin bu bölgesinde başka bir şarkıcı duymadım."

"Adını hatırladığın kimse yok zaten," dedi 'Ring, sadece onun duyabileceği şekilde.

Jamie güldü. "Hiç yok, ama Yovington Sleb'i eğitmek için alıyor ..." Laurel'e baktı.

"Sleb gecenin hanımlarını eğitiyor."

"Oh, fahişeler," dedi Laurel başını

sallayarak.

Üç adam da Maddie'ye kınıyormuş gibi baktı. Maddie omuz silkti. "Bailey." Tekrar Jamie'ye baktı. "Bu kadınlar çok iyi ."

"Korkunç. Korkunç. Sleb kedilerin seslerinin bu kadınlardan daha iyi olduğunu söylüyor."

Maddie, Ring'in bilmiş gülümsemesini görmezden geldi.

Jamie devam etti. "Ama Yovington çok iyi bir hayal gücü olduğunu , bu yüzden nereye giderse gitsin peşinde bu kadınlar vardı. Sleb, erkeklerin Yovington'ın asmalarına dayanabildiklerini ve soğuğa dayanabildiklerini söyledi.

yalnızlığa, ama o kadınların şarkılarına dayanamıyorlardı. Her üç ayda bir erkekler kadınları kovuyor ve Sleb başka bir kadın yetiştirmeden önce bu onlara biraz huzur veriyordu."

"Laurel'i bu yüzden mi kaçırdı?"

"Sanırım bir taşla iki kuş vurabileceğini düşündü, yani bir altın taşla. Sleb'in düşüncesine göre, sen altı kasabada şarkı söyledikten ve kaçırılan kız kardeşini geri getirmedikten sonra Yovington sana bir mesaj gönderecek ve kız kardeşini bulduğunu, lütfen Desperate'e gelip onu almanı isteyecekti." Jamie Maddie'ye baktı. "Seni ele geçirdikten sonra serbest bırakmak istediğinden emin değilim. Sleb, Laurel'i sana ancak onunla evlenirsen geri vereceğini düşünüyor."

"Evlilik mi?" Maddie sesinde dehşetle, "Evlilik mi?"

dedi. 'Ring ona gülümsedi. "Daha kötü fikirler de

duydum." Maddie kızarmış yüzünü saklayarak

başka tarafa baktı.

"Sabah yola çıkacağız," dedi 'Ring kardeşine ve Jamie başıyla onayladı.

"Nereye gitmek için?" Laurel sordu.

"Tahminimce kendilerini kahraman yapmak istiyorlar," dedi Toby ve ses tonu bu fikir hakkında ne düşündüğünü anlatıyordu.

Ne Jamie ne de 'Ring tek kelime etti.

"Ring," dedi Maddie usulca. "Nereye gidiyorsun?"

"Desperate'e tabii ki."

Hemen kalbi çarpmaya başladı ama sonra kendini sakinleştirmeye çalıştı. Annesi her zaman, kararını vermiş bir adam kadar mantıksız bir şey olmadığını söylerdi. "*Neden* Desperate'e gidiyorsun?"

"Bitmemiş bir iş."

Fincanını dudaklarına götürmeye başladı ama elleri çok kötü titriyordu. "Silahlar," diye fısıldadı. "Oraya silahlarla gitmek istiyorsun. Birilerini öldürmek istiyorsun. Kendini öldürtmek istiyorsun."

"Benim böyle bir niyetim yok," dedi öfkeyle. "Yovington'ı dağdan indirmek ve yaptıklarından dolayı mahkemeye çıkarılmasını sağlamak istiyorum."

"Bu seni . Bunu yetkili kişilere bırakmalısınız."

"Peki bu kim olabilir?"

"Bilmiyorum. Ordu. Evet, bu, ordunuzu oraya götürün."

Ona, erkeklerin nasıl yapılacağını bilerek doğmuş gibi göründükleri o hoşgörülü gülümsemelerden birini verdi. "Bunun orduyla bir ilgisi yok, ayrıca ordu bana seninle ilgilenme görevi verdi ve Yovington'ın en çok zarar verdiği kişi sensin."

Ayağa kalktı ve adama baktı. "Evet, adamın en çok incittiği kişi benim ve görünüşe göre istediğimi söylemek benim hakkım. Laurel'i geri aldım ve tek istediğim bu. Yarın beni babamın evine geri götürebilirsin ve Laurel'i orada bırakırız."

Başını kaldırıp ona baktı. "Yovington'ın peşinden gitmeliyim."

"İntikam almak zorundasın, olan bu. Hepsi bu, intikam, başka bir şey değil."

Onun elini kendi eliyle yakaladı. "Hayır, bu intikam değil, yapmam gereken bir şey."

Ona baktı ve söyleyebileceği hiçbir şeyin onun fikrini değiştiremeyeceğini biliyordu ve birden aşkın gerçekte ne olduğunu, bir insanı *olduğu* gibi kabul etmek olduğunu gördü. Onu olmasını istediğin şeye dönüştürmeye çalışmak değil, onu olduğu gibi kabul etmek.

Sorumluluklarını ciddiye alan bir adamdı, kendisine yönelik herhangi bir tehlikeye aldırmadan yapılması gerektiğini düşündüğü her şeyi yapan onurlu bir adamdı.

Ona bakıp elini kendi eliyle sıkarken korkudan gözlerini kırıştırdı.

Ona gülümsedi, sonra yanındaki kütüğün üzerine oturması için çekti.

"Şimdi ikinize ne olacak?" Jamie ortamı yumuşatmaya çalışarak sordu. Sanki cevap önceden belli bir sonuçmuş gibi sordu. Kadınlar adalet hakkında konuşmaktan nefret edebilirdi, ama evlilik hakkında konuşmaya bayıldıklarını tecrübe etmişti.

'Ring gülümsedi. "Ah, aşıklar için olağan bir şey sanırım. Sen ve ben kaçırانlarla ne yapabileceğimize bakacağız ve döndüğümde Maddie ve ben kalede evleneceğiz." Ona baktı. "Sanırım beni dürüst bir adam yapacaksın, değil mi? Benden faydalanmaya çalışmıyordun. Son birkaç gündür, değil mi?"

Maddie onun küçük bir savaşa gideceğini söylemesinden dolayı tüm dikkatini ona veremeyecek kadar üzgündü. Kahve fincanına baktı ve başını salladı. Umduğı gibi bir evlilik teklifi değildi ama son birkaç gündür yaptıklarından sonra onun kendisiyle evlenmesini bekliyordu. Hiç değilse onurlu bir adamdı, diye düşündü biraz öfkeyle ve gözyaşlarını daha fazla kırıştırdı.

Toby bir Montgomery'den diğetine, sonra da Maddie'ye baktı. "Siz ikiniz nerede yaşayacaksınız?"

usulca sordu.

Laurel sesinde merakla, "Paris'te," dedi. "Bailey bana Paris hakkında her şeyi anlattı."

Maddie konuşmak için ağzını açtı. Dünyanın her yerinde yaşayan bir opera . Ama o daha bir şey söyleyemeden, 'Ring onun yerine cevap verdi.

"Warbrooke'ta yaşayacağız elbette." Laurel'e göz kırptı. "Ziyaret edeceğiz Paris ve belki sen de bizimle gelebilirsin ama benim yürütmem gereken bir işim var, bu yüzden Warbrooke'ta yaşamak zorundayız." Maddie'ye döndü. "Orayı çok seveceksin. Deniz kıyısında ve çok güzel."

Maddie bir an sessiz kaldı. "Nerede şarkı söyleyeceğim?"

Elini uzattı, sıktı ve sonra . "Sana şimdiye kadar gördüğün en muhteşem tiyatroyu inşa edeceğim."

Sesi çok yumuşaktı. "Peluş koltuklarla mı?"

"Sen ne . İpek brokar isterseniz, sizin için satın alırım." "Ve yaldızlı bir tavan?"

"Tabii ki. Tavana melekleri için İtalya'dan ustalar tutacağım. Tatlım, Amerika'nın en güzel tiyatrosu olacak." Jamie'ye baktı. "Hatta dünyanın en güzel tiyatrosu olacak."

"Peki beni kim duyacak?" Maddie sordu.

Ona gülümsedi. "Kimi istersen. Nasıl bir aileye gelin gittiğinin henüz farkında olduğunu sanmıyorum. Başkan'ın orada olmasını mı istiyorsun? Yukarı gelmesini sağlayacağız." Gülümsedi

Daha geniş. "Kuzenin Lanconia Kralı'nı ziyaret edebiliriz."

Maddie gülümsemedi. Gözleri çok ciddiye. "Beni alkışlamaları için onlara para verecek misin? Ayağıma atmaları için çiçek alır mısın? Her ödülünden sonra bana elmas alacak mısın?

performanslar? Yoksa eğitimli bir köpeğe yaptığınız gibi bana bir haber mi atacaksınız?"

'Ring'in yüzündeki gülme ifadesi kayboldu. "Bir dakika bekle. Bunu yanlış . Seni eğitimli bir köpek olarak görmüyorum. Sen benim sevdiğim kadınsın ve seni mutlu etmek istiyorum."

"Beni satın alarak mı?"

'Ring, Toby ve Jamie'ye ve onları izleyen iri gözlü Laurel'e baktı. "Belki de biz bunu özel olarak konuşmalıyız."

"Neden? Bana dokunup doğuştan sahip olduğum sağduyuyu unutturasın diye mi? Hayır, ben

Bence bunu burada, şimdi ve tanıkların önünde konuşmalıyız. Hayatımın geri kalanını sadece siz ve akrabalarınız için şarkı söylediğim izole bir toplulukta geçirmeyeceğim. Evet, bir de beni dinlemek için para ödeyenler için."

"Demek istediğim bu değildi. Beni dinlemiyordun."

Kahve fincanını yere bıraktı ve ayağa kalktı. "Hayır, beni dinlemeyen sendin. Ya dinlemiyordun ya da sesimi gerçekten anlamıyorsun. Ben dünyanın en iyi şarkıcılarından biriyim. Bugüne kadar yaşamış en iyi şarkıcılardan biriyim."

'Ring insanları unuttu. "Bazen kibrin kendini aşar."

Ona döndü, yüzü gergindi. "Hayır, anlamıyorsun. *Gerçekten* Anlıyorum. Yaşamış en güzel kadın olduğumu düşünmüyorum.

Gerçekten sadece ortalama görünümlüyüm. Çok zeki değilim ve sizin de sık sık belirttiğiniz gibi, çok iyi eğitimli de değilim.

Tanıştığı herkeste aşk uyandıran kadınlardan değilim. Doğru, erkekler beni genellikle sesim için istediler, ama hiçbir zaman -en azından seninle tanışana kadar- benimle akraba olmayan ya da babamın arkadaşı olmayan biri beni sevmedi, beni gerçekten sevmedi. Ve hayatımda hiç kadın arkadaşım olmadı."

"Bunun bizimle ... ve şarkı söylediğiniz yerle ne ilgisi var?"

"Bunun sesimle çok ilgisi var. Sahip olduğum şey sesim. Zekam, güzelliğim ya da özellikle iyi bir karakterim yok ama bugün yaşayan herkes arasında en iyi sese sahibim, gelmiş geçmiş en iyi seslerden birine bir verildi. Görmüyor musunuz? Elimdekini *kullanmak zorundayım*. Senin Maine'e dönüp babanın şirketini yönetmesine yardım etme yükümlülüğün var çünkü sen işinde iyisin. Benim de sesimi paylaşmak gibi bir yükümlülüğüm var."

Ona patronluk taslayan bir gülümseme verdi. "Warbrooke Shipping büyüklüğünde bir 'şirket' ile operalarda sahne almak arasında çok büyük fark var. Ne kadar büyük bir şirket olduğunun

Warbrooke Denizcilik öyle. Biz dünyanın nakliyecileriyiz."

Neredeyse onunla alay edecekti. "Bunu kırtasiye malzemelerine mi yazdırıyorsun?"

Başka tarafa baktı. Bu slogan kırtasiye malzemelerinin üzerinde yoktu ama ofisteki birkaç plakette yer alıyordu.

Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Anlamak *zorunda*. "Ben Birçok insana yardım ettiğinizden eminim. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, insanların bindiği gemilerin sahibi aileniz olmasaydı, başkası olurdu. Öte yandan ben, sesimle yeri doldurulamaz biriyim. Kimse benim yerimi alamaz. Dünya üzerinde hiç kimse benim yaptığım işi benim kadar iyi yapamaz."

"Herhangi birinin Warbrooke Shipping büyüklüğünde bir işletmeyi yönetebileceğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Ailem yüz yılı aşkın bir süredir bu işin sahibi. Çocukluğumuzdan beri bu işi yürütmek için eğitildik. Her evlat. Nereye gidiyorsun?"

"Beni dinlemek için hiçbir girişimde bulunmuyorsun. Kendi yaptıklarının önemli, benim yaptıklarımın önemsiz olduğuna karar vermişsin ve söyleyeceklerimi dinlemeyeceksin. Bunu daha fazla tartışmak için bir neden göremiyorum."

Anında ayağa kalktı ve onun kolunu yakaladı. "Öylece çekip gidemezsin. Bahsettiğin şeyin bizim hayatımız olduğunun farkında değil misin? Eğer benimle Warbrooke'ta yaşamazsan, bize ne olacak?"

Konuşurken sesi ve yüzü çok sakindi. "Eğer istediğini yapmazsam ne yapacağız?" Kolunu adamın elinden çekip aldı.

"Şu haline bak," dedi. "Seninle ilk tanıştığım anda paran olduğunu hissetmiştim. Her zaman istediği her şeyi satın alabilen birinin havasıyla yürüyorsun. Bu sefer bir opera sanatçısı almaya karar . Ona peluş, yaldızlı ve ünlü insanlarla dolu bir tiyatro şeklinde güzel bir kafes almak istediniz. Onu satın almak istediniz. elmaslar ve ipek elbiseler. Ve karşılığında, ne zaman küçük opera sanatçınızı dinlemek isterseniz, tek yapmanız gereken ona bakıp "Şarkı söyle küçük kuş" demekti ve o da bunu yapacaktı. Ne de olsa onu satın almış ve parasını ödemiştiniz, değil mi? Tıpkı sizin için çalışan onca adamın sizin emrinizde olması gibi, o da sizin emrinizdeydi."

"Anlamıyorsun."

"Anlamayan sensin."

"Eğer toplum içinde gösteri yapmaya devam etmek istiyorsan ne yapmam gerekiyor?" Sanki kadın bir striptiz dansçısıymış gibi konuşuyordu. "Seni şehir şehir takip mi edeceğim? Pelerinini mi tutayım?"

Belki sahne dekorlarını görmeme izin verirsiniz. Belki de adımları Bay LaReina olarak gösteren kartlar bastırılmalıyım. Dük olabilir miyim?"

Ona baktı ve gözlerinde hüznü vardı. "Ben

sana asla yalan söylemedim.

benim için önemliydi. Size her zaman sesimin hayatımdaki en önemli şey olduğunu söyledim."

"Senden şarkı söylemeyi bırakmanı istemiyorum," diye bağırdı ona. "Sabahtan akşama kadar şarkı söyleyebilirsin, umurumda değil. Şarkı söylemeni *istiyorum*."

Bağırmayı kesti. "Maddie, istediğin şeyi yapamam. Warbrooke Denizcilik'in sadece bir iş olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bu ondan daha fazlası. Bu bir gelenek. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Gelenek ailemin önemli bir parçası ve ailem de benim için önemli. Sizin için şarkı söylemek ne kadar önemliyse Montgomery'ler de benim için o kadar önemli."

Onun ne dediğini çok iyi anlıyordu. Bu bir sondu. Bunu bilmesine rağmen, onun evcil sanatçısı olmak için kendisi için hayat demek olan şeyden vazgeçemeyeceğini de biliyordu. "Bunu yapamam," diye fısıldadı. "Ölürdüm. Eğer onun için hayatımdan vazgeçmek zorunda kalırsam büzüşür ve ölürüm. sevgini al."

"Sormuyorum- Oh, ! Jamie, onunla sen konuş. Bakalım mantıklı düşünmesini sağlayabilecek misin?"

Jamie tek kelime etmedi ve 'Ring dönüp kardeşine baktı. Jamie'nin gözlerinde onaylamama vardı.

"Sakın bana onunla aynı *fikirde* olduğunu söyleme?" 'Ring kardeşine yarı bağırdı.

Jamie'nin ağzı gerildi. "Sanki tek çocuk değilmişsin gibi. Altı erkek kardeşin var ve kabul edelim ki hiçbirimiz Warbrooke Denizcilik'i yönetmekte senin kadar iyi değiliz ama idare ediyoruz.

Aslında siz olmadan da gayet iyi idare ediyoruz."

"Son üç aylık raporları gördüm. Altınızın da bensiz ne kadar iyi idare gördüm."

Bunun üzerine Jamie ayağa kalktı, yakışıklı yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve bir an için iki adam yumruk yumruğa gelecekmiş gibi göründü ama Jamie arkasını dönen ilk kişi oldu. Maddie'ye baktı.

"Onsuz daha iyisin. O sana layık değil." Bunun üzerine Jamie arkasını döndü ve uzaklaştı.

Maddie onu takip etmeye başladı ama 'Ring kolunu yakaladı.

"Şimdi gidemezsin. Bunu halletmeliyiz."

Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Karar verildi." Başını kaldırıp ona baktı ve gözyaşları dökülüp yanaklarından aşağı süzüldü. "Madam Branchini haklıydı. Şarkıcı olabileceğimi ya da diğer kadınlar gibi olabileceğimi söyledi."

"Sen de diğer kadınlar gibisin," dedi usulca. "Her kadın gibi sevgiye ihtiyacın var ve sevgi istiyorsun ve Maddie, ben sana sevgi sunuyorum. Lütfen beni geri çevirme. Lütfen seni aşkından vazgeçirdiğimi düşünme. şarkı söylemek."

"Ama öylesin ve öyle olduğunu bile görmüyorsun." Kolunu adamın elinden çekip aldı. "Bu hediyenin bana verilmesini hiç istemediğimin farkında değil misin? Kimse bana elinde küçük bir kitapla pembe bir bulutun üzerinde otururken gelip 'Maddie, senin hayatını planlıyoruz. Şarkıcı mı olmak istiyorsun yoksa kocan, çocukların ve arkadaşlarınla normal bir hayatın mı olsun istiyorsun? Hayır. Biri bana ne istediğimi sordu."

"Sen olsan ne seçerdin?" diye sordu usulca.

Gözyaşları o zaman başladı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Olan . Olduğum şeyi değiştiremem."

"Ben de yapamam."

Artık konuşamıyordu, çünkü gözyaşları boğazını tıkamıştı. Elini ağzına götürdü ve ondan kaçtı.

Ring onun ardından bakakaldı. Mantıklı düşünmesini sağlamanın bir yolu olmalı, diye düşündü. Ona açıklamanın bir yolu olmalıydı-

"Ah!" dedi ve kaval kemiğini tuttu, sonra şaşkınlıkla Laurel'e baktı. Az önce ona tekme atmıştı. "Bu ne içindi?"

"Kız kardeşimi ağlattın ve Jamie'yi kızdırdın. Senden nefret ediyorum." Bununla birlikte döndü ve kız kardeşinin peşinden koştu.

'Ring tekrar ateşe ve hâlâ orada oturan Toby'ye döndü. Elleri titreyen 'Ring kendine bir fincan kahve doldurdu ve oturdu.

"Çok popüler değilmişsin gibi görünme," dedi Toby.

"Bunu atlatacaktır," diye yanıtladı Ring. "Sabaha kadar ışığı göreceksin ve _"

"Ve ne?" Toby sordu.

'Ring tek kelime etmedi ama kahve fincanına baktı.

"Hiç fark etmez," dedi Toby. "Kadınların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Her zaman etrafımızdalar. Her zaman ayak altındalar. Bahse girerim bir hafta içinde kendine başka bir kadın bulabilirsin. Albay

Harrison'ın kızı senden çok hoşlanıyor. Eminim seninle Warbrooke'a dönmekten memnun olacaktır. Ona elmas ve ipek almanı ister. Elbiseler. Hatta bazen sizin hakkınızda en çok sevdiği şeylerden birinin Warbrooke Shipping olduğunu düşünüyorum. Aslında, bazen çoğu kadının sende sevdiği şeyin bu olduğunu düşünüyorum.

Çocuklar. Evlenmeyi düşünüyor olsaydım bu beni biraz rahatsız ederdi. Bilirsiniz, sizin gibi gelenekleri seven Montgomery'ler kadar zengin olsaydım ve bir kadın çok zengin olduğum için benimle evlenmek isteseydi. Yine de seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Aslında sizde, bir kadın paranızı istemezse, yine de vermeye çalışırsınız. Bu iyi bir şey, ona karşı nerede durduğunu bilmeni sağlıyor."

'Ring elindeki kahveyi yere attı ve kalktı. "Toby, çok fazla konuşuyorsun ve hiçbir şey anlamıyorsun." Kahveden uzaklaştı.

Kamp ateşi.

"Doğru," diye seslendi Toby. "Ben senin kadar zeki değilim." Tekrar ateşe ve homurdandı.

"O ocukdan daha zeki kayalar var."

Bölüm 15

Maddie Edith'i itti ve kendi atını eyerledi. Hayvan karnını şişirdiğinde,

Maddie onu karnından yumrukladı ve kelepçeyi sıkıca çekti. Sabahın ilk ışıklarıyla hava soğuktu ama Maddie soğuğu hissetmiyordu. Gece boyunca hiç uyumamıştı ama uyanık yatıp çadırın tavanına bakıyor, uyuyan Laurel'ı ve gecenin seslerini dinliyordu.

'Ring ona gelmemiřti ve gelmesini de beklemiyordu. Gece boyunca kendine lanet okumuř, neden başkalarınıninki gibi bir hayatı olabileceęini dūřündüęünü .

Bir an için başını ata yasladı ve annesini dūřündü. Seyahatleri ve günlükleri için tüm övgüyü babası almıştı ama ailedekiler onun annesine ne kadar çok řey borçlu olduğunu biliyorlardı. Eęer Amy Littleton'ın sessiz sakinliği olmasaydı, Jefferson Worth da kendisinden önceki yüzlerce daę adamı gibi meçhul bir şekilde ölecekti.

Maddie annesini görmeye, onunla konuşmaya, tavsiyelerini almaya, sadece onun güçlü kollarına sarılmaya büyük ihtiyaç duyuyordu. Gözlerini kapadı ve babasına ilk kez şarkı söylediği gece annesinin ona söylediklerini hatırladı; o gece annesi babasının doğuya gidip Maddie'ye bir öğretmen bulması gerektiğini söylemişti.

Daha sonra Amy Worth kızını yatağına yatırdı. "Bana ne olacak?"

Maddie annesine fısıldamıştı.

Amy derin bir nefes aldı. "Bir sebepten ötürü Tanrı seni bir yetenekle kutsadı -ya da nasıl baktığına bağlı olarak seni lanetledi. Seni diğer insanlardan ayırdı. Seni farklı kıldı. Ve şu andan itibaren hayatındaki hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Genç olduğunu biliyorum, ama doğru.

Şimdi bu hediyeği onurlandırmak mı yoksa saklamak mı istediğine karar

vermelisin." "Ah, onurlandırmak," demişti Maddie kolayca.

Amy gülümsemesine karşılık vermedi. Bunun yerine kızının omuzlarından tuttu ve yüz yüze gelmeleri için onu yukarı çekti "Beni dinle Maddie, hem de iyi dinle. Eğer bu hediyeği onurlandırmaya karar verirsen, asla ama asla diğer insanlar gibi bir hayatın olmayacak. Harika anlar yaşayacaksın ama diğer insanların asla bilemeyeceği acılar da çekeceksin. kabul etmelisin, beni anlıyor musun?"

Maddie'nin annesinin neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ona göre şarkı sadece zevkti, başka bir şey değil. Yetişkinlerin övgüsü ve ilgisiydi. Sarılmalar, öpücükler ve övgülerdi.

Annesi kızının yüzüne bakıyordu. "Babanın sana uygun bir öğretmen bulmasına ancak sen istersen izin veririm."

"Seviyorum. Şarkı söylemeyi seviyorum."

Amy kızını hafifçe salladı. "Hayır, *sevmek* değil. Bunu sevmek zorundasın. Maddie, senin gibi bir yetenek ya hep ya hiçtir ve şarkı söylemeyi dünyadaki her şeyden daha çok istemelisin."

Maddie o zaman biraz anladı. Şimdiden şarkı söylemek onun için her şeydi. Okul ödevlerinin, oyunların, güzel kıyafetlerin, oyun arkadaşlarının ve diğerlerinin hayatta iyi olarak gördüğü her şeyin yerini almıştı.

Başka bir şey yapmaktansa şarkı söylemeyi tercih ederdi. "Şarkı söylemek istiyorum," dedi usulca.

Amy kızının genç gözlerindeki ateşi görmüş, nefesini bırakmış ve Maddie'yi kendine doğru çekmişti. "Tanrı seni korusun," diye fısıldadı.

Maddie sonunda annesinin ne demek istediğini anlamıştı. Şimdiye kadar istedikleriyle sahip oldukları arasında hiçbir çelişki bulamamıştı. Oh, vardı Yorgun olduğu ve yalnız kalmak istediği zamanlarda, bir grup insan onun şarkı söylemesini istiyordu. Bazen o da Babasının dağlarının yalnızlığı ve bazen kim olduğu için değil, insanlara verebilecekleri için istenmekten bıkmıştı, ama tüm bunlar şeyden çok bir can sıkıntısıydı. Ve her zaman Paris'i, Venedik'i ya da herhangi bir yeri terk edecek kadar çok isterse bunu yapabileceğini biliyordu. Ama şimdi hayatında başka seçeneği kalmamış gibi görünüyordu.

"Maddie."

Başını kaldırdı ama 'Ring'e bakmak için dönmedi.

"Lütfen bu şekilde gitme," dedi. "Günü burada geçirelim ve konuşalım."

Dönüp ona baktı. "Ben şarkı söylerken benimle yolculuk eder misin?"

"Aile işini yürütmek zorundayım. Yeterince uzun süre uzak kaldım ve ordudaki görevim biter bitmez geri dönmek zorundayım."

"O zaman evlenebilir ve ayrı yaşayabiliriz. En azından iki yılda bir seni görmek için Amerika'ya gitmek için elimden geleni yapacağım."

Yüz ifadesi ona cevap verdi.

Tekrar atına baktı. "Bunu bana neden yaptın?" diye sordu usulca. "Neden beni kendine aşık ettin?"

Ona doğru uzandı ama kız uzaklaştı. "Maddie, böyle şeyler olur. Asla istemedim-"

Dönüp ona baktı. "Evet, istedin. Beni istedin ve beni elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptın. Vitrinde çok güzel bir şey gören ve onun için para biriktiren, onu nasıl planlayan biri gibiydin."

"Bu çok saçma. Ben sana aşık oldum. Bu her gün oluyor. Eğer sadece -"

"Bana *ne zaman* aşık oldun? Bana tam olarak ne zaman olduğunu söyle."

Bu satın alma konuşmasıyla bahsettiğini bilmiyordu ama bunu fark ettiği anı hatırladığında gülümsemekten kendini alamadı
Onu seviyordu. "Madenciler seni kaçırdıktan sonra, seni götürdükleri yerden geri getirdiğim gündü. Konuşuyorduk ve ilişki çok kolaydı. Senin diğer kadınlardan çok farklı olduğunu düşünmüştüm ve sonra bana baktın ve seni sevdiğimi anladım."

Tekrar ata baktı. "Bu bir süre önceydi. Ondan sonra ne yaptın?"

"Maddie, bu sorular çok saçma. Biz birbirimizi seviyoruz. Bunu çözebiliriz."

"Benim için inşa ettiğin tiyatrodaki şarkı söyleyerek bu işi çözebilir miyiz?"

"Bunun o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum. Warbrooke'u opera severler için bir cennet haline getireceğiz. Dünyanın her yerinden insanlar sizi dinlemek için oraya gelecek. Onları ağırlamak için bir otel inşa edeceğim ve elbette onları Warbrooke gemileriyle taşıyabiliriz."

"Beni satın al. Beni satın al. Aklına gelen tek şey bu. Eğer istediğin gibi olursa, kendi başıma hiçbir şey başaramadan öleceğim. Mezar taşımda büyük bir şarkıcı olduğum değil, kocamın benim için her şeyi satın aldığı yazacak."

"Maddie, mantıklı davranmıyorsun."

Gözlerinde yaşlarla ona döndü. "Makul mü? Sen makulün ne olduğunu bilmiyorsun. Tek bildiğin ne istediğin. Hayatınız boyunca o kadar şımartıldınız ki, her zaman her istediğinize sahip oldunuz. Eğer isteseydin Çocukken aile işini yürütmek istiyorsanız, bunu yapmanıza izin verilirdi. Eğer orduya katılmak istediysen, o zaman bunu yapmana da izin verildi. Ve şimdi de küçük bir bülbül eş olarak istediğine karar verdin, bu yüzden buna da izin verilmesini bekliyorsun."

"Maddie, histerikleşıyorsun. Ve sen neden bahsettiğini . Ben

sahip olduklarım için hep çalışmak zorunda kaldım."

"Beni elde etmek için çalıştığın gibi mi?" Sesi öfkeyle yükseliyordu. "Bana saldırını bir savaş kampanyası planlar gibi planladın. Beni istediğine karar verdin, beni nasıl elde edeceğini düşündün ve sonra planını uygulamaya koydun."

"Beni soğukkanlı biri gibi gösteriyorsunuz. Biraz planlama yaptığımı kabul ediyorum ama bunun çok yanlış olduğunu göremiyorum. Seni seviyorum ve seni istiyorum."

"Tanıyor musun? Beni Edith'ten mi tanıyorsun? Yoksa bir opera yıldızıyla evlenmek hayatınızın planına mı uyuyordu? Bir opera yıldızıyla Montgomery'nin ünlü adını büyük LaReina'ya bağlamak için mi?"

"Artık çok ileri gidiyorsun," dedi usulca.

"Oh, muhteşem Montgomery isminin ayak parmaklarına basmayacağım, mi? Tanrım, 'Ring, bunu neden yaptın? Neden beni kendine aşık etmek için bu kadar çok çalıştın?"

"Çünkü seni sevdim ve karşılığında senin de beni sevmeni istedim."

"Ben!" Neredeyse ona bağıracaktı. "Ben mi? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Sana uzun zaman önce söyledim, şarkı söylememi bilmiyorsan benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ne tür yemeklerden hoşlandığımı ya da en sevdiğim rengi bilmenin *beni* tanımak olduğunu düşünüyor gibisin. Bunların benimle hiçbir ilgisi yok."

yüzünden söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığını görebiliyordu. Öfkesi onu terk etti ve atına geri döndü. "Keşke bunu yapmasaydın. Bir ev kadını isteseydin, ona aldığın güzel elbiseleri giyecek birini, döndüğünde evde seni bekleyen birini, o zaman onu bulmalı ve onunla evlenmeliydin. Bir eşte aradığın özelliklere sahip bir kadını sevmeyi seçmeli ve beni yalnız bırakmalıydın." Başını ata yasladı ve gözyaşlarına karşı savaştı.

"Neden beni yatağa atmakla yetinmedin? Çoğu erkeğin bir kadından istediği şey bu görünüyor, ama sen değilsin. Hatta sen Ben seni sevene kadar benimle seviştin. Ve şimdi beni sen ve müziğim arasında seçim yapmaya zorluyorsun."

"Senden müziği bırakmanı istemiyorum."

Zaten sıkı olan kayışları sıkmaya başladı. "Hayır, sadece kafesteyken senin için şarkı söylememi istiyorsun." Ona döndü. "Lanet olsun sana! Cehenneme kadar yolun var, Christopher Hring.

Montgomery! Anlamsız bir kadın olmadığımı anlayacak kadar beni tanıyor musun?

ve sevdiğimde sonsuza dek sevdiğimi? Sadece birkaç yıl sonra şarkı söylemeyi bırakan pek çok şarkıcı, harika seslere sahip şarkgördüm. çünkü şarkı söylemeye olan aşklarını kaybettiler. Ama ben, birini ya da bir şeyi bir kez sevdim mi, onu sonsuza dek severim. İnsanlara ya da şeylere olan sevgimi değiştirmem. hayvanlar ya da yaptığım şey için."

Elini onun koluna koydu. "Neden sevdiğimi bilmiyorum Tanımadığım biri, ama sevdiğim sensin. Tüm kalbinle sevdiğini uzun zaman önce gördüm. Burada senin için şarkı söylediğini öğrendiğimde Sesini takdir etmeyen bu adamlar ve tüm bunlar yıllardır görmediğin bir kız kardeşi kurtarmak istediğin için, seni sevdiğimden emindim. Maddie, ne kadar benzediğimizi hâlâ göremiyor musun? Bende olan yoğunluğa sahip olmayan birini asla sevemezdim. Kocasının hayatını yaşamaktan memnun olan o küçük kadınlardan biriyle evlenseydim, onu dehşete düşürürdüm."

Eli kızın kolunda sıkılaştı. "Beni bırakamazsın. Yovington'la anlaştıktan sonra kaleye dönmek zorundayım. Beni orada bekle. Çalışabiliriz Her şey girecek. Belki evlendikten sonra her yaz Paris ya da Londra'ya gideriz ve sen de orada şarkı söylersin."

"Bir şeyi nasıl *çözebiliriz* ki? Uzlaşmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. tek kişi benim. Sadece ben. Asla sen değil. Sen taviz vermiyorsun. Eğer üç günü birlikte zincirlenmiş olarak geçirmemize karar vererseniz, bu sadece ve sadece sizin alayınız olur. Bana hiç sormuyorsun bile.

fikir. Eğer kız kardeşimin peşinden gitmeye karar verirsen, bana tek kelime etmeden, sadece gizlice gider ve bana baş harflerinde imzalanmış bir not bırakırsın. Şimdi de seninle evlenmemi ve hayatımın geri kalanında ne istersen yapmamı söylüyorsun."

Ona ters ters baktı, sonra başını salladı. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Gözyaşlarını geri çekti ve çenesini yukarı kaldırdı. "İzin ver açıklayayım Elimden geldiğince açık bir şekilde. Bu dünyada yapması gerekeni yapmak olan tek kişi siz değilsiniz. Tıpkı sizin kaçıranların peşinden tek başınıza gitmek zorunda olduğunuzu ve başkalarının fikirlerine aldırmanızı gerektiğini hissetmeniz gibi, ben de şarkı söylemek zorundayım. Diğer insanlar için şarkı söylemek zorundayım, sizin satın aldığınız insanlar için değil, beni dinlemeyi *seçen* insanlar için. *Senin* hayatını yaşamayacağım, *kendi hayatımı* yaşayacağım." Kadın adamın elinden kurtuldu.

"Beni bırakıp gideceğini , değil mi? Aramızdaki sorunları çözmeye bile çalışmadan sahip olduklarımızdan vazgeçeceksin. sorunlar?"

Eyerin üzerine çıktı ve ona baktı. "Kendi bakış açınızdan başka hiçbir şeyi göremeyen sizsiniz." Atın dizginlerini eline aldı. "Umarım yüksek prensiplerin geceleri seni sıcak tutar." Ondan uzaklaşmaya başladı, sonra durdu.

"Hem nasıl! Umarım hayatının geri kalanında mutsuz olursun. Umarım dünyanın herhangi bir yerinde şarkı söylediğimi her okuduğunda bu seni ağlatır." Bunun üzerine atını ileri doğru sürdü.

Bölüm 16

Maddie atının yanında durup babasının evinin yakınındaki güzel manzaraya baktı ve ağlamak istedi. Ama ağlayamazdı ya da en azından ağlamayacaktı. Bunu zaten yeterince yapmıştı.

Ring'den ayrılalı üç hafta olmuştu, üç sefil, uzun hafta. Babasının evine vardığında, ailesini ve yaşlı dağ adamlarını gördüğüne sevinmişti ama onların yanında olmak ona bir şey hissettirmemişti. çok daha iyi. Hears Good, Maddie ve Laurel geldikten on dakika sonra ön bahçeye atını sürmüş ve arkadaşlarına

Maddie'nin ordu subayıyla kaçamakları. Bir zamanlar Maddie'nin

hikayeleri komik bulurdu, ama şimdi değil. Ailesini selamlamaktan başka bir şey yapmadı, sonra dışarı çıktı ve onları anlattıkları hikâyelerle baş başa bıraktı.

Peşinden gelen annesiydi ve Maddie annesinin kollarında yatarken olanlarla ilgili gerçeği boğulurcasına anlatmıştı. Maddie Laurel için duyduğu korkuyu, şarkı söylerken yaşadığı korkuyu ve en önemlisi 'Ring'e olan aşkını anlattı.

"Ama beni bir kafese koymak istiyor," dedi.

Annesi çok az şey söylemiş, sadece dinlemiş ve hiçbir yorum yapmamıştı.

Maddie'nin kaldığı ilk iki hafta boyunca babasının arkadaşları onu üzüntüden kurtarmak için her şeyi denemişlerdi. Bailey onun için üç yeni şarkı söyledi, son derece kaba şeyler ve melodiler için ondan yardım istedi, ama Maddie sadece kendi başına iyi olduğunu söyledi. Babası onunla ava gitmesini istedi ama Maddie gitmek istemedi. Linq ondan önümüzdeki kış için yeni kayaklar yapmak üzere genç ağaçlar bulmasına yardım etmesini istedi ama Maddie evde kalmayı tercih ettiğini söyledi. Thomas, genç bir adam olarak yaşadığı maceraları yazacağını ve Maddie'nin yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi ama Maddie aklını konuya veremedi. Hears Good ona takılmaya çalıştı ama Maddie boş gözlerle ona baktı.

Laurel kız kardeşine karşı sabrını kaybetti. "Onsuz daha iyisin!" diye bağırdı. "Ondan hiç hoşlanmadım. Her şeyi bildiğini sanıyordu. Bu işi yürütebilecek tek kişinin kendisi olduğunu sanıyordu.

Jamie'nin şirketi ve bahse girerim Jamie bu işi başına yürütebilir. O-"

"Jamie bir şey yapacak kadar uzun süre flört etmeyi bırakamadı," dedi Maddie yorgun bir sesle. "Ring hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O insanlarla ilgilenir. Dünyanın sorumluluğunu üstlenir. Ve şimdi yapayalnız kalacak."

"Yalnız kalmayacak. Başka birini bulacaktır. Ve sen de başka bir adam bulacaksın ve o-"

"bulmamız tüm hayatımızı aldı ve başka kimseyi bulamayacağız. Şarkı söylemeye devam edeceğim ve ..." Sözlerini yarıda kesti. 'Ring'le tanışana kadar hayatta sahip olunabilecek her şeye sahip olduğunu düşünmüştü ama şimdi onsuz hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi görünüyordu.

"Neden şarkı söylemiyorsun?" Laurel usulca sordu. "Herkes senin şarkı söylediğini duymak istiyor. Bailey nasıl söylendiğini hatırlamadığını söylüyor. O adamın sana şarkı söylemeyi unutturduğunu söylüyor."

Maddie gözyaşlarını geri kırıptı. En son 'Ring için şarkı söylemişti, günlerce sevişmişlerdi.

Şimdi tepede durmuş kırlara bakarken, hayatıyla ne yapacağını bilmiyordu.

"Hala kararını vermedin mi?"

Maddie döndüğünde arkasında duran annesini gördü ve gülümsedi. Dünyanın geri kalanı Jefferson Worth'un Batı'yı tek başına keşfettiğini düşünüyordu ama Maddie nasıl keşfedildiğini biliyordu.

Babasının hayatı karısınınkiyle ne kadar iç içe geçmişti ve Amy Littleton onu ne kadar etkilemişti.

"Ne hakkında karar verdin?" Maddie sordu.

"Sevginin senin için ne kadar önemli olduğu hakkında." Maddie cevap vermeyince annesi konuşmaya devam etti. "Baban bana evlenme teklif ettiğinde çok mutlu olmuştum. Hemen birlikte yaşayacağımız hayattan, Boston'a dönüp babamın evinde nasıl yaşayacağımızdan bahsetmeye başladım. Jeff'in babamın nakliye işini yürütebileceğini söyledim. Jeffrey için alacağım güzel kıyafetlerden bile bahsettim."

Maddie şaşkınlıkla annesine baktı. Annesinin babasının oldukça varlıklı olduğunu ve Jeff'in genç bir kadını resim yapması için Missouri Nehri'ne götürmesine itirazlarından birinin onun rahat ve lüks yaşamı olduğunu biliyordu. Ama Maddie babasının Batı'dan başka bir yerde yaşadığını hayal edemiyor, onun geyik derisinden başka bir şey giydiğini düşünemiyordu.

Amy devam etti. "Bir süre ondan vazgeçmek zorunda kalacağımı düşündüm. Batı'nın pisliğinden ve hastalığından ölesiye bıkmıştım. Her gün aynı bıkmıştım. İnsanlardan ve onların pis alışkanlıklarından bıkmıştım. Doğuya geri dönmek ve kaba bir kelime kullanmadan bütün bir cümleyi söyleyebilen insanlarla yaşamak istedim. Kitaplar, müzik ve porselen tabaklar istiyordum. Güzel kıyafetler istiyordum."

Birkaç yıl önce Maddie ailesi hakkında bunları duymak istemezdi. Daha önce hep sonsuza dek birbirlerine aşık olduklarını, hiç sorun yaşamadıklarını düşünmek istemişti. "Ne yaptın sen?"

"Onu terk ettim. Ne istediğimi biliyordum ve o bana bunu veremiyordu. Doğuya geri döndüm ve bir yıl boyunca onsuz yaşadım." Amy hatırlayarak gülümsedi. "Ama o yıl içinde ne kadar değiştiğimi hesaba katmamıştım. Artık eski ben değildim.

aynı genç bayan gitmişti. Kadın arkadaşlarımin ürkek bir at gibi şeylerden bu kadar kolay korkmalarına . Apaçiler size ateş ederken üç gün boyunca susuz kaldığınızda, gergin bir at pek bir şey ifade etmez. Ve ben her zaman gözlemlerimle insanları etkiledim. 'Toplum'

kisvesine daha katlanamazdım."

"Yani babama geri mi döndün?" Maddie söyledi.

"O sırada nehrin yukarısına doğru giden bir vapur vardı ve ben de ona binip yanına gittim."

"Ve seni geri alması için ona yalvardım."

Amy güldü. "Pek sayılmaz. Aslında, yalvarmaktan çok uzak. Ona beni elinde tutmak için ne yapması gerektiğini söyledim." Gülümsedi. "Benim onsuz olduğum kadar onun da bensiz mutsuz olduğunu görmek için fazla bir şey gerekmedi. Ona düzgün bir ev istediğimi ve onun yaptığı gibi Batı'da sürüklenmeyeceğimi söyledim. Onun istediği zaman seyahat etmekte özgür olduğunu ama benim tek bir yerde kalacağımı söyledim."

Maddie dağlara doğru baktı ve gülümsedi. Ailesi için işe yaramıştı, çünkü babası her yaz keşfe çıkar ve

Farklı kabilelerdeki arkadaşları ve hâlâ tepelerde yaşayan bazı yaşlı dağ adamları. Bu yazların beşinde Maddie onunla birlikte gitmişti. Gemma neredeyse her zaman babalarıyla birlikte giderdi.

"Ring'e gidip ona şarkı söylemem ve onun da benimle gelmesi gerektiğini mi söyleyeceğim?" Maddie sordu.

"Bilmiyorum. Sadece babanı sevdiğimi ve onunla birlikte gittiğimi biliyorum ve bundan hiç pişman olmadım."

"Bu durumda teslim olması gereken sendin ama şimdi bana teslim olması gereken kişi Ring."

Maddie ellerini yüzüne kapattı. "Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Laurel'i kaçıran o adamın peşinden o korkunç kasabaya gitti. Eğer 'Ring öldürülürse, bu benim suçum olacak. Laurel, o adam şarkı söylememi istediği için kaçırıldı ve eğer 'Ring-

Amy kollarını kızına doladı. "Kendini suçlayamazsın. Bu onun kararıydı."

Maddie acı bir sesle, "Bütün kararlar ona aittir," dedi.

O gece pek uyumadı ama gözlerini tavana dikerek uyanık kaldı. Hiçbir cevap bulamadı ama güneş doğmadan çok önce yataktan kalktı ve giyindi.

Uzun kerpiç evin dışında hava hâlâ karanlıktı ama babası onu bekliyordu.

"Peşinden gideceğim," dedi Maddie, ağzı kesin bir çizgiye oturmuştu. "Bunu yapmamalıyım ve yaptığımı pişman olabilirim ama peşinden gideceğim."

Babası ona küçük bir gülümseme verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Biz Worth'lar genellikle istediğimiz şeyin peşinden gideriz. Sen şarkı söylemek istedin ve bunu başardın."

"Ve şimdi bu adamı istiyorum."

Jeff kızına sıırttı. "Bunu annenden almışsın."

Maddie başını kaldırıp ona baktı. 'Ring, Jefferson Worth'un artık yaşlanmış olması gerektiğini söylemişti ama hâlâ oldukça yakışıklıydı ve Maddie onun olmadığı bir zamanda hayatta olmayı hayal bile edemiyordu. İçinden gelen bir dürtüyle kollarını onun beline doladı ve ona sarıldı.

Jeff kızının saçlarını okşadı. "Zaman kaybediyoruz. Gidip onu alalım."

Gitmeye hazır olduklarında, atları eyerlendiğinde ve çantaları doldurulduğunda Thomas, Bailey ve Linq de onlarla birlikte ata binmeye hazırды. Atlarına bindiklerinde Amy, Laurel ve Hears Good da onlara katıldı.

Maddie onlara bakmaya dayanamıyordu. Ailesi her zaman onun yanında olmuştu.

Bailey sabırsızlıkla, "Gidip şu senin oğlanı kurtaralım," dedi. "Biraz heyecan istiyordum. Buralar çok sessiz. Gerçi yanımızda bir sürü kadın ve çocuk varken ne yapabileceğimiz beni şaşırtıyor."

"Seni avlayabilirim," dedi Laurel. "Burnunun ötesini göremeyecek kadar körsün."

Bailey, "Jeff, senin kız hiç saygılı değil," diye homurdandı.

Maddie babasına gülümsedi ve dağdan aşağı inmeye başladılar.

Yolculuğun ikinci gününde Thomas ve Jeff aniden durdu, Hears Good atından inip ağaçların arasına daldı, Linq ve Bailey ise üç kadını koruma çemberine aldı.

Maddie nefesini tuttu. Böyle, her hareketin tehlike anlamına gelebileceği bir yerde yaşamayalı yıllar olmuştu. Hepsisi çok sessizdi. dinlerken olabilirlerdi. İlk başta Maddie hiçbir şey duyamadı ve Babasına ve diğer adamlara bu kadar iyi duyabildikleri için hayret etti.

Bir şey duyduğunda ne olduğundan emin değildi ama sonra gözleri açıldı ve dik oturdu. "Bu o," diye fısıldadı.

Babası döndü ve kaşlarını çatarak ona baktı. Ona, tehlikede olabilecekleri durumlarda konuşmamasını öğretmişti.

Ama Maddie atını ileri doğru sürüp dağdan aşağı inmeye başlarken onu görmezden geldi, diğerleri de arkasından geliyordu.

Üç haftadan uzun bir süredir tek bir nota bile söylememişti ama şimdi dört nala giden, kayan atın üstünde şarkı söylemeye başladı. Ne söylediğinden emin değildi ama *Carmen'den*, Carmen'in askerini anlattığı şarkıdan olduğunu düşündü.

'Ring dağın yamacını yırtarcasına ona doğru geldi ve ona ulaştığında onu atına çekti ve hevesle öpmeye başladı.

"Bunu yapamazdım," dedi. "Seni kaybedemezdim."

Maddie hiçbir kelimeyi umursamıyordu, sadece ona sarılmak, onu hissetmek ve ona dokunmak istiyordu.

Atın üstüne oturup öpüştüler, vücutları birbirine dolanırken etraflarında insanlar toplanmaya başladı, Maddie'nin ailesi bir tarafta, 'Ring'inkiler diğer tarafta.

Bir süre sonra iki aile de huzursuzlanmaya başladı ve Jamie atını ileri doğru itti. Thomas ve Jeff'e, "Ben James Montgomery ve bu da kardeşim Ring," dedi. Sesinde bir parça huşu vardı. onun için efsane olan bu adamlar.

Maddie ile birlikte bir izleyici kitlesine sahip olduklarının farkına varan 'Ring'di.

Buttercup'ı öne doğru diz çöktürdü, böylece ağaçların arasında görünmez

oldular. 'Ring Maddie'yi ondan uzaklaştırdı. "Konuşmamız gerek," dedi.

Maddie konuşmaktan korkuyordu. Öpüştüklerinde ya da seviştiklerinde aralarında her şey . Sadece konuştukları zaman başları belaya giriyordu.

"Sonra," diye fısıldadı, onu tekrar öperek.

"Hayır," dedi sertçe, sonra attan indi ve kollarını onun için kaldırdı. Kız yere indiğinde onu kol uzunluğunda tuttu. "Bunu şimdi söylemek istiyorum, hâlâ yapabiliyorken, çünkü bir daha söyleyecek kadar cesaretim olacağından emin değilim."

"Cesaret mi?" Maddie'nin kalbi çarpmaya başladı. "Bana ne söyleme cesareti?"

Ondan uzaklaştı, sırtı ona dönüktü. "Haklı olduğunu söyleme cesareti," dedi yumuşak bir sesle.

Maddie arkasından gözlerini kırıştırdı, sonra önünde durmak için yürüdü. "Ne konuda haklısın?"

"Şey... belki de bazı haklıydın." Adam ona baktı ve kadın adamın gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu gördü. Adam ondan daha fazla uyumamıştı. "Umutsuzluğa kapılmaya başladım. Yovington'ı mahkemeye çıkarmak için geri götürmeye niyetliydim ama intikam peşinde olduğumu söylediğini duymaya devam ettim."

kaçırdı. "Sanırım hayatımın çoğunu yalnız yaşadım." Bunun üzerine gülümsedi. "Dokuz çocuklu bir ailede tek başıma. Bunu nasıl başardım bilmiyorum ama başardım."

Tekrar ona baktı. "Her zaman istediğimi yaptığımı söylediğinde haklıydın. Ailem hiçbir zaman istediğim şeyi yapmamı engellemeye çalışmadı. Uzlaşmanın anlamını öğrendiğimi sanmıyorum."

Ona doğru gitti ve elini göğsüne koydu. "Desperate'e giderken yolda ne oldu?"

"Hayatımda bir kez olsun istediğimi elde edemeyebileceğimi fark ettim. Toby şımartıldığımı, Montgomery'nin parasının her zaman her şeyi satın alabildiğini ve benim bunu bilmediğimi söylüyor.

O para olmadan nasıl başa çıkacağımı. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşündüm. Bir grup Kızılderili tarafından vurduğunuzda para size yardımcı olmaz."

Ona baktı ve yanağını okşadı. "Senden ayrıldığımda, sadece öfke nöbeti geçirdiğini düşünmüştüm. Bir kadın ve opera sanatçısı olduğun düşünülürse bu mantıklı görünüyordu. Yovington'ı alıp seni Warbrooke'a geri götüreceğimi ve her şeyin planladığım gibi olacağını düşündüm."

Durdu ve bir nefes aldı. "İstediğim şeyin olmayabileceğini fark etmemi sağlayan Jamie oldu."

"O ne yaptı?"

"Şarkı söylemeni özleyeceğini söyledi. Sonra Toby caterwaulin'i özleyeceğini söyledi. Onlara güldüm ve eve döndüğümüzde seni istedikleri kadar dinleyebileceklerini söyledim." Ring durakladı. "Jamie dedi ki, 'Bu sefer olmaz kardeşim. Bu sefer kaybettin' dedi. O ana kadar bana söylediğin herhangi bir şeyin küçük bir kız krizinden başka bir şey olduğunu düşünmemiştim sanırım."

Ellerini onun ellerinin arasına aldı ve o kadar sıkı tuttu ki canı acıdı ama kadın itiraz etmedi. "O gece hiç uyumadım. Sadece uyanık kaldım, sensiz bir hayatı düşündüm. Hayal bile edemiyordum. Kendime, eğer benimle yaşamaya gelmezsen bunun senin kaybın olduğunu ve başka bir kadın bulacağımı söylemeye çalıştım ama faydası olmadı. Seni bulmam yıllarımı aldı ve gitmene izin vermeyeceğim."

Onu kollarına çekmeye başladı, ama kadın kurtuldu. "Bana her şeyi anlat. Yovington hakkında ne yaptın?"

Ona gülümsedi ve elini saçlarında gezdirdi. "Ailemin bunu son kez duymama izin vereceğini sanmıyorum ama dediğini yaptım."

"Ne dedim *ben*?"

"Yovington'ı orduya teslim ettim. Jamie, Toby ve ben Breck Kalesi'ne doğru yola çıktık, Albay Harrison'a her şeyi anlattık ve o da Yovington'un peşine asker taktı. Adımın bu işin dışında tutulmasında ve albayın Tüm övgüyü ben alayım, belki o zaman Harrison madalya falan alır."

"Ve onun hayatını çekilmez hale getirdiğin için seni affedecek mi?"

"Umarım öyledir. Ordudan ayrılmadan önce bir yılım daha var." "Sonra ne olacak?" diye sordu.

Cevap vermeden önce acele etmedi ve Maddie onun söylemek üzere olduğu şeyin

onun için zordu. "Kafeste olmakla ilgili söylediklerinizi düşündüm ve ne demek istediğinizi anlamaya çalıştım. Benim yeteneğim Warbrooke büyüklüğünde bir işletmeyi yönetmek gibi görünüyor.

Ama ya babam parası için hiçbir şey yapmayan zengin bir adam olsaydı ve beni şımartmak için işletmem için bir iş satın alsaydı? İyi olup olmadığımı asla bilemezdim." Gülümsedi. "Bir anlaşmayı başarıyla müzakere etmek, zekanız ve planlamanız sayesinde kazandığınızı bilmek harika bir duygu. Sanırım şarkı söylediğinizde de böyle olmalı.

Kendi özgür iradeleriyle sizi dinlemeye gelen insanlar, kocanızın şirketine bir iyilik borçlu oldukları için değil."

Derin bir nefes aldı ve konuştuğunda, söylediklerinde ciddi olduğunu anladı. "Senden bundan vazgeçmeni isteyemem. Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Ben de Şarkı söyleyebildiğin sürece seni dünyanın her yerinde takip edeceğim," dedi yumuşak bir sesle.

Konuşmadan önce bir süre ona baktı. "Peki ben şarkı söylerken sen ne yapacaksın?"

Dekorları yönetmek mi?"

"Belki Warbrooke Denizcilik'in dünyanın diğer bölgelerindeki ilgi alanlarını araştırabilirim. Hiç Hong Kong'da şarkı söyledin mi?"

Maddie hareket etmeye korkuyordu. İsteddiği şey buydu. Onu seviyordu. Onu. Zihninde yarattığı bir kadını değil, onu, Maddie'yi. Ayrıca LaReina'yı da seviyordu.

Hayatında, kocasının ona ihtiyaç duyduğu her an yanında olmak dışında yapacak bir şeyleri vardı. Onun ne olduğunu ve kim olduğunu seviyordu ve

Almak kadar vermek de.

Mutluluk gözyaşlarını tutmaya çalışarak ona gülümsedi. "Biliyor musun, düşünüyordum da.

Belki kışın dünyanın dört bir yanında şarkı söyleyebilirim ve yazları seninle Maine'de geçirip benim için inşa etmeyi planladığın tiyatrodaki şarkı söyleyebilirim."

Kolları iki yanında, ona dokunmadan öylece durdu.

"Tabii bunun işe yarayacağını düşünüyorsanız. Yılın yarısında işinizi bırakabilir misiniz?"

'Ring elini çenesine götürdü ve esnetti. "Jamie'nin bana kardeşlerimin Warbrooke Shipping'i bensiz de yönetebileceklerini söylediği yeri hâlâ hissedebiliyorum."

"Siz isterseniz ben de denemeye hazırım," dedi.

'Ring'in konuşması tam bir dakika sürdü, sonra onu yakaladı ve kendi etrafında döndürdü.

"İşe yarayacak. İşe *yaramasını* sağlayacağım." Sonra onu öptü, uzun ve kalıcı bir şekilde. "'Ring, burada kalalım ve-"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Babanla ve diğerleriyle tanışmak istiyorum ve hemen evlenmemizi istiyorum ve mali işlerini halletmeye başlamak istiyorum."

"Benim mali durumum mu? Benim paramı idare edebileceğini sana düşündüren nedir? Sende yeterince

kendiniz mi yöneteceksiniz?"

"Benim hiçbir karım aldatılmayacak ve ben bunu görmeyi planlıyorum-"

"Bilgin olsun söylüyorum, anneme parayı sordum ve John Fairlie'nin ona yılda dört kez ne kadar kazandığımla ilgili hesap gönderdiğini söyledi.

bir şeylere yatırdım."

"Bir şeylere" mi yatırdın? Ailenizden birinin para konusunda biraz mantıklı olduğunu duyduğuma sevindim. Çocuklarımızın Warbrooke Shipping'i yönetemeyecek şekilde büyümelerini istemem."

"Çocuklarımız şarkıcı ya da sanatçı olacaklar ve sen onların hayatlarını benimkini yönetmeye çalıştığın gibi yönetmeyeceksin. Ve dahası-"

Durdu çünkü adam onu ve söyleyeceği başka ne varsa unuttu.

Teşekkür

Her şeyden önce, öğleden sonrayı stüdyosunda geçirmeme ve şan dersleri vermesini dinlememe izin veren Antonia Lavanne'ye çok teşekkür etmek istiyorum. Bu harika bir deneyimdi.

Canlı müzik gibi harikaları dinlediğim bir akşam geçirdiğim Mannes College of Music'e, öğrenci ve öğretmenlerine teşekkür ederim.

Sindirella'daki dörtlünün performansı.

Carmen'in tarihi hakkında yalan söylediğim ve kahramanıma operayı yazılmasından birkaç yıl önce söylettiğim için okuyucularımdan ve Bizet'den özür dilerim.

Merhum Thomas Armor'a da ismi için teşekkür etmek isterim. Seni bir kahraman yaptım, Tom.

Ve her zaman olduğu gibi Linda Marrow'a beni dinlediği, dinlediği ve dinlediği ve dinlediği ve ... için teşekkür etmek istiyorum.

Belge Anahatları

- ♦ [Bölüm 1](#)
- ♦ [Bölüm 2](#)
- ♦ [Bölüm 3](#)
- ♦ [Bölüm 4](#)
- ♦ [Bölüm 5](#)
- ♦ [Bölüm 6](#)
- ♦ [Bölüm 7](#)
- ♦ [Bölüm 8](#)
- ♦ [Bölüm 9](#)
- ♦ [Bölüm 10](#)
- ♦ [Bölüm 11](#)
- ♦ [Bölüm 12](#)
- ♦ [Bölüm 13](#)
- ♦ [Bölüm 14](#)
- ♦ [Bölüm 15](#)
- ♦ [Bölüm 16](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.